

Dziennik Urzędowy C 162

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

10 maja 2019

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2017–2018

Posiedzenie w dniu 12 marca 2018 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 377 z 18.10.2018.

TEKSTY PRZYJĘTE

SESJA 2018–2019

Posiedzenia od 13 do 15 marca 2018 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 377 z 18.10.2018.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 13 marca 2018 r.

2019/C 162/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz współpracujących inteligentnych systemów transportowych (2017/2067(INI)).....	2
2019/C 162/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie równouprawnienia płci w umowach handlowych zawieranych przez UE (2017/2015(INI)).....	9

PL

2019/C 162/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie słabiej rozwiniętych regionów UE (2017/2208(INI)).....	24
2019/C 162/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie roli regionów i miast UE we wdrażaniu porozumienia paryskiego z konferencji COP21 w sprawie zmian klimatu (2017/2006(INI)).....	31
Środa, 14 marca 2018 r.		
2019/C 162/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie ram przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem (2018/2573(RSP)).....	40
2019/C 162/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie następnym WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020?r. (2017/2052(INI)).....	51
2019/C 162/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie reformy systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (2017/2053(INI)).....	71
2019/C 162/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego na rok 2018 (2017/2226(INI)).....	80
2019/C 162/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2018?r. (2017/2260(INI)).....	87
Czwartek, 15 marca 2018 r.		
2019/C 162/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie sytuacji na Malediwach (2018/2630(RSP)).....	102
2019/C 162/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie aresztowania obrońców praw człowieka w Sudanie, w szczególności przypadku (2018/2631(RSP)).....	107
2019/C 162/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie zabójstw z litości w Ugandzie (2018/2632(RSP)).....	112
2019/C 162/13	Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie wypowiedzenia Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (14423/2017 – C8-0447/2017 – 2017/0241(NLE) – 2017/2266(INI)).....	116
2019/C 162/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie sytuacji w Syrii (2018/2626(RSP)).....	119
2019/C 162/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie działań ze strony Stanów Zjednoczonych wobec unijnych dopłat rolnych w ramach WPR (w kontekście hiszpańskich oliwek) (2018/2566(RSP)).....	125

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 13 marca 2018 r.

2019/C 162/16	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady zmieniającej decyzję 2003/76/WE ustanawiającą środki niezbędne do wykonania Protokołu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS i w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali (14532/2017 – C8-0444/2017 – 2017/0213(APP))	127
2019/C 162/17	Résolution législative du Parlement européen du 13 mars 2018 sur le projet de décision du Conseil relative à la conclusion, au nom de l'Union européenne, de l'accord de coopération et d'assistance administrative mutuelle en matière douanière entre l'Union européenne et la Nouvelle-Zélande (07712/2016 – C8-0237/2017 – 2016/0006(NLE))	128
2019/C 162/18	P8_TA(2018)0064 Transgraniczne usługi doręczania paczek ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transgranicznych usług doręczania paczek (COM(2016)0285 – C8-0195/2016 – 2016/0149(COD)) P8_TC1-COD(2016)0149 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 marca 2018 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie transgranicznych usług doręczania paczek	129
2019/C 162/19	P8_TA(2018)0065 Wstępna kwalifikacja i okresowe szkolenie kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób oraz prawa jazdy ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/59/WE w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób oraz dyrektywę 2006/126/WE w sprawie praw jazdy (COM(2017)0047 – C8-0025/2017 – 2017/0015(COD)) P8_TC1-COD(2017)0015 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 marca 2018 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... zmieniającej dyrektywę 2003/59/WE w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób oraz dyrektywę 2006/126/WE w sprawie praw jazdy	130

Środa, 14 marca 2018 r.

2019/C 162/20	P8_TA(2018)0070 Statystyka transportu kolejowego ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki transportu kolejowego (wersja przekształcona) (COM(2017)0353 – C8-0223/2017 – 2017/0146(COD)) P8_TC1-COD(2017)0146 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 marca 2018 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie statystyki transportu kolejowego (wersja przekształcona)	132
2019/C 162/21	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego powołania na stanowisko wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego (N8-0053/2018 – C8-0040/2018 – 2018/0804(NLE))	134
2019/C 162/22	P8_TA(2018)0072 Środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/66/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (COM(2017)0742 – C8-0431/2017 – 2017/0329(COD)) P8_TC1-COD(2017)0329 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 marca 2018 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... zmieniającej dyrektywę Rady 92/66/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu	135
2019/C 162/23	P8_TA(2018)0073 Dalsza pomoc makrofinansowa dla Gruzji ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji (COM(2017)0559 – C8-0335/2017 – 2017/0242(COD)) P8_TC1-COD(2017)0242 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 marca 2018 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji	137
2019/C 162/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Niemcy – EGF/2017/008 DE/Goodyear) (COM(2018)0061 – C8-0031/2018 – 2018/2025(BUD)).	139

Czwartek, 15 marca 2018 r.

2019/C 162/25	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie wypowiedzenia Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (14423/2017 – C8-0447/2017 – 2017/0241(NLE)).....	142
2019/C 162/26	P8_TA(2018)0084 Lepsze usługi w zakresie umiejętności i kwalifikacji (Europass) ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram mających na celu świadczenie lepszej jakości usług w zakresie umiejętności i kwalifikacji (Europass), uchylającej decyzję nr 2241/2004/WE (COM(2016)0625 – C8-0404/2016 – 2016/0304(COD)) P8_TC1-COD(2016)0304 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 marca 2018 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie wspólnych ram mających na celu świadczenie lepszej jakości usług w zakresie umiejętności i kwalifikacji (Europass), uchylającej decyzję nr 2241/2004/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG)	143
2019/C 162/27	P8_TA(2018)0085 Program „Kreatywna Europa”(2014-2020) ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1295/2013 ustanawiające program Kreatywna Europa (2014–2020) (COM(2017)0385 – C8-0236/2017 – 2017/0163(COD)) P8_TC1-COD(2017)0163 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 marca 2018 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1295/2013 ustanawiające program „Kreatywna Europa”(2014-2020)	145
2019/C 162/28	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w odniesieniu do siedziby Europejskiej Agencji Leków (COM(2017)0735 – C8-0421/2017 – 2017/0328(COD)) ¹¹	147
2019/C 162/29	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) (COM(2016)0683 – C8-0471/2016 – 2016/0336(CNS))	151
2019/C 162/30	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (COM(2016)0685 – C8-0472/2016 – 2016/0337(CNS))	181
2019/C 162/31	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2019, sekcja III – Komisja (2017/2286(BUD)).....	216

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2017–2018

Posiedzenie w dniu 12 marca 2018 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 377 z 18.10.2018.

TEKSTY PRZYJĘTE

SESJA 2018–2019

Posiedzenia od 13 do 15 marca 2018 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 377 z 18.10.2018.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 13 marca 2018 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2018)0063

Europejska strategia na rzecz współpracujących inteligentnych systemów transportowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz współpracujących inteligentnych systemów transportowych (2017/2067(INI))

(2019/C 162/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 listopada 2016 r. zatytułowany „Europejska strategia na rzecz współpracujących inteligentnych systemów transportowych – ważny krok w kierunku mobilności pojazdów współpracujących, połączonych i zautomatyzowanych”(COM(2016)0766),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie ram wdrażania inteligentnych systemów transportowych w obszarze transportu drogowego oraz interfejsów z innymi rodzajami transportu ⁽¹⁾, a także wydłużenie czasu obowiązywania mandatu do przyjmowania aktów delegowanych,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z dnia 11 października 2017 r. w sprawie współpracujących inteligentnych systemów transportowych(CDR 2552/2017),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowanego „Europejska strategia na rzecz współpracujących inteligentnych systemów transportowych – ważny krok w kierunku mobilności pojazdów współpracujących, połączonych i zautomatyzowanych” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdania dotyczące platformy wdrażania współpracujących inteligentnych systemów transportowych (C-ITS), w szczególności polityki certyfikacji i bezpieczeństwa systemów C-ITS,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2017 r. w sprawie ratowania życia: zwiększanie bezpieczeństwa samochodowego w UE ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację z Amsterdamu z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie współpracy w dziedzinie jazdy pojazdami połączonymi i zautomatyzowanymi,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie łączności internetowej na rzecz wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i spójności: europejskie społeczeństwo gigabitowe i 5G ⁽⁴⁾;
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0036/2018),

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 6.8.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 288 z 31.8.2017, s. 85.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0423.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0234.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- A. mając na uwadze, że europejska strategia w zakresie współpracujących inteligentnych systemów transportowych (zwana dalej „strategią”) jest ściśle związana z priorytetami polityki Komisji, w szczególności jej agendą na rzecz zatrudnienia, wzrostu i inwestycji, tworzeniem jednolitego europejskiego obszaru transportu, jednolitym rynkiem cyfrowym, ochroną klimatu i strategią na rzecz unii energetycznej;
- B. mając na uwadze, że władze państw członkowskich oraz sektor przemysłowy muszą zareagować na pilną potrzebę zwiększenia bezpieczeństwa, ekologiczności i efektywności transportu oraz zapewnienia jego zrównoważoności, multimodalności i dostępności dla wszystkich użytkowników dróg, w tym osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i osób o ograniczonej możliwości poruszania się;
- C. mając na uwadze, że doszło do spowolnienia pozytywnej tendencji związanej z bezpieczeństwem drogowym, jaką obserwujemy w UE w ostatnich 10 latach, oraz że 92 % wypadków drogowych jest spowodowanych błędem człowieka, a zastosowanie technologii C-ITS ma znaczenie dla efektywnego funkcjonowania określonych systemów wspomagania kierowcy; mając na uwadze, że transport drogowy jest wciąż odpowiedzialny za ogromną ilość wykorzystania przestrzeni w miastach, za liczne wypadki i znaczne emisje z transportu w postaci hałasu, emisji gazów cieplarnianych i zanieczyszczeń powietrza;
- D. mając na uwadze, że system C-ITS umożliwi użytkownikom dróg i zarządzającym ruchem wymianę i wykorzystywanie informacji oraz skuteczniejsze koordynowanie działań;
- E. mając na uwadze, że cyberbezpieczeństwo systemów C-ITS stanowi kluczowy element ich wdrożenia, mając na uwadze, że fragmentaryczne rozwiązania w zakresie bezpieczeństwa naraziłyby na ryzyko interoperacyjność i bezpieczeństwo użytkowników końcowych, oraz mając na uwadze, że w związku z tym istnieje wyraźna potrzeba działania na szczeblu UE;
- F. mając na uwadze, że rozliczalność i przejrzystość w odniesieniu do algorytmów oznacza wdrażanie środków technicznych i operacyjnych gwarantujących przejrzystość i niedyskryminacyjny charakter zautomatyzowanego procesu podejmowania decyzji i procedury obliczania prawdopodobieństwa indywidualnego zachowania; mając na uwadze, że przejrzystość powinna umożliwiać jednostkom otrzymywanie istotnych informacji o rządzących zasadach oraz o znaczeniu tego procesu i jego konsekwencjach; mając na uwadze, że powinno to obejmować informacje o danych wykorzystywanych na potrzeby systemów analitycznych oraz umożliwiać jednostkom zrozumienie i monitorowanie decyzji mających na nie wpływ;
- G. mając na uwadze, że UE powinna promować i kontynuować rozwijanie technologii cyfrowych nie tylko w celu ograniczenia błędów ludzkich i innych niedociągnięć, ale również w celu cięcia kosztów i optymalizacji wykorzystania infrastruktury przez zmniejszenie zatorów w ruchu drogowym i – w konsekwencji – zmniejszenie emisji CO₂;
- H. mając na uwadze, że dzięki łączności cyfrowej i komórkowej ten element współpracy istotnie poprawi bezpieczeństwo drogowe, usprawni ruch oraz zwiększy zrównoważoność i multimodalność; mając na uwadze, że jednocześnie stworzy to ogromny potencjał gospodarczy oraz ograniczy liczbę wypadków drogowych i zużycie energii; mając na uwadze, że systemy C-ITS są podstawowym elementem rozwoju autonomicznych pojazdów i systemów prowadzenia;
- I. mając na uwadze, że kierowanie pojazdami połączonymi i zautomatyzowanymi stanowi ważny etap rozwoju cyfrowego w sektorze, a koordynacja z wszystkimi nowymi technologiami wykorzystywanymi w tym sektorze, takimi jak europejskie systemy nawigacji satelitarnej Galileo i EGNOS, osiągnęła obecnie wysoki poziom wydajności technologicznej;
- J. mając na uwadze, że UE jest zobowiązana do przestrzegania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 7 i 8 dotyczących prawa do prywatności i ochrony danych osobowych;
- K. mając na uwadze, że w niektórych państwach (na przykład USA, Australia, Japonia, Korea i Chiny) w szybkim tempie wdraża się nowe technologie cyfrowe, a pojazdy i usługi C-ITS są już dostępne na rynku;

Ramy ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie europejskiej strategii na rzecz współpracujących inteligentnych systemów transportowych oraz intensywną pracę wykonaną przez Komisję wspólnie z ekspertami z sektora publicznego i prywatnego, która stała się podstawą dla opracowania komunikatu; popiera te wyniki i w związku z tym wzywa do niezwłocznego wprowadzenia interoperacyjnych usług C-ITS w całej Europie;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

2. podkreśla konieczność posiadania przejrzystych ram prawnych wspierających wdrażanie C-ITS i z zadowoleniem przyjmuje przysły akt delegowany oparty na dyrektywie w sprawie inteligentnych systemów transportowych (dyrektywa 2010/40/UE) w celu zapewnienia ciągłości usług i interoperacyjności oraz wspierania zgodności wstecznej;
3. zwraca uwagę na potencjał systemów C-ITS w zakresie zwiększenia efektywności paliwowej, obniżenia kosztów transportu indywidualnego i zmniejszenia negatywnego oddziaływania ruchu na środowisko;
4. podkreśla potencjał technologii cyfrowych i powiązanych modeli biznesowych w transporcie drogowym oraz uznaje strategię za kamień milowy na drodze do rozwoju C-ITS oraz, docelowo, do mobilności w pełni opartej na sieci i zautomatyzowanej; odnotowuje, że współpracujące, połączone i zautomatyzowane pojazdy mogą zwiększyć konkurencyjność europejskiego przemysłu, usprawnić transport i zwiększyć jego bezpieczeństwo, zmniejszyć zatory, zużycie energii i emisje oraz poprawić połączenia między różnymi rodzajami transportu; odnotowuje ponadto, że wobec tego należy ustanowić wymogi infrastrukturalne, aby zapewnić bezpieczne i skuteczne działanie tych systemów;
5. zwraca uwagę, że gospodarka UE powinna bazować na swojej korzystnej pozycji na arenie międzynarodowej w zakresie rozwoju i stosowania technologii C-ITS; podkreśla pilną potrzebę opracowania ambitnej strategii UE, która pozwoliłaby koordynować wysiłki krajowe i regionalne, zapobiegać rozdrobnieniu, przyspieszyć wdrożenie technologii C-ITS o udowodnionym korzystnym wpływie na bezpieczeństwo i która umożliwiłaby udoskonalenie współpracy między różnymi sektorami, takimi jak transport, energetyka i telekomunikacja; apeluje do Komisji, by przedstawiła konkretny harmonogram i jasne cele UE na okres 2019–2019, nadała priorytet wdrożeniu do 2019 r. tych usług C-ITS, które charakteryzują się najwyższym potencjałem pod względem bezpieczeństwa, ujętych na liście usług opracowanej przez platformę C-ITS w ramach sprawozdania z etapu II, i by zapewniła dostępność tych usług we wszystkich nowych pojazdach w całej Europie;
6. kładzie nacisk na konieczność wprowadzenia spójnych ram zawierających przepisy socjalne oraz dotyczące środowiska i bezpieczeństwa w celu egzekwowania praw pracowników i konsumentów oraz zagwarantowania uczciwej konkurencji w sektorze;
7. z zadowoleniem przyjmuje wyniki II etapu wdrażania platformy C-ITS i podkreśla ich znaczenie⁽⁵⁾;
8. podkreśla, że choć komunikat stanowi istotny krok w kierunku unijnej strategii na rzecz współpracujących, połączonych i zautomatyzowanych pojazdów, nie należy mylić ze sobą systemu C-ITS i tych różnych koncepcji;
9. podkreśla potrzebę zapewnienia, by rozwój i wdrażanie połączonych i zautomatyzowanych pojazdów i systemów C-ITS były w pełni zgodne z celami dotyczącymi obniżenia emisyjności systemu transportowego i wyeliminowania ofiar śmiertelnych, jeśli chodzi o bezpieczeństwo ruchu drogowego, oraz wspierały te cele;
10. przypomina, że C-ITS oznaczają systemy umożliwiające poszczególnym elementom (pojazdom, sprzętowi zlokalizowanemu na poboczach dróg, centrów kontroli ruchu i urządzeniom przenośnym) komunikację i wymianę informacji za pomocą ustandaryzowanej struktury komunikacji i z tego względu interoperacyjność poszczególnych systemów jest nieodzowna;
11. przypomina, że pojazdy połączone oznaczają pojazdy wykorzystujące technologie C-ITS umożliwiające wszystkim pojazdom drogowym komunikowanie się z innymi pojazdami, sygnalizacją świetlną oraz trwałą infrastrukturą zarówno instalowaną na poboczach dróg, jak i z infrastrukturą poziomą – którą należy wzmocnić i dostosować, ale która może również oferować innowacyjne systemy ładowania podczas jazdy i komunikować się bezpiecznie z pojazdami – jak również z innymi użytkownikami dróg; przypomina, że 92 % wypadków drogowych jest spowodowanych błędem człowieka oraz że zastosowanie technologii C-ITS ma znaczenie dla efektywnego funkcjonowania określonych systemów wspomagania kierowcy;
12. przypomina, że pojazdy zautomatyzowane oznaczają pojazdy zdolne do niezależnego działania i manewrowania w rzeczywistym ruchu, w których jedna albo więcej z głównych funkcji sterowania (kierowanie, przyspieszanie, hamowanie) przez dłuższy czas działa w sposób zautomatyzowany;

⁽⁵⁾ Końcowe sprawozdanie dotyczące II etapu wdrażania platformy C-ITS: <https://ec.europa.eu/transport/sites/transport/files/2017-09-c-its-platform-final-report.pdf>.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

13. podkreśla konieczność wdrożenia systemów zabezpieczeń w fazie przejściowej, w której współistniały będą pojazdy połączone i zautomatyzowane oraz tradycyjne pojazdy niepołączone, aby nie stwarzać zagrożenia dla bezpieczeństwa drogowego; zwraca uwagę, że niektóre systemy wspomaganie kierowcy powinny być dalej rozwijane i instalowane na zasadzie obowiązkowej;

14. wzywa Komisję, by rozważyła sposoby rozwiązania kwestii współistnienia na drogach współpracujących, połączonych i zautomatyzowanych pojazdów oraz niepołączonych pojazdów i kierowców, biorąc pod uwagę, że ze względu na wiek floty pojazdów i pozostały odsetek osób niepołączonych należy przewidzieć, że liczba pojazdów niewłączonych do systemu będzie znaczna;

15. ubolewa ze względu na brak jednoznacznego harmonogramu działań w fazie zalecanych usług dnia 1.5 i na dalszych etapach, jak również ze względu na brak pełnej oceny skutków i dokładnych informacji dotyczących inicjatyw w zakresie rozwijania usług C-ITS oraz ich potencjalnych rozszerzeń;

16. wzywa Komisję, by nadała priorytet usługom C-ITS, które zapewniają największy potencjał w zakresie bezpieczeństwa, oraz opracowaniu niezbędnych definicji i wymogów, a także by niezwłocznie zaktualizowała „Europejskiego zbioru zasad dotyczących interakcji człowieka z urządzeniami w odniesieniu do systemów informacyjnych i systemów łączności w pojazdach”, jako że interakcja pomiędzy czynnikiem ludzkim a maszyną jest istotna ⁽⁶⁾;

17. przypomina o kluczowej roli połączonych i zautomatyzowanych pojazdów, C-ITS i nowych technologii w osiągnięciu celów związanych z klimatem oraz o konieczności zagwarantowania, by ich rozwój i wdrożenie były w pełni zgodne z celem dekarbonizacji systemu transportowego i działały na jego korzyść; przyjmuje z zadowoleniem wykorzystanie C-ITS jako sposobu na poprawę efektywności ruchu drogowego, zmniejszenie zużycia paliwa i negatywnego wpływu transportu drogowego na środowisko (np. emisji CO₂) oraz optymalizację wykorzystania infrastruktury miejskiej;

18. podkreśla potencjał innowacyjnych technologii takich jak zautomatyzowanie jazdy i jazda w kolumnie pojazdów („platooning”) w transporcie drogowym towarów, ponieważ pozwala to na lepsze wykorzystanie strumienia aerodynamicznego, obniżając przy tym zużycie paliwa i poziom emisji; wzywa do dalszego wspierania badań i rozwoju w tej dziedzinie, zwłaszcza w kontekście niezbędnej infrastruktury cyfrowej;

19. podkreśla potrzebę stwarzania większego wyboru użytkownikom dróg oraz dostarczania im bardziej przyjaznych i przystępnych cenowo produktów dostosowanych do ich potrzeb oraz obszerniejszych informacji; w związku z tym zachęca Komisję, by sprzyjała wymianie wzorcowych praktyk mających na celu między innymi osiągnięcie wydajności ekonomicznej; wzywa wszystkie państwa członkowskie do dołączenia do platformy C-Roads, ponieważ ma ona odgrywać istotną rolę koordynacyjną we wdrażaniu strategii, pod warunkiem przestrzegania zasady neutralności technologicznej, co jest niezbędne, by zachęcać do innowacji; podkreśla konieczność zapewnienia, by zaawansowane narzędzia cyfrowe były wdrażane powszechnie i w skoordynowany sposób w państwach członkowskich, w tym w transporcie publicznym; zachęca producentów samochodów, by zaczęli stosować C-ITS w celu wdrożenia strategii;

20. wzywa Komisję do opracowania danych statystycznych uzupełniających istniejące dane, aby umożliwić lepszą ocenę postępów w transformacji cyfrowej w różnych obszarach sektora transportu drogowego; podkreśla znaczenie dalszych inwestycji w badania nad systemami czujników i zaznacza, że przy rozwoju C-ITS należy zwrócić szczególną uwagę na transport miejski, który znacznie różni się od transportu pozamiejskiego; zauważa, że jazda po mieście wiąże się w szczególności z większym kontaktem z motocyklistami, rowerzystami, pieszymi i innymi niechronionymi użytkownikami dróg, w tym z osobami niepełnosprawnymi;

21. wzywa państwa członkowskie, by dołożyły wszelkich starań, aby dopasować ofertę w zakresie szkolenia zawodowego i studiów wyższych do zapotrzebowania na wiedzę związaną z sektorem, który ma opracować strategię ITS; wzywa do opracowania analiz prospektywnych na temat nowych zawodów i stanowisk związanych z tym nowym paradygmatem mobilności oraz do dzielenia się wzorcowymi praktykami w zakresie rozwoju modeli współpracy między przedsiębiorstwami a systemem edukacji mającymi na celu tworzenie zintegrowanych przestrzeni szkolenia, innowacji i produkcji;

⁽⁶⁾ Zalecenie Komisji 2008/653/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie bezpieczeństwa i ergonomii samochodowych systemów informacyjnych i systemów łączności: nowa wersja europejskiego zbioru zasad dotyczących interakcji człowieka z urządzeniami (Dz.U. L 216 z 12.8.2008, s. 1).

Wtorek, 13 marca 2018 r.

22. uważa, że usługi C-ITS należy włączyć do Strategii kosmicznej dla Europy, ponieważ wdrożenie C-ITS ma się opierać na technologiach geolokalizacji, takich jak pozycjonowanie satelitarne;

23. uważa, że państwa członkowskie powinny rozważyć wdrażanie usług C-ITS w szerszej perspektywie mobilności jako usługi oraz integracji z innymi rodzajami transportu, przede wszystkim aby uniknąć możliwego efektu odbicia, czyli wzrostu transportu drogowego;

Ochrona prywatności i danych

24. zwraca uwagę na konieczność stosowania unijnych przepisów dotyczących ochrony prywatności i danych dotyczących C-ITS oraz danych dotyczących ekosystemów połączonych, gdyż z tego powodu dane te należy wykorzystywać w trybie priorytetowym wyłącznie do celów C-ITS i nie można ich przechowywać ani wykorzystywać w innych celach; podkreśla, że inteligentne pojazdy powinny spełniać wszystkie wymagania określone w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych i w powiązanych przepisach, a podmioty świadczące usługi C-ITS muszą przedstawiać kierowcom łatwo dostępne informacje i jasne warunki, umożliwiając im w ten sposób świadome wyrażenie zgody, na podstawie przepisów i ograniczeń określonych w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych;

25. podkreśla, że przetwarzanie i analizowanie danych przez przedsiębiorstwa musi być bardziej przejrzyste, a stosowane algorytmy bardziej rozliczalne; przypomina, że w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych już przewidziano prawo do informacji o zasadach rządzących przetwarzaniem danych; podkreśla ponadto konieczność unikania stosowania „blokady jazdy”, która oznaczałaby niemożność prowadzenia własnego inteligentnego samochodu przez użytkownika, jeżeli odmówi on udzielenia takiej zgody; wzywa do udostępnienia w inteligentnych samochodach trybu off-line, który umożliwi użytkownikom wyłączanie przekazywania danych osobowych do innych urządzeń bez ograniczania możliwości prowadzenia pojazdu;

26. zwraca uwagę na fakt, że w całym procesie przetwarzania danych trzeba mieć na względzie ich ochronę i poufność; podkreśla, że stosowanie zasad „uwzględniania ochrony danych w fazie projektowania oraz domyślnej ochrony danych” powinno być punktem wyjścia w projektowaniu aplikacji i systemów ITS; przypomina, że techniki anonimizacji mogą zwiększyć zaufanie użytkowników do usług, z których korzystają;

Cyberbezpieczeństwo

27. zwraca uwagę na konieczność stosowania we wszystkich państwach członkowskich wysokich standardów cyberbezpieczeństwa w zakresie zapobiegania działaniom hakerskim i cyberatakami, zwłaszcza w świetle kluczowego znaczenia bezpieczeństwa komunikacji w ramach C-ITS; zwraca uwagę, że cyberbezpieczeństwo jest istotnym wyzwaniem, które należy podjąć, z tego względu, że system transportu w coraz większym stopniu ma charakter cyfrowy i połączony; podkreśla, że zautomatyzowane i połączone pojazdy, jak również bazy danych, w których dane są przetwarzane lub przechowywane, są zagrożone cyberatakami, w związku z czym należy wyeliminować wszelkie luki i zagrożenia, które są rozpoznawalne i dają się przewidzieć zgodnie z aktualnym stanem techniki, poprzez opracowanie wspólnej polityki bezpieczeństwa, obejmującej surowe normy bezpieczeństwa, i polityki certyfikacji w zakresie wdrażania C-ITS;

28. podkreśla, że w UE i we wszystkich państwach członkowskich – oraz w ramach ewentualnych porozumień o współpracy z państwami trzecimi – należy stosować jednakowo rygorystyczne i ujednolicone standardy bezpieczeństwa; uważa, że standardy te nie powinny jednak utrudniać dostępu do systemów zainstalowanych w pojazdach niezależnym serwisantom, aby właściciele pojazdów nie byli zależni od producentów samochodów; jeśli chodzi o przeprowadzanie koniecznych kontroli lub napraw oprogramowania zainstalowanego w pojeździe;

Technologie i częstotliwości komunikacji

29. uważa, że neutralne pod względem technologicznym, hybrydowe podejście do komunikacji, które zapewnia interoperacyjność i zgodność wsteczną oraz łączy wzajemnie uzupełniające się technologie komunikacyjne, jest podejściem właściwym, a najbardziej obiecującym hybrydowym połączeniem technologii w zakresie komunikacji wydaje się być kombinacja technologii bezprzewodowej łączności krótkiego zasięgu oraz technologii komórkowej i satelitarnej, co zapewni najlepsze możliwe wsparcie dla wdrożenia podstawowych usług C-ITS;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

30. zwraca uwagę na odniesienie do powiązania między samochodami połączonymi a europejskimi systemami nawigacji satelitarnej EGNOS i GALILEO; sugeruje w związku z tym, że strategie skupione na samochodach połączonych powinny być ujęte w technologiach kosmicznych; uważa, że interoperacyjność jest niezbędna zarówno dla bezpieczeństwa, jak i możliwości wyboru dla konsumentów, oraz podkreśla, że zdolność pojazdów do komunikowania się z systemami sieci 5G i nawigacji satelitarnej należy uwzględnić w zestawie rozwiązań w zakresie komunikacji hybrydowej w przyszłości, jak wskazano w planie działania Komisji dotyczącym sieci 5G;
31. zachęca producentów samochodów i operatorów telekomunikacyjnych obsługujących usługi C-ITS do współpracy m.in. w celu sprawnego wdrażania technologii komunikacyjnych C-ITS, usług związanych z pobieraniem opłat drogowych i ze stosowaniem inteligentnych tachografów cyfrowych bez zakłóceń między tymi usługami;
32. zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszych starań w zakresie finansowania badań naukowych i innowacji („Horyzont 2020”), w szczególności w celu umożliwienia w perspektywie długoterminowej rozwoju odpowiedniej infrastruktury na potrzeby wdrożenia C-ITS;
33. podkreśla znaczenie systemów czujników w dostarczaniu danych, np. o dynamice pojazdu, zatorach komunikacyjnych i jakości powietrza; wzywa do zwiększenia i odpowiedniej koordynacji inwestycji w państwach członkowskich, aby zapewnić pełną interoperacyjność stosowanych czujników oraz możliwości ich stosowania w dziedzinach innych niż bezpieczeństwo, na przykład do zdalnego pomiaru emisji;
34. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków mających na celu zapewnienie gromadzenia i udostępniania właściwym organom informacji na temat emisji zanieczyszczeń za pośrednictwem czujników zainstalowanych w pojazdach;

Wspólne europejskie podejście

35. zachęca państwa członkowskie i władze lokalne, producentów pojazdów, zarządców dróg oraz branżę ITS do wdrożenia C-ITS do 2019 r. i zaleca Komisji, władzom lokalnym i państwom członkowskim przeznaczenie odpowiednich środków finansowych w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych na modernizację i utrzymanie przyszłej infrastruktury drogowej w oparciu o przekrojowe podejście tematyczne; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego finansowania badań naukowych i innowacji („Horyzont 2020”) z pełnym poszanowaniem zasady przejrzystości oraz do regularnego udzielania informacji o współfinansowaniu przez UE;
36. zachęca państwa członkowskie i Komisję do wspierania inicjatyw i działań, które promują prowadzenie większej liczby badań i analiz w zakresie rozwoju i wpływu C-ITS w polityce transportowej UE; jest zdania, że w razie braku znacznych postępów do 2022 r. potrzebne mogą być działania ustawodawcze w celu wprowadzenia minimalnych wymogów i egzekwowania integracji w tym względzie;
37. podkreśla znaczenie jakości fizycznej infrastruktury drogowej, którą należy stopniowo uzupełniać infrastrukturą cyfrową; apeluje o modernizację i utrzymywanie przyszłej infrastruktury drogowej;
38. podkreśla, że należy stworzyć prawdziwie multimodalny system transportu łączący wszystkie rodzaje transportu w jedną usługę mobilności wykorzystującą informacje w czasie rzeczywistym, uwzględniającą zintegrowane systemy biletowe i usługi mobilności dzielonej, a także ruch pieszy i rowerowy, umożliwiającą sprawny transport osób i towarów „od drzwi do drzwi” oraz sprzyjającą ogólnej wydajności, zrównoważoności i trwałości transportu; wzywa w związku z tym Komisję do zapewnienia i promowania współpracy i inwestycji na poziomie UE w dziedzinie digitalizacji sektora transportu za pomocą istniejących i nowych funduszy w celu zintegrowania inteligentnych systemów transportu z poszczególnymi środkami transportu (C-ITS, ERTMS, SESAR, RIS (?)); podkreśla, że zintegrowane podejście do narzędzi służących do udzielania informacji, rezerwacji podróży i sprzedaży biletów jest istotne dla stworzenia atrakcyjnych łańcuchów mobilności „od drzwi do drzwi”;

(?) Europejski system zarządzania ruchem kolejowym (ERTMS); jednolity europejski system zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR); usługi informacji rzecznej (RIS).

Wtorek, 13 marca 2018 r.

39. zachęca, by w tym procesie planowania uwzględniać jako podstawowe źródło informacji punkt widzenia użytkowników na temat transportu pasażerskiego i towarowego, aby rozszerzyć zakres zastosowań C-ITS i stworzyć modele biznesowe związane z tą nową koncepcją zrównoważonej i zintegrowanej mobilności;

40. zachęca UE i państwa członkowskie do właściwego egzekwowania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, a także przepisów dyrektywy w sprawie dostępności produktów i usług, która ma zostać wkrótce przyjęta, w celu zapewnienia wszystkim obywatelom dostępu do C-ITS bez barier;

41. zaleca niezwłoczne stworzenie przez Komisję odpowiednich ram prawnych w celu osiągnięcia transgranicznej interoperacyjności w skali całej UE oraz ram określających zasady odpowiedzialności za wykorzystywanie poszczególnych rodzajów transportu połączonego; wzywa Komisję do opublikowania do końca roku wniosku ustawodawczego w sprawie dostępu do danych i zasobów z urządzeń pokładowych; zaleca sprawienie, aby wniosek ten umożliwiał całemu łańcuchowi wartości w branży motoryzacyjnej i użytkownikom końcowym odnoszenie korzyści z digitalizacji oraz gwarantował równe warunki działania i maksymalne bezpieczeństwo pod względem przechowywania danych z urządzeń pokładowych i dostępu wszystkich stron trzecich do tych danych, przy czym dostęp ten powinien być sprawiedliwy, terminowy i nieograniczony w celu ochrony praw konsumentów, promowania innowacyjności oraz zapewnienia uczciwej i niedyskryminacyjnej konkurencji na tym rynku zgodnie z zasadą neutralności technologicznej; podkreśla potrzebę przyczynienia się do unowocześnienia całej infrastruktury miejskiej i wiejskiej powiązanej z usługami transportu publicznego; wzywa Komisję do zagwarantowania, że we wszystkich przypadkach zapewni całkowitą zgodność z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych i będzie składać Parlamentowi co roku sprawozdania dotyczące monitorowania;

42. wzywa Komisję, by przyjęła całościowe podejście do harmonizacji technicznej i standaryzacji danych w celu zapewnienia zgodności systemów C-ITS, zagwarantowania producentom korzyści skali, zaś konsumentom – większego komfortu;

43. podkreśla znaczenie rozpoczęcia dialogu z partnerami społecznymi i przedstawicielami konsumentów na wczesnym etapie, tak aby stworzyć atmosferę przejrzystości i zaufania w celu znalezienia właściwej równowagi między pozytywnym i negatywnym wpływem na warunki socjalne, warunki zatrudnienia i prawa konsumenta; zwraca uwagę, że forum eBezpieczeństwo musi ustanowić plan działania na rzecz wdrożenia C-ITS analogicznie do systemu eCall;

44. podkreśla, że w celu przestrzegania międzynarodowych zobowiązań dotyczących klimatu i osiągnięcia wewnętrznych celów UE potrzebny jest kompleksowy zwrot ku gospodarce niskoemisyjnej; podkreśla konieczność odnowienia kryteriów przydziału różnych funduszy UE w celu wspierania środków na rzecz dekarbonizacji i efektywności energetycznej również w ramach C-ITS; uważa, że fundusze UE nigdy nie powinny być przeznaczane na projekty, które nie są zgodne z celami i polityką w zakresie redukcji emisji CO₂;

45. apeluje do producentów samochodów o udzielanie konsumentom dostatecznych i jasnych informacji o przysługujących im prawach, a także o korzyściach i ograniczeniach nowych technologii C-ITS pod względem bezpieczeństwa; zachęca do prowadzenia kampanii informacyjnych w celu zapoznania obecnych kierowców z nowymi technologiami C-ITS, aby zbudować niezbędne zaufanie wśród użytkowników końcowych i zapewnić akceptację społeczną; uważa, że wykorzystywanie C-ITS może poprawić bezpieczeństwo i efektywność systemu transportowego przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności z przepisami dotyczącymi ochrony danych i prywatności;

o

o o

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0066

Równouprawnienie płci w umowach handlowych zawieranych przez UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie równouprawnienia płci w umowach handlowych zawieranych przez UE (2017/2015(INI))

(2019/C 162/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 8, 10, art. 153 ust. 1, art. 153 ust. 2, art. 157 i 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 i 33 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na rok 2015,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie równości płci (00337/2016),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie wdrażania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka – stan realizacji (SWD(2015)0144),
- uwzględniając europejski pakt na rzecz równości płci na lata 2011–2020 zawarty w załączniku do konkluzji Rady z dnia 7 marca 2011 r. (07166/2011),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 3 grudnia 2015 r. „Strategic engagement for gender equality 2016–2019” [Strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019] (SWD(2015)0278),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z 2017 r. w sprawie równości mężczyzn i kobiet w Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z 2015 r. pt. „Handel z korzyścią dla wszystkich – W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2017 r. pt. „Sprawozdanie z wdrażania strategii polityki handlowej «Handel z korzyścią dla wszystkich» – Kształtowanie nowoczesnej polityki handlowej w celu wykorzystania możliwości płynących z globalizacji” (COM(2017)0491),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiające obowiązki w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw unijnych importerów cyny, tantal i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka ⁽²⁾),

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności jej art. 4 ust. 1 zakazujący niewolnictwa i poddaństwa oraz art. 14 zakazujący dyskryminacji,
- uwzględniając Konwencję ONZ z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w dniu 15 września 1995 r. oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin +5 (2000 r.), Pekin +10 (2005 r.) i Pekin +15 (2010 r.),
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska) i jej art. 3, w którym zdefiniowano „płeć społeczno-kulturową” jako „społecznie skonstruowane role, zachowania, działania i atrybuty, które dane społeczeństwo uznaje za odpowiednie dla kobiet lub mężczyzn”, oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu, karaniu i eliminacji przemocy wobec kobiet (Konwencja z Belém do Pará) z 1994 r.,
- uwzględniając wspólną strategię UE i państw członkowskich z 2007 r. pt. „Unijna strategia pomocy na rzecz wymiany handlowej – zwiększenie wsparcia dla krajów rozwijających się w zakresie potrzeb związanych z handlem” oraz komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2017 r. zatytułowany „Osiągnięcie dobrobytu przez handel i inwestycje – Aktualizacja strategii UE z 2007 r. dotyczącej pomocy na rzecz wymiany handlowej”(COM(2017)0667),
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 25 września 2015 r. pt. „Przekształcamy nasz świat: agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”,
- uwzględniając wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych,
- uwzględniając wytyczne OECD dotyczące należytej staranności w zakresie odpowiedzialnych łańcuchów dostaw minerałów w obszarach dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka,
- uwzględniając publikację UNCTAD z 2015 r. pt. „Investment Policy Framework for Sustainable Development”[Ramy polityki inwestycyjnej na rzecz zrównoważonego rozwoju],
- uwzględniając kluczowe konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy w sprawie równouprawnienia płci, w tym Konwencję nr 100 MOP dotyczącą jednakowego wynagrodzenia, Konwencję nr 111 MOP dotyczącą dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, Konwencję nr 156 MOP dotyczącą pracowników mających obowiązki rodzinne i Konwencję nr 183 MOP dotyczącą ochrony macierzyństwa,
- uwzględniając rozdział 7 planu działania na lata 2015–2017, przyjętego podczas szczytu przywódców państw UE-CELAC w Brukseli w czerwcu 2015 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽⁵⁾,

⁽³⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 94.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie roli kobiet w gospodarce ekologicznej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie kobiet wykonujących pracę domową i opiekuńczą w UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie ubóstwa: perspektywa płci ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej w latach 2014–2015 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie wdrażania zaleceń Parlamentu z 2010 r. w sprawie norm społecznych i środowiskowych, praw człowieka i odpowiedzialności biznesu ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wpływu międzynarodowych i unijnych politycznych strategii handlowych na globalne łańcuchy wartości ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 14 września 2017 r. dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych dotyczące negocjacji w sprawie modernizacji filara handlowego w układzie o stowarzyszeniu UE–Chile ⁽¹³⁾,
- uwzględniając „Deklarację trzech prezydencji w sprawie równości kobiet i mężczyzn”, przedłożoną w dniu 19 lipca 2017 r. przez Estonię, Bułgarię i Austrię, państwa członkowskie sprawujące prezydencję w Radzie Unii Europejskiej w 18-miesięcznym okresie od lipca 2017 r. do grudnia 2018 r.,
- uwzględniając badanie Międzynarodowego Centrum Badań nad Kobietami pt. „Trade liberalisation & women’s reproductive health: linkages and pathways” [Liberalizacja handlu a zdrowie reprodukcyjne kobiet: powiązania i ścieżki],
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie rozwoju społecznego w Afryce na rok 2016 zatytułowane „Accelerating Gender Equality and Women’s Empowerment in Africa” [Przyspieszanie osiągnięcia równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet w Afryce] ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie OECD z 2014 r. zatytułowane „Enhancing Women’s Economic Empowerment through Entrepreneurship and Business Leadership in OECD Countries” [Wzmacnianie gospodarczej pozycji kobiet poprzez przedsiębiorczość i przywództwo w biznesie] ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając wyniki ostatnich międzynarodowych debat na wysokim szczeblu dotyczących płci i handlu, a szczególnie debat organizowanych pod patronatem UE oraz WTO, UNCTAD i Międzynarodowego Centrum Handlu, w tym – w odwrotnym porządku chronologicznym – „Międzynarodowego Forum Kobiet i Handlu” zorganizowanego wspólnie przez Komisję Europejską i Międzynarodowe Centrum Handlu (Bruksela, czerwiec 2017 r.) ⁽¹⁶⁾, dorocznej sesji plenarnej Konferencji Parlamentarnej z WTO, której tematem był „Handel jako narzędzie postępu społecznego: perspektywa płci (Genewa, czerwiec 2016 r.)” ⁽¹⁷⁾ oraz sesji plenarnej WTO pod hasłem „Jaka jest przyszłość WTO? Handel i płeć: wzmocnianie pozycji kobiet za pośrednictwem sieci dostaw sprzyjających włączeniu społecznemu” (Genewa, lipiec 2015 r.) ⁽¹⁸⁾,

⁽⁶⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 38.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 2.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 66 z 21.2.2018, s. 30.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 76 z 28.2.2018, s. 93.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0073.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0298.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0330.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0354.

⁽¹⁴⁾ UNDP, Africa Human Development Report 2016 [sprawozdanie w sprawie rozwoju społecznego w Afryce na rok 2016], http://www.undp.org/content/dam/undp/library/corporate/HDR/Africa%20HDR/AfHDR_2016_lowres_EN.pdf?download.

⁽¹⁵⁾ Sprawozdanie techniczne OECD, http://www.oecd.org/gender/Enhancing%20Women%20Economic%20Empowerment_Fin_1_Oct_2014.pdf.

⁽¹⁶⁾ <http://trade.ec.europa.eu/doclib/press/index.cfm?id=1632>

⁽¹⁷⁾ https://www.wto.org/english/forums_e/parliamentarians_e/ipuconf2016_e.htm

⁽¹⁸⁾ https://www.wto.org/english/tratop_e/devel_e/a4t_e/global_review15prog_e/global_review15prog_e.htm.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- uwzględniając coraz większe wysiłki podejmowane przez społeczność międzynarodową na rzecz promowania równouprawnienia płci poprzez politykę handlową, np. program UNCTAD dotyczący płci i rozwoju ⁽¹⁹⁾ (który obejmuje badania nad wpływem handlu na kobiety, pakiet edukacyjny z zakresu problematyki handlu i płci, szkolenia internetowe dotyczące utworzenia statusu „Lidera w obszarze problematyki płci”) czy 14 obszarów działalności Banku Światowego, w ramach których od 2016 r. wdrażana jest strategia dotycząca płci;
 - uwzględniając dokument tematyczny Międzynarodowego Centrum Handlu i Zrównoważonego Rozwoju (ICTSD) „The Gender Dimensions of Global Value Chains”[Aspekt płci w globalnych łańcuchach wartości] (wrzesień 2016 r.) ⁽²⁰⁾,
 - uwzględniając dokument tematyczny Międzynarodowego Centrum Handlu i Zrównoważonego Rozwoju pt. „The Gender Dimensions of Services”[Aspekt płci w usługach] (wrzesień 2016 r.) ⁽²¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Jednostki Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet z 2015 r. pt. „Progress of the world’s women 2015–2016. Transforming economies, realising rights”[Postępy poczynione przez kobiety na świecie w latach 2015–2016. Przekształcanie gospodarek, egzekwowanie praw] ⁽²²⁾,
 - uwzględniając stanowisko sieci WIDE+ w sprawie aspektu płci i polityki handlowej UE pt. „How to transform EU trade policy to protect women’s rights”[Jak przekształcić politykę handlową UE, by chronić prawa kobiet] ⁽²³⁾,
 - uwzględniając badanie z 2016 r. przeprowadzone na wniosek parlamentarnej Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia pt. „Gender Equality in Trade Agreements”[Równouprawnienie płci w umowach handlowych] ⁽²⁴⁾,
 - uwzględniając badanie z 2015 r. przeprowadzone na wniosek parlamentarnej Komisji Handlu Międzynarodowego pt. „The EU’s Trade Policy: from gender-blind to gender-sensitive?”[Polityka handlowa UE: od lekceważenia do uwzględnienia aspektu płci?] ⁽²⁵⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia zorganizowane na podstawie art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia, a także opinię Komisji Rozwoju (A8-0023/2018),
- A. mając na uwadze, że art. 8 TFUE stanowi, iż Unia Europejska, określając i realizując swoje strategie polityczne i działania – we wszystkich swoich działaniach wewnętrznych i zewnętrznych – powinna zmierzać do zniesienia nierówności oraz wspierania równości kobiet i mężczyzn, a także zwalczania dyskryminacji między innymi ze względu na płeć;
- B. mając na uwadze, że polityka handlowa może służyć jako narzędzie promowania europejskich i światowych wartości, w tym równości płci; mając na uwadze, że unijne umowy i polityki handlowe i inwestycyjne nie są neutralne pod względem płci, co oznacza, że mają odmienny wpływ na kobiety i mężczyzn z powodu nierówności strukturalnych; mając na uwadze, że kobiety borykają się z ograniczeniami uwarunkowanymi płcią, takimi jak ograniczony dostęp do zasobów i ograniczona kontrola nad tymi zasobami, dyskryminacja prawna oraz przeciążenie wykonywaniem nieodpłatnej pracy związanej z opieką, wynikającej z tradycyjnych ról związanych z płcią;

⁽¹⁹⁾ <http://unctad.org/en/Pages/DITC/Gender-and-Trade/Trade,-Gender-and-Development.aspx>.

⁽²⁰⁾ https://www.ictsd.org/sites/default/files/research/the_gender_dimensions_of_global_value_chains_0.pdf.

⁽²¹⁾ https://www.ictsd.org/sites/default/files/research/the_gender_dimensions_of_services.pdf.

⁽²²⁾ http://progress.unwomen.org/en/2015/pdf/unw_progressreport.pdf.

⁽²³⁾ <https://wideplus.org/2017/06/25/wide-gender-and-trade-position-paper-is-available/>.

⁽²⁴⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/571388/IPOL_STU\(2016\)571388_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/571388/IPOL_STU(2016)571388_EN.pdf).

⁽²⁵⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/IDAN/2015/549058/EXPO_IDA\(2015\)549058_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/IDAN/2015/549058/EXPO_IDA(2015)549058_EN.pdf).

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- C. mając na uwadze, że równość płci powinna dotyczyć zarówno kobiet, jak i mężczyzn; mając na uwadze, że zaangażowanie zainteresowanych stron z sektora publicznego i prywatnego, a także partnerstwo między nimi, na szczeblu międzynarodowym i lokalnym, mają kluczowe znaczenie dla promowania synergii niezbędnych do osiągnięcia równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet, a także zwiększania świadomości w zakresie: praw własności, dostępu do finansowania, szkolenia i kształcenia zawodowego, norm zachowań w przedsiębiorstwie, zamówień rządowych, przepaści cyfrowej oraz dyskryminacji kulturowej;
- D. mając na uwadze, że polityki handlowe mają na celu osiągnięcie między innymi zrównoważonego i sprawiedliwego wzrostu gospodarczego i rozwoju niezbędnych do ograniczenia ubóstwa, zapewnienia sprawiedliwości społecznej i godnej pracy oraz lepszych warunków życia zarówno dla kobiet, jak i mężczyzn, a także ochrony praw kobiet; mając na uwadze, że kwestie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt powinny nie tylko zostać uwzględnione we wszystkich celach Narodów Zjednoczonych w zakresie zrównoważonego rozwoju, ale powinny także stanowić samodzielny cel; mając na uwadze, że w programie na rzecz realizacji celów zrównoważonego rozwoju uznano, że handel przyczynia się do wspierania zrównoważonego i sprawiedliwego rozwoju i może przyczynić się do promowania najwyższych międzynarodowych norm pracy i ochrony środowiska oraz praw człowieka; mając na uwadze, że polityka handlowa UE odgrywa ważną rolę w ramach celów zrównoważonego rozwoju oraz że silna perspektywa uwzględniająca aspekt płci stanowi zasadniczy element tych ram; mając na uwadze, że ramy te mają na celu zapewnienie sprawiedliwszych i korzystniejszych rezultatów dla wszystkich; mając na uwadze, że polityka handlowa może również zapewnić większe możliwości w zakresie przedsiębiorczości kobiet, dostępu do przygotowania do zawodu oraz zatrudnienia;
- E. mając na uwadze, że złożone powiązania między handlem międzynarodowym a płcią społeczno-kulturową wymagają głębokiego zrozumienia działających sił, obejmującego identyfikację, analizę i monitorowanie rozwoju sytuacji gospodarczej i społecznej, które to elementy są wymagane do prowadzenia skutecznej polityki handlowej w celu osiągnięcia rozwoju gospodarczego, który będzie się także przyczyniał do wzmocnienia pozycji kobiet i równości płci; mając na uwadze, że polityka handlowa musi w związku z tym uwzględniać bezpośredni i pośredni wpływ tych powiązań na kwestie płci, jak również szczególnych warunków lokalnych, w celu uniknięcia powielania lub pogłębiania istniejących luk związanych z równouprawnieniem płci i stereotypami, a także proaktywnego wzmocnienia równouprawnienia płci; mając na uwadze, że skuteczność polityki handlowej należy także oceniać na podstawie tego, czy ma ona pozytywny i równy wpływ zarówno na kobiety, jak i na mężczyzn;
- F. mając na uwadze, że rozwój gospodarczy i równouprawnienie płci często idą w parze; mając na uwadze, że istnieje powszechna zgoda, że społeczeństwa, w których nierówności są mniejsze, zwykle rozwijają się szybciej;
- G. mając na uwadze, że wpływ liberalizacji handlu na poszczególne osoby zależy również od obszaru geograficznego, w którym się znajdują, oraz sektora ich działalności gospodarczej; mając na uwadze, że istnieją istotne różnice, zarówno między państwami członkowskimi, jak i w ich obrębie, pod względem struktury produkcji, współczynnika aktywności zawodowej kobiet i systemów opieki społecznej; mając na uwadze, że w sektorach takich jak produkcja wyrobów włókienniczych i odzieżowych, telekomunikacja, turystyka oraz gospodarka usług opieki i rolnictwo w większości zatrudnione są kobiety wykonujące pracę w ramach formalnych i nieformalnych form zatrudnienia, które są gorzej płatne i mają gorszy status niż w przypadku mężczyzn; mając na uwadze, że może to prowadzić do nadużyć w miejscu pracy, dyskryminacji, segregacji płciowej pod względem rodzajów zawodów i działalności oraz różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn pod względem płac i warunków pracy, a także uwarunkowanych płcią ograniczeń w dostępie do zasobów produkcyjnych, infrastruktury i usług; mając na uwadze, że umowy o wolnym handlu mogą doprowadzić do zmiany w zatrudnianiu i strat, zwłaszcza w sektorach związanych z eksportem, w których kobiety są często główną siłą roboczą; mając na uwadze, że bardzo duże znaczenie mają oceny dotyczące płci dla poszczególnych krajów i sektorów, ponieważ wnoszą one istotną wartość dodaną podczas sporządzania umów handlowych;
- H. mając na uwadze, że w 2011 r. w UE w około co dziewiątym miejscu pracy uzależnionym od wywozu (11 %) zatrudniona była kobieta;
- I. mając na uwadze, że według badania Komisji Europejskiej z 2017 r. niemal 12 mln kobiet w UE ma pracę, która uzależniona jest od eksportu towarów i usług do innych części świata ⁽²⁶⁾;
- J. mając na uwadze, że bazując na badaniach opartych na faktach, Konferencja Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju nalega na podkreślanie ograniczeń w wykorzystywaniu możliwości oferowanych przez handel, z jakimi borykają się kobiety, spowodowanych przez takie czynniki jak brak szkoleń technicznych pozwalających na podjęcie lepszej pracy, brak usług publicznych, które pozwoliłyby na zmniejszenie obowiązków domowych, a także ograniczony dostęp do zasobów, w tym kredytów, gruntów, informacji i sieci, i ograniczona kontrola nad tymi zasobami; mając na uwadze, że na tej podstawie UNCTAD zaleca, by oceny dotyczyły potencjalnego wpływu polityki handlowej na równouprawnienie płci i wzmocnianie pozycji kobiet w takich obszarach jak zatrudnienie, przemysł drobny, ceny, wydajność w rolnictwie, produkcja rolna na własne potrzeby i migracja ⁽²⁷⁾;

⁽²⁶⁾ http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2017/june/tradoc_155632.pdf.

⁽²⁷⁾ Implementing gender-aware ex ante evaluations to maximize the benefits of trade reforms for women [Wdrażanie ocen *ex ante* uwzględniających kwestie płci w celu zwiększenia korzyści płynących z reform handlu dla kobiet], http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/presspb2016d7_en.pdf.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- K. mając na uwadze, że aktualna polityka handlowa UE oraz jej strategia „Handel z korzyścią dla wszystkich” opierają się na trzech kluczowych zasadach: skuteczności, przejrzystości i wartości, lecz nie uwzględniają perspektywy równouprawnienia płci; mając na uwadze, że Komisja w ramach przeglądu strategii dotyczącej pomocy na rzecz wymiany handlowej ponowiła i rozszerzyła swoje zobowiązanie w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji gospodarczej kobiet, stwierdzając, że równouprawnienie płci jest nie tylko podstawowym prawem człowieka, lecz ma również kluczowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego, ponieważ pozwala na zastosowanie w jak największym stopniu szeregu narzędzi w ramach polityki UE w celu zwiększenia ich ogólnego wpływu na wzrost gospodarczy i ograniczenie ubóstwa; mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami zawartymi w Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet UE powinna zapewniać podstawy do osiągnięcia równouprawnienia płci poprzez zagwarantowanie kobietom takiego samego dostępu do życia politycznego, gospodarczego i publicznego oraz kształcenia, opieki zdrowotnej i zatrudnienia, a także równych szans w tych obszarach;
- L. mając na uwadze, że handel i umowy handlowe mają wpływ na kobiety jako na potencjalnych przedsiębiorców, konsumentów, pracowników i osoby wykonujące pracę nieformalną; mając na uwadze, że w celu zapewnienia stosownych reakcji politycznych niezbędne jest rozpoznanie i lepsze zrozumienie uwarunkowanego płcią wpływu polityki handlowej; mając na uwadze, że aby osiągnąć ten cel, konieczne jest opracowanie odpowiedniej metody, aby zapewnić, że ewentualny wpływ umów i polityki handlowej UE na równouprawnienie płci i prawa kobiet będzie zawsze podlegał ocenie; mając na uwadze, że Komisja powinna przeprowadzić ilościowe badanie z podziałem na płeć i sektory, np. sektor biznesowy oraz sektor nauki i technologii; mając na uwadze, że do tej pory UE zawierała umowy handlowe bez przeprowadzenia oceny ich wpływu na kobiety i równouprawnienie płci; mając na uwadze, że Komisja ogłosiła, iż zmodernizowany układ o stowarzyszeniu między Chile a UE będzie po raz pierwszy w przypadku UE zawierał specjalny rozdział dotyczący płci i handlu;
- M. mając na uwadze, że kwestie związane z płcią i prawami kobiet nie są odpowiednio uwzględniane w ocenach wpływu umów handlowych na zrównoważony rozwój;
- N. mając na uwadze, że ocena *ex ante* wpływu polityki handlowej w wymiarze płci może przyczynić się do wzmocnienia pozycji kobiet i ich dobrostanu, a jednocześnie może pomóc zmniejszyć istniejące dysproporcje i uniknąć pogłębienia zróżnicowania sytuacji kobiet i mężczyzn;
- O. mając na uwadze, że przegląd obowiązujących umów wielostronnych i dwustronnych zawartych przez UE wykazał, że 20 % umów z partnerami handlowymi spoza Europy nawiązuje w treści do praw kobiet, a 40 % tych umów zawiera odniesienia służące promowaniu równouprawnienia płci; mając na uwadze, że odniesienia do promowania wzmocnienia pozycji kobiet zawarte w tych umowach mają głównie charakter fakultatywny, a kiedy są wiążące, praktycznie nie można ich wyegzekwować; mając na uwadze, że z badania przeprowadzonego niedawno przez Komisję wynika, iż nadal utrzymują się różnice między możliwościami dostępu do zatrudnienia dla mężczyzn i kobiet; mając na uwadze, że z badania tego wynika, że wzmocnienie pozycji kobiet mogłoby spowodować wzrost światowego PKB o 28 mld USD do 2025 r. oraz że jest to w równym stopniu istotne z gospodarczego, jak i społecznego punktu widzenia, a także z punktu widzenia eliminacji ubóstwa, biorąc pod uwagę rolę kobiet w społecznościach;
- P. mając na uwadze, że zarówno w krajach rozwijających się, jak i w krajach rozwiniętych mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa stanowią największą część sektora prywatnego i zapewniają zdecydowaną większość miejsc pracy; mając na uwadze, że według Międzynarodowego Centrum Handlu mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa stanowią razem 95 % wszystkich przedsiębiorstw na świecie oraz odpowiadają za blisko 50 % światowego PKB i ponad 70 % całkowitego zatrudnienia; mając na uwadze, że do 40 % wszystkich mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw jest własnością kobiet, jednak prowadzonych przez nie jest jedynie 15 % przedsiębiorstw zajmujących się wywozem; mając na uwadze, że dane OECD wskazują, iż 30–40 % kobiet przedsiębiorców nadal często zarabia mniej niż mężczyźni prowadzący działalność gospodarczą ⁽²⁸⁾;
- Q. mając na uwadze, że debaty publiczne i reakcje w całej Europie na negocjacje handlowe takie jak transatlantyckie partnerstwo handlowo-inwestycyjne (TTIP), kompleksowa umowa gospodarczo-handlowa UE–Kanada (CETA) i porozumienie w sprawie handlu usługami (TiSA) wykazały potrzebę przejrzystych i kompleksowych negocjacji, z uwzględnieniem obaw zgłaszanych przez obywateli europejskich w wielu krajach; mając na uwadze, że w ramach polityki handlowej UE nie należy obniżać jakichkolwiek norm Unii Europejskiej; mając również na uwadze, że z zakresu negocjacji handlowych należy zawsze wyłączać usługi publiczne; mając na uwadze, że mechanizm rozstrzygania sporów powinien zostać opracowany tak, by gwarantował zdolność poszczególnych rządów do stanowienia prawa w interesie publicznym oraz do realizacji celów polityki publicznej; mając na uwadze, że należy oczekiwać postępów w innych kluczowych obszarach zainteresowania, takich jak wzmocnienie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w dziedzinie praw człowieka; mając na uwadze, że w kontekście globalnych łańcuchów wartości potrzebne jest globalne całościowe podejście do korporacyjnej odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka;

⁽²⁸⁾ Sprawozdanie ogólne OECD „Enhancing Women’s Economic Empowerment through Entrepreneurship and Business Leadership in OECD Countries” [Wzmocnienie gospodarczej pozycji kobiet poprzez przedsiębiorczość i przywództwo w biznesie] (2014) http://www.oecd.org/gender/Enhancing%20Women%20Economic%20Empowerment_Fin_1_Oct_2014.pdf

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- R. mając na uwadze, że wytyczne ONZ dotyczące biznesu, handlu i praw człowieka są wiążące dla wszystkich państw i wszystkich przedsiębiorstw niezależnie od ich rozmiarów, sektora prowadzonej działalności, lokalizacji, schematu własności lub struktury;
- S. mając na uwadze, że globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, przyjęta przez Radę w 2016 r., potwierdza, że problematyka praw człowieka musi być systematycznie uwzględniana we wszystkich sektorach polityki i we wszystkich instytucjach, w tym również w ramach handlu międzynarodowego i polityki handlowej;
- T. mając na uwadze, że ogólny system preferencji taryfowych ma na celu między innymi przyczynić się do eliminacji ubóstwa oraz wspierania zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów; mając na uwadze, że szczególne rozwiązania motywacyjne dotyczące zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP Plus) zawiera warunki mające na celu zapewnienie ratyfikacji i wdrożenia przez kwalifikujące się kraje rozwijające się 27 konwencji międzynarodowych dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych, ochrony środowiska i dobrych rządów; mając na uwadze, że należy regularnie monitorować ich wdrażanie, w razie konieczności podjąć działania oraz zwrócić szczególną uwagę na aspekt równości płci; mając na uwadze, że Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet jest jedną z istotnych konwencji w ramach GSP Plus;
- U. mając na uwadze, że ponad 40 % pracy w rolnictwie w krajach globalnego Południa wykonują kobiety;
- V. mając na uwadze, że ekspansja handlu światowego i włączenie krajów rozwijających się do globalnych łańcuchów wartości może nieść ze sobą ryzyko powstania nierówności płci, jeżeli będą one wykorzystywane do wytwarzania produktów bardziej konkurencyjnych pod względem ekonomicznym; mając na uwadze, że umożliwiło to również wielu pracującym kobietom przejście z sektora nieformalnego do sektora formalnego; mając na uwadze, że reguły pochodzenia są coraz istotniejsze w kontekście globalnych łańcuchów wartości, w ramach których produkcja prowadzona jest w kilku krajach; mając na uwadze, że bardziej przejrzyste i lepiej zdefiniowane reguły pochodzenia mogą stworzyć ramy na rzecz ustanowienia pełnej przejrzystości i odpowiedzialności w obrębie łańcuchów dostaw, co może mieć pozytywne skutki dla kobiet, zwłaszcza zatrudnionych w przemyśle konfekcyjnym;
- W. mając na uwadze, że te nowe możliwości zatrudnienia związane z handlem dla kobiet w krajach rozwijających się zapewniają istotny wkład w dochody gospodarstw domowych i ograniczanie ubóstwa;
- X. mając na uwadze, że w przemyśle konfekcyjnym zatrudnione są głównie kobiety; mając na uwadze, że należy koniecznie przypomnieć, że we wrześniu 2012 r. w pożarze w Karaczi w Pakistanie zginęło 289 osób, w pożarze w fabryce Tazreen Fashions w Bangladeszu w tym samym roku śmierć poniosło 117 osób, a ponad 200 zostało rannych, natomiast w wyniku uszkodzenia konstrukcji budynku Rana Plaza także w Bangladeszu w 2013 r. zginęło 1129 osób, a około 2500 zostało rannych; mając na uwadze, że wszystkie te wypadki miały miejsce w fabrykach odzieżowych;
- Y. mając na uwadze, że większość pracowników stref przetwórstwa wywozowego stanowią kobiety; mając również na uwadze, że strefy przetwórstwa wywozowego w niektórych krajach są zwolnione z obowiązku przestrzegania lokalnych przepisów prawa pracy, zakazują działalności związkowej lub ograniczają ją i nie zapewniają pracownikom możliwości zadośćuczynienia prawnego, co stanowi wyraźne naruszenie podstawowych norm MOP;
- Z. mając na uwadze, że sektory publiczne i prywatne, społeczeństwo obywatelskie, w szczególności organizacje działające na rzecz praw kobiet, partnerzy społeczni i związki zawodowe dysponują wiedzą i potencjałem, aby odgrywać kluczową rolę w kształtowaniu i monitorowaniu polityki handlowej, a także gromadzeniu danych, które mogą zawierać informacje o problemach kobiet w odniesieniu do liberalizacji handlu, w celu wzmocnienia praw kobiet oraz ich pozycji gospodarczej, a także promowania przedsiębiorczości kobiet;
- AA. mając na uwadze, że wydarzenia takie jak Międzynarodowe Forum Kobiet i Handlu zorganizowane przez Komisję w dniu 20 czerwca 2017 r. umożliwiają licznym podmiotom gospodarczym i przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego wymianę opinii i uruchamianie inicjatyw w dziedzinie oddziaływania handlu na równouprawnienie płci;
- AB. mając na uwadze, że wielostronne platformy i międzyrządowe fora, takie jak cele zrównoważonego rozwoju ONZ oraz forum Women20 (W20), mają kluczowe znaczenie dla wspierania związanych z płcią dyskusji i działań ekspertów oraz dla zapewnienia dobrej podstawy dla budowania porozumienia;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- AC. mając na uwadze, że usługi publiczne, obecne lub przyszłe usługi świadczone w interesie ogólnym oraz usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym należy wyłączyć z zakresu negocjacji i stosowania wszystkich porozumień handlowych zawieranych przez Unię Europejską (w szczególności, lecz nie wyłącznie, usługi w zakresie dostępu do wody, dezynfekcji, zdrowia, opieki, a także usługi społeczne, systemy zabezpieczenia społecznego, edukację, gospodarkę odpadami i transport publiczny); mając na uwadze, że Komisja zobowiązała się do zapewnienia, aby usługi te nadal należały do kompetencji państw członkowskich oraz aby nie można było w żadnym wypadku wymagać od rządów przeprowadzania prywatyzacji jakichkolwiek usług ani uniemożliwiać definiowania, regulowania, świadczenia oraz wspierania usług leżących w interesie ogólnym;
- AD. mając na uwadze, że handel usługami oraz zamówienia publiczne mogą wpływać na kobiety w sposób niewspółmierny; mając na uwadze, że zamówienia publiczne pozostają narzędziem pozwalającym rządowi na wywieranie pozytywnego wpływu na grupy będące w niekorzystnej sytuacji, w szczególności kobiety; mając na uwadze, że prywatyzacja usług w zakresie ochrony zdrowia i opieki niesie ze sobą ryzyko zwiększenia nierówności i może mieć negatywny wpływ na warunki pracy wielu kobiet; mając na uwadze, że liczba kobiet zatrudnionych w usługach publicznych lub w sektorze usług publicznych kształtuje się na poziomie powyżej przeciętnej, a kobiety jako odbiorcy tych usług są bardziej niż mężczyźni uzależnione od wysokiej jakości, niedrogich, łatwo dostępnych i zależnych od zapotrzebowania usług publicznych, w szczególności usług społecznych, takich jak opieka nad dziećmi czy opieka nad osobami pozostającymi na utrzymaniu; mając na uwadze, że ograniczenia wydatków w krajowych gospodarstwach domowych i cięcia w zakresie usług publicznych, jak również wzrost cen zazwyczaj przenoszą ciężar tej opieki niemal wyłącznie na kobiety, co w konsekwencji utrudni równouprawnienie płci;
- AE. mając na uwadze, że system praw własności intelektualnej ma wkład w unijną gospodarkę opartą na wiedzy; mając na uwadze, że zapisy w zakresie praw własności intelektualnej związane z patentami zakazującymi produkcji leków generycznych mogą mieć istotny wpływ na szczególne potrzeby zdrowotne kobiet; mając na uwadze, że kobiety są bardziej uzależnione niż mężczyźni od niedrogo dostępu do opieki zdrowotnej i leków oraz ich dostępności, szczególnie w zakresie ich praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego; mając na uwadze, że dostęp do leków w krajach nienależących do UE nie powinien być kwestionowany w oparciu o ochronę praw własności intelektualnej;
- AF. mając na uwadze, że decyzje dotyczące handlu i umów handlowych tylko w niewielkim stopniu podejmowane są przez kobiety, ponieważ zespoły negocjacyjne, parlamentarne i rządowe są wciąż daleko od osiągnięcia równowagi płci; mając na uwadze, że równowaga płci w tych instytucjach może doprowadzić nie tylko do lepszego włączenia kwestii związanych z równouprawnieniem płci, ale także do zwiększenia legitymacji demokratycznej procesu decyzyjnego;
- AG. mając na uwadze, że w Komisji i Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych przydzielono niewystarczające zasoby ludzkie do zapewniania, by aspekt płci był uwzględniany w polityce handlowej UE, a w szczególności w całym procesie negocjacji handlowych;
- AH. mając na uwadze, że Komisja, opracowując ramy prawne dla stosunkowo nowych obszarów polityki handlowej, takich jak handel elektroniczny, powinna od początku uwzględniać ich wpływ na role związane z płcią, równowagę między życiem zawodowym a prywatnym oraz ilość nieodpłatnej pracy;
- AI. mając na uwadze, że okazało się, iż handel minerałami z regionów ogarniętych konfliktami jest bezpośrednio powiązany z powszechnym naruszaniem praw człowieka, w tym gwałtami i przemocą seksualną wobec kobiet i dziewcząt, pracą dzieci i pracą niewolniczą oraz masowymi wysiedleniami;

I. **Wzmocnienie równouprawnienia płci w handlu: ogólne zagadnienia i cele**

1. podkreśla, że UE jest zobowiązana do prowadzenia polityki handlowej opartej na wartościach, co obejmuje zapewnienie wysokiego poziomu ochrony praw pracowniczych i środowiskowych, a także poszanowanie podstawowych wolności i praw człowieka, w tym równości płci; przypomina, że wszystkie unijne umowy handlowe muszą zawierać ambitny i możliwy do wdrożenia rozdział dotyczący handlu i zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że zobowiązania handlowe ujęte w umowach zawieranych przez UE nigdy nie powinny powodować uszczerbku dla praw człowieka, praw kobiet czy ochrony środowiska i powinny uwzględniać środowisko lokalne, społeczne i ekonomiczne;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

2. przypomina, że równouprawnienie płci jest wyraźnie ujęte we wszystkich strategiach politycznych UE zgodnie z art. 8 TFUE; zauważa, że w artykule tym stwierdzono, iż „we wszystkich swoich działaniach Unia zmierza do zniesienia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet”; wzywa Komisję do zwiększenia spójności między różnymi obszarami polityki, takimi jak handel, rozwój, rolnictwo, zatrudnienie, migracja oraz równość płci;
3. podkreśla, że uczciwa i sprzyjająca włączeniu społecznemu międzynarodowa polityka handlowa wymaga bardziej przejrzystych ram przyczyniających się do upodmiotowienia kobiet oraz poprawy ich warunków życia i pracy, wzmocnienia równouprawnienia płci, ochrony środowiska oraz zwiększenia sprawiedliwości społecznej, międzynarodowej solidarności i międzynarodowego rozwoju gospodarczego;
4. podkreśla, że nadrzędnym celem polityki handlowej musi być wspieranie wzrostu gospodarczego przynoszącego wzajemne korzyści; przypomina, że choć polityka handlowa może wspierać inne wartości, które Unia Europejska promuje w stosunkach wielostronnych, to zakres problemów globalnych możliwych do rozwiązania poprzez politykę handlową i umowy handlowe jest ograniczony;
5. domaga się, by umowy handlowe nowej generacji promowały odpowiednie międzynarodowe normy i instrumenty prawne, w tym w dziedzinie równouprawnienia płci, takie jak Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, pekińska platforma działania, kluczowe konwencje MOP i cele zrównoważonego rozwoju;
6. podkreśla, że zobowiązania handlowe ujęte w umowach zawieranych przez UE nigdy nie powinny powodować uszczerbku dla praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka oraz wzywa państwa członkowskie do przyjęcia i opracowania krajowych planów działania zgodnie z wytycznymi ONZ, z uwzględnieniem praw kobiet i konieczności zwalczania przemocy ze względu na płeć; wzywa Komisję do wykorzystywania negocjacji handlowych w celu zachęcenia partnerów handlowych UE do przyjmowania we własnym zakresie krajowych planów działania; wspiera toczące się negocjacje w sprawie stworzenia wiążącego instrumentu ONZ dotyczącego korporacji transnarodowych i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do praw człowieka; podkreśla, że ważne jest, aby UE była aktywnie zaangażowana w ten międzyrządowy proces oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania partnerów handlowych do konstruktywnego uczestnictwa w tych negocjacjach;
7. wzywa Komisję do zapewnienia pełnego poszanowania art. 16 i 17 Powszechnej deklaracji praw człowieka w krajach będących partnerami handlowymi UE, aby eliminować nierówności uwarunkowane płcią w obszarze praw socjalnych i gospodarczych;
8. przypomina, że tylko państwa członkowskie są uprawnione do stanowienia przepisów dotyczących liberalizacji usług świadczonych w interesie ogólnym, a także do odstąpienia od takiej liberalizacji, i w związku z tym wzywa je do ochrony podstawowych celów, takich jak równość płci, prawa człowieka i podstawowe wolności, zdrowie publiczne oraz normy społeczne i środowiskowe;
9. podkreśla potrzebę utrzymania przez rządy zdolności do przeznaczania zasobów na zapewnienie poszanowania praw kobiet i przestrzeganie zasady równości płci, aby zagwarantować obywatelom przyszłość sprzyjającą włączeniu społecznemu i mającą charakter zrównoważony; w związku z tym podkreśla fundamentalne znaczenie poszanowania, zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 17.15, demokratycznej przestrzeni politycznej krajów partnerskich w zakresie regulacji i podejmowania decyzji odpowiednich do własnego krajowego kontekstu, odpowiadania na potrzeby swoich obywateli oraz wypełniania zobowiązań w zakresie praw człowieka i innych zobowiązań międzynarodowych, w tym również w zakresie równości płci;
10. przypomina, że wzywał już Komisję do zniesienia systemu rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem (ISDS) i podkreśla, że każdy mechanizm rozstrzygania sporów powinien być tak opracowywany, by zapewniał poszczególnym rządów możliwość stanowienia prawa w interesie publicznym oraz realizacji celów polityki publicznej, w tym środki mające na celu promowanie równości płci, a także wzmocnienie praw pracowniczych, środowiskowych i konsumenckich;
11. zauważa, że zapisy w zakresie praw własności intelektualnej w handlu często mają wpływ na zdrowie publiczne oraz szczególnie wymagania dotyczące zdrowia kobiet; wzywa Komisję i Radę do zapewnienia, by zapisy w zakresie praw własności intelektualnej stosowane w umowach handlowych należycie uwzględniały prawa kobiet, a w szczególności ich wpływ na zdrowie kobiet, w tym dostęp do niedrogiej opieki zdrowotnej i leków; wzywa Komisję i Radę do wspierania ochrony oznaczeń geograficznych jako narzędzia o szczególnym znaczeniu dla wzmocnienia pozycji kobiet na obszarach wiejskich; ponadto wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do ponownego rozważenia rozszerzenia ochrony na produkty nierolne, pamiętając, że UE zobowiązała się już do ochrony produktów nierolnych z oznaczeniem geograficznym w umowach o wolnym handlu;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

12. przypomina, że dane segregowane według kryterium płci są potrzebne, by śledzić postępy w osiągnięciu wszystkich celów zrównoważonego rozwoju, w tym celu nr 5 dotyczącego równouprawnienia płci; podkreśla, że brakuje dostatecznych danych dotyczących wpływu handlu na równość płci i apeluje o zgromadzenie wystarczających i odpowiednich danych segregowanych według kryterium płci dotyczących wpływu handlu; podkreśla, że takie dane mogłyby umożliwić opracowanie metod zawierających jasne i wymierne wskaźniki na szczeblu regionalnym i krajowym oraz na poziomie sektorowym, a także poprawę analizy i określenia celów, które należy osiągnąć, oraz środków, które należy podjąć, w celu zapewnienia, aby kobiety i mężczyźni czerpali równe korzyści z handlu; podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na ilościową i jakościową analizę ewolucji pracy, własności aktywów i włączenia społecznego pod względem finansowym w sektorach, na które wpłynął handel, przy czym analiza ta powinna również uwzględniać kryterium płci; zachęca Komisję do współpracy z organizacjami europejskimi i międzynarodowymi, takimi jak Bank Światowy, Organizacja Narodów Zjednoczonych, OECD i Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), a także z krajowymi urzędami statystycznymi, aby usprawnić gromadzenie tych danych i zwiększyć ich dostępność; wzywa UE i jej państwa członkowskie do uwzględnienia w ocenach skutków *ex ante* i *ex post* wpływu polityki handlowej i umów UE na kwestię płci w poszczególnych krajach i sektorach; podkreśla, że wyniki analizy poświęconej zagadnieniu płci powinny być brane pod uwagę w negocjacjach handlowych – z uwzględnieniem zarówno pozytywnych, jak i negatywnych skutków w trakcie całego procesu, poczynwszy od etapu negocjacji aż po wdrażanie – i powinny towarzyszyć im środki mające zapobiegać ewentualnym negatywnym skutkom lub je kompensować;

II. **Wzmocnienie równouprawnienia płci w handlu: kwestie i cele dotyczące poszczególnych sektorów**

13. podkreśla, że usługi świadczone w interesie ogólnym oraz usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, w tym, lecz nie wyłącznie, usługi w zakresie dostępu do wody, usługi społeczne, systemy zabezpieczenia społecznego, edukacja, gospodarowanie odpadami, transport publiczny i opieka zdrowotna – muszą pozostać wyłączone z zakresu negocjacji handlowych i muszą podlegać kompetencjom rządów państw członkowskich; wzywa UE do zapewnienia, aby umowy handlowe i inwestycyjne nie prowadziły do prywatyzacji usług publicznych, ponieważ mogłyby ona mieć wpływ na kobiety świadczące takie usługi i korzystające z takich usług, a także mogłyby doprowadzić do zwiększenia różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn; podkreśla, że kwestia świadczenia usług społecznych przez podmioty publiczne ma istotne znaczenie zwłaszcza w kontekście równości płci, gdyż zmiany w dostępie do takich usług, a także zmiany opłat za korzystanie z nich oraz zmiany ich jakości mogą prowadzić do nierównego obciążenia kobiet i mężczyzn obowiązkami w zakresie nieodpłatnej pracy związanej z opieką; przypomina, że rządy i władze krajowe i lokalne muszą zachować pełne prawo i zdolność do wprowadzania, ustanawiania, przyjmowania, utrzymywania lub uchylania dowolnych środków dotyczących udzielania, organizowania, finansowania i zapewniania powszechnego dostępu do usług świadczonych w ogólnym interesie i usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;

14. podkreśla, że polityka handlowa może mieć wpływ na dostęp do kluczowych usług opieki zdrowotnej, a zatem może wywierać wpływ na wspieranie i dostęp do celów w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz praw w strategiach politycznych, programach i usługach; podkreśla w związku z tym, że podstawowa opieka zdrowotna – w szczególności dostęp do usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz związanych z tym praw – jest wyłączona z negocjacji handlowych i zwraca uwagę, że kwestie te wchodzą w zakres kompetencji państw członkowskich;

15. wzywa do wprowadzenia wiążących, możliwych do wyegzekwowania i skutecznych środków na rzecz zwalczania wyzysku oraz poprawy warunków życia i pracy kobiet w zorientowanych na eksport gałęziach przemysłu w celu poprawy warunków życia i pracy kobiet w odnośnych krajach i sektorach, w szczególności w sektorze odzieżowym, włókienniczym i rolnym, aby uniknąć sytuacji, w których liberalizacja handlu przyczynia się do niepewności prawa pracy i większego zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć; jest przekonany, że tego rodzaju środki oraz ustanowienie wspólnych definicji powinny pozwolić na bardziej przejrzyste i lepiej skoordynowane działania podejmowane wspólnie z organizacjami międzynarodowymi, takimi jak ONZ, WTO, MOP i OECD; docenia porozumienie na rzecz zrównoważoności z Bangladeszu jako dobry przykład i krok w kierunku ustanowienia mechanizmu monitorowania i wzywa do pełnego przestrzegania jego postanowień; wzywa w związku z tym Komisję, wszystkie podmioty międzynarodowe oraz wszystkie odnośne przedsiębiorstwa do uznania i przestrzegania nowych wytycznych OECD dotyczących należytej staranności dla odpowiedzialnych łańcuchów dostaw w sektorze konfekcyjnym i obuwniczym;

16. apeluje o zwrócenie większej uwagi na sytuację kobiet pracujących w sektorze nieformalnym, z uwzględnieniem potrzeby wzmocnienia godziwych standardów pracy kobiet pracujących w tym sektorze;

17. podkreśla, że najbardziej cierpią na tym kobiety i dziewczęta, ponieważ handel ludźmi do celów pracy przymusowej jest silnie powiązany z handlem ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

18. podkreśla, że wpływ wzrostu wywozu produktów rolnych jest zasadniczo mniej korzystny dla kobiet niż dla mężczyzn, ponieważ kształtujące się trendy wskazują, że drobni producenci rolni, wśród których jest wiele kobiet, często nie są w stanie konkurować na rynkach zagranicznych z powodu prawa spadkowego i braku dostępu do kredytów, informacji, gruntów i sieci, jak również braku możliwości przestrzegania nowych zasad i norm; zwraca uwagę, że należy dołożyć szczególnych starań, aby zwiększyć pozytywny wpływ handlu na kobiety w sektorze rolnictwa, które zostały uznane za szczególnie narażone i które wykazują także wyraźny potencjał do upodmiotowienia; podkreśla, że przedsiębiorstwa będące własnością kobiet mogłyby skorzystać na wyeliminowaniu stereotypów dotyczących płci, zwiększeniu dostępu do rynku, ułatwieniu dostępu do finansowania, organizacji marketingu i sieci oraz poprawie budowania zdolności i szkoleń; zauważa, że liberalizacja handlu może negatywnie wpływać na kobiety w sektorach takich jak rolnictwo i przetwórstwo żywności; podkreśla, że choć pracujące kobiety dominują w światowej produkcji żywności (stanowiąc 50–80 % siły roboczej na świecie), posiadają one mniej niż 20% gruntów, wobec czego rosnące zapotrzebowanie handlowe dotyczące gruntów utrudnia uboższym kobietom uzyskanie lub utrzymanie bezpiecznego i sprawiedliwego dostępu do gruntów; przypomina o potrzebie zapobiegania potencjalnie negatywnym skutkom klauzul dotyczących praw własności intelektualnej, np. w zakresie prywatyzacji nasion, w umowach handlowych dotyczących suwerenności żywnościowej;

19. podkreśla, że kobiety zajmujące się produkcją rolną na własne potrzeby napotykać dodatkowe przeszkody w utrzymaniu suwerenności żywnościowej ze względu na silną ochronę nowych odmian roślin na mocy Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin w umowach handlowych;

20. podkreśla, że przywóz produktów rolnych do UE może skutkować osłabieniem tradycyjnych drobnych gospodarstw, a przez to może zagrozić źródłom utrzymania kobiet;

21. przypomina znaczenie mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw w unijnej strukturze gospodarczej; wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków służących wspieraniu mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, ze szczególnym naciskiem na mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa prowadzone przez kobiety, a także środki na rzecz takich przedsiębiorstw; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na wyjątkową sytuację mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw prowadzonych przez kobiety przy ustalaniu punktów obsługi eksportu, a także do wykorzystania możliwości stworzonych na mocy umów o wolnym handlu oraz do wzmocnienia usług, technologii i infrastruktury (np. dostępu do internetu), które mają szczególne znaczenie dla wzmocnienia pozycji gospodarczej kobiet, a także mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw prowadzonych przez kobiety; wzywa Komisję, aby pomagała w tworzeniu partnerstw między kobietami prowadzącymi działalność gospodarczą w UE a kobietami prowadzącymi działalność gospodarczą w krajach rozwijających się;

III. **Wzmocnienie równouprawnienia płci w handlu: działania wymagane na szczeblu UE**

22. zwraca uwagę, że niektóre elementy unijnej polityki handlowej, takie jak rozdziały dotyczące handlu i zrównoważonego rozwoju oraz system GSP Plus, a także ich monitorowanie mogą przyczynić się do wspierania i poszanowania praw człowieka, w tym równouprawnienia płci, praw pracowniczych i ochrony środowiska; zwraca uwagę, że w unijnych umowach handlowych potrzebne są wiążące i możliwe do wyegzekwowania przepisy w celu zapewnienia poszanowania praw człowieka, w tym równouprawnienia płci oraz ochrony środowiska i pracy, a także dopilnowania, aby unijna polityka handlowa była spójna z takimi nadrzędnymi celami UE jak zrównoważony rozwój, ograniczanie ubóstwa i równouprawnienie płci;

23. apeluje do UE i państw członkowskich o zapewnienie, by cele zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza cel nr 5 dotyczący równości płci, oraz strategiczne zaangażowanie na rzecz równości płci na lata 2016–2019 znalazły pełne odzwierciedlenie w polityce handlowej UE;

24. podkreśla, że unijna strategia handlowa „Handel z korzyścią dla wszystkich” nie uwzględnia równouprawnienia płci; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sprawozdaniu z dnia 13 września 2017 r. w sprawie wdrażania strategii polityki handlowej „Handel z korzyścią dla wszystkich” poruszono kwestię równouprawnienia płci w handlu oraz doprecyzowano, że lepsze zrozumienie wpływu instrumentów handlowych na równouprawnienie płci jest kwestią o kluczowym znaczeniu dla unijnych decydentów; apeluje do Komisji o uwzględnienie tego aspektu w swoim śródkresowym przeglądzie strategii „Handel z korzyścią dla wszystkich”, a także o zapewnienie uwzględnienia aspektu płci w głównym nurcie polityki handlowej i inwestycyjnej UE, ponieważ zwiększy to ogólne korzyści wynikające z możliwości handlowych dla wszystkich; przypomina, że polityka handlowa może przyczynić się do promowania równości płci na arenie międzynarodowej oraz że powinna być wykorzystywana jako narzędzie mające na celu poprawę warunków życia i pracy kobiet, na takich samych zasadach jak w przypadku mężczyzn, na przykład dzięki zmniejszeniu różnic w poziomie wynagrodzenia mężczyzn i kobiet poprzez promowanie tworzenia lepszej jakości miejsc pracy dla kobiet;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

25. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do zapewnienia, by zamieszczane w unijnych umowach handlowych przepisy dotyczące udzielania zamówień publicznych miały pozytywny wpływ nie tylko z perspektywy płci; wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków na rzecz wspierania dostępu mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw do zamówień publicznych oraz do opracowania szczególnych środków dla mikroprzedsiębiorstw i małych i średnich przedsiębiorstw, których właścicielkami są kobiety; wzywa do włączenia postanowień mających na celu uproszczenie procedur i zwiększenie przejrzystości dla oferentów, w tym oferentów z państw trzecich; wzywa do dalszego promowania odpowiedzialnych pod względem społecznym i środowiskowym zamówień publicznych, biorąc pod uwagę cel polegający na zapewnieniu równego traktowania kobiet i mężczyzn, równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn oraz promowania równości płci, w oparciu o doświadczenia zdobyte dzięki zasadom zrównoważonego udzielania zamówień publicznych w ramach platformy „Chile Compras”;

26. wzywa Komisję i Radę do wspierania w ramach umów handlowych zobowiązania do skutecznego przyjęcia, utrzymania i wdrożenia przepisów ustawodawczych, rozporządzeń i strategii politycznych dotyczących równouprawnienia płci, w tym niezbędnych aktywnych instrumentów na rzecz promowania równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet na wszystkich szczeblach;

27. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zapewnienia, by w negocjacjach handlowych w sprawie modernizacji obowiązującego układu o stowarzyszeniu między Chile a UE po raz pierwszy w przypadku UE uwzględniony został specjalny rozdział dotyczący płci i handlu; podkreśla konieczność przekazywania mu informacji dotyczących treści tego rozdziału; wzywa Komisję i Radę do promowania i wspierania włączenia do umów handlowych i inwestycyjnych UE specjalnego rozdziału poświęconego płci, bazującego na istniejących przykładach, takich jak umowy o wolnym handlu Chile–Urugwaj i Chile–Kanada, oraz do dopilnowania, by przewidziano w nim konkretne zobowiązanie do promowania równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet; wzywa do wspierania międzynarodowych zobowiązań dotyczących praw kobiet, równości płci, uwzględniania aspektu płci i wzmocnienia pozycji kobiet we wszystkich umowach handlowych UE, w oparciu o pekińską platformę działania oraz cele zrównoważonego rozwoju; apeluje także o zawarcie w tych umowach handlowych przepisów, które zapewnią, że ich struktury instytucjonalne będą gwarantowały okresowe przeglądy zgodności, merytoryczne dyskusje oraz wymianę informacji i najlepszych praktyk w zakresie równości płci i handlu między innymi poprzez włączenie kobiet i ekspertów w dziedzinie równości płci na wszystkich szczeblach odnośnych administracji, w tym zespołów negocjacyjnych ds. handlu, wspólnych komitetów, grup eksperckich, wewnętrznych grup doradczych, wspólnych komitetów konsultacyjnych i organów rozstrzygania sporów;

28. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do wspierania porozumień na szczeblu wielostronnym w celu rozszerzenia ochrony przyznawanej na mocy przepisów UE uwzględniających kwestię płci, takich jak rozporządzenie w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami;

29. wzywa Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) do dopilnowania, aby spółki uczestniczące w projektach współfinansowanych przez EBI miały obowiązek przestrzegać zasady równości i przejrzystości wynagrodzeń oraz zasady równości płci określonych w dyrektywie 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (²⁹);

30. jest przekonany, że Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet ma fundamentalne znaczenie dla wszystkich obszarów polityki, w tym handlu; podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie przystąpiły do tej konwencji; w związku z tym zachęca Komisję do zawierania odniesienia do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet w umowach handlowych i do podjęcia kroków na rzecz przystąpienia UE do tej konwencji, a także jej ratyfikacji; wzywa państwa członkowskie do włączenia do swoich systemów prawnych zasady równości płci, usuwając wszystkie dyskryminacyjne przepisy i przyjmując stosowne przepisy zakazujące dyskryminacji kobiet;

31. wzywa UE do zapewnienia, by umowy handlowe zawierały przepisy oparte na podstawowych normach pracy i konwencjach MOP; wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w celu ratyfikacji i wdrożenia tych konwencji, w szczególności Konwencji nr 189 dotyczącej godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym, a także konwencji nr 156 dotyczącej pracowników mających obowiązki rodzinne, ponieważ konwencje te uwzględniają potrzeby pracowników na całym świecie, a także do zagwarantowania zawarcia w umowach handlowych przepisów dotyczących praw socjalnych, niedyskryminacji i równego traktowania; wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do dalszej pracy w ramach MOP na rzecz wdrożenia tych konwencji i wzmocnienia międzynarodowych norm godnej pracy w globalnych łańcuchach wartości, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet; przypomina, że skuteczne wdrażanie tych norm i konwencji ma pozytywny wpływ na warunki pracy kobiet w UE i w państwach trzecich; wzywa Komisję do zagwarantowania, by umowy handlowe między UE a innymi partnerami przyczyniały się do eliminowania takich praktyk jak wyzysk pracowników, a w szczególności kobiet;

(²⁹) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23).

Wtorek, 13 marca 2018 r.

32. wzywa Komisję do zagwarantowania, aby normy społeczne i środowiskowe, w szczególności prawa pracownicze, które przyjęto w ramach umów o wolnym handlu i systemów autonomicznych, obowiązywały na całym terytorium państw będących partnerami handlowymi, a w szczególności w strefach przetwórstwa wywozowego;

33. podkreśla znaczenie monitorowania wdrażania unijnego ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP) oraz systemu GSP Plus, w szczególności w odniesieniu do wdrażania najważniejszych konwencji; zaznacza, że do konwencji GSP Plus zaliczają się Konwencja z 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, Konwencja nr 111 dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu oraz Konwencja nr 100 dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości; podkreśla, że przestrzeganie i wdrażanie tych konwencji przyczynia się do większego równouprawnienia kobiet i mężczyzn; uznaje, że systemy GSP i GSP Plus są cennymi narzędziami propagowania poszanowania praw człowieka; wzywa Komisję do znalezienia sposobów na usprawnienie tych systemów za pomocą takich środków jak zwiększenie uwarunkowania ich od wyeliminowania prawnej dyskryminacji kobiet oraz dalsze łączenie zachęt ekonomicznych ze skutecznym przyjmowaniem, wdrażaniem i odpowiednim monitorowaniem najważniejszych praw człowieka, a także konwencji dotyczących środowiska i pracy, które są szczególnie istotne dla kobiet; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przygotowaną przez Komisję śródkresową ocenę ogólnych systemów preferencji taryfowych;

34. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do dopilnowania, aby w trakcie negocjacji na szczelbu WTO: podczas opracowywania nowych przepisów i porozumień, a także wdrażania i przeglądu obowiązujących umów, zawartych w ramach mechanizmu przeglądu polityki handlowej WTO, w należyty sposób uwzględniona została kwestia równości płci; zwiększona została przejrzystość całego procesu negocjacji WTO; a perspektywa płci stanowiła podstawę wszystkich trwających i przyszłych negocjacji w takich obszarach jak rolnictwo, rybołówstwo, usługi i handel elektroniczny; wzywa także Komisję, Radę i państwa członkowskie do obrony i promowania wzmocnionej pozycji kobiet w globalnych łańcuchach wartości (przy jak najlepszym wykorzystaniu narzędzi WTO, takich jak umowa o ułatwieniach w handlu), do opracowywania programów budowania zdolności i organizowania regularnych dyskusji ekspertów i wymiany dobrych praktyk, do wspierania stosowania środków związanych z płcią w ramach struktury administracyjnej WTO, a szczególnie do zapewnienia, by Sekretariat WTO miał techniczne możliwości przeprowadzenia analizy zasad handlu pod kątem płci (w tym środki umożliwiające przeprowadzanie ocen wpływu w aspekcie płci na wszystkich etapach prac, np. badania ilościowe dotyczące kobiet korzystających z pomocy technicznej); ponadto wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do korzystania z narzędzi WTO służących rozwiązywaniu problemów związanych z płcią, zarówno w orzecznictwie, jak i podczas trwających negocjacji handlowych, a także w równym stopniu do wspierania lepszej współpracy między WTO i innymi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak UNCTAD, UN Women i MOP, aby promować handel międzynarodowy sprzyjający włączeniu społecznemu, prawa kobiet i równouprawnienie;

35. wzywa Komisję do wspierania międzynarodowych wysiłków mających na celu promowanie uwzględniania perspektywy płci w polityce handlowej i programach, takich jak inicjatywa „SheTrades” Międzynarodowego Centrum Handlu, mających na celu wprowadzenie na rynek miliona kobiet przedsiębiorców do 2020 r.⁽³⁰⁾, i zachęca w związku z tym do międzynarodowej wymiany najlepszych praktyk w zakresie polityki i programów uwzględniających aspekt płci w ramach takich organizacji i organów jak WTO, Międzynarodowe Centrum Handlu i ONZ;

36. wzywa Komisję do zwiększenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i należytej staranności w umowach o wolnym handlu, zgodnie z Wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka oraz wytycznymi OECD dotyczącymi należytej staranności; wzywa UE do wzmocnienia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz uwzględnienia w umowach o wolnym handlu należytej staranności i zachęca WTO do uwzględnienia równości płci w swojej polityce handlowej; podkreśla również konieczność podjęcia tej kwestii w ramach innych międzynarodowych i wielostronnych organizacji i forów, takich jak ONZ, Bank Światowy i OECD; przypomina, że w 2010 r. Parlament domagał się, by przedsiębiorstwa publikowały swoje bilanse dotyczące społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz wezwał do wprowadzenia wymogów dotyczących należytej staranności w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw, a także konsolidacji koncepcji społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od 2017 r. duże przedsiębiorstwa są zobowiązane do ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności, zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie sprawozdawczości niefinansowej;

37. podkreśla potrzebę udoskonalenia kodeksów postępowania, etykiet i systemów sprawiedliwego handlu oraz zapewnienia ich dostosowania do międzynarodowych standardów, takich jak Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, inicjatywa Global Compact i Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych;

⁽³⁰⁾ <http://www.intracen.org/itc/women-and-trade/SheTrades/>.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

38. wzywa UE do zapewnienia, by sekretariaty instytucji UE odpowiedzialnych za politykę handlową i negocjacje dysponowały wiedzą i możliwościami technicznymi do włączenia perspektywy płci do całego procesu negocjacyjnego, od jego rozpoczęcia po zastosowanie i ocenę; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w ramach DG ds. Handlu punktu kontaktowego ds. równouprawnienia płci odpowiedzialnego za monitorowanie, czy aspekty płci są uwzględniane w unijnych umowach handlowych, oraz zapewnianie uwzględniania aspektu płci w polityce handlowej UE; apeluje do Komisji o organizowanie szkoleń dotyczących równości płci lub o korzystanie ze szkoleń organizowanych przez np. UNCTAD w celu zapewnienia, by urzędnicy i negocjatorzy byli świadomi kwestii związanych z równouprawnieniem płci i handlem; wzywa państwa członkowskie do zatrudniania kobiet na wszystkich szczeblach w ramach ich ministerstw ds. handlu; wzywa organizacje międzynarodowe, takie jak WTO, Bank Światowy, MFW i MOP, by wspierały równą reprezentację kobiet w swoich wewnętrznych strukturach, szczególnie na stanowiskach kierowniczych; wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do aktywnego angażowania się w wysiłki na rzecz organizowania regularnych dyskusji i działań dotyczących kwestii płci i handlu, a także do wspierania takich wysiłków;

39. wzywa Komisję i Radę do wspierania w ramach umów handlowych zobowiązania do zapewnienia zwiększenia udziału kobiet w organach decyzyjnych, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym;

40. apeluje do Komisji i Rady o prowadzenie negocjacji handlowych w przejrzysty sposób, o pełne poszanowanie najlepszych praktyk ustanowionych w trakcie innych negocjacji oraz o zadbanie o to, by na wszystkich etapach negocjacji Parlament był informowany w sposób regularny i w wyznaczonych terminach; apeluje, by zespoły negocjacyjne były zrównoważone pod względem płci, tak aby w pełni mogły uwzględniać wszystkie aspekty płci w umowach handlowych; wzywa UE i państwa członkowskie do zapewnienia sprzyjającego włączeniu społecznemu udziału w konsultacjach, zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu WTO, w tym organizacjom działającym na rzecz praw kobiet, związkom zawodowym, przedsiębiorstwom, społeczeństwu obywatelskiemu i organizacjom działającym na rzecz rozwoju, oraz do zwiększenia przejrzystości dla obywateli Unii poprzez zgłaszanie inicjatyw i publikowanie informacji dotyczących negocjacji;

41. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, aby w ramach współpracy na rzecz rozwoju zwracać szczególną uwagę na cel równouprawnienia płci oraz by był on uwzględniany we wszystkich programach pomocowych, w szczególności programach związanych ze strategią pomocy na rzecz wymiany handlowej; wzywa UE do udostępnienia większych funduszy na programy współpracy powiązane z równouprawnieniem płci i szkoleniami zawodowymi kobiet; wzywa Komisję do udzielenia krajom najsłabiej rozwiniętym wsparcia finansowego oraz wsparcia w zakresie budowy potencjału w celu zwiększenia spójności między handlem, rozwojem i prawami człowieka, w tym równouprawnieniem płci; podkreśla, że kwestię spadku dochodów podatkowych spowodowanego obniżką taryf celnych należy rozwiązać w ramach i dzięki finansowaniu programu na rzecz zrównoważonego rozwoju;

42. wzywa Komisję do promowania przedsiębiorczości kobiet w krajach rozwijających się, ze szczególnym uwzględnieniem tych krajów, w których kobiety napotykały większe ograniczenia w dostępie do kredytów, infrastruktury i aktywów produkcyjnych w porównaniu z mężczyznami;

43. wzywa Komisję do dokonania oceny możliwości stworzenia programów szkoleń poprzedzających przygotowanie zawodowe pozwalających dostawcom, pracodawcom, osobom wykonującym dany zawód i innym zainteresowanym stronom z danej branży na nawiązywanie kontaktów z innymi przedstawicielami branży z całej UE oraz wyciąganie wniosków z różnych skutecznych modeli programów przede wszystkim w celu zapewnienia kobietom sprzyjających warunków do korzystania z możliwości oferowanych przez umowy o wolnym handlu;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do połączenia wysiłków w celu dostosowania polityki w dziedzinach takich jak kształcenie i szkolenie zawodowe, z myślą o promowaniu większej równości płci w zakresie rozdziału możliwości zatrudnienia, jakie oferuje eksport;

45. wzywa Komisję i Radę do promowania w umowach handlowych zobowiązania do prowadzenia działań w ramach współpracy dwustronnej mających na celu poprawę zdolności i warunków pozwalających kobietom na pełne korzystanie z szans wynikających z tych umów, a w celu realizacji tego zadania oraz ustanowienia i ułatwienia współpracy – do utworzenia wspólnego komitetu do spraw handlu i płci oraz sprawowania nadzoru nad jego funkcjonowaniem, gwarantując odpowiedni udział podmiotów prywatnych, w tym ekspertów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego działających w obszarze równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet, oraz szeroką reprezentację społeczności i sektorów za pośrednictwem dostępnych środków konsultacji (takich jak dyskusje elektroniczne) wykraczających poza zorganizowany dialog;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

46. wzywa Komisję do dalszego zbadania, w jaki sposób polityka i umowy handlowe UE mogą wspierać wzmocnienie pozycji gospodarczej kobiet i ich udział w takich dziedzinach jak nauki ścisłe, technologia, inżynieria i matematyka oraz w jaki sposób niwelować różnice w dostępie do nowych technologii i ich wykorzystaniu;

o

o o

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0067

Słabiej rozwinięte regiony UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie słabiej rozwiniętych regionów UE (2017/2208(INI))

(2019/C 162/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174, 175 i 176 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 grudnia 2015 r. pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych”(COM(2015)0639),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie skutków ograniczeń budżetowych nałożonych na władze regionalne i lokalne w związku z wydatkami z funduszy strukturalnych UE w państwach członkowskich ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powybiorczej rewizji WRF na lata 2014–2020: uwagi Parlamentu poprzedzające wniosek Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie zwiększenia zaangażowania partnerów i widoczności wyników europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie elementów składowych polityki spójności UE na okres po roku 2020 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie konkurencyjności w regionach o niskim poziomie dochodów i rozwoju: sprawozdanie dotyczące regionów słabiej rozwiniętych (SWD(2017)0132),
- uwzględniając warunki wstępne strategii inteligentnej specjalizacji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259.

⁽³⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 29.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0053.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0245.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- uwzględniając siódme sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej opublikowane przez Komisję w dniu 9 października 2017 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Rybołówstwa (A8-0046/2018),
- A. mając na uwadze, że przedłużający się kryzys gospodarczy i finansowy na obszarze UE wywarł negatywny wpływ na wzrost gospodarczy na szczeblu regionalnym, choć w ramach polityki spójności na pobudzenie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz zmniejszenie nierówności między regionami UE przeznaczono około jedną trzecią budżetu UE; wzywa Komisję, aby w tym kontekście i w ramach europejskiego semestru przyjrzała się regionalnemu i krajowemu współfinansowaniu w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI) oraz jego wpływowi na deficyty krajowe;
- B. mając na uwadze, że polityka spójności – realizowana za sprawą Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności – jest główną polityką UE w dziedzinie inwestycji, wzrostu i rozwoju, jest dostosowana do celów strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, a jej celem jest redukcja rozbieżności gospodarczych, społecznych i terytorialnych pomiędzy regionami, a także propagowanie zbliżenia ich do siebie, a w konsekwencji – poprawa jakości życia obywateli Europy;
- C. mając na uwadze, że głównymi celami EFRR, EFS i Funduszu Spójności na lata 2014–2020 są inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia służące umocnieniu rynku pracy, gospodarek regionalnych i europejskiej współpracy terytorialnej oraz zacieśnieniu współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej w Unii Europejskiej, a więc w efekcie zmniejszenie nierówności w poziomie rozwoju pomiędzy poszczególnymi regionami Europy;
- D. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem Komisji dotyczącym słabiej rozwiniętych regionów UE, regionów takich jest 47 i znajdują się one w 8 państwach członkowskich; mając na uwadze, że sprawozdanie to może prowadzić do lepszego zrozumienia złożoności wyzwań, przed którymi stoją regiony słabiej rozwinięte, a zatem powinno być publicznie dostępne we wszystkich językach urzędowych UE;
- E. mając na uwadze, że polityka spójności odgrywa ważną rolę we wszystkich regionach słabiej rozwiniętych i w większości z nich stanowi lwią część realizowanych inwestycji publicznych;
- F. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte mają niższe wskaźniki wydajności, zatrudnienia i frekwencji szkolnej niż inne regiony w obrębie tego samego państwa członkowskiego;
- G. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Komisja rozróżnia dwa rodzaje regionów słabiej rozwiniętych: „regiony o słabym wzroście gospodarczym” – regiony słabiej rozwinięte i regiony w okresie przejściowym, które nie osiągnęły średniej UE w latach 2000–2013, w państwach członkowskich o PKB na mieszkańca według standardów siły nabywczej (SSN) poniżej unijnej średniej w 2013 r., obejmujące prawie wszystkie regiony słabiej rozwinięte i regiony w okresie przejściowym w Grecji, Hiszpanii, Włoszech i Portugalii; „regiony o niskim dochodzie” – wszystkie regiony, w których PKB na mieszkańca w SSN wynosił poniżej 50 % średniej unijnej w 2013 r., obejmujące szereg regionów słabiej rozwiniętych w Bułgarii, na Węgrzech, w Polsce i Rumunii;
- H. mając na uwadze, że regiony o słabym wzroście gospodarczym przeżywają stagnację gospodarczą szczególnie ze względu na spadek inwestycji publicznych i prywatnych, w odróżnieniu od regionów o niskim dochodzie, które ogólnie utrzymują potencjał rozwojowy;
- I. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte w większym stopniu niż inne odczuwają niedostatek inwestycji publicznych i prywatnych oraz że jest to spowodowane między innymi koniecznością przestrzegania zobowiązań w zakresie zmniejszania długu publicznego, wynikających z paktu stabilności;
- J. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte często charakteryzują się brakiem reform strukturalnych, co zmniejsza oddziaływanie już ograniczonych inwestycji publicznych;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- K. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte borykają się z poważnymi utrudnieniami, jeśli chodzi o transport publiczny, infrastrukturę gospodarczą i energetyczną, oraz potrzebują efektywniejszych i skuteczniejszych inwestycji;
- L. mając na uwadze, że Komisja jest zdania, iż konieczne są ściślejsze powiązania między polityką spójności a zaleceniami dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru;
- M. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte, a w szczególności regiony o niskich dochodach, często stają w obliczu odpływu ludzi młodych i wykwalifikowanych pracowników, którzy stanowią niezbędne zasoby umożliwiające ożywienie gospodarcze i społeczne, co sprawia, że regiony te są mniej atrakcyjne pod względem perspektyw rozwoju gospodarczego;
- N. mając na uwadze, że definicja regionów o niskim dochodzie i słabym wzroście powinna zostać doprecyzowana;
- O. mając na uwadze, jak istotne jest rozpowszechnianie wśród użytkowników końcowych wiedzy na temat regionalnych i lokalnych programów finansowanych przez UE oraz osiągniętych wyników, niezależnie od poziomów finansowania w danym regionie;
- P. mając na uwadze, że w słabiej rozwiniętych regionach potrzebne są dobre zarządzanie i efektywna administracja publiczna, gdyż przyczyniają się one walenie do tworzenia warunków dla wzrostu gospodarczego; mając na uwadze, że zmniejszenie nadmiernej regulacji i kontroli, skrócenie i uproszczenie procedur, a także lepsze stosowanie narzędzi ICT przyczyniłyby się do zwiększenia wydajności i dobrego zarządzania w regionach słabiej rozwiniętych;
- Q. mając na uwadze, że zgodnie z siódmym sprawozdaniem w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej regiony słabiej rozwinięte plasują się najniżej według Europejskiego wskaźnika jakości rządzenia, co oznacza, że wpływ inwestycji publicznych jest ograniczony;
- R. mając na uwadze, że rzetelne, aktualne i zdezagregowane dane liczbowe i statystyczne mają ogromne znaczenie dla podejmowania świadomych, przejrzystych, bezstronnych i sprawiedliwszych decyzji politycznych;
- S. mając na uwadze, że należy usunąć przeszkody dla wzrostu i luki w infrastrukturze w regionach słabiej rozwiniętych;
- T. mając na uwadze, że MŚP w regionach słabiej rozwiniętych otrzymują finansowanie o znacznie wyższej stopie oprocentowania i mają większe trudności w uzyskiwaniu pożyczek od sektora bankowego na współfinansowanie projektów realizowanych w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;
- U. mając na uwadze, że w czterech z pięciu słabiej rozwiniętych regionów co najmniej 25 % ludności mieszka w miastach lub na terenach podmiejskich, czyli miejskich obszarach funkcjonalnych, zaś w jednym z pięciu takich regionów ponad 50 % ludności zamieszkuje miejskie obszary funkcjonalne;
- V. mając na uwadze, że tradycyjna działalność, taka jak tradycyjne łódzowe rybołówstwo przybrzeżne lub rolnictwo, definiuje tożsamość i styl życia w większości obszarów przybrzeżnych i wiejskich w regionach słabiej rozwiniętych oraz ma znaczenie gospodarcze, terytorialne, społeczne i kulturowe; mając na uwadze, że konieczne są strategie rozwoju w celu zwiększenia zdolności do zatrzymywania i przyciągania talentów, wprowadzania nowych technologii oraz stymulowania nowych inwestycji;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przedstawiła dokument roboczy w sprawie konkurencyjności w regionach o niskim poziomie dochodów i rozwoju: sprawozdanie dotyczące regionów słabiej rozwiniętych; zauważa, że w sprawozdaniu proponuje się pewne pozytywne rozwiązania mające na celu wsparcie wzrostu gospodarczego, zrównoważonego rozwoju i tworzenia miejsc pracy w tych regionach; podkreśla ponadto, że analiza dotycząca ich konkurencyjności stanowi istotny wkład w przyszłą debatę na temat polityki spójności;
2. z zadowoleniem przyjmuje wdrażanie inicjatyw pilotażowych dla słabiej rozwiniętych regionów, które są realizowane w dwóch regionach w Rumunii i – przy wsparciu ze strony Banku Światowego – w dwóch regionach w Polsce, w szczególności określenie priorytetów strategicznych i konkretnych działań, które można szybko wdrożyć; oczekuje na publikację wyników tych inicjatyw;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

3. podkreśla, że polityka spójności odgrywa zasadniczą rolę w gwarantowaniu i promowaniu inwestycji publicznych i prywatnych we wszystkich regionach UE, zarówno bezpośrednio, jak i dzięki tworzeniu sprzyjających warunków do inwestowania; uważa, że aby promować ogólny harmonijny rozwój, cała UE powinna prowadzić działania na rzecz wzmocnienia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju poszczególnych regionów oraz zacofania regionów słabiej rozwiniętych;

4. wzywa Komisję do zaklasyfikowania regionów słabiej rozwiniętych jako NUTS III, na podstawie ogólnych warunków gospodarczych i społecznych, a także do lepszego ukierunkowania finansowania tych obszarów zgodnie z cyklami programowania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;

5. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby opracowały ukierunkowane strategie, programy i działania dla poszczególnych regionów słabiej rozwiniętych, biorąc pod uwagę tendencje i dysproporcje wewnątrzregionalne, ponieważ obierane ścieżki i wyzwania z jakimi zmagają się regiony o niższych dochodach i regiony o słabym wzroście gospodarczym są bardzo różne w zależności od ich specyfiki, i by korzystały ze strategii inteligentnej specjalizacji w celu przyspieszenia konwergencji i zapewnienia najlepszych rozwiązań w zakresie tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i zrównoważonego rozwoju; uważa, że te strategie, programy czy działania powinny być koordynowane przy pomocy agendy miejskiej, gdyż regiony słabiej rozwinięte nie są regionami czysto wiejskimi;

6. podkreśla, że oprócz niskiego poziomu rozwoju i inwestycji w MŚP, stopa bezrobocia, przede wszystkim wśród osób młodych, jest nadal dramatycznie wysoka i stanowi jeden z najbardziej palących i najpoważniejszych problemów w znakomitej większości regionów słabiej rozwiniętych; podkreśla zasadniczą rolę edukacji ponadpodstawowej, szkolnictwa wyższego, szkolenia zawodowego, zdobywania kwalifikacji w trakcie pracy i transferu wiedzy w zwalczaniu niepokojącego poziomu bezrobocia ludzi młodych i emigracji młodzieży; zwraca uwagę na znaczenie kształcenia i szkolenia oraz zwiększonych inwestycji w odniesieniu do potrzeb i rozwoju MŚP oraz przedsiębiorstw rodzinnych; jest zdania, że zaangażowanie młodych ludzi prowadzi do uzyskiwania lepszych wyników, ponieważ często to oni proponują innowacyjne rozwiązania;

7. zauważa, że wykształcona i przeszkolona siła robocza odpowiadająca potrzebom gospodarki regionalnej ma duży wpływ na konkurencyjność, wydajność i atrakcyjność rynku pracy, który może wtedy prosperować w środowisku cechującym się wzrostem i otwartością na inwestycje publiczne i prywatne; w związku z tym jest zdania, że należy wziąć pod uwagę aktualną sytuację regionów słabiej rozwiniętych, a w szczególności negatywny wskaźnik migracji i jego niekorzystny wpływ na zatrudnienie; podkreśla rolę, jaką odgrywa rolnictwo i rybołówstwo w regionach słabiej rozwiniętych, gdyż dzięki wspieraniu przedsiębiorstw rodzinnych i zatrudnienia oraz ułatwianiu włączenia społecznego dostarczają żywności i gwarantują bezpieczeństwo żywnościowe;

8. odnotowuje, że dywersyfikacja działalności, zwłaszcza w regionach słabiej rozwiniętych, stała się dla wielu rolników i rybaków koniecznością i sposobem na zapewnienie dodatkowych źródeł dochodu oraz pobudzenie działalności zrównoważonej pod względem gospodarczym i środowiskowym; zauważa jednak, że taka dywersyfikacja nie może w żadnym wypadku zastępować bardziej tradycyjnych rodzajów działalności, takich jak zrównoważone rybołówstwo; zachęca państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do wspierania projektów z zakresu niebieskiej gospodarki i podobnych, by pomóc mieszkańcom regionów słabiej rozwiniętych w uzyskiwaniu zrównoważonych pod względem środowiskowym źródeł dochodów;

9. oczekuje, że wdrażanie strategii UE 2020 w dziedzinie zatrudnienia, edukacji i szkolenia, a także planowanej długoterminowej unijnej strategii i jej celów nadal będzie w należyty sposób uwzględniać specyficzne potrzeby regionów słabiej rozwiniętych, zwłaszcza w odniesieniu do utrzymujących się braków infrastrukturalnych i rozwoju kapitału ludzkiego, ze szczególnym uwzględnieniem wskaźnika wczesnego kończenia nauki i negatywnego wpływu tego wskaźnika na zatrudnienie; wzywa w tym kontekście Komisję do zbadania wpływu ewentualnego podwyższenia stopy współfinansowania z EFS w kolejnym okresie finansowania;

10. uważa za niezbędne zachowanie odpowiedniej równowagi między interwencjami strukturalnymi, polityką społeczną i polityką przemysłową w zakresie programowania i wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego, zrównoważonego rozwoju i tworzenia miejsc pracy dzięki połączeniu dotacji i instrumentów finansowych oraz przyciąganiu dodatkowego wsparcia finansowego, co przyczyni się tym samym do usunięcia wciąż występujących braków; podkreśla w związku z tym, że wszędzie tam, gdzie pozwolą na to perspektywy gospodarcze, instrumenty finansowe niskiego ryzyka mogą być lepszym rozwiązaniem niż instrumenty podwyższonego ryzyka;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

11. zauważa, że polityka spójności może służyć za instrument korygowania różnic w konkurencyjności oraz nierównowagi, a także asymetrii makroekonomicznej między regionami, sprzyjając powstaniu atrakcyjnego i zrównoważonego środowiska dla przedsiębiorstw i obywateli; podkreśla fakt, że w regionach o niskiej stopie wzrostu główne problemy stanowią dostęp do kredytów, egzekwowania umów i ochrony inwestycji mniejszościowych, natomiast w regionach o niskim dochodzie najważniejsze problemy to niewypłacalność, dostawy energii elektrycznej oraz egzekwowanie umów;

12. odnotowuje, że regiony słabiej rozwinięte znajdują się pod znaczną presją migracyjną; uważa, że wkład z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na rzecz tego wyzwania będzie skuteczny tylko wtedy, gdy będzie mu towarzyszyło rzeczywiste stosowanie zasady solidarności; uważa, że migranci i uchodźcy objęci ochroną międzynarodową muszą otrzymać odpowiednie szkolenie i kształcenie w celu włączenia ich do rynku pracy;

13. odnotowuje, że wiele problemów regionów słabiej rozwiniętych jest podobnych do problemów z jakimi borykają się regiony najbardziej oddalone; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym strategię zaproponowaną przez Komisję w komunikacie: „Silniejsze i odnowione partnerstwa strategiczne z regionami najbardziej oddalonymi UE”⁽⁹⁾;

14. uważa, że aby zapewnić realizację potencjału regionów słabiej rozwiniętych, w kontekście polityki spójności i w przyszłych sprawozdaniach Komisji dotyczących regionów słabiej rozwiniętych można by uwzględnić kryteria rozwoju demograficznego i społecznego, takie jak regionalny wskaźnik postępu społecznego, oraz wskaźniki dotyczące środowiska bądź inne, a także PKB;

15. podkreśla negatywne skutki kryzysów gospodarczych i finansowych, odczuwalne zwłaszcza w regionach o niskim poziomie wzrostu gospodarczego, w których obniżono marginesy polityki budżetowej, co doprowadziło do cięć wydatków na inwestycje publiczne; podkreśla z drugiej strony znaczenie redukcji długu w celu wyeliminowania deficytu budżetowego i dostosowania inwestycji publicznych do wymogów wzrostu;

16. uważa, że polityka spójności ma pozytywny wpływ na wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; podkreśla konieczność stosowania wspólnie uzgodnionego stanowiska w sprawie paktu stabilności i wzrostu w odniesieniu do elastyczności warunków cyklicznych, reform strukturalnych i inwestycji rządowych mających na celu wdrożenie głównych reform strukturalnych i podobnych projektów z myślą o realizacji celów strategii „Europa 2020”; dostrzega potrzebę wyjaśnienia kontekstu zakresu stosowania reform strukturalnych w ramach polityki spójności; zauważa jednak, że takie reformy strukturalne w państwach członkowskich i regionach korzystających z programów wsparcia mogą przyczynić się do osiągnięcia lepszego rezultatu w odniesieniu do inwestycji w ramach polityki spójności;

17. wzywa do zintensyfikowania działań na rzecz większego zbliżenia do siebie wszystkich regionów, w tym działań na rzecz zapewnienia ich odporności na nagłe wstrząsy;

18. zauważa, że dostęp do kredytów jest trudniejszy w regionach słabiej rozwiniętych, zwłaszcza w regionach o niskim dochodzie, z powodu wyższych stóp procentowych oraz – w pewnym stopniu – niechęci instytucji kredytowych do ponoszenia ryzyka; podkreśla znaczenie zapewniania łatwiejszego dostępu do kredytów, tak aby wspierać MŚP, sprzyjać nowym modelom biznesowym i promować wzrost w regionach słabiej rozwiniętych;

19. podkreśla znaczenie funduszy UE w zwiększaniu odporności gospodarczej i spójności tych regionów, a także konkurencyjności, inwestycji i możliwości współpracy; docenia w związku z tym wkład lokalnych grup działania w opracowywanie lokalnych strategii; sugeruje, by Komisja zbadała możliwość zaproponowania przeznaczania większej części wsparcia na rozwój lokalny kierowany przez społeczność, przyczyniając się w ten sposób do stawienia czoła wyzwaniom i budowania zdolności; przypomina, że regiony słabiej rozwinięte często doświadczają trudności w dostępie do finansowania, a także opóźnień biurokratycznych i administracyjnych, które utrudniają funkcjonowanie funduszy UE;

20. jest zdania, że w kontekście istniejących ram warunków makroekonomicznych narzuconych w ramach europejskiego semestru można by poszukiwać pozytywnych zachęt;

⁽⁹⁾ Komunikat Komisji z dnia 24 października 2017 r.(COM(2017)0623).

Wtorek, 13 marca 2018 r.

21. uwzględnia znaczenie solidnych ram zarządzania gospodarczego dla skutecznej poprawy ogólnych wyników europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, przy czym ostatecznym celem jest korygowanie niedociągnięć i zapobieganie opóźnieniom; popiera w związku z tym potrzebę przeanalizowania i następnie dokonania przeglądu podstawowych powodów powiązania europejskiego semestru a polityki spójności;

22. uważa, że solidarność, większe zdolności instytucjonalne, poszanowanie zasady dobrej administracji, lepsza łączność i cyfryzacja w tych regionach mają istotny wpływ na ich rozwój gospodarczy oraz na skuteczniejsze i efektywniejsze wykorzystanie dostępnych zasobów; zwraca w związku z tym uwagę na kwestię wspierania i poprawy jakości administracji i instytucji w dotkniętych regionach; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozpowszechniania przykładów najlepszych praktyk w zakresie zwiększenia wydajności administracji publicznej, gdyż skuteczne zarządzanie powinno stanowić podstawowe zalecenie dla regionów słabiej rozwiniętych;

23. podkreśla w tym kontekście znaczenie zasady partnerstwa i wielopoziomowego sprawowania rządów, które należy wzmacniać nie naruszając zasady pomocniczości; uważa, że zaangażowanie wszystkich szczebli sprawowania władzy i zainteresowanych stron w opracowywanie i realizowanie strategii oraz konkretnych programów i działań dotyczących tych regionów ma podstawowe znaczenie w celu stworzenia skutecznej europejskiej wartości dodanej dla obywateli;

24. podkreśla znaczenie innowacji, cyfryzacji i usprawniania usług lokalnych (zdrowotnych, społecznych, pocztowych) oraz infrastruktury dla tworzenia sprzyjających warunków i solidnych podstaw do pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia spójności w regionach słabiej rozwiniętych; uważa, że zapewnienie szybkich łączy internetowych jest warunkiem wstępnym żywotności obszarów wiejskich i górskich; podkreśla potencjał projektów wielosektorowych sprzyjających rozwojowi gospodarczemu, społecznemu i terytorialnemu dzięki wykorzystaniu synergii między funduszami europejskimi;

25. sugeruje, że zalecenia dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru powinny obejmować perspektywę wieloletnią, że śródkresową kontrolą i przeglądem, i powinny być postrzegane jako pozytywne bodźce do wdrażania reform strukturalnych – z myślą o przyczynianiu się do realizacji wspólnych celów unijnych – nie zaś jako instrumenty, które mogą zamykać dostęp do inwestycji w ramach polityki spójności;

26. uważa, że należy przeprowadzić dokładną analizę środków łączących skuteczność europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z solidnym zarządzaniem gospodarczym, jak podkreślono w rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013, angażując w tę analizę wszystkie zainteresowane strony; jest ponadto zdania, że należy ponownie zastanowić się nad przesłankami przesłankami stojącymi za związkiem między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi a należytym zarządzaniem gospodarczym z myślą o następnym okresie programowania i z uwzględnieniem jego realizacji w latach 2014–2020; jest zdania, że Komisja powinna rozważyć dostosowanie sposobu powiązania europejskiego semestru z polityką spójności; sugeruje w związku z tym wprowadzenie systemu zachęt, stworzenie w nowych wieloletnich ramach finansowych (WRF) marginesów, które mogłyby posłużyć jako pula środków do wykorzystania w przypadku stosowania się przez państwa członkowskie do zaleceń dla poszczególnych krajów oraz innych wymogów w ramach europejskiego semestru;

27. uważa, że konieczne jest zwłaszcza wspieranie produktywniej i rodzimej działalności gospodarczej wykorzystującej szczególnie uwarunkowania regionów słabiej rozwiniętych, w tym zrównoważonej turystyki, gospodarki o obiegu zamkniętym, lokalnej transformacji energetyki, rolnictwa, produktów przemysłowych i innowacji skupiających się na MŚP; uważa, że synergie wynikające z efektywnego połączenia finansowania z regionalnych i krajowych organów i instrumentów UE za pośrednictwem zintegrowanych inwestycji terytorialnych powinny przyczynić się do stworzenia nowych możliwości gospodarczych, zwłaszcza dla ludzi młodych;

28. podkreśla znaczenie korzystania ze wszystkich możliwości oferowanych przez UE w zakresie zrównoważonego rozwoju i wzrostu w tych regionach; uważa, że podczas przygotowywania programów operacyjnych i programów współpracy transgranicznej państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na regiony słabiej rozwinięte; przypomina zatem, że ważne jest sprzyjanie wykorzystaniu funduszy bezpośrednich i europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, równoległe i w koordynacji z możliwościami oferowanymi przez politykę spójności;

29. podkreśla znaczenie wiarygodnych, aktualnych, zdezagregowanych danych statystycznych; domaga się zatem, by Komisja i Eurostat przedstawiały dane statystyczne z zachowaniem możliwie jak największej szczegółowości oraz podziału geograficznego, tak aby można je wykorzystać do opracowania odpowiednich strategii polityki spójności, w tym w regionach słabiej rozwiniętych; z zadowoleniem odnosi się w tym kontekście do informacji przedstawionych w sprawozdaniu Komisji;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

30. wzywa Komisję, by rozważyła dokonanie przeglądu powiązania, jakie istnieje między polityką spójności a zarządzaniem makroekonomicznym, przypominając że legitymacja polityki spójności wynika bezpośrednio z traktatów i że polityka ta jest jedną z najbardziej widocznych europejskich strategii politycznych, a także jednym z najważniejszych środków wyrażania solidarności europejskiej i europejskiej wartości dodanej we wszystkich regionach Europy; jest zdania, że powiązanie polityki spójności z procesami zarządzania gospodarką w ramach europejskiego semestru musi być zrównoważone, wzajemne i musi skupiać się na systemie zachęt; popiera dalsze uznawanie wymiaru terytorialnego, które mogłoby być korzystne dla europejskiego semestru uważa zatem za konieczne, by przyjąć zrównoważone podejście do zarządzania gospodarką i celów w zakresie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, o których mowa w traktatach, a także do zrównoważonego wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i ochrony środowiska;

31. przypomina, że wszystkie podmioty polityczne muszą uznać rolę, jaką odgrywa polityka spójności jako główne narzędzie europejskiej polityki gospodarczej na rzecz inwestycji publicznych i prywatnych uwzględniających terytorialną, społeczną i gospodarczą specyfikę regionów;

32. wzywa państwa członkowskie, jak zaproponowano w sprawozdaniu Komisji, do przyjęcia krajowych i regionalnych strategii rozwoju oraz programów mających na celu wspieranie regionów słabiej rozwiniętych oraz zwiększenie ich zdolności administracyjnych, zarządzania i innych kluczowych czynników wzrostu; wzywa w związku z tym Komisję do zapewnienia technicznej, profesjonalnej i praktycznej pomocy państwom członkowskim, regionom i gminom w celu stosowania najlepszych praktyk i wspierania cyfryzacji usług publicznych;

33. apeluje, by polityka spójności w dalszym ciągu stanowiła priorytet Unii i była odpowiednio wspierana przez ambitne finansowanie, nawet w świetle presji na budżet UE, a także o zwiększanie synergii z innymi funduszami UE i pozyskiwanie uzupełniającego wsparcia finansowego za pośrednictwem instrumentów finansowych w ramach programowania wieloletniego po 2020 r.; podkreśla, że nie należy podważać takich wartości, jak solidarność europejska, która jest urzeczywistniana przez politykę spójności;

34. przypomina o roli Parlamentu w opracowywaniu i zatwierdzaniu stosownych ram prawnych dla przyszłej polityki spójności; podkreśla potrzebę zachowania podstawowej roli i celu polityki spójności zgodnie z art. 174 TFUE, nie tylko by osiągnąć konwergencję, lecz również by zapobiegać pozostawianiu terytoriów w tyle; zwraca uwagę na potrzebę usprawnienia przepisów i zapewnienia właściwej równowagi między uproszczeniem polityki oraz odpowiednimi kontrolami, przy jednoczesnym zmniejszeniu nadmiernych obciążeń administracyjnych; jest zdania, że Komisja i państwa członkowskie powinny rozważyć rozszerzenie zakresu stosowania art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1301/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego dzięki finansowaniu połączeń miast z obszarami podmiejskimi w regionach słabiej rozwiniętych;

35. wzywa Komisję, by w większym stopniu wspierała opracowywanie nowatorskich systemów, takich jak innowacyjne strategie na rzecz inteligentnej specjalizacji i doprowadziła do wzmocnienia współpracy między przedsiębiorstwami, uniwersytetami oraz ośrodkami badawczymi w regionach słabiej rozwiniętych; podkreśla ponadto, że dobrze połączone terytoria mają zasadnicze znaczenie dla prac prowadzonych w ramach partnerstw badawczych, w tym inicjatyw europejskiego partnerstwa innowacyjnego, tak by nowatorskie praktyki mogły przyczynić się do dalszego zrównoważonego rozwoju rolnictwa i powiązanych sektorów w regionach słabiej rozwiniętych;

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz rządów i parlamentom narodowym i regionalnym państw członkowskich.

P8_TA(2018)0068

Rola regionów i miast UE we wdrażaniu porozumienia paryskiego z konferencji COP21 w sprawie zmian klimatu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie roli regionów i miast UE we wdrażaniu porozumienia paryskiego z konferencji COP21 w sprawie zmian klimatu (2017/2006(INI))

(2019/C 162/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając porozumienie paryskie, decyzję 1/CP.21, 21. konferencję stron (COP 21) konwencji UNFCCC oraz 11. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 11), które odbyły się w Paryżu (Francja) w dniach 30 listopada–11 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając art. 7 ust. 2 i art. 11 ust. 2 porozumienia paryskiego, w których uznaje się wymiar lokalny, niższy niż krajowy i regionalny zmiany klimatu i działań w dziedzinie klimatu,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 4 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2016 r. w sprawie wdrożenia porozumienia paryskiego oraz konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu w Marrakeszu (Maroko, COP 22) ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 października 2017 r. w sprawie konferencji klimatycznej ONZ w 2017 r. (COP 23) w Bonn (Niemcy) ⁽³⁾,
- uwzględniając nowe cele zrównoważonego rozwoju ONZ, w szczególności cel 11: „uczynić miasta i osiedla ludzkie bezpiecznymi, stabilnymi, zrównoważonymi oraz sprzyjającymi włączeniu społecznemu”,
- uwzględniając postanowienia paktu amsterdamskiego ustanawiającego agendę miejską UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. w sprawie miejskiego wymiaru polityki UE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska nr 12/2016 „Urban adaptation to climate change in Europe 2016” [Adaptacja do zmiany klimatu w miastach w Europie 2016] oraz sprawozdanie nr 1/2017 „Climate change, impacts and vulnerability in Europe 2016” [Zmiana klimatu: skutki i zagrożenia w Europie 2016],
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 marca 2016 r. „Po konferencji w Paryżu: ocena skutków porozumienia klimatycznego z Paryża” (COM(2016)0110),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 kwietnia 2013 r. „Strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu” (COM(2013)0216),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z dnia 8 lutego 2017 r. „W kierunku nowej strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu – zintegrowane podejście” ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0363.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0383.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0380.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 124.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 207 z 30.6.2017, s. 51.

- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 18 lipca 2014 r. „Miejski wymiar polityki UE – kluczowe elementy agendy miejskiej UE”(COM(2014)0490),
 - uwzględniając art. 8 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów (rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 grudnia 2013 r. ⁽⁶⁾), który stanowi, że „cele EFSI są osiągnane w sposób zgodny z zasadą zrównoważonego rozwoju”,
 - uwzględniając umowy partnerstwa i programy na mocy rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, które zgodnie z art. 8 tego rozporządzenia wspierają „efektywne gospodarowanie zasobami, dostosowanie do zmiany klimatu i łagodzenie jej skutków”,
 - uwzględniając szczegółowe cele tematyczne wspierane przez każdy z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w tym rozwój technologiczny i innowacje, transformację w kierunku gospodarki niskoemisyjnej, przystosowanie się do zmiany klimatu i promowanie efektywnego gospodarowania zasobami,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”(COM(2010)2020),
 - uwzględniając piąte sprawozdanie z oceny Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0045/2018),
- A. mając na uwadze, że nasilenie się ekstremalnych zjawisk pogodowych jest bezpośrednią konsekwencją zmiany klimatu wywołanej przez działalność człowieka i będzie nadal negatywnie wpływać na wiele części Europy z coraz większą częstotliwością, zwiększając podatność na zagrożenia występujących tam zamieszkałych ekosystemów; mając na uwadze, że według scenariuszy Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu temperatura na naszej planecie może wzrosnąć o 0,9–5,8 °C do 2100 r.;
- B. mając na uwadze, że 7. program działań w zakresie środowiska (EAP), który będzie wytyczną europejskiej polityki w zakresie środowiska do 2020 r., wskazuje poprawę zrównoważoności miast w Unii jako cel priorytetowy, wraz z trzema kluczowymi celami horyzontalnymi dotyczącymi ochrony, zachowania i poprawy kapitału naturalnego Unii, przekształcenia Unii w zasobooszczędną, zieloną i konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną oraz ochrony obywateli Unii przed związanymi ze środowiskiem problemami i zagrożeniami dla zdrowia i dobrostanu;
- C. mając na uwadze, że zmiana klimatu może pogłębić zmiany w społeczeństwie, jeżeli nie zostaną podjęte dalsze działania; mając na uwadze, że uwzględnić należy znaczne przepływy migracyjne przewidywane w wyniku globalnych zmian klimatu i wynikające ze skutków migracji ludności, które postawią nowe wyzwania przed infrastrukturą miast;
- D. mając na uwadze, że – zgodnie z kluczowymi wnioskami zawartymi w sprawozdaniu EEA nr 12/2006 – zmiana klimatu już obecnie wywiera negatywny wpływ na UE w postaci ekstremalnych zdarzeń pogodowych i stopniowych skutków w perspektywie długoterminowej, takich jak huragany, burze, pustynnienie, susze, erozja ziemi i nabrzeży, ulewne deszcze, fale upałów, powodzie, podnoszenie się poziomu mórz, problemy z zaopatrzeniem w wodę, pożary lasów i rozprzestrzenianie się chorób tropikalnych;
- E. mając na uwadze, że w wyniku zmiany klimatu występuje zwiększone ryzyko zanikania niektórych gatunków roślin i zwierząt oraz zapadalności na choroby zakaźne wywoływane przez czynniki klimatyczne; mając na uwadze, że obszary, takie jak regiony najbardziej oddalone i inne regiony UE, które mogą znajdować się w trudnej sytuacji topograficznej, bardziej dotkliwie doświadczają skutków zmiany klimatu;

⁽⁶⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

- F. mając również na uwadze, że niedawne badania wskazują, iż różne obserwowane zmiany w środowisku naturalnym i społeczeństwie, takie jak zmiany składu gatunkowego lasów, osiedlanie się inwazyjnych gatunków obcych i pojawianie się ognisk chorób, zostały spowodowane lub nasilone przez globalną zmianę klimatu i sprawiły, że ludzie, przyroda i ekosystemy, które zamieszkują, stały się bardziej narażone, o ile nie zostaną podjęte konkretne środki; mając na uwadze, że zintegrowane wsparcie unijne w celu zwiększenia solidarności i wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi pomogłoby w zagwarantowaniu, że regiony najbardziej dotknięte zmianą klimatu będą zdolne do podjęcia koniecznych środków służących przystosowaniu się do zmiany klimatu;
- G. mając na uwadze, że zmiana klimatu uwydatnia różnice społeczne, które już i tak narastały w UE w ciągu ostatniej dekady, pogarszając sytuację najbardziej podatnych na zagrożenia grup społecznych dysponujących mniejszymi zasobami pozwalającymi stawić czoła skutkom zmiany klimatu; mając na uwadze, że podatność ludności na skutki zmiany klimatu zależy w znacznym stopniu od jej zdolności do uzyskania dostępu do podstawowych zasobów oraz że organy administracji publicznej powinni gwarantować dostęp do tych podstawowych zasobów;
- H. mając na uwadze, że prawie 72,5 % obywateli Unii, czyli około 359 milionów osób, mieszka w miastach; mając ponadto na uwadze, że udział UE w emisjach na świecie wynosi 9 %, a obszary miejskie zużywają od 60 % do 80 % energii produkowanej na świecie i są odpowiedzialne za mniej więcej ten sam procent emisji CO₂;
- I. mając na uwadze, że dokonywane wybory urbanistyczne będą miały wpływ na odporność miast wobec zmiany klimatu; mając na uwadze, że miasta, przedsiębiorstwa i inne podmioty niepaństwowe mają potencjał w zakresie łagodzenia zmiany klimatu w zakresie od 2,5 do 4 mld ton CO₂ do 2020 r.; mając na uwadze, że regiony i miasta są zdolne zmniejszyć globalny poziom emisji o 5 %, co pozwoli osiągnąć cel określony w porozumieniu paryskim, oraz że mają potencjał do znaczącego zmniejszenia globalnego poziomu emisji;
- J. mając na uwadze, że cel zrównoważonego rozwoju nr 11 („Zadbanie o to, by miasta i osady ludzkie sprzyjały włączeniu społecznemu, były bezpieczne, odporne i zrównoważone”) zakłada znaczne zwiększenie do 2020 r. liczby miast i osad ludzkich, które przyjęły i wdrożyły zintegrowane strategie polityczne i plany działania w zakresie włączenia społecznego, niedoboru zasobów naturalnych, łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do nich oraz odporności na katastrofy naturalne, a także opracowanie i wdrożenie kompleksowego zarządzania ryzykiem klęsk żywiołowych na wszystkich szczeblach zgodnie z ramami z Sendai dotyczącymi ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030;
- K. mając na uwadze, że organy samorządowe należą do największych beneficjentów środków europejskich;
- L. mając na uwadze, że art. 7 ust. 2 porozumienia paryskiego stanowi, że „adaptacja stanowi globalne wyzwanie, przed którym stoją wszyscy, mające wymiar lokalny, niższy niż krajowy, krajowy, regionalny i międzynarodowy”; mając na uwadze, że działania podejmowane przez organy lokalne i podmioty niepaństwowe mają kluczowe znaczenie dla umożliwienia rządów wypełnienia ich zobowiązań w ramach globalnych działań w dziedzinie klimatu;
- M. mając na uwadze, że w strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu (COM(2013)0216) oraz w odpowiednich przepisach UE dotyczących europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych wskazano główne cele i związane z nimi działania polityczne, szczególnie dzięki wprowadzeniu mechanizmów takich jak warunki wstępne i cele tematyczne odnoszące się do klimatu w ramach polityki spójności na lata 2014–2020 – takie jak cel tematyczny 4: „Wspieranie przejścia na gospodarkę niskoemisyjną we wszystkich sektorach”; cel tematyczny 5: „Promowanie dostosowania do zmian klimatu, zapobiegania ryzyku i zarządzania ryzykiem” oraz cel tematyczny 6: „Ochrona środowiska naturalnego i wspieranie efektywności wykorzystywania zasobów”, które zwiększyły i lepiej ukierunkowały finansowanie działań w dziedzinie klimatu w ramach niektórych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;
- N. mając na uwadze, że regiony i miasta wykazały zaangażowanie w proces UNFCCC dzięki wniesieniu wkładu w plan działania Lima–Paryż i inicjatywy w ramach platformy podmiotów niepaństwowych działających na rzecz klimatu (NAZCA);

Ramy ogólne

1. wyraża zadowolenie z roli odegranej przez Unię Europejską w porozumieniu paryskim/COP 21 oraz docenia jej rolę światowego lidera w dziedzinie przeciwdziałania zmianie klimatu; podkreśla, że Europa wyznacza sobie jeden z najbardziej ambitnych na świecie celów w dziedzinie przeciwdziałania zmianie klimatu; wzywa do pilnego uznania łagodzenia zmiany klimatu za ważny priorytet polityk spójności UE, aby wypełnić i zachować zobowiązania na mocy porozumienia paryskiego / COP 21 dzięki propagowaniu innowacyjności w dziedzinie czystej energii, gospodarki o obiegu zamkniętym, energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej, bez szkody dla koniecznych działań przystosowawczych, przy czym należy utrzymać podstawową rolę i cele polityki spójności zgodnie z art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);

2. popiera podejście do walki ze zmianą klimatu określone w celach zrównoważonego rozwoju (ONZ) i pakcie amsterdamskim (agenda miejska UE); podkreśla, że Europa musi stać się prawdziwym światowym liderem w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, zgodnie z obietnicą złożoną przez Komisję, i przypomina, że agenda miejska UE przyczynia się do realizowania agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 w związku z celem dotyczącym bezpiecznych i odpornych miast sprzyjających włączeniu społecznemu; uwzględnia w tym kontekście różnice między europejskimi władzami lokalnymi i ich różny potencjał; apeluje o elastyczne, dostosowane do potrzeb podejście do wdrażania agendy miejskiej, przewidujące zachęty i wytyczne w celu pełnego wykorzystania potencjału miast;
3. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 14 października 2015 r. w sprawie nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu ⁽⁷⁾, wezwał państwa członkowskie do rozważenia dodatkowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych; podkreśla potrzebę maksymalnej przejrzystości i kontroli procesu COP 21;
4. zachęca Komisję i państwa członkowskie do realizowania ambitnych celów w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej zgodnie z istniejącym prawodawstwem UE dotyczącym działań w dziedzinie klimatu oraz zgodnie z apelem Komitetu Regionów zawartym w jego opinii z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie kierunku nowej strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu – zintegrowane podejście;
5. wyraża ubolewanie z powodu nieodpowiedzialnych strategii zagrażających środowisku, takich jak niektóre rodzaje działalności gospodarczej oraz konkretne sektory przemysłu generujące wysokie poziomy zanieczyszczenia, oraz podkreśla odpowiedzialność wszystkich grup społecznych za przyczynianie się do działań koniecznych do odwrócenia tendencji stanowiącej zagrożenie dla życia na Ziemi; podkreśla fakt, że brakuje informacji na temat działań podejmowanych przez niektóre sektory przemysłu w celu zwalczania skutków zanieczyszczenia oraz na temat identyfikowania rozwiązań powodujących mniejsze zanieczyszczenie; wyraża jednak ubolewanie, że niektóre środowiska opiniotwórcze w dziedzinie nauki, mediów i polityki wciąż negują dowody na zmianę klimatu;
6. ubolewa, że Stany Zjednoczone zamierzają wycofać się z porozumienia paryskiego i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że duża liczba organów niebędących organami federalnymi, w szczególności stanów i miast USA, potwierdziła swoje zaangażowanie w osiągnięcie celów porozumienia paryskiego; zachęca organy lokalne i regionalne w Stanach Zjednoczonych, które chcą zaangażować się w przeciwdziałanie zmianie klimatu, aby współpracowały i nawiązywały partnerstwa z innymi publicznymi i prywatnymi partnerami w ramach swoich projektów oraz dzieliły się najlepszymi praktykami w tym zakresie; wzywa do wdrożenia nowego zarządzania, które mogłoby zapewnić środki na działania w zakresie klimatu, oraz do lepszej integracji regionów i miast oraz ich organów przedstawicielskich;
7. podkreśla, że miasta mają do odegrania decydującą rolę w walce ze zmianą klimatu, przy skoordynowanej współzależności z władzami krajowymi i z otaczającymi je regionami; zachęca do dalszego zaangażowania we współpracę między liderami regionalnymi i rządami krajowymi na szczeblu międzynarodowym za pośrednictwem platform takich jak Friends of Cities; uważa, że w szczególnym przypadku zintegrowanego zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich władze lokalne powinny być uprawnione nie tylko do wyboru projektów, lecz także do przygotowania, opracowywania i wdrażania lokalnych planów rozwoju; podkreśla możliwe pozytywne aspekty wzrostu i tworzenia zielonych miejsc pracy;
8. odnotowuje, że organy lokalne są odpowiedzialne za wdrożenie większości środków łagodzenia i przystosowywania się do zmiany klimatu oraz większej części ustawodawstwa UE w tej dziedzinie; podkreśla potrzebę podjęcia działań w zakresie urbanistyki, mobilności, transportu publicznego i infrastruktury, charakterystyki energetycznej budynków, kampanii edukacyjnych, inteligentnych sieci oraz dotacji regionalnych w celu wdrożenia porozumienia paryskiego;
9. odnotowuje, że burmistrzowie i prezydenci miast ponoszą przed swoimi wyborcami bezpośrednią odpowiedzialność za swoje działania oraz mogą działać szybciej, skuteczniej i często w sposób przynoszący natychmiastowe skutki o większym wpływie;
10. wzywa rządy krajowe do pomagania miastom i regionom w wypełnianiu zobowiązań międzynarodowych w zakresie wspierania inicjatyw dotyczących klimatu i energii na szczeblu lokalnym i regionalnym;
11. przypomina, że zmiana klimatu dokonuje się w powiązaniu z czynnikami społecznymi i gospodarczymi, w związku z czym potrzebna jest zintegrowana wizja, która z kolei będzie bardziej funkcjonalna na szczeblu lokalnym i regionalnym;

(7) Dz.U. C 349 z 17.10.2017, s. 67.

12. ostrzega przed kosztami społecznymi i skutkami gospodarczymi emisji gazów cieplarnianych uderzającymi obecnie w infrastrukturę miejską, systemy publicznej opieki zdrowotnej i pomocy społecznej, które – w niektórych okresach i w niektórych miastach i regionach – są nadmiernie obciążone i znajdują się niepewnej sytuacji gospodarczej; zauważa, że systemy te będą zatem coraz bardziej obciążone i musiały sprostać konieczności zaspokajania rosnących i coraz bardziej złożonych potrzeb; z zadowoleniem przyjmuje potencjalne korzyści gospodarcze dla miast, które prowadzą inwestycje i są pionierami w zakresie infrastruktury niskoemisyjnej, w tym niższych kosztów energii elektrycznej, konserwacji i opieki zdrowotnej dzięki zmniejszeniu zanieczyszczeń;

13. przyznaje, że łagodzenie zmiany klimatu i przystosowanie się do niej to długotrwałe procesy wykraczające zarówno poza cykle wyborcze, jak i zasięg decyzji podejmowanych na szczeblu lokalnym i regionalnym, oraz zachęca do postrzegania łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej jako źródła możliwości w odniesieniu do innych wyzwań, takich jak zatrudnienie, poprawa stanu zdrowia i jakości życia oraz poprawa usług publicznych; zauważa, że porozumienie paryskie przewiduje aktywne zaangażowanie zainteresowanych podmiotów niebędących stronami w ramach procesów analizy technicznej dotyczącej łagodzenia i przystosowywania się;

14. uznaje kluczową rolę regionów, miast i miejscowości w promowaniu odpowiedzialności za transformację sektora energetycznego oraz oddolnego popierania celów związanych z klimatem i energią; zauważa, że regiony i obszary miejskie najlepiej nadają się do testowania i wdrażania zintegrowanych rozwiązań energetycznych w ramach bezpośredniej współpracy z obywatelami; podkreśla potrzebę stymulacji transformacji sektora energetycznego i lokalnych inwestycji w łagodzenie zmiany klimatu i środki dostosowawcze; podkreśla, że innowacje w dziedzinie czystej energii i małych projektów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych powinny odgrywać kluczową rolę w osiągnięciu celów porozumienia paryskiego; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwiania dostępu do zasobów finansowych, które uwzględniają specjalne cechy i długoterminową wartość lokalnych wspólnot energetycznych dla rynku energii, środowiska naturalnego i społeczeństwa, oraz do promowania roli indywidualnych prosumentów w związku z odnawialnymi źródłami energii, aby zapewnić większą samowystarczalność i prosumpcję energii; wzywa miasta i regiony do przejścia inicjatywy w zakresie promowania efektywności energetycznej i wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych w celu redukcji emisji gazów cieplarnianych i zanieczyszczeń atmosferycznych;

15. podkreśla potrzebę wdrożenia przez regiony dyrektywy 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków oraz dyrektywy 2012/27/UE sprawie efektywności energetycznej i wzywa do skoncentrowania lub zwiększenia funduszy strukturalnych w celu wspierania modernizacji energetycznej budynków publicznych lub samowystarczального zasilania budynków samorządowych w energię ze źródeł odnawialnych; wzywa również do wspierania spółdzielczych projektów z zakresu energetyki obywatelskiej w ramach funduszy strukturalnych i dzięki usunięciu barier biurokratycznych na szczeblu krajowym i regionalnym;

16. zauważa, że zgodnie z najnowszymi danymi statystycznymi udział UE w światowych emisjach gazów cieplarnianych wynosi około 10% i dlatego bez działań podejmowanych w skali światowej nie można odwrócić negatywnych zmian klimatycznych; zauważa jednak, że UE mogłaby odgrywać wiodącą rolę w tym obszarze, w szczególności dzięki promowaniu rozwiązań i technologii w zakresie czystej energii;

17. przypomina, że agenda miejska UE promuje nową metodę pracy, w ramach której w pełni wykorzystuje się potencjał miast, aby reagować na ogólnoswiatowe wyzwania wynikające ze zmiany klimatu, co wiąże się ze zwróceniem szczególnej uwagi na lepsze stanowienie prawa, dostęp do finansowania i wymianę wiedzy;

UE i polityka spójności

18. uważa, że w przyszłych wieloletnich ramach finansowych (WRF) należy, w stosownych przypadkach, zwiększyć poziom ambicji dotyczących osiągania celów w zakresie klimatu, oraz że należy ponadto zwiększyć udział wydatków przeznaczanych na ten cel;

19. przypomina o zobowiązaniu dotyczącym przeznaczenia co najmniej 20 % budżetu UE na lata 2014–2020 (około 212 mld EUR) na działania w dziedzinie klimatu; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby należycie uwzględniły sprawozdanie specjalne nr 31 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego z 2016 r., w którym ostrzega się, iż istnieje poważne ryzyko, że cel 20 % nie zostanie osiągnięty, jeżeli nie podejmie się dodatkowych działań, oraz wzywa Komisję, by informowała Parlament o postępie prac w tym ważnym obszarze; podkreśla, że w Europejskim Funduszu Społecznym, jak również w strategiach politycznych dotyczących rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich i rybołówstwa nie nastąpiło znaczące przejście w kierunku działań związanych z klimatem i nie wykorzystano w pełni wszystkich potencjalnych możliwości finansowania działań związanych z klimatem;

20. podkreśla zasadniczą rolę polityki spójności w podejmowaniu wyzwań związanych ze zmianą klimatu w skali regionalnej i lokalnej; przypomina o konieczności zwiększenia budżetu polityki spójności na okres po 2020 r.; podkreśla, że w ramach polityki spójności należy zwrócić szczególną uwagę na inwestycje na obszarach miejskich ukierunkowane na poprawę jakości powietrza, gospodarkę o obiegu zamkniętym, przystosowanie się do zmiany klimatu, rozwiązania dotyczące budowy zielonej infrastruktury oraz transformację energetyki i transformację cyfrową;

21. wspiera utworzenie narzędzia analizy kosztów i korzyści, aby umożliwić lokalnym rządów zrozumienie wpływu projektów pod względem redukcji emisji dwutlenku węgla oraz pełne wykorzystywanie możliwości finansowania dostępnych na szczeblu UE;
22. uważa, że w ramach polityki spójności należy uwzględnić zróżnicowane podejścia oparte zarówno na łagodzeniu zmiany klimatu, jak i przystosowywaniu się do niej, lecz przy odpowiednim rozróżnieniu ich i z uwzględnieniem koniecznej koordynacji między nimi oraz przy wprowadzeniu jasnych mechanizmów finansowania, aby stymulować politykę i działania w każdym obszarze oraz zapewniać zachęty w tym zakresie; jest zdania, że można wdrożyć te mechanizmy za pośrednictwem jasnych i wymiernych planów inwestycyjnych opracowywanych z udziałem miast i regionów (w tym władz publicznych, przedstawicieli przemysłu, zainteresowanych stron i społeczeństwa obywatelskiego) oraz że udział ten powinien dotyczyć także etapów wdrażania i oceny;
23. odnotowuje, że jedynie piętnaście państw członkowskich przyjęło plan działania i strategię w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, przy czym plany te zawierają niewiele konkretnych rozwiązań do zastosowania w terenie; uważa, że przyszłe planowanie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych powinno być lepiej zintegrowane z krajowymi planami w zakresie energii i klimatu na 2030 r.; podkreśla, że w przyszłych wieloletnich ramach finansowych zapewnić uwzględnienie celów związanych z klimatem w jeszcze większym stopniu, na przykład przez bliższe powiązanie inwestycji w obszarze polityki spójności z ogólnymi planami państw członkowskich dotyczącymi osiągnięcia celu na 2030 r.; wskazuje, że umowy o partnerstwie należy oceniać, mając na uwadze cele klimatyczne UE, a programy operacyjne powinny zachować ścisłe powiązanie ze strategiami i planami przystosowania się poszczególnych państw członkowskich w celu zapewnienia koordynacji i spójności na wszystkich szczeblach planowania i zarządzania, w szczególności w przypadkach, gdy fundusze unijne stanowią znaczną część dostępnych środków publicznych; zauważa, że w wyniku tego przy ocenie programów operacyjnych należy uwzględnić skuteczność ich wkładu w ograniczanie emisji gazów cieplarnianych przy jednoczesnym dążeniu do opracowania wspólnej metodologii nadzoru i procesu monitorowania w celu uniknięcia pseudoekologicznego marketingu;
24. nalega, aby inwestycje w politykę spójności były spójne ze skuteczną polityką w zakresie klimatu dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju środowiskowego;
25. podkreśla, że polityka innowacyjności i wymiar urbanistyczny są odpowiednią przestrzenią dla tworzenia synergii między celami klimatycznymi a szerszymi celami ekonomicznymi w zakresie polityki spójności; wzywa wobec tego do opracowania szczegółowych przepisów mających na celu zrównoważony rozwój urbanistyczny i innowacje urbanistyczne przez znaczące wzmocnienie finansowania w tych dziedzinach w ramach polityki spójności na okres po roku 2020;
26. apeluje do różnych partnerstw zajmujących się kwestiami związanymi z łagodzeniem zmiany klimatu w ramach agendy miejskiej UE, aby szybko przyjęły i zaprezentowały swoje plany działań; wzywa ponadto Komisję do uwzględnienia zawartych w tych planach propozycji, szczególnie w odniesieniu do lepszego stanowienia prawa, finansowania i wiedzy w przyszłych wnioskach ustawodawczych;
27. podkreśla, że do osiągnięcia długoterminowych celów porozumienia paryskiego potrzebna jest większa spójność w odniesieniu do inwestycji i długoterminowej strategii dekarbonizacji dla regionów / państw członkowskich / całego rynku UE, oraz wzywa do opracowania środków ułatwiających dostęp do finansowania, które umożliwią zdobywanie środków mniejszym miastom i regionom; podkreśla ponadto, że priorytetowe finansowanie powinno zostać udostępnione regionom zależnym od emisji dwutlenku węgla, aby umożliwić płynne przechodzenie na gospodarkę niskoemisyjną, oraz że priorytetowe znaczenie należy nadać przejściu do alternatywnych form zatrudnienia dla pracowników wysokoemisyjnych sektorów przemysłu; wzywa Komisję do zaproponowania, by w ramach polityki spójności po 2020 r. osiągnięcie ograniczenia emisji (oraz inne działania, takie jak prace lub działania rekultywacyjne mające na celu odnowę lub odkażenie terenów poprzemysłowych) było ważnym elementem w ocenie realizacji programów operacyjnych;
28. podkreśla znaczenie wykorzystywania dodatkowych instrumentów i polityk finansowych, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, instrument „Łącząc Europę” i „Horyzont 2020”, aby finansować projekty, które pomogą łagodzić zmianę klimatu lub przystosować się do niej;
29. podkreśla, że dotacje dla regionów i miast powinny nadal stanowić podstawowe narzędzie finansowania wspólnotowego w ramach polityki spójności, a w szczególności w ramach działań na rzecz klimatu; podkreśla jednak, że pomimo większej spójności i precyzji wskaźników wpływu i rezultatu dotyczących klimatu wskaźniki rezultatu nie są wystarczające, aby ustanowić poziom wkładu polityki spójności umożliwiający osiągnięcie ogólnych celów UE w dziedzinie klimatu, oraz uważa, że konieczne jest usprawnienie systemu nadzoru i monitorowania wydatków w dziedzinie klimatu w celu dopilnowania, by w wydatkach UE zapewnić konkretny, wymierny wkład na rzecz osiągnięcia celów UE; wzywa do stworzenia mapy drogowej celem monitorowania lokalnych i regionalnych działań w dziedzinie klimatu oraz wzywa Komisję do oceny odsetka środków, jakie państwa członkowskie przeznaczają na szczeblu lokalnym na ograniczanie emisji gazów cieplarnianych oraz przystosowywanie danego obszaru do zmiany klimatu;

30. uznaje rolę instrumentów zintegrowanego rozwoju terytorialnego, takich jak zintegrowane inwestycje terytorialne i rozwój lokalny kierowany przez społeczność, z których mogą korzystać miasta, jako dodatkowych narzędzi w finansowaniu strategii dotyczących zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich lub obszarów funkcjonalnych; wzywa do wdrożenia zintegrowanych podejść lokalnych i strategii w celu zapewnienia skuteczniejszego wykorzystywania zasobów, budowania odporności na skutki zmiany klimatu i przystosowywania się do nich w obszarach, w których proces ten jest najbardziej intensywny;

31. dostrzega, że miasta UE są siedzibą zdecydowanej większości europejskich ośrodków badawczo-rozwojowych zajmujących się kwestiami zmiany klimatu; wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia dla miast i regionów w dziedzinach szkolenia i zwiększania świadomości, wytycznych finansowych, dostarczania wiedzy, działań komunikacyjnych, badań i rozwoju, edukacji i ochrony klimatu oraz doradztwa zarówno w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, jak i przystosowania się do niej, w szczególności przez wzmocnienie istniejących instrumentów, takich jak platforma URBIS, URBACT i innowacyjne działania miejskie; wzywa Komisję do zapewnienia, by branża ta korzystała w pełni z globalnej współpracy badawczej oraz do wzmocnienia tych instrumentów, aby pomóc lokalnym rządóm realizować dostosowane do założonych celów projekty oraz uzyskać dostęp do opcji finansowania w celu testowania innowacyjnych rozwiązań w strategiach rozwoju obszarów miejskich; apeluje, aby organy szczebla niższego niż krajowy spoza UE mogły dobrowolnie uczestniczyć w europejskich inicjatywach naukowych, badawczych i technologicznych, takich jak „Horyzont 2020”, zarówno formalnie, jak i nieformalnie, by osiągać wspólne cele; uważa, że organom lokalnym należy bezpośrednio udostępnić mechanizmy finansowe, takie jak globalne fundusze klimatyczne; uważa, że synergie między polityką spójności a polityką badań i innowacyjności powinny zostać wzmocnione, aby zapewnić szybkie wdrażanie nowych technologii niskoemisyjnych;

32. apeluje do Komisji, aby w ramach programu „Horyzont 2020” poświęcono większą uwagę projektom innowacyjnym i badawczym w dziedzinie gospodarki o obiegu zamkniętym i zrównoważonych miast oraz aby zwiększono środki finansowe przeznaczane na ten cel; zachęca państwa członkowskie – przy wsparciu Komisji i Europejskiego Banku Inwestycyjnego – do zwiększenia zdolności administracyjnych regionów i miast, aby mogły one w pełni wykorzystać możliwości finansowania publicznego i prywatnego dostępne na poziomie UE;

33. wzywa właściwe organy administracji do rozwiązania problemu odpadów w celu urzeczywistnienia gospodarki o obiegu zamkniętym oraz do promowania alternatywnych wobec spalania technik usuwania odpadów, które nie mogą być przeznaczone do ponownego wykorzystania lub recyklingu;

34. uważa, że w przyszłym okresie programowania należy włączyć problem zmiany klimatu w zakres programowania współpracy terytorialnej; podkreśla ważną rolę współpracy terytorialnej, współpracy transgranicznej i strategii makroregionalnych w działaniach regionów i miast, zarówno w granicach terytorium UE, jak i poza nimi, oraz przypomina o konieczności wzmocnienia tego instrumentu pod względem politycznym i finansowym w odniesieniu do zarówno łagodzenia zmiany klimatu, jak i przystosowania się do niej; podkreśla, że ramy wdrażania wspólnych działań i wymiany doświadczeń z zakresu polityki między podmiotami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi z różnych państw członkowskich, takie jak INTERREG, są szczególnie odpowiednie na potrzeby przeciwdziałania zmianie klimatu oraz prowadzenia właściwych działań mających na celu łagodzenie jej skutków; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście fakt, że 7 z 15 ponadnarodowych programów INTERREG w Europie finansuje strategie, działania pilotażowe, szkolenia i narzędzia, aby pomagać miastom budować zdolności w zakresie obniżania emisji dwutlenku węgla i łagodzenia zmiany klimatu w dążeniu do osiągnięcia celów UE;

Miasta i regiony

35. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy takie jak Globalne Porozumienie Burmistrzów na rzecz Klimatu i Energii oraz rolę odgrywaną przez liczne miasta i regiony w przeciwdziałaniu zmianie klimatu i ochronie środowiska; wzywa miasta i regiony, by współpracowały oraz by pilnie i w szerszym zakresie włączyły walkę ze zmianą klimatu do swoich programów instytucjonalnych; zaleca, aby władze miejskie wdrażały i regularnie aktualizowały długoterminowe inteligentne strategie urbanistyczne oraz by stosowały innowacyjne podejścia, takie jak inicjatywa „inteligentne miasta”; podkreśla potrzebę zrównoważonych i efektywnych energetycznie projektów mieszkaniowych oraz inteligentnych budynków prowadzących do oszczędności energii, inwestycji w energię ze źródeł odnawialnych, przyjaznego dla środowiska transportu publicznego, dalszego wsparcia dla projektów sprzyjających niskoemisyjnym miastom i regionom oraz dla sojuszy miast oraz władz lokalnych i regionalnych we współpracy na rzecz zwalczania globalnego ocieplenia;

36. odnotowuje znaczenie wdrożenia ram sprawozdawczych na podstawie obiektywnych parametrów i sprawdzonych metod oraz monitorowania działań w dziedzinie klimatu podejmowanych przez miasta i regiony oraz wymiany danych na temat zobowiązań związanych z klimatem, a także zwiększania przejrzystości wśród zaangażowanych podmiotów, aby osiągnąć cele dotyczące klimatu;

37. przypomina, że sektor transportu odpowiada także zarówno za emisje gazów cieplarnianych, jak i niebezpiecznych dla zdrowia zanieczyszczeń atmosferycznych, których stężenie w powietrzu w miastach reguluje dyrektywa (UE) 2016/2284 w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych; uważa, że regiony i miasta mają ogromny potencjał w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych w transporcie oraz podkreśla konieczność finansowania inicjatyw zwiększających lokalną i regionalną mobilność niskoemisyjną; podkreśla jak ważne jest, aby miasta odgrywały wiodącą rolę w promowaniu elektryfikacji transportu publicznego i prywatnego, oraz wzywa do propagowania kilku modelowych regionów do zbadania inteligentnego i połączonego w sieć systemu transportu między miastem a wsią;

38. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy miast, takie jak inteligentne miasta i inteligentne sieci, które mają na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych i zwiększenie zasobooszczędności; podkreśla, że regiony muszą zintensyfikować działania na rzecz usprawnienia rozwiązań ekologicznych przez sprzyjanie transformacji energetyki i transformacji cyfrowej oraz że rozwiązania takie jak inteligentne sieci mają potencjał w zakresie dostarczania energii do mieszkań i budynków w bardziej wydajny sposób; uznaje, że współpraca między przedsiębiorstwami i miastami pomaga tworzyć rozwiązania innowacyjne i integracyjne, oraz wzywa do propagowania ich; podkreśla potrzebę zwiększenia inwestycji w inne trwałe rozwiązania, takie jak zielona infrastruktura, a w szczególności w zwiększanie zadrzewionej powierzchni w miastach; przypomina, że konieczne jest nie tylko obniżenie emisji, ale także zwiększenie zdolności pochłaniania CO₂ przez glebę, oraz wzywa do większej ochrony istniejących i nowo powstałych lasów na obszarach miejskich w regionach UE;

39. podkreśla, że wytwarzana lokalnie żywność sezonowa może zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych powodowaną przez transport, a tym samym zmniejszyć ogólny ślad węglowy żywności; wzywa Komisję do współpracy z sektorem produkcji żywności w celu zwiększenia zrównoważonej lokalnej i regionalnej produkcji żywności oraz z zadowoleniem przyjmuje dobrowolne działania („etykietowanie z wykorzystaniem systemu sygnalizacji świetlnej”) dla zapewnienia widoczności stopnia obciążenia klimatu i śladu węglowego w przypadku wytwarzania żywności i innych produktów; wzywa do wprowadzenia jednakowych w całej UE wskaźników umożliwiających dobrowolne lecz porównywalne etykietowanie oraz wzywa organy administracji lokalnej do prowadzenia kampanii informacyjnych w celu podnoszenia świadomości w zakresie śladu węglowego żywności;

40. zaznacza, że środki łagodzenia zmiany klimatu należy planować w oparciu o sprawiedliwy podział wysiłków i korzyści między różnymi podmiotami, a środki przystosowania się do zmiany klimatu muszą być ukierunkowane na ochronę grup ludności najbardziej podatnych na zagrożenia jako całości;

41. uznaje różnorodność i specyficzny charakter zagrożeń i potencjału w poszczególnych regionach oraz zaznacza, że wyzwania, zasoby i skuteczne środki mogą być różne na poszczególnych obszarach; przypomina w związku z tym o swoim przywiązaniu do zasady pomocniczości i podkreśla, że miasta i regiony muszą dysponować koniecznymi kompetencjami i wystarczającą autonomią polityczną, administracyjną i finansową, aby planować i podejmować konkretne działania; podkreśla potrzebę, by miasta dostosowywały własne planowanie przestrzeni miejskiej przez inwestowanie w zieloną infrastrukturę, mobilność, transport publiczny i inteligentne sieci, aby osiągnąć cele określone w porozumieniu paryskim; przypomina, że władze lokalne i regionalne, jako szczebel sprawowania rządów najbliższy obywatelom, a także najbardziej zbliżony do wyzwań związanych ze zmianą klimatu, mają najbardziej wszechstronny wgląd w wiele problemów, i w związku z tym podkreśla, jak ważne jest, by zapewnić władzom lokalnym i regionalnym zdolność administracyjną oraz narzędzia finansowe w celu opracowania odpowiednio dostosowanych rozwiązań na rzecz łagodzenia zmiany klimatu;

42. wzywa do bardziej skutecznego wielopoziomowego sprawowania rządów z zachowaniem pełnej przejrzystości, które może lepiej zaangażować władze lokalne, regiony i miasta oraz ich organy przedstawicielskie w unijny proces podejmowania decyzji oraz w proces UNFCCC; wzywa do promowania i gwarantowania koordynacji między wszystkimi organami administracji publicznej oraz wspierania uczestnictwa obywateli, podmiotów społecznych i podmiotów gospodarczych, oraz wzywa Komisję do wspierania koordynacji działań oraz wymiany informacji i najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi, regionami, lokalnymi społecznościami i miastami;; wskazuje na konieczność zachęcania do modeli zarządzania lokalnego angażujących społeczność lokalną;

43. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu o opracowaniu specjalnego sprawozdania dotyczącego miast i klimatu w 2023 r. stanowiącą zobowiązanie, które zwiększy zakres badań naukowych nad znaczeniem miast w walce ze zmianą klimatu; uważa, że miasta powinny zapewnić wkład w globalne sprawozdanie na temat klimatu, który zostanie sporządzone w 2018 r.; uważa ponadto, że miasta i regiony mogą wpływać na kształtowanie polityki w związku z zawarciem porozumienia paryskiego przez wdrażanie podejścia strategicznego na rzecz zwalczania globalnego ocieplenia oraz wspierania łagodzenia skutków zmiany klimatu i środków dostosowawczych na obszarach miejskich, gdzie mieszka ponad połowa populacji świata; apeluje do Komisji, aby wspierała wielopoziomą wizję działań w dziedzinie klimatu w tym procesie w dążeniu do promowania integracyjnego systemu rozwiązań dotyczących zmian klimatu, uwzględniającego działania podejmowane przez organy lokalne i organy poniżej szczebla krajowego;

44. apeluje do organów krajowych o przeprowadzenie decentralizacji i lepsze wdrożenie zasady pomocniczości, by dodatkowo wesprzeć organy szczebla lokalnego i regionalnego w walce ze zmianą klimatu;
45. zauważa, że wiele podmiotów przemysłowych inwestuje w ekologiczną transformację i zobowiązało się do realizowania polityki dekarbonizacji; uznaje, że współpraca między przedsiębiorstwami i miastami prowadzi do tworzenia innowacyjnych i inteligentnych rozwiązań w zakresie działań w dziedzinie klimatu i pomaga UE osiągać jej cele; przypomina, że przemysł odgrywa kluczową rolę w finansowaniu i likwidowaniu luki inwestycyjnej na obszarach miejskich; apeluje o promowanie partnerstw między miastami a przedsiębiorstwami;
46. podkreśla, że inteligentne planowanie i inwestycje w niskoemisyjną, odporną na zmianę klimatu infrastrukturę miejską mogą ulepszyć środowisko naturalne i poprawić jakość życia obywateli, stworzyć miejsca pracy oraz pobudzać lokalną i regionalną gospodarkę;
47. apeluje do miast i regionów, aby wykorzystywały unijne inicjatywy, takie jak innowacyjne działania miejskie, w celu wdrażania projektów pilotażowych w dziedzinie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich;
48. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „Women4Climate” oraz zaangażowanie w nią sektora prywatnego, co powinno przyczynić się do zapewnienia większego zaangażowania kobiet będących liderkami w walce ze zmianą klimatu, aby wzmacniać ich umiejętności przywódcze oraz zachęcać następane pokolenie liderek do udziału w przeciwdziałaniu zmianie klimatu;
49. dostrzega szczególną odpowiedzialność miast za walkę ze zmianą klimatu, jako że wytwarzają one 70 % emisji CO₂ w ujęciu globalnym, oraz ponownie potwierdza zobowiązanie Parlamentu do pomyślnego globalnego wdrożenia Globalnego Porozumienia Burmistrzów na rzecz Klimatu i Energii, włącznie z realizowaną w jego ramach inicjatywą w zakresie dostosowania się do zmian klimatu (inicjatywa „Mayors Adapt”), oraz protokołu ustaleń „Under 2 Degrees Memorandum of Understanding” i inicjatywę RegionsAdapt; uważa, że zobowiązania podjęte w deklaracji przyjętej w paryskim ratuszu w 2015 r. można będzie wypełnić jedynie przy zaangażowaniu Globalnego Porozumienia Burmistrzów na rzecz Klimatu i Energii, oraz zachęca wszystkie miasta w UE i poza nią do przyłączenia się do porozumienia burmistrzów oraz – bez uszczerbku dla ich uczestnictwa w innych sieciach sektorowych lub instytucjonalnych mających takie same cele – do zaangażowania się w ambitne działania na rzecz klimatu oraz do organizowania wymiany doświadczeń i dobrych praktyk; odnotowuje, że część przekazanych przez miasta planów działania zawiera zobowiązania do 2020 r., w związku z tym nalega, by miasta te podjęły dodatkowe prace do 2030 r.; uważa, że UE powinna nadal zapewniać miastom autonomię w planowaniu strategii dotyczących łagodzenia zmiany klimatu, ponieważ często prowadzą one do określenia bardziej ambitnych celów;
50. podkreśla konieczność czytelnego odniesienia się do roli władz lokalnych i regionalnych w porozumieniu paryskim w celu zapewnienia długoterminowej odpowiedzi na zmianę klimatu; podkreśla, że UE musi wspólnie z miastami i regionami podjąć działania w terenie, by sprawić, że unijne regiony i miasta będą lepiej połączone i bardziej zrównoważone, że powstaną sprawne energetycznie gminy i że rozwinięte zostaną bardziej inteligentne miejskie sieci transportowe;
51. uważa, że należy wspierać transfer wiedzy i doświadczeń na szczeblu lokalnym i regionalnym ze względu na liczne doświadczenia poszczególnych regionów i miast oraz konkretnych regionalnych agencji ochrony środowiska i regionalnych agencji energetycznych;
52. uważa, że należy wykorzystać organizacje europejskie, międzynarodowe i globalne oraz stowarzyszenia lub sieci miast, gmin i regionów jako narzędzie sprzyjające poprawie współpracy na rzecz rozwiązywania problemów związanych ze zmianą klimatu na szczeblu lokalnym i regionalnym;
53. odnotowuje, że w trakcie COP22 w Marrakeszu organy lokalne i regionalne opracowały plan działania, w którym podkreśliły potrzebę bardziej bezpośredniego zaangażowania organów lokalnych i który należy formalnie uznać za część oficjalnych rozmów na temat zmiany klimatu, a nie uznawać działania o tym samym statusie, co działania innych podmiotów niepaństwowych, takich jak organizacje pozarządowe i sektor prywatny;
- o
o o
54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, państwom członkowskim oraz parlamentom narodowym i regionalnym państw członkowskich.
-

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0069

Wytyczne w sprawie przyszłych stosunków UE i Zjednoczonego Królestwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie ram przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem (2018/2573(RSP))

(2019/C 162/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE) oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r. („Kartę”), ogłoszoną w dniu 12 grudnia 2007 r. w Strasburgu, która weszła w życie wraz z Traktatem z Lizbony w grudniu 2009 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2017 r. ⁽¹⁾ w sprawie negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem w związku ze złożoną przez nie notyfikacją o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej oraz swoje rezolucje z dnia 3 października 2017 r. ⁽²⁾ i 13 grudnia 2017 r. ⁽³⁾ w sprawie stanu zaawansowania negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem,
 - uwzględniając wytyczne Rady Europejskiej (art. 50) z dnia 29 kwietnia 2017 r., wydane w następstwie notyfikacji złożonej przez Zjednoczone Królestwo na mocy art. 50 TUE oraz załącznik do decyzji Rady z dnia 22 maja 2017 r., w którym ustanowiono wytyczne negocjacyjne dotyczące umowy ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej określającej warunki jego wystąpienia z Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wspólne sprawozdanie negocjatorów z ramienia Unii Europejskiej i rządu Zjednoczonego Królestwa z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie postępów poczynionych na pierwszym etapie negocjacji na mocy art. 50 TUE dotyczących dobrze zorganizowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, a także opracowany przez Komisję Europejską projekt umowy o wystąpieniu z dnia 28 lutego 2018 r.,
 - uwzględniając wytyczne Rady Europejskiej (art. 50) z dnia 15 grudnia 2017 r. oraz załącznik do decyzji Rady z dnia 29 stycznia 2018 r. uzupełniającej decyzję Rady z dnia 22 maja 2017 r. upoważniającą do rozpoczęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie umowy określającej warunki jego wystąpienia z Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że celem negocjacji między Unią Europejską (UE) a Zjednoczonym Królestwem na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) jest zapewnienie dobrze zorganizowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE;
- B. mając na uwadze, że art. 50 stanowi, iż w warunkach wystąpienia Zjednoczonego Królestwa należy uwzględnić ramy jego przyszłych stosunków z Unią;
- C. mając na uwadze, że ponieważ w grudniu 2017 r. osiągnięto wystarczające postępy w negocjacjach dotyczących kwestii wyjścia z UE, właściwe jest, aby w negocjacjach można było teraz zająć się ramami przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem, pod warunkiem osiągnięcia współmiernego postępu w negocjacjach dotyczących opracowanego przez Komisję projektu umowy o wystąpieniu;
- D. mając na uwadze, że negocjacje te mogą rozpocząć się dopiero wtedy, gdy główny negocjator UE otrzyma mandat do ich rozpoczęcia ze strony instytucji UE;
- E. mając na uwadze, że każda umowa w sprawie ram przyszłych stosunków będzie traktowana jako integralna część ogólnej umowy w sprawie wystąpienia i będzie stanowić podstawę obrad Parlamentu Europejskiego w trakcie procedury zgody;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0102.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0361.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0490.

Środa, 14 marca 2018 r.

- F. mając na uwadze, że w interesie wszystkich stron leży jak najdokładniejsze określenie ram przyszłych stosunków;
- G. mając na uwadze, że po wystąpieniu Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim niezależnie od tego, jakie ramy zostaną uzgodnione w odniesieniu do jego przyszłych stosunków z UE;
- H. mając na uwadze, że oprócz elementów zawartych w notyfikacji Zjednoczonego Królestwa z dnia 29 marca 2017 r. o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej, brytyjska premier wygłosiła szereg przemówień: w Lancaster House dnia 17 stycznia 2017 r., we Florencji dnia 22 września 2017 r., w Monachium dnia 17 lutego 2018 r., a ostatnio w Mansion House dnia 2 marca 2018 r.; mając na uwadze, że nie przedstawiła ona jeszcze spójnej wizji przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem;
- I. mając na uwadze, że Zjednoczone Królestwo i UE pozostaną bliskimi sąsiadami i nadal będą je łączyły liczne wspólne interesy; mając na uwadze, że te bliskie stosunki w formie układu o stowarzyszeniu między UE a Zjednoczonym Królestwem można by uznać za odpowiednie ramy przyszłych stosunków, dzięki którym te wspólne interesy, włącznie z nowymi stosunkami handlowymi, mogą być chronione i promowane;
- J. mając na uwadze, że zaletą układu o stowarzyszeniu dla przyszłych stosunków jest to, że oferuje on elastyczność, która umożliwia różne stopnie współpracy w wielu różnych obszarach polityki; mając na uwadze, że współpraca ta będzie wymagać od obu stron utrzymania wysokich standardów i zobowiązań międzynarodowych w wielu obszarach polityki;
- K. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma ochrona porozumień UE z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, w tym Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Porozumienie EOG);
- L. mając na uwadze, że UE i Zjednoczone Królestwo, jako występujące państwo członkowskie, mają nadrzędny obowiązek zapewnienia kompleksowego i wzajemnego podejścia do ochrony praw obywateli UE mieszkających w Zjednoczonym Królestwie i obywateli Zjednoczonego Królestwa mieszkających w UE-27;
- M. mając na uwadze, że w celu zachowania wszystkich części porozumienia wielkopiętowego z 1998 r. oraz praw ludności Irlandii Północnej Zjednoczone Królestwo musi dotrzymać swoich zobowiązań w celu zapewnienia, że nie nastąpi „uszczywnienie” granicy na wyspie Irlandii – albo za pomocą szczegółowych propozycji, które zostaną przedstawione w ramach negocjacji dotyczących przyszłych stosunków między UE a Zjednoczone Królestwo, w formie konkretnych rozwiązań dla Irlandii Północnej, albo poprzez dalsze dostosowywanie przepisów do dorobku prawnego UE;
- N. mając na uwadze, że postanowienia przejściowe, w tym przedłużenie pełnego dorobku prawnego UE, będą konieczne, aby w momencie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE nie ziszczył się scenariusz „upadku w przepaść”, a także aby negocjatorzy z ramienia UE i Zjednoczonego Królestwa mieli możliwość negocjowania umowy o przyszłych stosunkach;
- O. mając na uwadze, że właściwe jest, aby instytucje UE i państwa członkowskie, wraz z instytucjami publicznymi i prywatnymi, podejmowały prace w celu przygotowania się na wszelkie ewentualności, jakie mogą pojawić się w wyniku negocjacji;
- P. mając na uwadze, że jedność instytucji UE i państw członkowskich ma zasadnicze znaczenie dla obrony interesów Unii i jej obywateli na kolejnych etapach negocjacji, zwłaszcza w odniesieniu do ram przyszłych stosunków, ale także dla zapewnienia pomyślnego i terminowego zakończenia tych negocjacji;
1. przypomina, że art. 50 ust. 2 TUE stanowi, iż umowa określająca warunki wystąpienia państwa członkowskiego uwzględnia ramy jego przyszłych stosunków z UE;
 2. odnotowuje, że takie ramy przyszłych stosunków powinny przyjąć formę deklaracji politycznej związanej z umową o wystąpieniu; podkreśla, że treść deklaracji zostanie oceniona przez Parlament Europejski, gdy zostanie on poproszony o wyrażenie zgody na umowę o wystąpieniu;
 3. ponownie stwierdza, że umowa międzynarodowa w sprawie nowych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem może podlegać formalnym negocjacjom jedynie po wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z UE i uzyskaniu przez nie statusu państwa trzeciego; przypomina, że zawarcie tej umowy może nastąpić wyłącznie przy pełnym zaangażowaniu i za ostateczną zgodą Parlamentu Europejskiego;

Środa, 14 marca 2018 r.

4. przypomina, że Parlament Europejski zaakceptuje ramy przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem tylko wówczas, jeśli ramy te będą w pełni zgodne z następującymi zasadami:

- państwo trzecie nie może mieć takich samych praw i korzyści co państwo członkowskie Unii Europejskiej lub członek Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) lub EOG,
- ochrona integralności i prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, unii celnej i czterech swobód, bez możliwości podjęcia sektorowego,
- zachowanie autonomii podejmowania decyzji przez Unię,
- ochrona porządku prawnego UE i roli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) w tym zakresie,
- nieustanne przestrzeganie zasad demokratycznych, praw człowieka i podstawowych wolności, określonych w szczególności w Powszechnej deklaracji praw człowieka ONZ, europejskiej konwencji praw człowieka i podstawowych wolności oraz protokołach do niej, Europejskiej karcie społecznej, Rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego i innych międzynarodowych traktatach Organizacji Narodów Zjednoczonych i Rady Europy dotyczących praw człowieka, jak również poszanowanie zasady praworządności,
- równe warunki działania, zwłaszcza odnośnie do stałego przestrzegania przez Zjednoczone Królestwo norm określonych w zobowiązaniach międzynarodowych oraz w prawodawstwie i polityce Unii w dziedzinie uczciwej i opartej na zasadach konkurencji, w tym pomocy państwa, praw socjalnych i pracowniczych, a w szczególności równoważnych poziomów ochrony socjalnej i zabezpieczeń przed dumpingiem socjalnym, środowiska naturalnego, zmian klimatu, ochrony konsumentów, zdrowia publicznego, środków sanitarnych i fitosanitarnych, zdrowia i dobrostanu zwierząt, opodatkowania, w tym walki z unikaniem opodatkowania i uchylaniem się od opodatkowania, prania brudnych pieniędzy, a także ochrony danych i prywatności, wraz z jasnym mechanizmem egzekwowania przepisów w celu zapewnienia zgodności,
- ochrona umów zawieranych przez UE z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, w tym Porozumienia EOG, oraz utrzymanie ogólnej równowagi tych stosunków,
- ochrona stabilności finansowej UE i zgodność z jej systemem regulacyjnym i systemem nadzoru, a także standardami w tym zakresie, oraz ich stosowanie,
- właściwa równowaga praw i obowiązków, włącznie ze współmiernymi wkładami finansowymi w stosownych przypadkach;

5. ponownie podkreśla, że układ o stowarzyszeniu wynegocjowany i uzgodniony między UE a Zjednoczonym Królestwem w związku z jego wystąpieniem na mocy art. 8 TUE i art. 217 TFUE mógłby stanowić odpowiednie ramy przyszłych stosunków i zapewnić spójne ramy zarządzania, które powinny obejmować solidny mechanizm rozstrzygania sporów, co pozwoli uniknąć mnożenia umów dwustronnych i niedociągnięć, które charakteryzują stosunki UE ze Szwajcarią;

6. proponuje, by te przyszłe stosunki opierały się na następujących czterech filarach:

- stosunki handlowe i gospodarcze,
- polityka zagraniczna, współpraca w zakresie bezpieczeństwa i współpraca na rzecz rozwoju,
- bezpieczeństwo wewnętrzne,
- współpraca tematyczna;

Ramy przyszłych stosunków

7. zauważa, że biorąc pod uwagę wspólną podstawę wartości podzielanych przez UE i Zjednoczone Królestwo, ich bliskie powiązania i obecne dostosowanie regulacyjne w niemal wszystkich dziedzinach, bliskość geograficzną i wspólną historię, w tym członkostwo Zjednoczonego Królestwa w UE przez ponad 40 lat, a także rolę Zjednoczonego Królestwa jako stałego członka Rady Bezpieczeństwa ONZ i członka NATO, Zjednoczone Królestwo będzie nadal ważnym partnerem UE we wszystkich czterech wymienionych filarach, a ustanowienie partnerstwa zapewniającego stałą współpracę leży we wspólnym interesie obu stron;

Środa, 14 marca 2018 r.

8. zauważa jednak, że taka współpraca ze Zjednoczonym Królestwem jako państwem trzecim może odbywać się wyłącznie zgodnie z zasadami przedstawionymi w ust. 4 niniejszej rezolucji; przypomina, że UE posiada wiążące wspólne zasady, wspólne instytucje oraz wspólne mechanizmy nadzoru, egzekwowania i orzekania oraz nawet te państwa trzecie, które dysponują identycznym prawodawstwem lub pełnym dostosowaniem regulacyjnym, nie mogą korzystać z takich samych korzyści lub dostępu do rynku co państwa członkowskie UE, na przykład w odniesieniu do czterech swobód i wkładów finansowych z budżetu UE;

9. uważa, że umowa w sprawie przyszłych stosunków powinna zawierać szczegółowe przepisy dotyczące przemieszczania się obywateli z UE do Zjednoczonego Królestwa i ze Zjednoczonego Królestwa do UE po okresie przejściowym, które to przepisy powinny być co najmniej współmierne do stopnia współpracy w ramach czterech filarów wymienionych poniżej;

10. przypomina, że Parlament Europejski będzie musiał zatwierdzić każdą przyszłą umowę między UE i Zjednoczonym Królestwem; podkreśla, że zgodnie z art. 207, 217 i 218 TFUE oraz z odnośnym orzecznictwem musi on być niezwłocznie i w pełni informowany na wszystkich etapach postępowania;

(i) *Stosunki handlowe i gospodarcze*

11. ponownie podkreśla, że członkostwo Zjednoczonego Królestwa w rynku wewnętrznym i unii celnej byłoby najlepszym rozwiązaniem zarówno dla Zjednoczonego Królestwa, jak i UE-27 oraz jedynym, które może zagwarantować dalszy bezproblemowy handel i w pełni zachować korzyści płynące z naszych stosunków gospodarczych; przypomina, że udział w rynku wewnętrznym wymaga pełnego przestrzegania czterech swobód i uwzględnienia odpowiednich przepisów UE, równych warunków działania, w tym poprzez system konkurencji i pomocy państwa, wiążącego orzecznictwo TSUE oraz wkładów do budżetu UE; zauważa, że unia celna usuwa bariery taryfowe i niektóre kontrole celne, ale wymaga zgodności z polityką handlową UE i wspólnej granicy zewnętrznej; odnotowuje, że rząd brytyjski nadal wyklucza zarówno rynek wewnętrzny, jak i unię celną;

12. zauważa, że pogłębiona i kompleksowa strefa wolnego handlu wymaga wiążącego mechanizmu na rzecz konwergencji z dorobkiem prawnym UE oraz wiążącej roli TSUE w interpretacji prawa Unii, a także nie pozwala na wybiórcze podejście do sektorów rynku wewnętrznego;

13. uważa, że obecne stanowisko Zjednoczonego Królestwa jest zgodne jedynie z umową handlową na mocy art. 207 TFUE, która może stanowić filar handlowy i gospodarczy układu o stowarzyszeniu; jest gotowy do współpracy ze Zjednoczonym Królestwem w oparciu o inne wyżej wymienione modele, pod warunkiem że Zjednoczone Królestwo ponownie rozważy swoje obecne bezwzględne warunki;

14. przypomina, że wszystkie ostatnie umowy o wolnym handlu opierają się na trzech głównych elementach: dostępie do rynku, współpracy regulacyjnej i zasadach; podkreśla, że oprócz zasad przedstawionych w ust. 4:

— poziom dostępu do rynku UE musi odpowiadać stopniowi trwałej konwergencji z normami i zasadami technicznymi UE oraz dostosowania do nich, bez możliwości stosowania podejścia sektorowego i przy zachowaniu integralności rynku wewnętrznego,

— należy zagwarantować autonomię UE w ustalaniu prawa i norm UE, jak również rolę TSUE jako jedynego interpretatora prawa UE,

— gwarantowane są równe warunki działania i chronione są normy UE, aby uniknąć równania w dół i zapobiegać arbitrażowi regulacyjnemu ze strony podmiotów rynkowych,

— reguły pochodzenia powinny być oparte na standardowych preferencyjnych zasadach UE oraz na interesach producentów unijskich,

— dostęp do rynku na zasadzie wzajemności musi być negocjowany przy pełnym poszanowaniu zasad Światowej Organizacji Handlu (WTO), w tym zasad dotyczących towarów, usług, zamówień publicznych i – w stosownych przypadkach – bezpośrednich inwestycji zagranicznych oraz wszystkich sposobów świadczenia usług, w tym zobowiązań dotyczących przepływu osób fizycznych przez granice (tryb 4), i odbywać się w pełnej zgodności z przepisami UE w zakresie zasad równego traktowania, w szczególności w przypadku pracowników,

Środa, 14 marca 2018 r.

— zasady dotyczące współpracy regulacyjnej powinny stać się przedmiotem negocjacji, ze szczególnym naciskiem na MŚP, przy uwzględnieniu dobrowolnego charakteru współpracy regulacyjnej i prawa do wprowadzania regulacji w interesie publicznym, przypominając jednocześnie, że przepisy dotyczące współpracy regulacyjnej w umowie handlowej nie mogą w pełni powielać niezakłóconego handlu, jaki gwarantuje członkostwo w rynku wewnętrznym;

15. podkreśla, że w umowie między UE a Zjednoczonym Królestwem należy zachować ramy obecnych stosunków handlowych między UE a krajami trzecimi oraz uniknąć oportunistów przez zapewnienie spójności dzięki zachowaniu odpowiednich taryf i systemu kwot oraz reguł pochodzenia produktów w stosunku do państw trzecich;

16. podkreśla, że w ramach umowy o wolnym handlu dostęp do rynku w przypadku usług jest ograniczony i zawsze wiąże się z wykluczeniami, zastrzeżeniami i wyjątkami;

17. podkreśla, że wystąpienie z rynku wewnętrznego doprowadzi Zjednoczone Królestwo do utraty zarówno praw paszportowych dotyczących usług finansowych, jak i możliwości otwierania oddziałów w UE podlegających nadzorowi Zjednoczonego Królestwa; przypomina, że ustawodawstwo UE przewiduje w niektórych obszarach możliwość uznania przepisów państwa trzeciego za równoważne w oparciu o proporcjonalne i oparte na ocenie ryzyka podejście, oraz odnotowuje bieżące prace ustawodawcze i przyszłe wnioski Komisji w tej kwestii; podkreśla, że decyzje w sprawie równoważności mają zawsze charakter jednostronny; podkreśla także, że w celu zachowania stabilności finansowej i zapewnienia pełnej zgodności z unijnym systemem regulacyjnym i normami oraz ich stosowania, zwyczajowym elementem umów o wolnym handlu są środki ostrożnościowe i ograniczenia transgranicznego świadczenia usług finansowych;

18. podkreśla, że umowa między UE a Zjednoczonym Królestwem powinna obejmować solidny mechanizm rozstrzygania sporów, a także określać struktury zarządzania; podkreśla w związku z tym kompetencję Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w interpretacji kwestii związanych z prawem UE;

19. przypomina, że obecne stanowisko Zjednoczonego Królestwa i nieprzekraczalne granice doprowadzą do kontroli celnych i weryfikacji, które będą miały wpływ na globalne łańcuchy dostaw i procesy produkcyjne, nawet jeśli można uniknąć barier taryfowych; podkreśla znaczenie wysokiego poziomu zbieżności między jednolitym unijnym obszarem VAT a Zjednoczonym Królestwem; uważa, że do ewentualnej późniejszej umowy między Zjednoczonym Królestwem a UE należy włączyć sprawy podatkowe, aby zapewnić najwyższy poziom współpracy między UE i Zjednoczonym Królestwem oraz jego terytoriami zależnymi w dziedzinie opodatkowania osób prawnych;

20. przypomina, że w odniesieniu do żywności i produktów rolnych dostęp do rynku UE jest uzależniony od ścisłego przestrzegania wszystkich przepisów i norm UE, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa żywności, organizmów zmodyfikowanych genetycznie, pestycydów, oznaczeń geograficznych, dobrostanu zwierząt, etykietowania i identyfikowalności, norm sanitarnych i fitosanitarnych oraz zdrowia ludzi, zwierząt i roślin;

(ii) *Polityka zagraniczna, współpraca w zakresie bezpieczeństwa oraz współpraca na rzecz rozwoju*

21. zauważa, że – jeżeli chodzi o wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa – Zjednoczone Królestwo jako państwo trzecie nie będzie mogło uczestniczyć w procesie podejmowania decyzji przez UE oraz że jedynie państwa członkowskie UE mogą przyjmować wspólne stanowiska i działania UE; wskazuje jednak, że nie wyklucza to mechanizmów konsultacji, które umożliwiłyby Zjednoczonemu Królestwu dostosowanie się do stanowisk UE w zakresie polityki zagranicznej, wspólnych działań, w szczególności dotyczących praw człowieka, lub współpracy wielostronnej, zwłaszcza w ramach ONZ, OBWE i Rady Europy; popiera koordynację w dziedzinie polityki i wdrażania przepisów dotyczących sankcji, w tym embarga na broń i wspólne stanowiska w sprawie wywozu broni;

Środa, 14 marca 2018 r.

22. podkreśla, że takie partnerstwo mogłoby zostać ustanowione na mocy umowy w sprawie ram udziału określającej rolę państw trzecich, co umożliwiłoby udział Zjednoczonego Królestwa w unijnych misjach cywilnych i wojskowych (bez wiodącej roli Zjednoczonego Królestwa), unijnych programach i projektach, w wymianie danych wywiadowczych, w szkoleniach i wymianie personelu wojskowego oraz we współpracy w zakresie polityki zbrojeniowej, w tym w projektach realizowanych w ramach stałej współpracy strukturalnej (PESCO); podkreśla, że taki udział powinien odbywać się bez uszczerbku dla odnośnych stanowisk UE, jej decyzji i prawodawstwa, w tym w sprawie zamówień publicznych i transferów w dziedzinie obronności, a także powinien być z nimi zgodny; stwierdza, że taka współpraca jest uzależniona od pełnego przestrzegania międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz praw podstawowych UE;

23. zauważa, że wszelka współpraca w wyżej wymienionych dziedzinach, która obejmuje wymianę informacji niejawnych UE, w tym danych wywiadowczych, jest uzależniona od zawarcia umowy o bezpieczeństwie informacji w celu ochrony informacji niejawnych UE;

24. zauważa, że w oparciu o inne podobne uzgodnienia z państwami trzecimi Zjednoczone Królestwo może uczestniczyć w programach Unii na rzecz obrony i bezpieczeństwa zewnętrznego (takich jak Europejski Fundusz Obronny, program Galileo i programy na rzecz cyberbezpieczeństwa); nie neguje możliwości dalszego wnoszenia przez Zjednoczone Królestwo wkładu w unijne instrumenty finansowania działań zewnętrznych w ramach realizacji wspólnych celów, zwłaszcza we wspólnym sąsiedztwie;

25. zauważa, że Zjednoczone Królestwo jest jednym z głównych graczy w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej oraz że współpraca w tych obszarach między UE a Zjednoczonym Królestwem po brexicie byłaby korzystna dla obu stron;

(iii) *Bezpieczeństwo wewnętrzne*

26. podkreśla, że we wspólnym interesie UE i Zjednoczonego Królestwa leży ustanowienie partnerstwa, które zapewni stałą współpracę w zakresie bezpieczeństwa, by stawić czoła wspólnym zagrożeniom, szczególnie terroryzmowi i przestępczości zorganizowanej, oraz by uniknąć zakłócenia przepływu informacji w tej dziedzinie; zauważa, że państwa trzecie (znajdujące się poza obszarem Schengen) nie korzystają z uprzywilejowanego dostępu do instrumentów UE, w tym baz danych, w tym zakresie, ani nie mogą uczestniczyć w określaniu priorytetów i opracowywaniu wieloletnich celów strategicznych lub planów działań operacyjnych w ramach cyklu polityki unijnej;

27. zauważa również, że oprócz konieczności ochrony toczących się postępowań i dochodzeń z udziałem Zjednoczonego Królestwa za pośrednictwem uzgodnień przejściowych zaistnieje także potrzeba wprowadzenia osobnych uzgodnień ze Zjednoczonym Królestwem jako państwem trzecim w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych, w tym w zakresie ekstradycji i wzajemnej pomocy prawnej, zastępujących obecne rozwiązania, takie jak europejski nakaz aresztowania;

28. jest zdania, że przyszła współpraca może być realizowana w oparciu o uzgodnienia z państwami trzecimi spoza strefy Schengen umożliwiające wymianę danych istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa i współpracy operacyjnej z organami i mechanizmami UE (takimi jak Europol i Eurojust);

29. podkreśla, że taka współpraca powinna gwarantować pewność prawa, musi się opierać na gwarancjach względem praw podstawowych określonych w europejskiej konwencji praw człowieka oraz musi gwarantować poziom ochrony zasadniczo równoważny poziomowi gwarantowanemu Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej; podkreśla ponadto, że w ramach tej współpracy należy w pełni respektować unijne normy ochrony danych oraz że musi ona funkcjonować w oparciu o skuteczne egzekwowanie i rozstrzygnięcie sporów; uważa, że konieczne jest znalezienie rozwiązania w celu uregulowania wymiany danych między UE i Zjednoczonym Królestwem dotyczących egzekwowania prawa, działań wywiadowczych i operacji antyterrorystycznych; podkreśla, że preferowanym i najbezpieczniejszym rozwiązaniem byłaby decyzja stwierdzająca odpowiedni poziom ochrony wydana przez Komisję; przypomina, że w każdym przypadku Zjednoczone Królestwo musi zapewnić równie wysoki stopień ochrony danych jak ten wymagany unijnymi zasadami ochrony danych;

(iv) *Współpraca tematyczna*

30. podkreśla, że zasady określone w ust. 4 powinny również w pełni i bezwarunkowo stosować się do przyszłej współpracy ze Zjednoczonym Królestwem w wielu obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; podkreśla, że takie umowy będą musiały zapewnić równowagę między prawami i obowiązkami odpowiednio do podobnych umów z innymi państwami trzecimi, lecz z uwzględnieniem bliskości geograficznej i ścisłych powiązań między UE a Zjednoczonym Królestwem;

Środa, 14 marca 2018 r.

31. uważa, że w świetle powyższych zasad i warunków, a także w interesie pasażerów, przewoźników lotniczych, producentów i związków zawodowych musi zostać zapewniona sieć połączeń w drodze umowy o transporcie lotniczym i umowy w sprawie bezpieczeństwa lotniczego; podkreśla jednak, że poziom dostępu do rynku jest uzależniony od stopnia zbliżenia przepisów i dostosowania do dorobku prawnego UE, a także od ustanowienia solidnego mechanizmu arbitrażu i rozstrzygania sporów; ponadto nie wyklucza możliwości przyszłej współpracy ze Zjednoczonym Królestwem we wspieraniu projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w sektorze transportu;

32. rozważa, w odniesieniu do rybołówstwa, wynegocjowanie nowatorskiej formy dwustronnej umowy o partnerstwie będącej rodzajem umowy z państwem trzecim w celu utrzymania wysokiego poziomu współpracy, spójności i konwergencji, co zapewni stabilność i ciągłość wzajemnego dostępu do wód i zasobów zgodnie z zasadami wspólnej polityki rybołówstwa oraz przepisami dotyczącymi zarządzania i zrównoważonego zarządzania wspólnymi stadami w celu odtworzenia i utrzymania populacji tych stad powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu; podkreśla, że wspólne zarządzanie wspólnie eksploatowanymi stadami wymaga dalszego wkładu Zjednoczonego Królestwa w naukową ocenę tych stad; podkreśla jednak, że wzajemny dostęp do rynku produktów rybołówstwa musi zostać wynegocjowany w ramach przyszłej umowy oraz że dostęp do wewnętrznego rynku UE musi być uzależniony od dostępu statków UE do łowisk Zjednoczonego Królestwa i znajdujących się tam zasobów, jak również od współpracy w zarządzaniu wspólnymi stadami;

33. podkreśla wartość współpracy w dziedzinie kultury i edukacji, w tym uczenia się oraz mobilności młodych ludzi, jak również znaczenie sektora kultury i sektora kreatywnego w dążeniu UE do zacieśnienia więzi z krajami sąsiadującymi i z zadowoleniem przyjąłby dalszą współpracę między UE a Zjednoczonym Królestwem w tych dziedzinach, w tym poprzez odpowiednie programy takie jak Erasmus czy Kreatywna Europa;

34. mógłby rozważyć, w odniesieniu do współpracy w zakresie badań i innowacji, uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego w unijnym programie ramowym w zakresie badań naukowych i innowacji oraz w unijnych programach kosmicznych, lecz wykluczając jakiegokolwiek transfery netto z budżetu UE na rzecz Zjednoczonego Królestwa oraz jakąkolwiek funkcję decyzyjną ze strony Zjednoczonego Królestwa;

35. uważa, że najlepszym rozwiązaniem dla środowiska, dla działań przeciw zmianie klimatu oraz dla zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności byłoby, gdyby ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa pozostało w pełni spójne z obowiązującymi i przyszłymi przepisami UE, włącznie z dotrzymaniem zobowiązań i celów na rok 2030 już uzgodnionych w ramach unijnego pakietu w sprawie polityki czystego powietrza i unijnego pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”; gdyby jednak tak się nie stało, wzywa do wypracowania uzgodnień między UE a Zjednoczonym Królestwem w celu zapewnienia ścisłej współpracy i wysokich standardów w tych kwestiach oraz w celu rozwiązywania transgranicznych kwestii środowiskowych; podkreśla, że wszelka współpraca z agencjami UE w tych obszarach musi opierać się na umowach dwustronnych;

36. mógłby rozważyć wypracowanie podobnych uzgodnień o charakterze uzgodnień z państwem trzecim w obszarach energii, łączności elektronicznej, cyberbezpieczeństwa i technologii informacyjno-komunikacyjnych; jest zdania, że w odniesieniu do energii wszelkie tego rodzaju uzgodnienia powinny gwarantować integralność wewnętrznego rynku energii, przyczynić się do bezpieczeństwa energetycznego, zrównoważonego rozwoju i konkurencyjności w tej dziedzinie oraz uwzględniać wzajemne połączenia między UE a Zjednoczonym Królestwem; oczekuje, że Zjednoczone Królestwo będzie przestrzegać najwyższych norm bezpieczeństwa jądrowego, jądrowego bezpieczeństwa fizycznego i ochrony radiologicznej, w tym norm dotyczących przemieszczania odpadów i likwidacji;

37. uważa, że unijny program PEACE, który ma na celu wzmocnienie stabilnego i żyjącego w pokoju społeczeństwa poprzez wspieranie pojednania w Irlandii Północnej i w strefie granicznej Irlandii, powinien zostać utrzymany z dalszym udziałem Zjednoczonego Królestwa;

(v) *Zarządzanie przyszłą umową*

38. zaznacza, że każda przyszła umowa między UE a Zjednoczonym Królestwem jako państwem trzecim powinna przewidywać ustanowienie spójnego i solidnego systemu zarządzania stanowiącego nadrzędne ramy dla wszystkich czterech filarów, obejmujące wspólny stały nadzór nad umową / zarządzanie umową oraz mechanizmy rozstrzygania sporów i mechanizmy egzekwowania w odniesieniu do wykładni i stosowania postanowień tej umowy;

Środa, 14 marca 2018 r.

39. podkreśla, że jest absolutnie konieczne, by ten system zarządzania umową w pełni gwarantował autonomię procesu podejmowania decyzji w UE oraz jej porządek prawny, w tym rolę Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jako jedynego podmiotu dokonującego oficjalnej wykładni prawa UE;

40. podkreśla, że model uzgodnień dotyczących zarządzania umową powinien być współmierny do charakteru, zakresu i zażyłości przyszłych stosunków oraz uwzględniać poziom wzajemnych powiązań, współpracy i bliskości obu partnerów;

41. przystaje na pomysł utworzenia wspólnego komitetu nadzorującego realizację umowy, rozpatrującego rozbieżności w interpretacji i wdrażającego w dobrej wierze uzgodnione środki naprawcze oraz gwarantującego pełnię autonomii regulacyjnej UE, w tym uprawnienia legislacyjne Parlamentu Europejskiego i Rady; podkreśla, że przedstawiciele UE w tym Komitecie powinni podlegać odpowiednim mechanizmom rozliczalności z udziałem Parlamentu Europejskiego;

42. uważa, że w odniesieniu do przepisów, których podstawą są unijne koncepcje prawne, uzgodnienia dotyczące zarządzania umową powinny przewidywać możliwość odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; ponownie podkreśla, że w odniesieniu do stosowania i wykładni postanowień umowy innych niż postanowienia dotyczące prawa Unii mechanizm pozasądowego rozstrzygnięcia sporów można przewidzieć wyłącznie wówczas, jeżeli będzie on dawał gwarancje niezależności i bezstronności równoważne z gwarancjami istniejącymi w przypadku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

(vi) *Równe warunki działania*

43. przypomina, że Zjednoczone Królestwo wraz ze swoimi terytoriami zależnymi w dalszym ciągu powinno przestrzegać norm wynikających z jego zobowiązań międzynarodowych oraz ustawodawstwa i polityki Unii, a także je stosować, zwłaszcza w dziedzinach, o których mowa w ust. 4 powyżej, czyniąc to w sposób odzwierciedlający zakres i stopień intensywności przyszłych stosunków; zwraca uwagę na korzyści wynikające z dostosowania regulacyjnego w oparciu o ustawodawstwo Unii;

44. zauważa, że zakres i szczegółowość umowy w odniesieniu do równych warunków działania będą mieć decydujące znaczenie dla określenia ogólnej rozległości przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem; przypomina, że niezmiennie przestrzeganie przez Zjednoczone Królestwo zasad europejskiego modelu społecznego będzie w tym odgrywać kluczową rolę;

45. wyraża zdecydowane przekonanie, że Zjednoczone Królestwo powinno przestrzegać ewoluujących standardów w zakresie opodatkowania i przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy w ramach wspólnotowego dorobku prawnego, w tym również w odniesieniu do przejrzystości podatkowej, wymiany informacji w sprawach podatkowych i środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania, a także powinno zająć się sytuacją swoich terytoriów zależnych i kwestią nieprzestrzegania przez nie kryteriów dotyczących dobrego zarządzania i wymogów w zakresie przejrzystości; domaga się rygorystycznego uzależnienia dostępu do unii celnej od stosowania przez Zjednoczone Królestwo wyżej wymienionych standardów;

46. ponownie wskazuje na potrzebę ustanowienia zabezpieczeń gwarantujących utrzymanie zarówno wysokich standardów, jak i równych warunków działania w dziedzinie ochrony środowiska, działań związanych ze zmianą klimatu, bezpieczeństwa żywności i zdrowia publicznego; podkreśla, że obywatelom i organizacjom pozarządowym należy zagwarantować dostęp do wymiaru sprawiedliwości i odpowiedniego mechanizmu rozpatrywania skarg w odniesieniu do egzekwowania norm pracowniczych i środowiskowych;

47. zauważa, że podobnie jak w przypadku pozostałej części umowy postanowienia dotyczące równych warunków działania będą wymagać solidnych struktur administracyjnych obejmujących odpowiednie mechanizmy gwarantujące właściwe zarządzanie, nadzór, rozstrzygnięcie sporów i egzekwowanie przepisów, a także sankcje i w razie potrzeby środki przejściowe oraz dotyczący obydwu stron wymóg powołania lub w stosownych przypadkach utrzymania niezależnych instytucji zdolnych do skutecznego nadzorowania i wykonania procesu wdrażania;

(vii) *Możliwość uczestnictwa w programach UE*

48. podkreśla, że warunki uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa w działaniach i programach UE będą równoważne z zasadami mającymi zastosowanie do krajów trzecich spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego; podkreśla, że uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa musi być wynikiem wspólnych uzgodnień w łonie UE przy poszanowaniu wszelkich stosownych zasad, mechanizmów i warunków uczestnictwa, w tym również w odniesieniu do finansowania, realizacji, kontroli i udzielania absolutorium, a także bez możliwości dokonywania transferów netto z budżetu UE na korzyść Zjednoczonego Królestwa;

Środa, 14 marca 2018 r.

49. przypomina ogólną zasadę, zgodnie z którą Zjednoczone Królestwo jako kraj trzeci nie może współtworzyć agencji UE ani mieć do nich dostępu; zwraca jednak uwagę, że nie wyklucza to współpracy w szczególnych przypadkach na ściśle ustalonych zasadach wymagających przestrzegania wszelkich odnośnych przepisów i wnoszenia wkładów finansowych; zwraca uwagę, że w kolejnych wieloletnich ramach finansowych koniecznie należy uwzględnić konsekwencje wynikające z przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem;

Umowa o wystąpieniu

50. z zadowoleniem przyjmuje projekt umowy o wystąpieniu, przedstawiony przez Komisję w dniu 28 lutego 2018 r., który w dużej mierze odzwierciedla poglądy Parlamentu; zwraca uwagę, że projekt sporządzono na podstawie wspólnego sprawozdania z dnia 8 grudnia 2017 r., uzgodnionego przez obydwie strony, oraz stanowiska UE odnośnie do innych kwestii związanych z wystąpieniem;

51. wyraża zadowolenie z postanowień instytucjonalnych i mechanizmów rozstrzygania sporów, określonych w projekcie umowy o wystąpieniu, w tym zawieszenia korzyści w okresie przejściowym, zgodnie z art. 165 projektu umowy o wystąpieniu, gdyby nie przestrzegano zobowiązań i postanowień wynikających z umowy o wystąpieniu;

(i) Prawa obywateli

52. z zadowoleniem przyjmuje ogólne podejście przyjęte odnośnie do praw obywateli w części drugiej projektu umowy o wystąpieniu, przedstawionego przez Komisję, ale ponownie podkreśla, że rozwiązanie wszystkich nierozstrzygniętych kwestii dotyczących praw obywateli oraz zadbanie o to, aby prawa obywateli UE legalnie zamieszkujących w Zjednoczonym Królestwie i obywateli Zjednoczonego Królestwa legalnie zamieszkujących w UE-27 nie ucierpiały z powodu brexitu, będzie jedną z kluczowych kwestii, jeżeli chodzi o uzyskanie zgody Parlamentu; popiera uwzględnienie odniesienia do przyszłych małżonków; przyjmuje do wiadomości postanowienia dotyczące procedur administracyjnych obowiązujących podczas starania się o uzyskanie statusu stałego rezydenta i wskazuje na potrzebę umożliwienia rodzinom wszczęcia odpowiedniego postępowania za pomocą pojedynczego formularza o charakterze deklaracyjnym, przenoszącego ciężar dowodu na władze Zjednoczonego Królestwa; podkreśla, że Parlament Europejski będzie sprawdzał, czy procedury te są skutecznie wdrażane, proste, jasne i bezpłatne; domaga się zagwarantowania w przyszłości prawa obywateli Zjednoczonego Królestwa, którzy obecnie zamieszkują w jednym z 27 państw członkowskich UE, do swobodnego przemieszczania się po całej UE, a także prawa do głosowania w wyborach samorządowych w przypadku wszystkich obywateli objętych umową o wystąpieniu; apeluje również o zagwarantowanie obywatelom UE objętym umową o wystąpieniu dożywotniego prawa do powrotu do Zjednoczonego Królestwa, ochrony przed wydalaniem dla osób niepełnosprawnych i ich opiekunów oraz ochrony praw proceduralnych związanych z wydalaniem, o których mowa w dyrektywie 2004/38/WE, jak i praw obywateli krajów trzecich, ustanowionych na mocy prawa UE;

53. zwraca uwagę, że podczas okresu przejściowego obywatele UE przybywający do Zjednoczonego Królestwa muszą korzystać z takich samych praw jak obywatele, którzy przybyli tam przed rozpoczęciem obowiązywania okresu przejściowego; w tym kontekście odrzuca propozycję zawartą w ostatnim dokumencie programowym opublikowanym przez rząd Zjednoczonego Królestwa, zgodnie z którą dokonywano by rozróżnienia na obywateli UE, którzy będą przybywać przed rozpoczęciem okresu przejściowego, oraz na obywateli przybywających po jego rozpoczęciu;

54. ponownie podkreśla, że wielu obywateli Zjednoczonego Królestwa wyraziło zdecydowany sprzeciw wobec utraty praw, z których obecnie korzystają na mocy art. 20 TFUE; proponuje, aby UE-27 zbadała, w jaki sposób można załagodzić tę sytuację w ramach prawa pierwotnego UE przy pełnym poszanowaniu zasady wzajemności, równości, symetrii i niedyskryminacji; zwraca uwagę na niedawne odesłanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sprawy wniesionej do sądu w Holandii i dotyczącej zachowania przez obywateli Zjednoczonego Królestwa praw wynikających z obywatelstwa UE po brexicie;

(ii) Irlandia i Irlandia Północna

55. z zadowoleniem przyjmuje protokół w sprawie Irlandii i Irlandii Północnej, zawarty w przedstawionym przez Komisję projekcie umowy o wystąpieniu i wdrażający mechanizm ochronny określony we wspólnym sprawozdaniu z dnia 8 grudnia 2017 r.; podkreśla, że protokół zawiera konkretne rozwiązanie umożliwiające utrzymanie współpracy na osi północ-południe i uniknięcie twardej granicy między Irlandią Północną a Irlandią, co jest konieczne, gdyby nie znaleziono alternatywy w ramach ogólnych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem bądź w oparciu o rozwiązania szczegółowe, które ma zaproponować Zjednoczone Królestwo, zgodnie z ust. 49 wspólnego sprawozdania;

Środa, 14 marca 2018 r.

56. przypomina, jak ważne jest zobowiązanie Zjednoczonego Królestwa do zadbania o to, aby nie doszło do ograniczenia praw, w tym praw społecznych i demokratycznych, gwarancji ani równości szans, określonych w porozumieniu wielokopijnym, stosownie do zobowiązań zawartych we wspólnym sprawozdaniu; domaga się transpozycji wszystkich elementów wspólnej strefy podróżowania oraz utrzymania praw obywateli UE do swobodnego przemieszczania się, ustanowionych w prawie UE i na mocy porozumienia wielokopijnego;

(iii) *Okres przejściowy*

57. ponownie wskazuje na zasady przedstawione w swojej rezolucji z dnia 13 grudnia 2017 r., zgodnie z którymi po dacie wystąpienia Zjednoczone Królestwo nie będzie już częścią instytucji i organów UE ani nie będzie brać udziału w podejmowaniu decyzji, a okres przejściowy polega jedynie na przedłużeniu obowiązywania wspólnotowego dorobku prawnego i stosowania wobec Zjednoczonego Królestwa istniejących instrumentów i struktur o charakterze regulacyjnym, budżetowym, nadzorczym, sądowym i umożliwiającym egzekucję; w pełni popiera mandat negocjacyjny ustanowiony w wytycznych negocjacyjnych Rady Europejskiej, wytycznych negocjacyjnych Rady i najnowszym stanowisku negocjacyjnym Komisji w tej sprawie;

58. z zadowoleniem przyjmuje część czwartą projektu umowy o wystąpieniu, która to część dotyczy uregulowań przejściowych, oraz wyraża dla niej poparcie; ponownie podkreśla, że wszystkie prawa obywateli wynikające z prawodawstwa Unii powinny obowiązywać w okresie przejściowym; podkreśla, że ma to również zastosowanie do obywateli UE przybywających do Zjednoczonego Królestwa w okresie przejściowym, którzy powinni korzystać z dokładnie takich samych praw, zwłaszcza jeżeli chodzi o świadczenia na dziecko, łączenie rodzin i możliwość dochodzenia odszkodowania na drodze sądowej przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

59. przypomina, że wszystkie uregulowania przejściowe muszą być w pełni zgodne z zobowiązaniami wynikającymi z członkostwa w WTO, aby nie zakłócały stosunków handlowych z krajami trzecimi;

60. domaga się, aby wszelkie przyszłe umowy handlowe, które Zjednoczone Królestwo wynegocjuje z państwami trzecimi po wystąpieniu z UE, mogły wejść w życie dopiero po zakończeniu okresu obowiązywania postanowień przejściowych;

61. przypomina, że od dnia wystąpienia z UE Zjednoczone Królestwo nie będzie już mogło czerpać korzyści z umów międzynarodowych zawieranych przez UE, państwa członkowskie działające w jej imieniu lub UE i państwa członkowskie działające wspólnie; zwraca uwagę, że w okresie przejściowym na Zjednoczonym Królestwie nadal będą spoczywać zobowiązania wynikające z tych umów; podkreśla, że Zjednoczone Królestwo nie będzie mogło uczestniczyć w strukturach zarządzania ani w procedurach podejmowania decyzji, przewidzianych na mocy tych umów;

62. zwraca uwagę, że uregulowania przejściowe można będzie wdrożyć dopiero po wejściu w życie umowy o wystąpieniu, gdyż stanowią one jej część;

(iv) *Inne kwestie dotyczące wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE*

63. apeluje o bezzwłoczne porozumienie w kwestii wszystkich postanowień dotyczących wystąpienia, zawartych w części trzeciej projektu umowy o wystąpieniu, oraz wzywa Zjednoczone Królestwo do zajęcia jasnego stanowiska – o ile jeszcze tego nie uczyniło – w sprawie wszystkich nierozstrzygniętych kwestii związanych z jego uporządkowanym wystąpieniem z UE;

Gotowość

64. podkreśla znaczenie działań podejmowanych przez Komisję i państwa członkowskie na różnych szczeblach w odniesieniu do kwestii uwrażliwienia i gotowości; zaznacza, że z uwagi na niepewność wywołaną brexitem nie tylko instytucje UE, ale również władze krajowe, podmioty gospodarcze i w szczególności obywatele muszą zostać ostrzeżeni i otrzymywać rzetelne informacje, aby mogli się odpowiednio przygotować na wszystkie możliwe scenariusze, w tym również na możliwość niezawarcia umowy; apeluje w szczególności o podjęcie działań skierowanych do jak największej liczby zainteresowanych sektorów i osób, w tym również w następujących dziedzinach:

— nieprzerwany i bezpieczny dostęp do lekarstw stosowanych u zwierząt i ludzi oraz urządzeń medycznych dla pacjentów, w tym pewna i stała dostawa izotopów promieniotwórczych;

— usługi finansowe dla podmiotów gospodarczych;

Środa, 14 marca 2018 r.

- przygotowanie małych i średnich przedsiębiorstw oraz niewielkich podmiotów prowadzących handel ze Zjednoczonym Królestwem, takich jak producenci rolno-spożywczy oraz producenci produktów rybołówstwa, którzy po raz pierwszy w ramach swojej działalności mogą zacząć mieć do czynienia z procedurami wywozowymi i pewnymi rodzajami wymogów, w tym wymogów sanitarnych i fitosanitarnych;
- ograniczenia i wymogi wynikające z nowych ram prawnych, dotyczące transportu pasażerów i towarów, oraz skutki, jakie mogą one mieć na elementy łańcucha dostaw, przetwórstwa i dystrybucji żywności, funkcjonujące w oparciu o zasadę „dokładnie na czas”;
- możliwości w zakresie poprawnego etykietowania, identyfikowalności i rzeczywistego pochodzenia produktów rolnych i produktów rybołówstwa, aby zagwarantować przestrzeganie norm w zakresie bezpieczeństwa żywności, dobrostanu zwierząt i udostępniania konsumentom dokładnych informacji o produktach spożywczych;
- ramy prawne w zakresie ochrony danych;
- wskazanie przez Komisję przepisów prawnych UE wymagających modyfikacji w wyniku brexitu;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, parlamentom państw członkowskich oraz rządowi Zjednoczonego Królestwa.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0075

Następne WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie następnych WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r. (2017/2052(INI))**

(2019/C 162/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311, 312 i 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽¹⁾ oraz zmieniające je rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2017/1123 z dnia 20 czerwca 2017 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: wkład Parlamentu przed wnioskiem Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 28 czerwca 2017 r. otwierający debatę na temat przyszłości finansów UE (COM(2017)0358),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 70/1 pt. „Przekształcamy nasz świat: Agenda na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju 2030”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając ratyfikację porozumienia paryskiego przez Parlament Europejski w dniu 4 października 2016 r. ⁽⁷⁾ oraz przez Radę w dniu 5 października 2016 r. ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej pt. „Challenges facing civil society organisations working on human rights in the EU” [Wyzwania stojące przed organizacjami społeczeństwa obywatelskiego zajmującymi się prawami człowieka w UE],
- uwzględniając opinię z inicjatywy własnej Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie finansowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego przez UE,
- uwzględniając art 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej, opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Kontroli Budżetowej, stanowisko w formie poprawek Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawnień (A8-0048/2018),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 24.6.2017, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0010.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0363.⁽⁸⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

- A. mając na uwadze, że obecne wieloletnie ramy finansowe (WRF), które zatwierdzono w 2013 r., po raz pierwszy w historii wiązały się ze zmniejszeniem w ujęciu realnym zarówno środków na zobowiązania, jak i środków na płatności w stosunku do poprzedniego okresu programowania finansowego pomimo rosnących kompetencji i ambicji UE, określonych w traktacie lizbońskim i strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że ramy te przewidywały również znaczną różnicę między poziomem środków na zobowiązania i środków na płatności, która przyczyniła się do powstania zaległości w nieuregulowanych rachunkach w dwóch pierwszych latach obowiązywania WRF; mając na uwadze, że późne przyjęcie WRF i powiązanych podstaw prawnych przyczyniło się do opóźnień we wdrażaniu, których skutki są wciąż odczuwalne i mogą prowadzić do nagromadzenia wniosków o płatność pod koniec obowiązywania obecnych WRF, co spowoduje ich przeniesienie do następnego okresu programowania; mając na uwadze, że w wyniku nacisku Parlamentu do WRF dodano nowe przepisy, aby w jak największym stopniu wykorzystać całkowite pułapy WRF oraz zapewnić mechanizmy elastyczności;
- B. mając na uwadze, że szybko okazało się, iż WRF na lata 2014–2020 nie są w stanie spełnić rzeczywistych potrzeb i ambicji politycznych, ponieważ od samego początku korzystano z nich w celu przezwyciężenia szeregu kryzysów i nowych wyzwań w dziedzinie inwestycji, wykluczenia społecznego, migracji i uchodźców, zatrudnienia młodzieży, bezpieczeństwa, rolnictwa, środowiska i zmiany klimatu, czego nie przewidziano w momencie ich przyjęcia; mając na uwadze, że w rezultacie obecne WRF są bliskie wyczerpania swoich możliwości zaledwie dwa lata po wdrożeniu, ponieważ wykorzystano dostępne marginesy, często stosowano mechanizmy elastyczności i instrumenty szczególne, poddano presji, a nawet ograniczono istniejące polityki i programy, a także utworzono niektóre mechanizmy pozabudżetowe w celu kompensowania niewystarczającego poziomu i elastyczności budżetu UE;
- C. mając na uwadze, że niedociągnięcia te stały się widoczne już podczas śródkresowego przeglądu i rewizji WRF, rozpoczętych pod koniec 2016 r., i wymagały natychmiastowych działań, jak wykazano w rezolucji Parlamentu z dnia 6 lipca 2016 r.; mając na uwadze, że dzięki uzgodnionej śródkresowej rewizji zdołano w umiarkowanym stopniu poszerzyć możliwości istniejących przepisów w zakresie elastyczności, ale nie zmieniono pułapów WRF;
- D. mając na uwadze, że w maju 2018 r. Komisja przedstawi pakiet wniosków dotyczących WRF na okres po 2020 r., w tym przyszłych zasobów własnych, choć w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 określono, że powinny być przedłożone przed dniem 1 stycznia 2018 r.; mając na uwadze, że wkrótce po tym oczekiwane jest przedstawienie projektów wniosków ustawodawczych dotyczących programów i instrumentów finansowych;
1. przyjmuje niniejszą rezolucję, aby przedstawić stanowisko Parlamentu w sprawie WRF na okres po 2020 r., ze szczególnym uwzględnieniem oczekiwanych priorytetów, rozmiaru, struktury, okresu obowiązywania, elastyczności i innych zasad horyzontalnych, a także by określić konkretne założenia budżetowe w odnośnych politykach UE objętych następnymi ramami finansowymi; oczekuje, że Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy dotyczący następnych WRF wraz z nowym projektem porozumienia międzyinstytucjonalnego, który uwzględni stanowisko i sugestie Parlamentu; podkreśla, że niniejsza rezolucja stanowi również podstawę dla zaangażowania Parlamentu w procedurę prowadzącą do przyjęcia następnych WRF;
 2. przyjmuje równocześnie odrębną rezolucję⁽⁹⁾ określającą stanowisko Parlamentu w sprawie reformy systemu zasobów własnych UE zgodnie z zaleceniami Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych; wzywa Komisję, by należyście uwzględniła stanowisko Parlamentu podczas opracowywania wniosków ustawodawczych w sprawie zasobów własnych UE, których zakres powinien być ambitny i które należy przedstawić wraz z propozycjami dotyczącymi WRF; podkreśla, że w przyszłych negocjacjach wydatki i dochody w następnym WRF będą traktowane jako jeden pakiet i że nie uda się dojść do porozumienia w sprawie WRF bez odpowiednich postępów w sprawie zasobów własnych;
- I. **Priorytety i wyzwania związane z następnymi WRF**
3. z zadowoleniem przyjmuje dyskusję na temat następnym WRF jako okazję do stworzenia podstaw dla silniejszej i bardziej zrównoważonej Europy za pośrednictwem jednego z jej najbardziej namacalnych instrumentów – budżetu Unii; uważa, że następne WRF powinny być częścią szerszej strategii i wizji dotyczącej przyszłości Europy; jest zdania, że następne WRF muszą być przełożeniem projektu politycznego i priorytetów polityki UE na środki budżetowe;
 4. jest przekonany, że następne WRF powinny opierać się na ugruntowanych politykach i priorytetach Unii, których celem jest wspieranie pokoju, demokracji, praworządności, praw człowieka i równouprawnienia płci, zwiększanie dobrobytu, długofalowy i zrównoważony wzrost gospodarczy oraz badania naukowe i innowacje, zapewnienie wysokiej jakości zatrudnienia oferującego godne miejsca pracy, walka ze zmianą klimatu oraz wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, a także solidarność między państwami członkowskimi i obywatelami; uważa, że filary te są warunkami wstępnymi prawidłowo funkcjonującego jednolitego rynku oraz unii gospodarczej i walutowej, a także wzmocnienia pozycji Europy na świecie; wierzy, że mają one większe znaczenie niż kiedykolwiek dla przyszłych działań Europy;

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0076.

Środa, 14 marca 2018 r.

5. uważa, że dzięki następnym WRF Unia powinna móc przedstawić rozwiązania i wyjść wzmocniona z kryzysów bieżącej dekady, do których należy zaliczyć między innymi: kryzys gospodarczy i finansowy, bezrobocie wśród młodzieży, trwałe ubóstwo i wykluczenie społeczne, zjawisko migracji i uchodźców, zmianę klimatu i klęski żywiołowe, degradację środowiska i utratę różnorodności biologicznej, terroryzm i brak stabilności; podkreśla, że te globalne wyzwania transgraniczne mające skutki wewnętrzne pokazują współzależność naszych gospodarek i społeczeństw, a także wskazują na potrzebę wspólnych działań;

6. zwraca uwagę, że UE musi wypełnić zobowiązanie dotyczące odgrywania roli lidera we wdrażaniu oenztowskich celów zrównoważonego rozwoju, które stanowią ogólnoświatowy plan działania na rzecz bardziej zrównoważonych, sprawiedliwych i zamożnych społeczeństw na planecie; podkreśla, że następne WRF muszą być dostosowane do celów zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji we włączenie celów zrównoważonego rozwoju do głównego nurtu wszystkich strategii politycznych i inicjatyw UE; oczekuje, że UE wypełni zobowiązania dotyczące tych celów; podkreśla ponadto, że ogłoszenie europejskiego filaru praw socjalnych oraz zobowiązanie się UE i państw członkowskich do zagwarantowania Europy o głębszym wymiarze socjalnym powinno być wspierane odpowiednimi zasobami finansowymi; uważa, że w związku z porozumieniem paryskim należy znacznie zwiększyć wydatki związane z klimatem w porównaniu z obecnymi WRF i osiągnąć poziom 30 % tak szybko, jak to możliwe, a najpóźniej do 2027 r.;

7. podkreśla, że następne WRF stanowią dla Unii szansę, aby pokazać, że pozostaje zjednoczona i jest w stanie stawić czoła zmianom politycznym, takim jak brexit, wzrost ruchów populistycznych i nacjonalistycznych i zmiany w światowym przywództwie; podkreśla, że podziały i egocentryzm nie są odpowiedzią na globalne problemy i obawy obywateli; uważa, że zwłaszcza negocjacje w sprawie brexitu pokazują, iż korzyści płynące z członkostwa w Unii znacznie przewyższają koszty odprowadzania składek do jej budżetu; wzywa w tym kontekście do pełnego poszanowania ram podjętych wcześniej zobowiązań, jak ma to miejsce w przypadku porozumienia wielokpiątkowego w odniesieniu do praworządności i demokracji;

8. w związku z tym wzywa do ciągłego wspierania istniejących polityk, w szczególności długoletnich polityk UE zapisanych w traktatach, mianowicie wspólnej polityki rolnej oraz polityki rybołówstwa i polityki spójności, ponieważ zapewniają one obywatelom Unii wymierne korzyści wynikające z europejskiego projektu; odrzuca wszelkie próby renacjonalizacji tych polityk, ponieważ nie pozwoliłyby to ani na zmniejszenie obciążeń finansowych dla podatników i konsumentów, ani na osiągnięcie lepszych wyników, lecz doprowadziłyby do zahamowania wzrostu gospodarczego, solidarności i funkcjonowania jednolitego rynku, pogłębiając jednocześnie nierówności i zwiększając dysproporcje między regionami i sektorami gospodarki; zamierza zapewnić taki sam poziom finansowania tych polityk dla UE-27 w następnym okresie programowania, przy jednoczesnej dalszej poprawie ich skuteczności i uproszczeniu związanych z nimi procedur;

9. uważa, że Europa powinna zaoferować perspektywę młodemu pokoleniu, a także przedsiębiorstwom zorientowanym na przyszłość, dzięki którym UE jest skuteczniejsza na arenie światowej; jest zdecydowany znacznie rozszerzyć swoje dwa sztandarowe programy, mianowicie program ramowy w zakresie badań i program Erasmus +, które przy obecnych środkach nie są w stanie zaspokoić bardzo wysokiego popytu obejmującego najwyższej jakości aplikacje; stanowczo popiera znaczne zwiększenie środków na walkę z bezrobociem młodzieży oraz na wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw poprzez programy stanowiące kontynuację Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i Programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME); wspiera również wzmocnienie instrumentu „Łącząc Europę”(CEF) 2.0;

10. wzywa Unię, by odegrała przysługującą jej rolę w trzech nowych obszarach polityki z wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym, które pojawiły się w trakcie obecnych WRF:

- poprzez opracowanie i finansowanie kompleksowej polityki w zakresie azylu, migracji i integracji oraz zajęcie się podstawowymi przyczynami migracji i wysiedleń w krajach trzecich;
- poprzez wzmocnienie ochrony granic zewnętrznych i wspieranie stabilności, w szczególności przez ochronę praw człowieka za granicą, zapobieganie konfliktom i strategię polityczne w zakresie rozwoju zewnętrznego;
- poprzez zapewnienie wspólnego wewnętrznego bezpieczeństwa europejskim obywatelom oraz przez łączenie wysiłków badawczych i zdolności w dziedzinie obronności; podkreśla, że działania podejmowane w tych obszarach nie powinny być prowadzone kosztem unijnych polityk rozwoju;

11. podkreśla, że przyszłe ramy powinny obejmować dwa nowe rodzaje wsparcia finansowego stanowiące ważny punkt programu gospodarczego Unii, mianowicie kontynuację systemów wsparcia inwestycji, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, oraz rozwój funkcji stabilizacyjnej dla państw członkowskich strefy euro, w miarę możliwości w ramach proponowanego Europejskiego Funduszu Walutowego, wraz ze specjalnym instrumentem na rzecz konwergencji dla państw członkowskich mających przystąpić do strefy euro;

Środa, 14 marca 2018 r.

12. podkreśla, że w pierwszej kolejności należy zapewnić specjalny mechanizm zdolności budżetowej dla strefy euro jako część budżetu Unii, uwzględniany poza i ponad pułapami wieloletnich ram finansowych, bez uszczerbku dla innych programów WRF, i powinien on być finansowany przez strefę euro i innych uczestniczących członków w ramach źródła dochodów uzgodnionego między uczestniczącymi państwami członkowskimi i uznawanego za przeznaczone dochody i gwarancje; uważa, że mechanizm zdolności budżetowej, po osiągnięciu stanu stabilności, mógłby być finansowany z rzeczywistych zasobów własnych zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu Montiego w sprawie przyszłego finansowania UE;

13. przypomina o zasadzie, że dodatkowym priorytetem politycznym powinny towarzyszyć dodatkowe środki finansowe niezależnie od tego, czy pojawiają się one w momencie przyjmowania nowych WRF czy w trakcie ich realizacji, i podkreśla, że finansowanie nowych potrzeb nie powinno odbywać się kosztem istniejących polityk i programów; ponadto oczekuje wdrożenia przepisów w zakresie wystarczającej elastyczności, tak aby uwzględniać nieprzewidziane okoliczności, które mogą się pojawić w trakcie obowiązywania WRF;

14. uważa, że silniejsza i ambitniejsza Europa może powstać jedynie pod warunkiem zapewnienia większych środków finansowych; domaga się znacznego zwiększenia budżetu Unii w obliczu wspomnianych wyzwań i priorytetów, a także przy uwzględnieniu wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii; szacuje wymagane pułapy wydatków w WRF na poziomie 1,3 % DNB UE-27, bez względu na szereg instrumentów, jakie należy wliczyć poza pułapami;

15. jest przekonany, że wprowadzenie nowych rzeczywistych zasobów własnych UE pozostaje jedynym rozwiązaniem dla odpowiedniego finansowania następnych WRF, chyba że Rada wyrazi zgodę na znaczne zwiększenie krajowych wkładów do budżetu UE;

II. *Kwestie horyzontalne*

Zasady budżetu UE i prawdziwość budżetu

16. przypomina o europejskich budżetowych zasadach jedności, rzetelności, jednoroczności, równowagi, uniwersalności, specyfikacji, dodatkowości, pomocniczości, należytego zarządzania finansami oraz przejrzystości, których należy przestrzegać przy uchwalaniu i wykonywaniu budżetu Unii;

17. potwierdza zajmowane od dawna stanowisko, zgodnie z którym ambicjom politycznym Unii muszą towarzyszyć odpowiednie środki finansowe, i przypomina, że art. 311 TFUE stanowi, iż Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swoich polityk;

18. w związku z tym zwraca uwagę, że pełne wdrożenie decyzji i inicjatyw politycznych podejmowanych przez Radę Europejską jest możliwe jedynie przy zapewnieniu niezbędnych funduszy, i podkreśla, że każde inne podejście podważa prawdziwość budżetu Unii i zaufanie obywateli;

19. jest zdania, że dzięki przełożeniu priorytetów politycznych UE na konkretne inwestycje, WRF stanowią doskonałe narzędzie długoterminowego planowania wydatkowania UE oraz zapewnienia określonego stabilnego poziomu inwestycji publicznych w państwach członkowskich; ubolewa jednak nad brakiem wspólnie uzgodnionej długoterminowej strategii przed przyjęciem następnych WRF; ponadto przypomina, że budżet UE jest głównie budżetem inwestycyjnym, który służy jako dodatkowe i uzupełniające źródło finansowania działań podejmowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

Okres obowiązywania

20. jest zdania, że decyzję w sprawie okresu obowiązywania WRF powinna cechować odpowiednia równowaga między dwoma sprzecznymi wymogami, mianowicie, z jednej strony, potrzebą charakterystyczną dla wielu polityk UE – szczególnie tych objętych zarządzaniem dzielonym, takich jak polityka rolna i polityka spójności – aby działać w oparciu o stabilność i przewidywalność zobowiązań przez co najmniej siedem lat, natomiast z drugiej strony potrzebą demokratycznej legitymacji i rozliczalności, która wynika z synchronizacji poszczególnych ram finansowych z pięcioletnim cyklem politycznym Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej;

21. podkreśla, że imperatywem politycznym dla każdego nowo wybranego Parlamentu jest możliwość wywierania istotnego wpływu na WRF podczas jego cyklu wyborczego, zarówno pod kątem kwot, jak i priorytetów politycznych; podkreśla, że wybory do Parlamentu Europejskiego są dla obywateli UE okazją, by bezpośrednio wyrazić swoje zdanie na temat priorytetów budżetowych Unii, które należy uwzględnić przy wiążącym dostosowaniu ram finansowych po wyborach; uważa w związku z tym, że podczas każdego cyklu politycznego Komisja musi proponować albo utworzenie kolejnych WRF albo obowiązkową rewizję śródkresową bieżących WRF, a zarówno Parlament, jak i Rada muszą podjąć decyzję w tej sprawie;

Środa, 14 marca 2018 r.

22. podkreśla, że okres obowiązywania WRF powinien stopniowo przybierać formę 5 + 5 z obowiązkową rewizją śródkresową; wzywa Komisję do opracowania jednoznacznego wniosku ustanawiającego metody praktycznego wprowadzenia ram finansowych w formule 5 + 5; wyraża przekonanie, że nie można rozważać jednorazowego pięcioletniego okresu obowiązywania WRF ze względu na poważne utrudnienia, jakie w związku z tym powstałyby w odniesieniu do wymogów dotyczących programowania i wdrażania wielu polityk UE;

23. przyznaje jednak, że termin kolejnych wyborów do Parlamentu Europejskiego wiosną 2019 r. – przy uwzględnieniu faktu, iż obecne WRF obowiązują do grudnia 2020 r. – nie pozwala na natychmiastowe wprowadzenie rozwiązania 5 + 5, ponieważ nie-możliwe byłoby zadowalające dostosowanie różnych cykli; uważa zatem, że następne WRF powinny zostać ustalone na okres siedmiu lat (2021–2027) i obejmować obowiązkową rewizję śródkresową, co stanowiłoby rozwiązanie przejściowe stosowane po raz ostatni;

Rewizja śródkresowa

24. jest przekonany o konieczności utrzymania prawnie wiążącego i obowiązkowego śródkresowego przeglądu i rewizji WRF, o których mowa w nowym rozporządzeniu w sprawie WRF; przypomina, że rewizja śródkresowa z 2016 r. stanowiła pierwszą w historii okazję do faktycznej zmiany rozporządzenia w sprawie WRF oraz że została ona pozytywnie oceniona zarówno przez Radę, jak i Parlament, zwłaszcza jeżeli chodzi o wzmocnienie przepisów WRF w zakresie elastyczności;

25. uważa, że w przypadku WRF na lata 2021–2027 należy zaproponować i zatwierdzić rewizję śródkresową w odpowiednim czasie, tak aby umożliwić Parlamentowi następnej kadencji i Komisji odpowiednie dostosowanie ram finansowych; podkreśla, że wszelka rewizja WRF powinna zakładać zaangażowanie Parlamentu i gwarantować jego prerogatywy jako równoprawnego organu władzy budżetowej; ponadto podkreśla, że każda faktyczna rewizja obejmuje także rewizję pułapów WRF, gdyby okazały się niewystarczające na pozostałą część okresu;

Elastyczność

26. podkreśla, że w okresie obowiązywania bieżących WRF władza budżetowa zatwierdziła wykorzystanie w znaczącym stopniu mechanizmów elastyczności i instrumentów szczególnych określonych w rozporządzeniu w sprawie WRF, tak aby zapewnić dodatkowe środki niezbędne do reagowania na poważne kryzysy lub finansowania nowych priorytetów politycznych;

27. uważa w związku z tym, że przepisy dotyczące elastyczności w obecnych WRF sprawdziły się i zapewniły rozwiązania pod względem znacznych środków finansowych niezbędnych w szczególności do stawienia czoła wyzwaniom związanym z migracją i uchodźcami oraz do wyeliminowania luki inwestycyjnej; przypomina, że Parlament był inicjatorem części z tych przepisów, których zdecydowanie bronił podczas ostatnich negocjacji w sprawie WRF;

28. uważa, że konieczne jest dalsze wzmocnienie tych przepisów, aby lepiej reagować na nowe wyzwania, nieprzewidziane wydarzenia i zmieniające się priorytety polityczne, pojawiające się w trakcie realizacji planu długoterminowego, takiego jak WRF; apeluje o większą elastyczność w następnych WRF, która powinna pozwalać na maksymalne wykorzystanie całkowitych pułapów zobowiązań i płatności WRF;

Mechanizmy elastyczności w WRF

29. uważa, że pułapy następnych WRF należy ustalić na poziomie, który pozwoli nie tylko na finansowanie unijnych polityk, ale także na zapewnienie wystarczających marginesów na zobowiązania dla poszczególnych działań;

30. jest przekonany, że wszystkie nieprzydzielone marginesy powinny być przenoszone bez ograniczeń na przyszłe lata budżetowe i wykorzystywane przez władzę budżetową, w dowolnym celu uznanym za konieczny, w ramach rocznej procedury budżetowej; wzywa w związku z tym do zachowania łącznego marginesu na zobowiązania, jednak bez ograniczeń co do zakresu i czasu;

31. przypomina, że poprzez łączny margines na zobowiązania można jedynie wykorzystać nieprzydzielone marginesy do roku N-1, gdy tylko zostaną one potwierdzone w drodze dostosowania technicznego poprzedzającego przedstawienie projektu budżetu; uważa jednak, że konieczne jest również zbadanie sposobów wykorzystania nieprzydzielonych marginesów w roku N, aby umożliwić finansowanie dodatkowych potrzeb, które mogą wystąpić w ciągu danego roku;

Środa, 14 marca 2018 r.

32. jest przekonany, że zobowiązania zatwierdzone przez władzę budżetową należy wykorzystywać do pierwotnych celów oraz że trzeba dołożyć wszelkich starań, aby zagwarantować, że dzieje się tak we wszystkich obszarach polityki; wzywa w szczególności Komisję do dalszej aktywnej pracy w tym kierunku; niemniej jednak jest przekonany, że jeżeli faktycznie dochodzi do umorzeń w wyniku całkowitego lub częściowego niewykonania działań, na które zostały przeznaczone, powinny one zostać ponownie udostępnione w budżecie UE i wykorzystane przez władzę budżetową w ramach rocznej procedury budżetowej; uważa, że umorzenia powinny zasilać bezpośrednio łączny margines na zobowiązania, a nie konkretny instrument szczególny lub rezerwę;

33. przypomina, że umorzenia wynikają ze zobowiązań, które już zostały zatwierdzone przez władzę budżetową i powinny być co do zasady skutkować odpowiednimi płatnościami, jeżeli działanie, które miały finansować, zrealizowano zgodnie z planem; podkreśla w związku z tym, że ponowne wykorzystanie umorzeń w budżecie UE jest należycie uzasadnione, ale nie powinno być sposobem na obejście właściwych przepisów dotyczących umorzeń, zawartych w uregulowaniach sektorowych;

34. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia pełnego przenoszenia marginesów płatności za pośrednictwem łącznego marginesu na płatności przez cały okres WRF; sprzeciwia się stosowaniu jakichkolwiek ograniczeń lub pułapów do poziomu marginesów, które można przenosić, jak ma to miejsce w przypadku obecnych WRF, i przypomina, że marginesy te można wykorzystać tylko wtedy, gdy władza budżetowa podejmie taką decyzję, i tylko w zakresie określonym w tej decyzji; podkreśla, że łączny margines na płatności mógłby mieć zasadnicze znaczenie dla rozwiązania każdego nowego kryzysu płatności, który może nastąpić;

35. podkreśla, że możliwość rewizji pułapów powinna pozostać opcją w rozporządzeniu w sprawie WRF w przypadku wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności, gdy potrzeby w zakresie finansowania wyczerpią lub przekroczą dostępne marginesy i instrumenty specjalne; apeluje, by rozporządzenie w sprawie WRF przewidywało uproszczoną procedurę ukierunkowanej rewizji w ramach uzgodnionego progu;

36. opowiada się za utrzymaniem możliwości przesuwania naprzód lub wstecz finansowania każdego programu UE, aby umożliwić działanie antycykliczne odpowiadające rytmowi rzeczywistego wdrażania oraz aby ułatwić stosowną odpowiedź na duże kryzysy; apeluje ponadto o zwiększenie elastyczności ustawodawczej – przewidzianej obecnie w pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego – która umożliwi dostosowanie ogólnej puli środków finansowych na programy przyjęte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej na poziomie +/-10 %, polegające na zwiększeniu jej do +/-15 %;

37. zwraca uwagę na elastyczność, jaką można osiągnąć przez przenoszenie środków w ramach tego samego działu WRF, aby przydzielać środki finansowe tam, gdzie są potrzebne, i zapewnić lepsze wykonanie budżetu UE; uważa, że mniejsza liczba działań przyczynia się do większej elastyczności w WRF; apeluje jednak, aby Komisja aktywnie informowała organ budżetowy o dokonywaniu znaczących autonomicznych przeniesień oraz konsultowała się z nim w tym zakresie;

Instrumenty szczególne WRF

38. popiera ogólną strukturę instrumentów szczególnych WRF, zwłaszcza instrument elastyczności, rezerwę na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności UE i Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG), oraz zwraca uwagę na ich częste wykorzystywanie w obecnych WRF; apeluje o zwiększenie ich puli środków finansowych oraz poprawę przepisów dotyczących ich działalności;

39. apeluje w szczególności o znaczne zwiększenie puli środków finansowych instrumentu elastyczności do rocznej kwoty przydziału w wysokości co najmniej 2 mld EUR; przypomina, że instrument elastyczności nie jest powiązany z żadną konkretną dziedziną polityki i że może zatem zostać uruchomiony w dowolnym celu, jaki zostanie uznany za niezbędny; uważa w związku z tym, że instrument ten może zostać uruchomiony do pokrycia wszelkich nowych potrzeb finansowych, jakie pojawią się w okresie obowiązywania WRF;

40. wskazuje na rolę, jaką rezerwa na pomoc nadzwyczajną odgrywa w zapewnianiu szybkiej reakcji na konkretne zapotrzebowanie państw trzecich na pomoc w przypadku nieprzewidzianych zdarzeń, oraz podkreśla jej szczególne znaczenie w obecnym kontekście; apeluje o znaczne zwiększenie puli jej środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;

41. zwraca w szczególności uwagę na uruchomienie znacznych środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy w następstwie szeregu poważnych klęsk żywiołowych o istotnych konsekwencjach budżetowych; podkreśla również pozytywny wpływ tego instrumentu na opinię publiczną; proponuje znaczne zwiększenie puli jego środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;

Środa, 14 marca 2018 r.

42. uważa, że nie wykorzystano pełnego potencjału EFG, dzięki któremu UE okazywała solidarność i zapewniała wsparcie dla pracowników tracących pracę w wyniku istotnych zmian strukturalnych w strukturze światowego handlu wynikających z globalizacji lub światowego kryzysu gospodarczego i finansowego, i że można go usprawnić oraz zintegrować z długoterminową strategią, aby skutecznie docierać do zwolnionych pracowników i ponownie integrować ich z rynkiem pracy we wszystkich państwach członkowskich; uważa, że w ramach zbliżającego się przeglądu EFG należy zbadać jego zakres i poprawić koordynację z innymi instrumentami; uważa, że zmieniony EFG powinien otrzymać co najmniej taką samą roczną pulę środków w ramach nowych WRF;

43. proponuje utworzenie specjalnej rezerwy na instrumenty szczególne WRF w oparciu o niewykorzystane środki, które wygasają z każdego instrumentu; uważa, że ta rezerwa powinna funkcjonować bez żadnych ograniczeń czasowych; domaga się uruchomienia tej rezerwy na rzecz wszelkich instrumentów szczególnych WRF, które – na podstawie decyzji władzy budżetowej – mają służyć finansowaniu potrzeb wykraczających poza ich możliwości finansowe;

44. zauważa, że obecnie dla każdego instrumentu szczególnego WRF obowiązują różne przepisy w odniesieniu do terminów przenoszenia niewykorzystanych środków; uważa, że należy je ujednoczyć, tak aby umożliwić stosowanie jednolitej zasady N+1 do wszystkich tych instrumentów;

45. uważa, że margines na nieprzewidziane wydatki powinien zostać zachowany jako instrument stosowany w ostateczności; zwraca uwagę, że jest to szczególnie instrument, który może zostać uruchomiony jedynie w odniesieniu do środków na płatności, i że jego uruchomienie miało zasadnicze znaczenie dla rozwiązania kryzysu w zakresie płatności w 2014 r.; apeluje zatem o podniesienie jego maksymalnego rocznego przydziału do 0,05 % DNB UE;

46. podkreśla, że instrumenty szczególne WRF powinny być uwzględniane ponad pułapami WRF zarówno w odniesieniu do środków na zobowiązania, jak i środków na płatności; uważa, że kwestia budżetowania płatności w ramach tych instrumentów została jednoznacznie uregulowana podczas śródkresowej rewizji WRF na lata 2014–2020, co położyło kres utrzymującemu się od dawna konfliktowi z Radą dotyczącemu interpretacji przepisów; opowiada się za wprowadzeniem do rozporządzenia w sprawie WRF jasnego zapisu, zgodnie z którym płatności wynikające z uruchomienia zobowiązań w ramach instrumentów szczególnych WRF powinny być uwzględniane ponad rocznymi pułapami płatności w ramach WRF;

47. zauważa, że obecne porozumienie międzyinstytucjonalne wymaga specjalnej większości w Parlamencie do celów uruchomienia trzech instrumentów szczególnych WRF; uważa to postanowienie za nieaktualne, ponieważ odzwierciedla ono specjalną większość wymaganą do przyjęcia budżetu UE przed Traktatem z Lizbony; apeluje o jednolite podejście w odniesieniu do wymogów w zakresie głosowania nad uruchomieniem tych instrumentów, które powinny być takie same jak w przypadku przyjmowania budżetu UE;

Dochody – rezerwa specjalna

48. przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż wszelkie dochody wynikające z grzywien nakładanych na przedsiębiorstwa za naruszenie prawa konkurencji UE lub związane z opóźnieniami w płatnościach wkładów krajowych do budżetu UE powinny stanowić dodatkową pozycję dochodów dla budżetu UE, bez odpowiedniego zmniejszenia wkładów opartych na DNB;

49. w związku z tym wzywa do utworzenia specjalnej rezerwy w budżecie UE, która będzie stopniowo uzupełniana ze wszystkich rodzajów nieprzewidzianych innych dochodów, a środki z niej będą odpowiednio przenoszone, aby w razie potrzeby umożliwić finansowanie dodatkowych wydatków; uważa, że rezerwę tę należy przeznaczyć na instrumenty szczególne WRF oraz że powinna ona stanowić źródło dodatkowych środków o charakterze uzupełniającym, zarówno po stronie zobowiązań, jak i płatności, w oparciu o decyzję władzy budżetowej;

Racjonalne i skuteczne wykorzystanie zasobów UE

50. stwierdza, że osiągnięcie europejskiej wartości dodanej powinno być jedną z głównych zasad, którymi kierują się instytucje UE przy podejmowaniu decyzji o rodzaju wydatków w następnych WRF; przypomina jednak, że koncepcja ta jest różnie interpretowana, i apeluje o jasną, jednolitą i łatwo zrozumiałą definicję odnośnych kryteriów, które powinny uwzględniać specyfikę terytorialną i zawierać, w miarę możliwości, wymierne wskaźniki efektywności; ostrzega przed próbą wykorzystywania takiej definicji do kwestionowania adekwatności polityk i programów UE w oparciu o czysto ilościowe lub doraźne przesłanki ekonomiczne;

Środa, 14 marca 2018 r.

51. zwraca uwagę na odniesienie do pojęcia europejskiej wartości dodanej przedstawione w szeregu dokumentów Komisji; przypomina w tym kontekście o wykazie parametrów określonych we wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 24 października 2017 r.; przypomina, że zasoby UE powinny być wykorzystywane do finansowania europejskich dóbr publicznych, a także jako katalizator w celu zachęcania państw członkowskich na wszystkich szczeblach administracyjnych do podejmowania działań na rzecz realizacji celów Traktatu i osiągnięcia wspólnych celów UE, które w przeciwnym razie nie zostałyby zrealizowane; zgadza się, że budżet UE powinien być wykorzystywany do finansowania działań, które mogą przynieść korzyści całej UE, a których nie może zapewnić żadne państwo członkowskie samodzielnie, i które mogą zapewnić lepsze wykorzystanie środków w porównaniu z działaniami podejmowanymi wyłącznie na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym; uważa ponadto, że budżet UE powinien przyczynić się do ustanowienia i wspierania pokoju i stabilności w sąsiedztwie UE i poza nim; uważa, że europejska wartość dodana jest tworzona przez programy objęte zarówno zarządzaniem dzielonym, jak i bezpośrednim, które są dwiema uzupełniającymi się metodami służącymi osiągnięciu celów UE; w tym kontekście oczekuje, że państwa członkowskie nie będą kierować się w negocjacjach w sprawie następnym WRF zasadą „sprawiedliwego zwrotu”, która uwzględnia wyłącznie krajowe interesy w postaci bilansów netto;

52. uważa, że lepsze wydatkowanie środków, tzn. efektywne i niedyskryminacyjne wykorzystanie każdego euro z budżetu UE, można osiągnąć nie tylko poprzez skierowanie środków UE na działania o najwyższej europejskiej wartości dodanej i największym wzroście wydajności polityk i programów UE, w oparciu o gruntowną ocenę obecnych wydatków, ale również poprzez osiągnięcie większej synergii między budżetem UE a budżetami krajowymi, a także poprzez zapewnienie wymiernej poprawy struktury wydatków; popiera zalecenia zawarte w sprawozdaniu rocznym Europejskiego Trybunału Obrachunkowego za 2016 r. dotyczące efektywnych ram pomiaru wskaźników, usprawnionej i zrównoważonej sprawozdawczości w zakresie wykonania i łatwiejszego dostępu do wyników oceny;

53. wzywa do rzeczywistego uproszczenia systemu budżetowego UE w następnym WRF, aby ułatwić korzystanie ze środków; podkreśla w szczególności konieczność ograniczenia niepotrzebnego dublowania się instrumentów, które służą podobnym rodzajom działań, na przykład w dziedzinie innowacji, MŚP lub transportu, bez ryzykowania utraty ważnych elementów różnych programów, oraz konieczność wyeliminowania istniejącej konkurencji między różnymi formami i źródłami finansowania, tak aby zagwarantować maksymalną komplementarność i zapewnić spójne ramy finansowe; uważa, że ułatwiłoby to informowanie obywateli w bardziej zrozumiały sposób o priorytetach UE;

54. podkreśla, że ocena funkcjonowania wydatków UE nie może doprowadzić do obniżenia poziomu ambicji UE lub podziału na sektory unijnych polityk i programów, ani też nie powinna prowadzić do zastąpienia dotacji instrumentami finansowymi w celu wygenerowania pewnych oszczędności, ponieważ zdecydowana większość działań wspieranych z budżetu UE nie kwalifikuje się do finansowania poprzez instrumenty finansowe; uważa, że ocena funkcjonowania powinna raczej prowadzić do wskazania sposobów na poprawę wdrażania unijnych programów wydatkowania;

55. domaga się daleko idącej harmonizacji przepisów w celu stworzenia jednolitego zbioru przepisów dla wszystkich instrumentów budżetowych UE, uwzględniając jednocześnie specyfikę poszczególnych funduszy i sektorów; zachęca Komisję do zajęcia się kwestią łączenia różnych źródeł finansowania poprzez opracowanie jasnych wytycznych w tym zakresie oraz zapewnienie równego dostępu do wszystkich rodzajów finansowania we wszystkich państwach członkowskich;

56. opowiada się również za rzeczywistym uproszczeniem sektorowych przepisów wykonawczych dla beneficjentów i zmniejszeniem obciążeń administracyjnych przez dalszą standaryzację i uproszczenie procedur oraz dokumentów programowych; zwraca ponadto uwagę, że konieczne są dalsze działania w zakresie budowania potencjału i pomocy technicznej dla beneficjentów; wzywa do zwrotu ku ocenie opartej na analizie ryzyka;

Jedność, rzetelność budżetowa i przejrzystość

57. przypomina, że zasada jedności, zgodnie z którą wszystkie dochody i wydatki Unii mają być wykazywane w budżecie, jest zarówno wymogiem zawartym w Traktacie, jak i podstawowym demokratycznym warunkiem przejrzystego, zgodnego z prawem i rozliczalnego budżetu; wyraża ubolewanie, że zasada ta w coraz większym stopniu pozostaje ignorowana, przy jednoczesnym wzroście złożoności finansowej, począwszy od spuścizny historycznej Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), poprzez ustanowienie Europejskiego Mechanizmu Stabilności, aż po niedawną inflację doraźnych mechanizmów pozabudżetowych w postaci innowacyjnych instrumentów finansowych oraz zewnętrznych funduszy powierniczych lub instrumentów, które nie są ujęte w bilansie Unii;

58. kwestionuje zasadność i wartość dodaną ustanawiania instrumentów poza budżetem Unii; uważa, że decyzje o ustanowieniu lub utrzymaniu takich instrumentów są w rzeczywistości motywowane próbami ukrycia prawdziwych potrzeb finansowych i omijania ograniczeń wynikających z WRF i pułapów zasobów własnych; wyraża ubolewanie, że często prowadzą one również do pomijania potrójnej odpowiedzialności Parlamentu jako władzy ustawodawczej, budżetowej i kontrolnej oraz są sprzeczne z celem zwiększenia przejrzystości dla ogółu społeczeństwa i beneficjentów;

Środa, 14 marca 2018 r.

59. w związku z tym przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż do budżetu Unii należy włączyć Europejski Fundusz Rozwoju oraz inne instrumenty nieobjęte WRF w celu zwiększenia jego legitymacji, jak również efektywności i skuteczności unijnej polityki rozwoju; podkreśla jednak, że odpowiednie pule środków finansowych powinny zostać dodane do uzgodnionych pułapów WRF, tak aby włączenie tych instrumentów do budżetu nie miało negatywnego wpływu ani na ich finansowanie, ani na inne polityki i programy UE; zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje propozycję włączenia Europejskiego Mechanizmu Stabilności do finansów Unii Europejskiej w postaci Europejskiego Funduszu Walutowego, bez uszczerbku dla jego przyszłego kształtu;

60. uważa, że fundusze powiernicze UE mogą wnieść wartość dodaną dzięki łączeniu środków pochodzących od różnych darczyńców na potrzeby konkretnych sytuacji, lecz ich wykorzystanie nie powinno prowadzić do zwykłej zmiany klasyfikacji planowanego finansowania UE, ani nie powinno zmieniać pierwotnych celów unijnych instrumentów finansowych; zwraca uwagę na potrzebę zaostrzenia kontroli parlamentarnej nad ich tworzeniem i wdrażaniem; podkreśla, że fundusze powiernicze UE powinny służyć wyłącznie finansowaniu działań poza Unią;

61. uważa również, że w przypadku gdy pewna część operacji pozabudżetowych zostanie uznana za niezbędną do osiągnięcia pewnych konkretnych celów, na przykład poprzez wykorzystanie instrumentów finansowych lub funduszy powierniczych, powinny one być utrzymane na ograniczonym poziomie i przez określony czas, i powinny być w pełni przejrzyste, uzasadnione potwierdzoną dodatkowością i wartością dodaną, a także poparte jednoznacznymi przepisami dotyczącymi podejmowania decyzji i rozliczalności;

62. uważa, że w następnych WRF budżet Unii powinien z większą dokładnością przedstawiać zakres dochodów przeznaczonych na określony cel oraz ich wpływ na rzeczywiste wydatki, w szczególności tych pochodzących z wkładów państw trzecich; podkreśla, że jest to tym bardziej istotne w świetle woli, którą Zjednoczone Królestwo wyraziło w ramach negocjacji w sprawie wystąpienia z Unii, uczestniczenia w niektórych unijnych programach budżetowych nowych WRF na okres po 2020 r. jako kraj niebędący państwem członkowskim;

Poziom płatności

63. przypomina, że środki na płatności stanowią logiczną i prawną konsekwencję środków na zobowiązania i apeluje o ustanowienie przyszłych pułapów płatności na odpowiednim poziomie, pozostawiając jedynie ograniczoną i odpowiadającą rzeczywistości lukę między zobowiązaniami a płatnościami; oczekuje, że przyszłe pułapy płatności uwzględnią z jednej strony konieczność wywiązania się ze zobowiązań wynikających z obecnego okresu finansowego, które zostaną przekształcone w płatności dopiero po 2020 r., a z drugiej strony konieczność wywiązania się ze zobowiązań dotyczących programów i instrumentów na okres po 2020 r.;

64. przypomina o nagromadzeniu zaległości w niezapłaconych rachunkach pod koniec poprzednich WRF, które przeszły na obecne WRF, i ostrzega przed powtórzeniem się kryzysu w zakresie płatności w okresie przejściowym do następnych WRF, ponieważ miałyby to poważne konsekwencje dla beneficjentów, takich jak studenci, uniwersytety, MŚP i badacze; zwraca uwagę na obecną tendencję do niepełnego wykorzystywania płatności ze względu na opóźnienia we wdrażaniu programów na lata 2014–2020, co prowadzi do wzrostu poziomu zobowiązań pozostających do spłaty, które będą musiały zostać uregulowane w ramach pułapów następnych WRF; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, również na szczeblu ministrów finansów, o przeanalizowanie głównych przyczyn tych opóźnień oraz zaproponowanie konkretnych środków upraszczających w celu ułatwienia wdrażania w przyszłości;

65. przyjmuje do wiadomości wstępny wynik negocjacji w sprawie ustaleń finansowych w kontekście wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, zgodnie z którym Zjednoczone Królestwo w pełni uczestniczy w finansowaniu i wdrażaniu programów na lata 2014–2020, co wiąże się ze wszystkimi odnośnymi konsekwencjami finansowymi;

Instrumenty finansowe

66. podkreśla, że budżet UE dysponuje szerokim wachlarzem instrumentów finansowania działań wspieranych na szczeblu UE, które można pogrupować w dwie kategorie: dotacje z jednej strony, z drugiej zaś instrumenty finansowe w formie gwarancji, pożyczek, podziału ryzyka lub kapitału własnego; zwraca również uwagę na Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, którego celem jest mobilizacja kapitału prywatnego i publicznego w całej UE na rzecz wspierania projektów w kluczowych dla gospodarki UE obszarach w celu uzupełnienia ograniczonego finansowania;

Środa, 14 marca 2018 r.

67. uznaje potencjał instrumentów finansowych do zwiększenia gospodarczego i politycznego wpływu budżetu Unii; podkreśla jednak, że mogą być one stosowane jedynie w odniesieniu do projektów generujących dochody w przypadku nieoptymalnych warunków inwestycyjnych lub niewydolności rynku, i dlatego stanowią jedynie uzupełniającą, a nie alternatywną formę finansowania w porównaniu z dotacjami; podkreśla, że instrumenty finansowe nie powinny mieć na celu zastąpienia już istniejących publicznych lub prywatnych systemów finansowania oraz że powinny one być zgodne ze zobowiązaniami krajowymi i międzynarodowymi;

68. przypomina swój wniosek skierowany do Komisji, aby określiła ona te obszary polityki, którym najlepiej służyłyby dotacje, te, którym lepiej mogłyby posłużyć instrumenty finansowe, oraz te, w których dotacje mogłyby być łączone z instrumentami finansowymi, a także o odzwierciedlenie właściwej równowagi między tymi dwoma elementami; jest przekonany, że dotacje powinny pozostać dominującym sposobem finansowania projektu UE w następnych WRF; podkreśla, że pożyczki, gwarancje, podział ryzyka i finansowanie kapitałowe powinny być wykorzystywane ostrożnie, w oparciu o odpowiednie oceny ex ante i tylko wówczas, gdy ich wykorzystanie może wykazać wyraźną wartość dodaną i efekt dźwigni; zauważa, że korzystanie z instrumentów finansowych i synergie z dotacjami można poprawić; apeluje o zwiększenie wysiłków na rzecz ułatwienia beneficjentom dostępu do instrumentów finansowych oraz większą elastyczność w zakresie międzysektorowego korzystania z różnych instrumentów finansowych, aby wyeliminować przeszkodę, jaką stanowią ograniczające uregulowania, w rezultacie uniemożliwiające odbiorcom czerpanie korzyści z wielu programów na rzecz projektów o zbieżnych celach;

69. wzywa Komisję do uproszczenia i ujednoczenia przepisów regulujących wykorzystanie instrumentów finansowych w następnych WRF w celu tworzenia synergii między różnymi instrumentami i maksymalizacji ich skutecznego stosowania; przyjmuje do wiadomości ewentualną propozycję – która wymagałaby dogłębnej dyskusji – utworzenia jednego funduszu, który zintegrowałby instrumenty finansowe na szczeblu UE zarządzane centralnie; jest zdania, że należy ustanowić jasną strukturę umożliwiającą wybór różnych rodzajów instrumentów finansowych dla różnych obszarów polityki i rodzajów działań oraz że w celu zapewnienia przejrzystości inwestycji odpowiednie instrumenty finansowe powinny być w dalszym ciągu finansowane z oddzielnych linii budżetowych; podkreśla jednak, że jakakolwiek harmonizacja przepisów nie może wpływać na instrumenty finansowe zarządzane przez państwa członkowskie w ramach polityki spójności lub w dziedzinie działań zewnętrznych;

70. przypomina swój wielokrotnie ponawiany apel o większą przejrzystość i demokratyczną kontrolę wdrażania instrumentów finansowych wspieranych z budżetu Unii;

Struktura

71. uważa, że struktura WRF powinna zapewniać większą widoczność priorytetów politycznych i budżetowych UE dla obywateli europejskich oraz wzywa do jaśniejszego przedstawienia wszystkich obszarów wydatków UE; jest przekonany, że główne filary przyszłych wydatków UE nakreślone w niniejszej rezolucji powinny zostać odpowiednio uwzględnione;

72. uważa zatem, że obecna prezentacja działań wymaga pewnych usprawnień, ale jest przeciwny wszelkim nieuzasadnionym radykalnym zmianom; proponuje w związku z tym następującą strukturę WRF na okres po 2020 r.:

Dział 1: Silniejsza i zrównowazona gospodarka

W tym programy i instrumenty wspierające:

w ramach zarządzania bezpośredniego:

- badania naukowe i innowacje
- przemysł, przedsiębiorczość oraz małe i średnie przedsiębiorstwa
- cyfrową transformację gospodarki i społeczeństwa
- duże projekty infrastrukturalne
- transport, energię, przestrzeń kosmiczną
- środowisko, łagodzenie skutków zmiany klimatu i przystosowanie się do niej

Środa, 14 marca 2018 r.

Dział 2: Większa spójność i solidarność w Europie

W tym programy i instrumenty wspierające:

- spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną (w ramach zarządzania dzielonego):
 - Śinwestycje w innowacje, badania, cyfryzację, przemiany przemysłowe, MŚP, transport, przystosowanie do zmiany klimatu i łagodzenie jej skutków, środowisko i energię
 - Śzatrudnienie, sprawy społeczne i włączenie społeczne, równouprawnienie płci, zmniejszanie ubóstwa i wyzwania demograficzne
- kształcenie, młodzież i uczenie się przez całe życie
- kulturę, obywatelstwo, media i komunikację
- demokrację, zasadę państwa prawa i wolności podstawowych
- zdrowie i bezpieczeństwo żywności
- azyl, migrację i integrację, sprawiedliwość i konsumentów
- wsparcie i koordynację z administracjami krajowymi

Dział 3: Silniejsze i zrównoważone rolnictwo i rybołówstwo

W tym programy i instrumenty wspierające:

- rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich
- gospodarkę morską i rybołówstwo

Dział 4: Większa odpowiedzialność na świecie

W tym programy i instrumenty wspierające:

- współpracę międzynarodową i rozwój
- sąsiedztwo
- rozszerzenie
- pomoc humanitarną
- demokrację, praworządność, prawa podstawowe i równość płci
- handel

Dział 5: Bezpieczeństwo, pokój i stabilność dla wszystkich

W tym programy i instrumenty wspierające:

- bezpieczeństwo, w tym cyberbezpieczeństwo
- reagowanie kryzysowe i stabilność, w tym ochronę ludności
- wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa
- obronność, w tym badania i innowacje

Środa, 14 marca 2018 r.

Dział 6: Skuteczna administracja w służbie Europejczyków

- finansowanie pracowników UE
- finansowanie budynków i wyposażenia instytucji UE

73. wzywa Komisję do zamieszczenia w załączniku do budżetu europejskiego wszystkich wydatków związanych z UE, które nie są pokrywane z budżetu UE w wyniku porozumień i procedur międzyrządowych; jest przekonany, że takie informacje, dostarczane co roku, uzupełniłyby obraz wszystkich inwestycji, których państwa członkowskie zobowiązały się podjąć na szczeblu europejskim;

III. *Polityka*

Silniejsza i zrównoważona gospodarka

74. podkreśla znaczenie dokończenia tworzenia europejskiej przestrzeni badawczej, unii energetycznej, jednolitego europejskiego obszaru transportu i jednolitego rynku cyfrowego jako podstawowych elementów jednolitego rynku europejskiego;

75. uważa, że w następnych WRF powinna nastąpić większa koncentracja środków budżetowych w obszarach, które wykazują wyraźną europejską wartość dodaną oraz stymulują wzrost gospodarczy, konkurencyjność, zrównoważony rozwój i zatrudnienie we wszystkich regionach UE; podkreśla w tym kontekście znaczenie badań naukowych i innowacji dla stworzenia zrównoważonej, przodującej w skali światowej gospodarki opartej na wiedzy i wyraża ubolewanie, że z powodu braku odpowiedniego finansowania jedynie niewielka część wysokiej jakości projektów w tej dziedzinie otrzymała finansowanie UE z obecnych WRF;

76. wzywa w związku z tym do znacznego zwiększenia całkowitego budżetu przeznaczonego na 9. program ramowy w następnych WRF, który powinien zostać ustalony na poziomie co najmniej 120 mld EUR; uważa, że poziom ten jest odpowiedni, by zapewnić Europie globalną konkurencyjność oraz wiodącą pozycję naukową, technologiczną i przemysłową w celu sprostania wyzwaniom społecznym i przyczynienia się do realizacji celów UE w zakresie klimatu i celów zrównoważonego rozwoju; apeluje w szczególności o działania pobudzające przełomowe inicjatywy tworzące rynek, zwłaszcza z myślą o MŚP;

77. apeluje ponadto o poświęcenie większej uwagi kwestii wdrażania badań i innowacji w ramach wspólnych przedsięwzięć i innych instrumentów oraz o wspieranie inwestycji w kluczowe technologie, aby wyeliminować lukę inwestycyjną w dziedzinie innowacji; podkreśla, że zwiększeniu środków musi towarzyszyć uproszczenie procedur finansowania; z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji w tym zakresie i nalega, by były one kontynuowane w następnym okresie programowania w celu zapewnienia wnioskodawcom lepszego dostępu i równych warunków działania za pomocą nowego systemu oceny wniosków; podkreśla, że potrzebne są środki, aby stymulować zrównoważony udział wszystkich państw członkowskich UE;

78. z zadowoleniem przyjmuje niedawny wniosek Komisji dotyczący zapewnienia finansowania Funduszu Badawczego Węgla i Stali na nadchodzące lata; podkreśla znaczenie tego funduszu dla finansowania badań w tym sektorze przemysłu; uważa w związku z tym, że potrzebne jest bardziej długoterminowe rozwiązanie, które zapewni finansowanie po 2020 r., a także włączy ten fundusz do budżetu Unii, aby umożliwić Parlamentowi wypełnianie swojej roli jako organu kontroli budżetowej;

79. podkreśla, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa są najważniejszymi motorami wzrostu gospodarczego, innowacyjności i zatrudnienia, tworząc 85 % wszystkich nowych miejsc pracy; uznaje ich istotną rolę w zapewnieniu żywienia i pobudzenia zrównoważonej gospodarki UE; przypomina, że w UE jest ponad 20 mln małych i średnich przedsiębiorstw oraz że przypada na nie 99% działalności gospodarczej; uważa, że poprawa dostępu MŚP do finansowania we wszystkich państwach członkowskich powinna pozostać ważnym celem polityki w następnych WRF, w celu dalszej poprawy ich konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju; w związku z tym podkreśla, że potrzebne jest promowanie przedsiębiorczości i poprawa otoczenia biznesowego MŚP, aby umożliwić im wykorzystanie w pełni ich potencjału w dzisiejszej gospodarce światowej;

80. z zadowoleniem przyjmuje sukces specjalnego programu UE na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz MŚP (COSME) w obecnych WRF; podkreśla wysoki poziom realizacji tego programu i wskazuje na jego zdolność do jeszcze większej absorpcji; w związku z tym wzywa do podwojenia puli środków finansowych programu COSME, aby odpowiadały one rzeczywistym potrzebom gospodarki UE i znacznemu zapotrzebowaniu na uczestnictwo;

Środa, 14 marca 2018 r.

81. potwierdza swoje zdecydowane zaangażowanie na rzecz Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (EFIS), który służy uruchomieniu 500 mld EUR w nowych inwestycjach w gospodarce realnej w obecnych WRF; uważa, że EFIS już pobudził w sposób silny i ukierunkowany sektory gospodarki o możliwościach tworzenia trwałego wzrostu i miejsc pracy; podkreśla pozytywny wpływ EFIS na zapewnienie finansowania małym i średnim przedsiębiorstwom w całej Unii; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by przedstawić wniosek ustawodawczy dotyczący kontynuowania i doskonalenia tego programu inwestycyjnego z wydzielonym budżetem, który nie powinien być finansowany ze szkodą dla istniejących polityk i programów w nowych WRF; podkreśla, że wszelkie wnioski ustawodawcze powinny opierać się na wnioskach z przeglądu Komisji i niezależnej ocenie; oczekuje, że nowy wniosek skutecznie wyeliminuje wszelkie niedociągnięcia we wdrażaniu EFSI i zwiększy między innymi zasięg geograficzny funduszu, tak aby jego korzyści były odczuwalne w całej Unii;

82. podkreśla znaczenie WRF dla sektorów zależnych od inwestycji długoterminowych, takich jak zrównoważony sektor transportu; zwraca uwagę, że infrastruktura transportowa stanowi trzon jednolitego rynku i podstawę trwałego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; zauważa, że stworzenie jednolitego europejskiego obszaru transportu połączonego z krajami sąsiadującymi wymaga poważnej infrastruktury transportowej i musi być traktowane jako kluczowy priorytet w celu zapewnienia konkurencyjności UE oraz spójności terytorialnej, gospodarczej i społecznej, także na obszarach peryferyjnych i wyspiarskich; z tego względu uważa, że w następnych WRF należy przewidzieć wystarczające środki finansowe na projekty, które przyczyniają się w szczególności do ukończenia sieci bazowej TEN-T i jej korytarzy, które należy jeszcze bardziej przedłużyć; przypomina o celach wyznaczonych przez COP 21 w odniesieniu do transportu w celu przeciwdziałania zmianom klimatu i zachęca państwa członkowskie do inwestowania w inteligentny, zrównoważony i zintegrowany transport publiczny;

83. podkreśla, że zaktualizowany i skuteczniejszy program „Łącząc Europę” powinien obejmować wszystkie rodzaje transportu, w tym infrastrukturę drogową i kolejową oraz śródlądowe drogi wodne; uważa, że należy nadać priorytetowe znaczenie lepszym połączeniom między sieciami kompleksowymi a rodzajami transportu, które przyczyniają się do zmniejszenia emisji CO₂ i skupiać się na wzajemnych połączeniach i ukończeniu budowy sieci na obszarach peryferyjnych; ponownie podkreśla znaczenie wzmocnienia interoperacyjności poprzez europejski system zarządzania ruchem kolejowym oraz umożliwienia pełnego wykorzystania inicjatywy jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej; wzywa do ukończenia europejskiego cyfrowego zarządzania ruchem lotniczym;

84. wzywa do utworzenia w kolejnych wieloletnich ramach finansowych specjalnej pozycji budżetowej na rzecz turystyki w celu stworzenia prawdziwej europejskiej polityki turystycznej, która może znacząco przyczynić się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;

85. wzywa Komisję do promowania inwestycji w rozwój technologii nowej generacji i promowania ich wdrażania; podkreśla znaczenie zapewnienia środków finansowych na ukończenie budowy jednolitego rynku cyfrowego poprzez pełne wykorzystanie widma radiowego, zapewnienie modernizacji sieci stacjonarnej i dogęszczenie sieci komórkowej, wspieranie wdrożenia sieci 5G i łączności gigabitowej oraz przez poczynienie dalszych postępów w zakresie harmonizacji przepisów UE dotyczących telekomunikacji w celu stworzenia odpowiednich ram regulacyjnych dla poprawy łączności internetowej w całej Unii; podkreśla, że instrument „Łącząc Europę – Telekomunikacja” powinien w dalszym ciągu wspierać infrastrukturę usług cyfrowych i szybkich sieci szerokopasmowe poprzez umożliwienie ich dostępności, w tym w regionach oddalonych i na obszarach wiejskich, oraz poprzez poprawę umiejętności informatycznych, wzajemnych połączeń i interoperacyjności; podkreśla, że należy wspierać cyfrową transformację europejskiej gospodarki i społeczeństwa oraz inwestować w najważniejsze technologie, takie jak duże zbiory danych, sztuczna inteligencja lub komputery o wysokiej wydajności, w infrastrukturę i umiejętności informatyczne, aby zwiększyć konkurencyjność UE i poprawić jakość życia Europejczyków;

86. za niezbędne uważa zapewnienie zrównoważonych i przystępnych cenowo dostaw energii w Europie; w związku z tym wzywa do ciągłego wspierania inwestycji zapewniających dywersyfikację źródeł i dróg dostaw energii, zwiększających bezpieczeństwo energetyczne i niezależność energetyczną oraz efektywność energetyczną i wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych, w tym poprzez instrument „Łącząc Europę – Energia”; podkreśla w szczególności znaczenie zapewnienia wszechstronnego wsparcia – zwłaszcza regionom o dużej emisji dwutlenku węgla – transformacji energetycznej, przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, modernizacji systemów wytwarzania energii, poprawy połączeń transgranicznych i budowy inteligentnych sieci energetycznych, technologii wychwytywania i użytkowania dwutlenku węgla oraz modernizacji systemów ciepłowniczych; uważa, że należy odpowiednio wspierać transformację sektora energetycznego w świetle celów klimatycznych, zwłaszcza w regionach i krajach zależnych od węgla, aby skutecznie przyczynić się do strategicznego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną; wzywa do ustanowienia kompleksowego funduszu w celu wspierania sprawiedliwej transformacji, w szczególności dzięki rozwijaniu i szerszemu wykorzystaniu źródeł odnawialnych, rozwiązań w zakresie efektywności energetycznej, magazynowania energii, elektromobilności i związanej z nią infrastruktury, modernizacji wytwarzania energii elektrycznej oraz sieci energetycznych, zaawansowanych technologii wytwarzania energii, łącznie z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (CCS), wychwytywaniem i utylizacją dwutlenku węgla (CCU) i zgazowaniem węgla, modernizacji systemów ciepłowniczych, łącznie z wysokosprawną kogeneracją, a także w zakresie wczesnego dostosowania do przyszłych norm środowiskowych, restrukturyzacji energochłonnych sektorów, a także reagowania na skutki społeczne, społeczno-ekonomiczne i środowiskowe;

Środa, 14 marca 2018 r.

87. podkreśla strategiczne znaczenie dla przyszłej konkurencyjności, bezpieczeństwa i siły politycznej UE projektów infrastrukturalnych na dużą skalę, a mianowicie międzynarodowego eksperymentalnego reaktora termojądrowego (ITER), europejskiego systemu wspomagania satelitarnego (EGNOS), globalnego systemu nawigacji satelitarnej (Galileo), programu obserwacji Ziemi (Copernicus) oraz przyszłego systemu rządowej łączności satelitarnej (GOVSATCOM); wskazuje, że w budżecie UE konieczne jest zapewnienie finansowania tych projektów, ale jednocześnie należy je wyodrębnić, aby mieć pewność, że ewentualne przekroczenie kosztów nie zagrazi finansowaniu i pomyślanej realizacji innych strategii politycznych Unii, tak jak to miało miejsce w poprzednich WRF w niektórych indywidualnych przypadkach; przypomina, że w tym celu maksymalna kwota przeznaczona na te projekty jest obecnie ustalona w rozporządzeniu w sprawie WRF, i wzywa do wprowadzenia podobnych przepisów w nowym rozporządzeniu;

88. podkreśla wiodącą rolę UE i jej znaczenie w zakresie zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego oraz przeciwdziałania zmianom klimatu, degradacji ekosystemów i utracie różnorodności biologicznej; uważa, że stabilne i odpowiednie finansowanie ma zasadnicze znaczenie w realizacji międzynarodowych zobowiązań UE, takich jak porozumienie paryskie; przypomina, że następne WRF powinny ułatwić Unii osiągnięcie tych celów i powinny przyczynić się do przejścia na gospodarkę niskowęglową do 2050 r.; podkreśla, że UE nie powinna finansować projektów i inwestycji, które są sprzeczne z osiągnięciem tych celów; wzywa do precyzyjnego włączenia kwestii klimatu do głównego nurtu przyszłych wydatków UE; w związku z tym wzywa, by odnośne programy, takie jak LIFE+, były odpowiednio finansowane oraz by ich zasoby finansowe zostały dwukrotnie zwiększone, a także by utworzono specjalne pule środków przeznaczonych na różnorodność biologiczną i zarządzanie siecią Natura 2000;

Większa spójność i solidarność w Europie

89. podkreśla, że polityka spójności po 2020 r. powinna pozostać główną polityką inwestycyjną Unii Europejskiej obejmującą wszystkie regiony UE w celu stawienia czoła złożonym wyzwaniom społeczno-gospodarczym, przy jednoczesnym skoncentrowaniu większości zasobów na najsłabszych regionach; uważa, że poza dążeniem do zmniejszenia dysproporcji między poziomami rozwoju i zwiększenia konwergencji, o których mowa w Traktacie, polityka spójności powinna się koncentrować na osiągnięciu ogólnounijnych celów politycznych UE, i proponuje zatem, by w następnych WRF trzy fundusze polityki spójności – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejski Fundusz Społeczny (EFS) i Fundusz Spójności – koncentrowały się przede wszystkim na wspieraniu wzrostu i konkurencyjności, badań i innowacji, digitalizacji, przemian przemysłowych, MŚP, transportu, dostosowania do zmiany klimatu i jej łagodzenia, zrównowazenia środowiskowego, sprawiedliwej transformacji energetyki, zatrudnienia, integracji społecznej, równości płci, zmniejszania ubóstwa i wyzwań demograficznych; podkreśla, że te trzy fundusze stanowią nieodłączne składniki unijnej polityki spójności i mogą funkcjonować łącznie jedynie w jednolitych ramach tej polityki; wzywa ponadto do zacieśniania współpracy terytorialnej, obejmującej transgraniczny i miejski wymiar polityki, a także specjalne przepisy dotyczące obszarów wiejskich, górskich, wyspiarskich i oddalonych;

90. uważa utrzymanie finansowania polityki spójności po 2020 r. dla UE-27 przynajmniej na poziomie budżetu na lata 2014–2020 w cenach stałych za sprawę najwyższej wagi; podkreśla, że PKB powinien pozostać jednym z kryteriów przyznawania środków z funduszy polityki spójności, ale uważa, że powinien on być uzupełniony o dodatkowy zestaw wskaźników społecznych, środowiskowych i demograficznych, aby lepiej uwzględnić nowe rodzaje nierówności między regionami UE i w ich obrębie we wszystkich państwach członkowskich; popiera ponadto kontynuację w nowym okresie programowania elementów, które uczyniły politykę spójności bardziej nowoczesną i zorientowaną na wyniki w obecnych WRF, tj. koncentracji tematycznej, warunków wstępnych, ram wykonania i powiązania z zarządzaniem gospodarką;

91. zdecydowanie opowiada się za realizacją zobowiązań wynikających z art. 9 TFUE związanych z budowaniem Europy Socjalnej i wdrażaniem Europejskiego filaru praw socjalnych, opierając się na zrównoważonym wzroście wysoko konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej, dążąc do osiągnięcia pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz promując równouprawnienie płci, solidarność międzypokoleniową oraz ochronę praw dziecka zgodnie z postanowieniami Traktatu; podkreśla, że takie wdrożenie wymaga odpowiedniego finansowania polityki społecznej oraz zwraca uwagę na wynikającą z tego potrzebę wzmocnienia istniejących instrumentów przyczyniających się do realizacji tych celów, w szczególności EFS, Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, EFG i EaSI; nalega, by zostały one zagwarantowane w następnych WRF oraz by nadal były wdrażane głównie poprzez dotacje;

92. ponawia swój apel do Komisji i wszystkich państw członkowskich o utworzenie specjalnego funduszu przeznaczonego na gwarancję dla dzieci, umieszczając je w centrum rozszerzonej polityki łagodzenia ubóstwa i zapewniając odpowiednie zasoby na pełne wdrożenie niezbędnych środków politycznych, w tym pomoc rodzicom w wydobyciu się z wykluczenia społecznego i bezrobocia przez ukierunkowane interwencje;

Środa, 14 marca 2018 r.

93. podkreśla, że wsparcie z EFS należy w szczególności rozszerzyć na wsparcie rozwoju dialogu społecznego przez usprawnienie budowania zdolności partnerów społecznych, w tym na europejskich szczeblach sektorowych i międzysektorowych, oraz że zobowiązanie to powinno stać się obowiązkowe dla państw członkowskich we wszystkich regionach UE;

94. podkreśla w szczególności ciągłą potrzebę walki z bezrobociem i wykluczeniem młodych ludzi, zwłaszcza wśród młodych osób niekształcących się, niepracujących ani nie szkolących się (NEETs), w ramach kompleksowego podejścia do polityki młodzieżowej na szczeblu UE; wzywa w związku z tym do podwojenia puli środków finansowych przeznaczonej na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, jak również do pełnego wdrożenia gwarancji UE na rzecz młodzieży, przy jednoczesnym zapewnieniu szybkiego i uproszczonego wykorzystania funduszy oraz stałego i stabilnego finansowania w następnym okresie programowania; podkreśla potrzebę udoskonalenia przepisów w celu zagwarantowania niedyskryminacyjnego udziału w programie ludzi młodych pochodzących z defaworyzowanych środowisk społeczno-ekonomicznych; uważa, że jednym z najważniejszych priorytetów UE pozostają inwestycje w kształcenie i szkolenie, zwłaszcza w rozwijanie umiejętności cyfrowych; podkreśla, że program ten nie może zastępować wydatków uprzednio finansowanych z budżetów krajowych;

95. wyraża poparcie dla programów w dziedzinie kultury, edukacji, mediów, młodzieży, sportu, demokracji, obywatelstwa i społeczeństwa obywatelskiego, które wyraźnie dowiodły swojej europejskiej wartości dodanej i cieszą się trwałą popularnością wśród beneficjentów; apeluje o nieprzerwane inwestycje w ramach programu Kształcenie i szkolenie 2020 poprzez programy Erasmus+, Kreatywna Europa i Europa dla Obywateli w celu dotarcia do osób w każdym wieku, a zwłaszcza do ludzi młodych; ponownie wyraża poparcie dla wzmocnienia zewnętrznego wymiaru programów Erasmus+ i Kreatywna Europa; zaleca ponadto kontynuację Europejskiego Korpusu Solidarności dysponującego odpowiednimi środkami, które nie odbijałyby się na innych programach UE; podkreśla również znaczący wkład sektora kultury i sektora kreatywnego we wzrost gospodarczy i zatrudnienie w UE;

96. zaleca utworzenie wewnętrznego Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji zarządzanego przez Komisję, służącego większemu wspieraniu społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych działających w dziedzinach związanych z demokracją i prawami człowieka;

97. apeluje w szczególności o co najmniej trzykrotne zwiększenie puli środków na program Erasmus+ w kolejnych wieloletnich ramach finansowych w celu dotarcia do znacznie większej liczby młodych ludzi, organizacji młodzieżowych oraz uczniów szkół średnich i praktykantów w całej Europie i zapewnienia im cennych kompetencji i umiejętności życiowych poprzez uczenie się przez całe życie, kształcenie zorientowane na osobę uczącą się oraz kształcenie pozaformalne i nieformalne, a także wolontariat i pracę z młodzieżą; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na osoby wywodzące się ze środowisk o niekorzystnym położeniu społeczno-gospodarczym, aby umożliwić im udział w programie, a także na osoby niepełnosprawne;

98. apeluje do Komisji o działania następcze w związku projektem „Karta Interrail na Europę na 18 urodziny” i zaproponowanie w następnych WRF specjalnego programu z odpowiednimi rocznymi środkami, które pokryłyby wszystkie wnioski o bezpłatną kartę kolejową złożone przez młodych Europejczyków kończących 18 lat w danym roku; podkreśla, że taki projekt stałby się kluczowym elementem rosnącej świadomości i tożsamości europejskiej, zwłaszcza w obliczu zagrożeń, takich jak populizm i rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji; ponownie stwierdza, że by osiągnąć cel takiego programu, od Komisji oczekuje się wniosku dotyczącego odpowiedniej podstawy prawnej;

99. oczekuje, że w okresie po 2020 r. Unia Europejska przejdzie z trybu zarządzania kryzysowego na stałą wspólną europejską politykę w dziedzinie azylu i migracji; podkreśla, że działania w tej dziedzinie powinny być objęte specjalnym instrumentem, jakim jest Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (AMIF); podkreśla, że przyszły fundusz, jak również odpowiednie agencje działające w wymiarze sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, muszą być wyposażone w odpowiedni poziom finansowania obejmujący całe następne WRF, aby sprostać kompleksowym wyzwaniom w tej dziedzinie; uważa ponadto, że AMIF powinien zostać uzupełniony o dodatkowe elementy dotyczące tego zagadnienia w ramach innych strategii politycznych, w szczególności poprzez europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne i instrumenty finansujące działania zewnętrzne, ponieważ żadne pojedyncze narzędzie nie może sprostać skali i złożoności potrzeb w tej dziedzinie; uznaje ponadto znaczenie programów kulturalnych, edukacyjnych, młodzieżowych i sportowych dla integracji uchodźców i imigrantów w społeczeństwie europejskim; zwraca się do Komisji o ocenę, czy można byłoby zwiększyć rolę europejskich miast w europejskiej polityce azylowej przez wprowadzenie systemu zachęt oferującego wsparcie finansowe na zakwaterowanie uchodźców i rozwój gospodarczy bezpośrednio dla miast w zamian za przyjmowanie uchodźców i osób ubiegających się o azyl;

Środa, 14 marca 2018 r.

100. uznaje europejską wartość dodaną współpracy w zakresie eliminowania wspólnych zagrożeń zdrowia publicznego; stwierdza, że żadne państwo członkowskie nie jest w stanie samodzielnie stawić czoła transgranicznym wyzwaniom zdrowotnym, i wzywa, by następne WRF odzwierciedlały odpowiedzialność UE w zakresie wdrażania celu zrównoważonego rozwoju nr 3 dotyczącego zdrowia publicznego, systemów opieki zdrowotnej oraz problemów zdrowotnych związanych ze środowiskiem oraz za wspieranie państw członkowskich w zwalczaniu wzrastających nierówności zdrowotnych; uważa, że – opierając się na pierwszych pozytywnych wynikach bieżącego programu w dziedzinie zdrowia – następne WRF powinny obejmować solidny program w dziedzinie zdrowia następnej generacji, uwzględniający te kwestie w wymiarze transgranicznym, np. przez osiąganie innowacyjnych rozwiązań służących świadczeniu opieki zdrowotnej (z uwzględnieniem cyfrowych technologii medycznych), takich jak europejskie sieci referencyjne, które zapewniają państwom członkowskim wsparcie w postaci wiedzy fachowej, wymiany danych, dowodów i dobrych praktyk; przypomina, że dobry stan zdrowia jest warunkiem wstępnym osiągnięcia innych celów wyznaczonych przez UE oraz że polityka w takich dziedzinach jak rolnictwo, środowisko naturalne, zatrudnienie, kwestie społeczne czy włączenie społeczne ma również wpływ na zdrowie Europejczyków; wzywa w związku z tym do wzmocnienia ocen wpływu na zdrowie oraz do współpracy międzysektorowej w następnych WRF w tej dziedzinie;

Silniejsze i zrównoważone rolnictwo i rybołówstwo

101. potwierdza, że unowocześniona wspólna polityka rolna ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa żywnościowego i niezależności żywnościowej, ograniczania odpływu ludności z terenów wiejskich i ochrony miejsc pracy, zrównoważonego rozwoju, zrównoważenia środowiskowego, rolnego i leśnego oraz dostarczania Europejczykom zdrowych, wysokiej jakości produktów żywnościowych po przystępnych cenach; zwraca uwagę, że zapotrzebowanie na żywność wzrosło, podobnie jak potrzeba wspierania rolników w przechodzeniu na praktyki rolnicze przyjazne dla środowiska i potrzeba przeciwdziałania zmianie klimatu; podkreśla potrzebę wspierania bezpieczeństwa dochodów rolników i wzmocnienia związku między WPR a dostarczaniem dóbr publicznych; podkreśla, że WPR jest jedną z najbardziej zintegrowanych dziedzin polityki i jest finansowana głównie na szczeblu UE, a zatem zastępuje wydatki krajowe;

102. podkreśla, że budżet przeznaczony na WPR w następnych WRF powinien zostać co najmniej utrzymany na obecnym poziomie w UE-27 w cenach stałych; podkreśla, że nowe wyzwania, przed którymi stanie kolejna WPR, wymagają rozsądnego przydziału środków finansowych w oparciu o analizę obecnej polityki i przyszłych potrzeb; podkreśla, że płatności bezpośrednie generują wyraźną wartość dodaną UE i wzmacniają jednolity rynek poprzez unikanie zakłóceń konkurencji między państwami członkowskimi; sprzeciwia się jakiegokolwiek formie renacjonalizacji i krajowego współfinansowania płatności bezpośrednich w tym względzie; podkreśla potrzebę kontynuowania działań na rzecz utrzymania produkcji w sektorach o zasadniczym znaczeniu dla obszarów wrażliwych, zreformowania rezerwy kryzysowej dla rolnictwa, zwiększenia finansowania stosownie do reakcji na poszczególne kryzysy cykliczne we wrażliwych sektorach oraz stworzenia nowych instrumentów, które mogą ograniczyć niestabilność cen i zwiększyć finansowanie programów szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI); wzywa Komisję do kontynuowania procesu ujednoczenia płatności bezpośrednich oraz do zapewnienia koniecznych ram finansowych i prawnych dla łańcucha dostaw żywności w celu zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych; zwraca uwagę, że obszary wiejskie w UE borykają się z poważnymi problemami, a zatem wymagają szczególnego wsparcia;

103. podkreśla społeczno-ekonomiczne i ekologiczne znaczenie sektora rybołówstwa, środowiska morskiego i „niebieskiej gospodarki” oraz ich wkład w zrównoważoną niezależność żywnościową UE pod względem zapewnienia zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury i rybołówstwa oraz łagodzenia wpływu na środowisko; wskazuje, że wspólna polityka rybołówstwa jest wyłączną kompetencją UE; podkreśla w związku z tym konieczność utrzymania specjalnego, znacznego, niezależnego i dostępnego funduszu na rzecz rybołówstwa w celu realizacji tej polityki; wzywa do ponownego ustanowienia programu szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI), ponieważ jest to bardzo ważny program dla najbardziej oddalonych regionów UE; domaga się co najmniej utrzymania poziomu środków finansowych przeznaczonych na sektor rybołówstwa w obecnych WRF oraz, jeśli pojawią się nowe potrzeby, zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na gospodarkę morską; ostrzega przed możliwymi negatywnymi skutkami twardego brexitu w tym sektorze; zauważa, że inne instrumenty finansowe, oprócz pomocy bezzwrotnej, mogłyby zapewnić dodatkowe możliwości finansowania;

Większa odpowiedzialność na świecie

104. podkreśla, że świat stoi przed wieloma wyzwaniami, takimi jak konflikty, ataki cybernetyczne, terroryzm i radykalizacja, dezinformacja, klęski żywiołowe, zmiany klimatu i degradacja środowiska, łamanie praw człowieka i nierówność płci; uważa, że Unia ponosi szczególną odpowiedzialność polityczną i finansową, która opiera się na prawdziwie europejskiej, opartej na zasadach i wartościach polityce zagranicznej oraz na wspieraniu stabilności, bezpieczeństwa, demokratycznych rządów i zrównoważonego rozwoju naszych partnerów, jak również na eliminacji ubóstwa i reagowaniu kryzysowym;

Środa, 14 marca 2018 r.

105. podkreśla, że aby Unia mogła odgrywać swoją rolę w strategii globalnej i strategii rozszerzenia, polityki sąsiedztwa i rozwoju oraz reagowania na sytuacje nadzwyczajne, konieczne jest znaczne zwiększenie środków finansowych; oczekuje, że kolejne wieloletnie ramy finansowe będą odzwierciedlały bezprecedensowe potrzeby krajów objętych wschodnim i południowym sąsiedztwem, które zmagają się z konfliktami i konsekwencjami wyzwań związanych z migracją i uchodźcami; apeluje o przyznanie większych środków na zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania na pomoc humanitarną wynikającą z klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, co pozwoli uniknąć luki między zobowiązaniami a płatnościami; uważa, że konieczne jest, aby Unia zwiększyła finansowanie dla Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA); podkreśla ponadto potrzebę zapewnienia dodatkowych środków na finansowanie planu inwestycyjnego na rzecz Afryki w celu promowania wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz zrównoważonego rozwoju i w ten sposób wyeliminowania niektórych podstawowych przyczyn nielegalnej migracji;

106. przypomina, że unijna polityka rozwojowa UE opiera się na szeregu zobowiązań, w szczególności na celach zrównoważonego rozwoju, programie działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju, porozumieniu klimatycznym z Paryża oraz Konsensusie europejskim w sprawie rozwoju, a także na spójności polityki na rzecz rozwoju i zasadach skuteczności pomocy; zwraca uwagę na zobowiązanie UE i jej państw członkowskich do zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,7 % PKB do 2030 r., w tym 20 % oficjalnej pomocy rozwojowej UE na rzecz integracji społecznej i rozwoju społecznego oraz 0,2 % unijnego DNB w oficjalnej pomocy rozwojowej dla krajów najsłabiej rozwiniętych;

107. zauważa, że pomoc rozwojowa może odegrać ważną rolę w zwalczaniu pierwotnych przyczyn migracji i przyczynianiu się do stabilności, uważa jednak, że oficjalna pomoc rozwojowa nie powinna być wykorzystywana do pokrycia kosztów związanych z uchodźcami ponoszonych wewnętrznie; zwraca uwagę na potencjalną rolę oficjalnej pomocy rozwojowej w ułatwianiu uruchomienia finansowania z innych źródeł oraz podkreśla potrzebę większego zaangażowania sektora prywatnego poprzez ewentualną kontynuację planu inwestycji zewnętrznych w oparciu o jej ocenę;

108. popiera bezpośrednie finansowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, zwłaszcza w krajach trzecich, w których demokracja i praworządność są zagrożone; podkreśla w związku z tym, że instrumenty finansowania zewnętrznego powinny szybko reagować na zmiany polityczne i wzmacniać zasadę „więcej za więcej”;

109. jest gotów rozważyć uproszczoną i usprawnioną strukturę instrumentów finansowania zewnętrznego, o ile zwiększy ona przejrzystość, rozliczalność, skuteczność, spójność i elastyczność oraz będzie w zgodzie z celami leżącymi u ich podstaw polityk; apeluje o utrzymanie odrębnych instrumentów przeznaczonych na pomoc przedakcesyjną, sąsiedztwo, rozwój i pomoc humanitarną ze względu na ich szczególne cechy polityczne i finansowe; odnotowuje, że struktura ta powinna obejmować uwzględnienie w budżecie EFR z przekroczeniem uzgodnionych pułapów bez Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce oraz bardziej przejrzyste włączenie odpowiednich funduszy i instrumentów powierniczych;

110. podkreśla znaczenie większej elastyczności w celu umożliwienia uruchomienia dodatkowych środków i szybkiego wdrażania finansowania; mógłby rozważyć, jako część ogólnego zwiększenia instrumentów finansowania zewnętrznego, większą nieprzydzieloną rezerwę mającą na celu zwiększenie wewnętrznej elastyczności; podkreśla jednak, że takiej elastyczności nie można osiągać kosztem długoterminowych celów polityki, priorytetów geograficznych i tematycznych, przewidywalności długoterminowego finansowania, kontroli parlamentarnej oraz konsultacji z krajami partnerskimi i społeczeństwem obywatelskim;

Bezpieczeństwo, pokój i stabilność dla wszystkich

111. uważa, że nowy dział poświęcony bezpieczeństwu, pokojowi i stabilności dla wszystkich byłby wyrazem priorytetu nadanego przez Unię tej nowej odpowiedzialności politycznej, uznania jej specyfiki i osiągnięcia spójności między jej wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym;

112. podkreśla, że poziom i mechanizmy finansowania w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego powinny zostać zwiększone od samego początku i na cały okres obowiązywania następnych WRF, aby uniknąć systematycznego odwoływania się co roku do przepisów dotyczących elastyczności zawartych w WRF; wzywa do zapewnienia wystarczających środków organom ścigania (Euro-pol, Eurojust i Cepol) oraz do wyposażenia Europejskiej Agencji Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA) w środki umożliwiające jej wdrażanie nowych obowiązków i zarządzanie nimi; podkreśla rolę Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zrozumieniu zjawisk radykalizacji postaw, marginalizacji, mowy nienawiści i przestępstw związanych z nienawiścią oraz reagowaniu na nie;

Środa, 14 marca 2018 r.

113. uważa, że następne WRF muszą wspierać utworzenie Europejskiej Unii Obrony; oczekuje na odpowiednie wnioski legislacyjne, po ogłoszeniu przez Komisję zapowiedzi w tej dziedzinie, w tym na specjalny program badań UE w dziedzinie obronności oraz program rozwoju przemysłowego uzupełniony inwestycjami państw członkowskich we wspólny sprzęt; potwierdza w tym kontekście swoje zdecydowane przekonanie, że dodatkowym priorytetem politycznym powinny towarzyszyć dodatkowe środki finansowe; przypomina, że zintensyfikowanie współpracy w dziedzinie obronności, łączenie badań i sprzętu oraz eliminacja powielania działań pobudzi strategiczną autonomię i konkurencyjność europejskiego sektora obronnego i będzie prowadzić do znacznego wzrostu wydajności, szacowanego często na około 26 mld EUR rocznie;

114. w kontekście zwiększonej uwagi poświęcanej bezpieczeństwu i obronności w Unii wnioskuje o ponowną ocenę wszystkich wydatków na bezpieczeństwo zewnętrzne; oczekuje w szczególności reformy mechanizmu Athena i Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po włączeniu EFR do budżetu; z zadowoleniem przyjmuje niedawne zobowiązania państw członkowskich w ramach stałej współpracy strukturalnej i zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz do Komisji o wyjaśnienie kwestii przyszłego finansowania; wzywa do utworzenia kolejnego programu będącego sukcesorem Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, który koncentrowałby się na reagowaniu na sytuacje kryzysowe i budowaniu potencjału w zakresie bezpieczeństwa i rozwoju, przy jednoczesnym znalezieniu racjonalnego pod względem prawnym rozwiązania kwestii budowania potencjału wojskowego;

115. podkreśla pierwszoplanowe znaczenie unijnego mechanizmu ochrony ludności, który umożliwił skoordynowaną pomoc UE w obliczu klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka na terenie Unii i poza nią; wskazuje na niekwestionowaną wartość dodaną operacji ochrony ludności w skutecznym przeciwdziałaniu katastrofom, które występują coraz częściej i mają coraz bardziej złożony charakter, przy jednoczesnym stymulowaniu europejskiej solidarności wśród unijnych obywateli w trudnej sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje najnowsze wnioski Komisji dotyczące zwiększenia ochrony ludności UE przez wzmocnienie gotowości i środków prewencyjnych, w tym przez ustanowienie specjalnej rezerwy zdolności operacyjnej na szczeblu Unii; nawołuje do wzmocnienia działań w tej dziedzinie w połączeniu z odpowiednim finansowaniem w ramach następnych WRF;

Skuteczna administracja w służbie Europejczyków

116. uważa, że silna, skuteczna i wysokiej jakości administracja publiczna jest niezbędna do realizacji polityki Unii, odbudowy zaufania i wzmocnienia dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i obywatelami na wszystkich szczeblach; podkreśla w tym kontekście rolę instytucji, w skład których wchodzi demokratycznie wybrani członkowie; przypomina, że według Trybunału Obrachunkowego instytucje, organy i agencje UE zmniejszyły liczbę pracowników o 5 %, zgodnie z planami zatrudnienia; jest zdania, że nie powinny one podlegać kolejnemu takiemu podejściu polegającemu na horyzontalnej redukcji zatrudnienia; wyraża zdecydowany sprzeciw wobec ponownego wprowadzenia tak zwanej puli realokacji na potrzeby agencji;

117. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podejmowane przez instytucje, organy i agencje, mające na celu dalszą poprawę skuteczności poprzez zacieśnienie współpracy administracyjnej i połączenie niektórych funkcji, co przynosi oszczędności w budżecie Unii; podkreśla, że w przypadku niektórych agencji można by osiągnąć dalszy wzrost wydajności, zwłaszcza dzięki ściślejszej współpracy między agencjami o podobnych zadaniach – takich jak nadzór nad rynkiem finansowym – i agencjami o wielu lokalizacjach; wzywa, w sposób bardziej ogólny, do szczegółowej oceny możliwości grupowania agencji w zależności od strategicznego charakteru ich misji i ich wyników w celu stworzenia synergii między agencjami, np. w odniesieniu do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w Paryżu;

118. uważa, że instytucje i organy UE powinny dążyć do równowagi geograficznej i równowagi płci;

119. wzywa Komisję do zaproponowania mechanizmu, w ramach którego państwa członkowskie, które nie przestrzegają wartości określonych w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) mogą ponosić konsekwencje finansowe; ostrzega jednak, że beneficjenci końcowi budżetu Unii w żaden sposób nie mogą zostać dotknięci naruszeniami zasad, za które nie są oni odpowiedzialni; Jest zatem przekonany, że budżet Unii nie jest właściwym instrumentem przeciwdziałania nieprzestrzeganiu art. 2 TUE i że wszelkie możliwe konsekwencje finansowe powinny być ponoszone przez państwo członkowskie niezależnie od wykonania budżetu;

Środa, 14 marca 2018 r.

120. podkreśla, że wyeliminowanie dyskryminacji, a także nierówności płci i przemocy uwarunkowanej płcią, ma zasadnicze znaczenie dla wypełnienia zobowiązań UE na rzecz Europy sprzyjającej integracji społecznej popiera zatem zobowiązania do uwzględniania aspektu płci i równości płci we wszystkich politykach UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, jak również wzmocnienie wymiaru budżetowego w zwalczaniu wszelkich przejawów dyskryminacji, ze szczególnym uwzględnieniem aspektu płci w ramach polityki migracyjnej i azylowej oraz zewnętrznej polityki UE;

121. podkreśla potrzebę zapewnienia kobietom dostępu do usług z zakresu zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz zwrócenia szczególnej uwagi na specjalne potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania, w tym małoletnich oraz innych grup, takich jak społeczności LGBTI;

122. opowiada się za udzieleniem specjalnego wsparcia grupom docelowym znajdującym się w niekorzystnej sytuacji, z wyraźnym wyłączeniem praktyk segregacyjnych, zwłaszcza osobom niepełnosprawnym i Romom, a w szczególności opowiada się za tym, by określenie „Romowie” pozostało na liście beneficjentów EFS i EFRR;

123. zauważa, że ze względu na izolację od kontynentu europejskiego regiony najbardziej oddalone oraz kraje i terytoria zamorskie (KTZ) muszą stawić czoła szczególnym wyzwaniom naturalnym, gospodarczym i społecznym; uważa, że należy ustanowić dla nich środki dostosowane do ich potrzeb i należycie uzasadnione odstępstwa; apeluje o ciągłość wsparcia finansowego UE dla regionów najbardziej oddalonych oraz krajów i terytoriów zamorskich w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, zwłaszcza w ramach polityki spójności dla regionów najbardziej oddalonych i specjalnego instrumentu dla krajów i terytoriów zamorskich w celu zapewnienia im dostępu do programów badawczych oraz walki z konkretnymi wyzwaniami związanymi ze zmianami klimatycznymi, przed którymi stoją;

124. wzywa Komisję, by w trosce o należyte zarządzanie finansowe i przejrzystość budżetu Unii Europejskiej rozważyła stworzenie odpowiednich warunków w celu zapobiegania korupcji i nadużyciom finansowym dotyczącym funduszy UE; wyraża szczególne zaniepokojenie oszustwami celnymi, które spowodowały znaczną utratę dochodów dla budżetu Unii; zwraca się do państw członkowskich, które sprzeciwiły się unijnym ramom prawnym dotyczącym naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji, by ponownie rozważyły swoje stanowisko, aby umożliwić szybkie rozwiązanie tego problemu;

IV. *Procedura i proces decyzyjny*

125. przypomina, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie WRF wymaga zgody Parlamentu; podkreśla ponadto, że Parlament i Rada są dwoma równorzędnymi organami władzy budżetowej przy przyjmowaniu rocznego budżetu UE, podczas gdy prawodawstwo sektorowe ustanawiające zdecydowaną większość programów UE, w tym ich puli środków finansowych, jest przyjmowane w ramach zwykłej procedury ustawodawczej; oczekuje zatem procedury decyzyjnej w sprawie następnych WRF, która zabezpieczy rolę i prerogatywy Parlamentu określone w traktatach; podkreśla, że rozporządzenie w sprawie WRF nie jest odpowiednim miejscem do wprowadzenia zmian do rozporządzenia finansowego UE; wzywa Komisję, by przedstawiła oddzielną propozycję przeglądu rozporządzenia finansowego UE, w każdym przypadku, gdy istnieje potrzeba wprowadzenia zmian do tego rozporządzenia;

126. wyraża gotowość do natychmiastowego rozpoczęcia strukturalnego dialogu z Komisją i Radą w sprawie WRF na okres po 2020 r. w celu ułatwienia dalszych negocjacji i umożliwienia osiągnięcia porozumienia do końca obecnej kadencji Parlamentu; jest gotowy do przedyskutowania z Radą stanowisk przedstawionych w obecnej rezolucji, aby umożliwić lepsze zrozumienie oczekiwań Parlamentu wobec następnych WRF;

127. podkreśla, że wraz z propozycjami, które Komisja ma przedstawić w maju 2018 r., formalna decyzja w sprawie następnych WRF powinna zostać podjęta w ciągu jednego roku; uważa, że pomimo początkowych opóźnień w przedstawianiu wniosków Komisji należy zawczasu osiągnąć porozumienie co do ram na okres po 2020 r., aby wysłać ważny sygnał polityczny dotyczący zdolności Unii do dalszego budowania konsensusu w sprawie przyszłości UE i powiązanych środków finansowych; zaznacza, że harmonogram ten umożliwi m.in. szybkie przyjęcie wszystkich rozporządzeń sektorowych, umożliwiając tym samym rozpoczęcie nowych programów bez opóźnień w dniu 1 stycznia 2021 r.; przypomina, że w poprzednich ramach finansowych nowe programy były zasadniczo uruchamiane kilka lat po rozpoczęciu okresu;

128. uważa, że nowo wybrany Parlament może, stanowiąc bezwzględną większością głosów swoich członków w ciągu sześciu miesięcy od wyborów europejskich, zwrócić się do Komisji o zaproponowanie zmiany przepisów sektorowych ustanawiających następne programy UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, przyjętych przez poprzednią kadencję;

Środa, 14 marca 2018 r.

129. w związku z tym podkreśla potrzebę niezwłocznego rozpoczęcia gruntownych dyskusji między tymi trzema instytucjami; podkreśla, że wszystkie elementy rozporządzenia w sprawie WRF, w tym pułapy wieloletnich ram finansowych, będą częścią negocjacji w sprawie WRF i powinny pozostać otwarte do czasu osiągnięcia ostatecznego porozumienia; przypomina w związku z tym krytyczne stanowisko Parlamentu wobec procedury prowadzącej do przyjęcia obecnego rozporządzenia w sprawie WRF oraz dominującą rolę, którą przyjęła na siebie Rada Europejska, podejmując nieodwołalną decyzję dotyczącą szeregu elementów, w tym pułapów WRF oraz pewnych przepisów dotyczących polityki sektorowej;

130. jest zdania, że procedury związane ze zbliżającymi się negocjacjami w sprawie WRF, a zwłaszcza zaangażowaniem Parlamentu na poszczególnych etapach tego procesu, powinny zostać niezwłocznie uzgodnione w trakcie prezydencji bułgarskiej i przed przedstawieniem wniosków w sprawie WRF; oczekuje w tym kontekście, że Komisja będzie przekazywać Parlamentowi taki sam zasób informacji, jaki jest udostępniany Radzie w odpowiednim czasie; uważa, że zasady te powinny ostatecznie zostać zapisane w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, tak jak ma to miejsce w przypadku rocznej procedury budżetowej;

131. uważa, że wymóg jednomyślności przy przyjmowaniu rozporządzenia w sprawie WRF stanowi rzeczywiste utrudnienie procedury; w związku z tym wzywa Radę Europejską do zastosowania klauzuli pomostowej przewidzianej w art. 312 ust. 2 TFUE w celu umożliwienia przyjęcia rozporządzenia w sprawie WRF większością kwalifikowaną; przypomina ponadto, że można zastosować również ogólną klauzulę pomostową, o której mowa w art. 48 ust. 7 TUE, w celu stosowania zwykłej procedury ustawodawczej; podkreśla, że zmiana na rzecz głosowania większością kwalifikowaną w głosowaniu za przyjęciem rozporządzenia w sprawie WRF byłaby zgodna z procesem decyzyjnym na potrzeby przyjmowania praktycznie wszystkich unijnych programów wieloletnich, jak również rocznej procedury przyjmowania budżetu UE;

o

o o

132. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, pozostałym zainteresowanym instytucjom i organom oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0076

Reforma systemu zasobów własnych Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie reformy systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (2017/2053(INI))

(2019/C 162/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311 i art. 332 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 106a i 171 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 608/2014 z dnia 26 maja 2014 r. określające środki wykonawcze dotyczące systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2017 r. pt. „Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego”(COM(2017)0547), skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. pt. „Inwestowanie w przyszłość – nowe wieloletnie ramy finansowe na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 kwietnia 2014 r. pt. „Negocjacje dotyczące wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 – wnioski i dalsze działania” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 17 grudnia 2014 r. ⁽⁸⁾ w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. ⁽⁹⁾ w sprawie przygotowania powyborczej rewizji wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020,
- uwzględniając sprawozdanie z grudnia 2016 r. pt. „Przyszłe finansowanie UE – sprawozdanie końcowe i zalecenia Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych”,
- uwzględniając art. 1 decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

⁽²⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 27E z 31.1.2008, s. 214.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 380E z 11.12.2012, s. 89.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 11.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 994.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 294 z 12.8.2016, s. 82.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

Środa, 14 marca 2018 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie przedstawione przez Komisję Handlu Międzynarodowego, Komisję Kontroli Budżetowej, Komisję Gospodarczą i Monetarną, Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisję Spraw Konstytucyjnych (A8-0041/2018),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z traktatem rzymskim z dnia 25 marca 1957 r. Europejska Wspólnota Gospodarcza miała być finansowana z wkładów krajowych wyłącznie w okresie przejściowym, po którym miało nastąpić przejście na system środków własnych;
- B. mając na uwadze, że w kwietniu 1970 r. Rada Europejska na posiedzeniu w Luksemburgu podjęła decyzję w sprawie systemu zasobów własnych, znosząc tym samym wkłady krajowe i wprowadzając dwa rzeczywiste źródła zasobów własnych, mianowicie opłaty rolne i należności celne, których uzupełnieniem stało się trzecie źródło zasobów własnych, oparte na podatku od wartości dodanej (VAT);
- C. mając na uwadze, że w czerwcu 1988 r. Rada Europejska wprowadziła źródło zasobów własnych oparte na DNB państw członkowskich, argumentując, iż przychody z istniejących źródeł zasobów własnych nie wystarczają do pokrycia całkowitych wydatków w ramach budżetu UE;
- D. mając na uwadze, że udział zasobów opartych na DNB znacznie wzrósł z ok. 11% w 1988 r. do 69% w 2014 r., w wyniku czego owe dodatkowe czy równoważące zasoby stały się de facto najważniejszym źródłem wpływów do dzisiejszego budżetu UE; mając na uwadze, że z zasobów opartych na VAT pochodzi obecnie ok. 12% środków w budżecie UE, że źródeł tradycyjnych zasobów własnych (należności celne, opłaty rolne, opłaty wyrównawcze od cukru i opłaty wyrównawcze od izoglukozy) – ok. 13%, a na resztę środków w budżecie składają się inne przychody, w tym podatki płacone przez pracowników UE lub grywny uiszczane przez przedsiębiorstwa nieprzestrzegające prawa konkurencji;
- E. mając na uwadze, że od wprowadzenia w 1984 r. na posiedzeniu Rady Europejskiej w Fontainebleau rabatu brytyjskiego, polegającego na zwrocie 66% wkładu netto Zjednoczonego Królestwa, wprowadzono stopniowo różne inne rabaty i mechanizmy korekcyjne, aby wyeliminować wady tzw. sald budżetu operacyjnego w niektórych państwach członkowskich; mając na uwadze, że tego rodzaju korekty co do zasady oznaczają niższy wkład w finansowanie rabatu brytyjskiego lub obniżkę brutto wkładu opartego na VAT lub DNB;
- F. mając na uwadze, że w szeregu rezolucji przyjętych w ciągu ostatnich dziesięciu lat Parlament podkreślał problemy związane z unijnym systemem zasobów własnych oraz jego złożoność, a także wielokrotnie apelował o przeprowadzenie dogłębnej reformy w celu uczynienia tego systemu prostszym oraz bardziej przejrzystym i demokratycznym, jak również o wprowadzenie nowych i rzeczywistych zasobów własnych, które stopniowo i w zakresie, w jakim byłoby to możliwe, zastępowałyby wkłady oparte na DNB;
- G. mając na uwadze, że w 2011 r. wraz z propozycjami dotyczącymi wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 Komisja przedłożyła ambitny pakiet legislacyjny dotyczący zasobów własnych (COM(2011)0510), aby uprościć strukturę wkładów państw członkowskich, wprowadzić nowe zasoby własne, mianowicie zreformowany podatek VAT i podatek od transakcji finansowych, oraz zreformować mechanizmy korekcyjne; mając na uwadze, że Rada zignorowała propozycje Komisji;
- H. mając na uwadze, że w wyniku negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 powołano Grupę Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, w skład której weszli przedstawiciele wszystkich trzech najważniejszych instytucji UE i której przewodniczącym został Mario Monti; mając na uwadze, że w grudniu 2016 r. Grupa Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych przedłożyła swoje sprawozdanie końcowe i zalecenia, które stanowią podstawę prac nad stanowiskiem Parlamentu, przedstawionym w niniejszej rezolucji; podkreśla, że sprawozdanie końcowe zostało przyjęte jednogłośnie przez wszystkich członków grupy, w tym członków mianowanych przez Radę;
1. zwraca uwagę, że do maja 2018 r. Komisja przedstawi swoje propozycje dotyczące wieloletnich ram finansowych na okres po roku 2020; wymaga, aby proponowane przez Komisję przyszłe wieloletnie ramy finansowe obejmowały ambitne wnioski dotyczące przeglądu decyzji w sprawie zasobów własnych oraz wszystkich powiązanych aktów prawnych, a także propozycje dotyczące wprowadzenia nowych zasobów własnych; podkreśla, że w przyszłych negocjacjach między Radą a Parlamentem wydatki i dochody w kolejnych wieloletnich ramach finansowych będą traktowane jako jeden pakiet; podkreśla, że nie dojdzie do porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych bez odpowiednich postępów w kwestii zasobów własnych;
2. przedstawia niniejszą rezolucję w celu określenia własnego stanowiska w sprawie głównych elementów reformy unijnego systemu zasobów własnych, w tym również w sprawie składu koszyka nowych zasobów własnych, a także elementów obecnego systemu, które należy utrzymać; wzywa Komisję do należytego uwzględnienia stanowiska Parlamentu podczas przygotowywania wniosków legislacyjnych dotyczących zasobów własnych UE, które powinny być ambitne co do zakresu i przedstawione wraz z wnioskami w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres po 2020 r.; wyraża przekonanie, że istnieje pilna potrzeba osiągnięcia istotnych postępów w kwestii wpływów do budżetu UE, aby ułatwić porozumienie w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych;

Środa, 14 marca 2018 r.

I. RAMY PRAWNE A PROCES PODEJMOWANIA DECYZJI

3. przypomina, że art. 311 TFUE stanowi, co następuje: „Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swojej polityki. Bez uszczerbku dla innych dochodów budżet jest finansowany całkowicie z zasobów własnych.”; podkreśla wobec tego, że podstawą wymogu prawnego dotyczącego pozyskania do budżetu UE rzeczywistych zasobów własnych są bezpośrednio postanowienia traktatowe;

4. przypomina, że zgodnie z art. 310 TFUE dochody i wydatki wykazane w budżecie muszą się równoważyć; w związku z tym zauważa, iż dochody powinny w całości pokrywać wydatki zatwierdzone każdego roku przez władzę budżetową; podkreśla, że budżet UE nie może wykazywać rocznego deficytu ani nie można go finansować z pożyczek zaciąganych na rynkach finansowych;

5. zwraca uwagę, że główny akt ustawodawczy zawierający postanowienia dotyczące systemu zasobów własnych, tzw. decyzja w sprawie zasobów własnych, jest przyjmowany przez Radę, która stanowi jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu, oraz że decyzja ta wymaga ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie; podkreśla, że jest to jedna z najtrudniejszych procedur legislacyjnych przewidzianych w traktacie;

6. zwraca uwagę, że w przedmiotowym akcie ustawodawczym Rada ustala m.in. pułap zasobów własnych oraz może wprowadzić nowe kategorie zasobów własnych lub znieść kategorię już istniejącą; podkreśla, że choć decyzja w sprawie zasobów własnych nie jest oparta datą wygaśnięcia, jest ona bezpośrednio powiązana z odnośnymi wieloletnimi ramami finansowymi, w których określa się maksymalny poziom wydatków w takim samym okresie jak okres obowiązywania decyzji;

7. przypomina, że w traktacie lizbońskim pojawiły się nowe postanowienia w zakresie przepisów implementacyjnych dotyczących zasobów własnych, przewidujące możliwość przyjęcia przez Radę rozporządzenia kwalifikowaną większością głosów po uzyskaniu zgody Parlamentu; ubolewa jednak, że niektóre przepisy wykonawcze, zwłaszcza przepisy dotyczące obliczania zasobów, których podstawą jest DNB, wciąż znajdują się w decyzji w sprawie zasobów własnych; apeluje zatem o sprawniejszą procedurę przyjmowania decyzji w sprawie zasobów własnych; w kontekście przyszłego przeglądu traktatu apeluje do Rady i Komisji o poparcie postulatów Parlamentu, dotyczącego zmodyfikowania art. 311 TFUE, aby wzmocnić rolę Parlamentu w ramach procedury przyjmowania zasobów własnych;

8. przypomina, że państwa członkowskie odpowiadają za politykę fiskalną oraz podkreśla, iż prawo poboru podatków leży u podstaw suwerenności państw członkowskich; podkreśla, że reforma systemu zasobów własnych UE nie stanowi przeniesienia suwerenności państw w tej dziedzinie, lecz dostosowanie obecnego systemu do ducha i litery traktatów UE;

II. POWODY, DLA KTÓRYCH OBECNY SYSTEM ZASOBÓW WŁASNYCH WYMAGA ZREFORMOWANIA

i. *Potrzeba wyeliminowania niedociągnięć w obowiązującym systemie*

9. podkreśla, że obecny system zasobów własnych jest nader złożony, niesprawiedliwy, nieprzejrzysty i zupełnie niezrozumiały dla obywateli UE; w szczególności zwraca uwagę na niejasne obliczenia dotyczące rabatów krajowych i mechanizmów korekcyjnych, które mają zastosowanie do systemu zasobów własnych lub do obliczanych metodami statystycznymi zasobów, których podstawą jest podatek VAT; podkreśla ponadto, że system ten nie podlega skutecznej kontroli parlamentarnej na szczeblu UE oraz w gruncie rzeczy jest pozbawiony legitymacji demokratycznej i nie ma do niego zastosowania zasada rozliczalności;

10. podkreśla, że sposób, w jaki system zasobów własnych rozwijał się, zastępując stopniowo rzeczywiste zasoby własne tzw. wkładami krajowymi, skutkuje niewspółmiernym uwypukleniem sald netto państw członkowskich, co w dużej mierze prowadzi do pomijania wkładu budżetu UE w realizację wspólnych celów europejskich z korzyścią dla wszystkich obywateli UE; wobec tego ubolewa, że całkowity udział wkładów krajowych do budżetu UE, obliczanych na podstawie DNB lub jako odsetek statystycznych zasobów, których podstawą jest podatek VAT, stanowi ok. 83% całkowitych dochodów UE;

11. jest przekonany, że dominacja zasobów opartych na DNB umocniła budżetową logikę „godziwego zwrotu”, która zmonopolizowała debaty w Radzie, zarówno w odniesieniu do dochodów, jak i wydatków w budżecie UE; w tym kontekście zwraca uwagę z jednej strony na wprowadzenie rabatu brytyjskiego oraz szereg powiązanych rabatów i innych mechanizmów korekcyjnych po stronie dochodów, a z drugiej strony na niemożność porozumienia się co do wystarczającego poziomu środków w budżecie UE w ramach rocznej procedury budżetowej; jest zdania, że UE musi odejść od koncepcji bilansu operacyjnego netto, ponieważ w praktyce wszystkie państwa członkowskie są beneficjentami budżetu UE;

12. uważa zwłaszcza, że na decyzję dotyczącą wielkości rocznego budżetu UE wpływ mają względy polityczne i finansowe na szczeblu krajowym, ograniczające pole manewru podczas negocjacji budżetowych, które często zamieniają się przez to w grę o sumie zerowej między płatnikami netto a beneficjentami netto w Radzie; ignoruje się zobowiązania Unii, w tym również zobowiązania podjęte przez Radę; uważa w związku z tym, że szereg unijnych strategii politycznych wykazujących najwyższą europejską wartość dodaną to często obszary, w których proponuje się oszczędności kosztów i tym samym osłabia projekt UE jako taki;

Środa, 14 marca 2018 r.

13. odnotowuje, że krajowe wkłady do budżetu UE są wyraźnie zidentyfikowane w budżetach krajowych po stronie wydatków i są często postrzegane jako obciążenie finansowe przewyższające korzyści odnotowywane w obszarach wydatków UE, które często są mniej widoczne; w związku z tym podkreśla, że należy zmierzyć się z problemem braku publicznej świadomości na temat korzyści płynących z budżetu UE;

14. wyraża w związku z tym przekonanie, że obecny system zasobów własnych zasadniczo narusza literę i ducha traktatu; ponownie podkreśla swoje utrwalone od dawna stanowisko, że dogłębna reforma zasobów UE jest konieczna w celu dostosowania finansowania budżetu UE do wymogów traktatu i potrzeb całej Unii;

ii. **Należy umożliwić UE finansowanie jej strategii politycznych i sprostanie nowym wyzwaniom**

15. podkreśla, że wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2020 będą musiały umożliwić odpowiednie finansowanie unijnych strategii politycznych i programów o wyraźnej europejskiej wartości dodanej, ale i zapewnić dodatkowe środki na reagowanie na nowe wyzwania, które zostały już wskazane w takich dziedzinach jak wzrost gospodarczy, zatrudnienie, zmiana klimatu, ochrona środowiska, konkurencyjność, spójność, innowacje, migracja, kontrola zewnętrznych granic UE, bezpieczeństwo i obrona;

16. podkreśla ponadto, że należy uniknąć niedociągnięć obecnych wieloletnich ram finansowych, a także zapewnić od samego początku taki poziom zasobów, który umożliwi Unii realizowanie programu politycznego w oparciu o odpowiednie środki finansowe, a także skuteczne reagowanie na nieprzewidziane wydarzenia lub kryzysy mogące wystąpić w okresie obowiązywania następnych wieloletnich ram finansowych; podkreśla potrzebę rozwiązania powracającego problemu braku wystarczających środków na płatności w ramach rocznej procedury budżetowej; przypomina wykorzystanie w znaczącym stopniu przepisów dotyczących elastyczności wieloletnich ram finansowych, co było niezbędne w celu stawienia czoła kryzysowi migracyjnemu i uchodźczemu;

17. spodziewa się, że niezależnie od osiągniętego porozumienia finansowego konsekwencje wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE będą stanowić poważne wyzwanie także z perspektywy następnych wieloletnich ram finansowych oraz wszystkich powiązanych decyzji budżetowych; wyraża przekonanie, że przed podjęciem decyzji w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres po roku 2020 należy zlikwidować lukę spowodowaną brexitem, a jednocześnie zagwarantować, że zasoby UE nie zostaną zmniejszone, a programy UE nie odczują negatywnych skutków;

18. z zadowoleniem przyjmuje propozycję złożoną przez przewodniczącego Komisji Jeana-Claude'a Junckera, dotyczącą utworzenia w budżecie UE specjalnej linii przeznaczonej dla strefy euro, którą to propozycję przewodniczący Komisji zawarł w swoim oświadczeniu o stanie Unii, wygłoszonym na forum Parlamentu Europejskiego, i którą następnie rozwinięto w komunikacie Komisji z dnia 6 grudnia 2017 r. w sprawie nowych instrumentów budżetowych na rzecz stabilnej strefy euro, osadzonych w ramach prawnych Unii (COM(2017)0822); apeluje w tym celu o wprowadzenie do budżetu UE mechanizmu budżetowego gwarantującego zdolność działania na poziomie powyżej obowiązujących pułapów;

III. **MOŻLIWY DO ZAAKCEPTOWANIA I ZRÓWNOWAŻONY SYSTEM ZASOBÓW WŁASNYCH**

i. **Zasady i założenia dotyczące ustanowienia nowego systemu zasobów własnych**

19. w trosce o stabilność finansów na szczeblu UE popiera ustanowienie przejrzystego, prostszego i sprawiedliwszego nowego systemu zasobów własnych w oparciu o elementy obecnego systemu, które okazały się skuteczne; jest zdania, że reforma systemu zasobów własnych powinna opierać się na szeregu zasad przewodnich;

20. podkreśla potrzebę powiązania dochodów z celami polityki, w szczególności z jednolitym rynkiem i unią energetyczną oraz ze strategiami politycznymi dotyczącymi środowiska, klimatu i transportu; jest w związku z tym przekonany, że budżet UE powinien skupiać się na strategiach politycznych mających europejską wartość dodaną, zgodnie ze swoją rezolucją z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE ⁽¹⁰⁾;

21. podkreśla, że z operacyjnego punktu widzenia nie należy wprowadzać jednocześnie wszystkich nowych zasobów własnych i wskazuje na potrzebę ich stopniowego wdrażania; uważa zatem, że reformę systemu zasobów własnych można przeprowadzić, stosując podejście dwuetapowe: po pierwsze, należy wprowadzić zasoby własne mniej skomplikowane pod względem technicznym, których gromadzenie jest łatwe i odbywa się po rozsądnych kosztach, a po drugie – stopniowo wprowadzać wszystkie dodatkowe nowe zasoby własne w oparciu o ustalony harmonogram, dopóki zasoby te nie osiągną pełnej operacyjności;

22. uważa, że wprowadzenie nowych zasobów własnych powinno mieć podwójny cel: po pierwsze, powinno doprowadzić do znacznego zmniejszenia (o ok. 40%) udziału wkładów opartych na DNB, co pozwoli zaoszczędzić środki w budżetach państw członkowskich, a po drugie – umożliwić finansowanie wyższego poziomu wydatków UE w ramach wieloletnich ram finansowych na okres po roku 2020, a także wypełnienie luki wynikającej z wystąpienia Zjednoczonego Królestwa; przypomina w tym kontekście, że nowe zasoby własne nie mają na celu zwiększenia ogólnego obciążenia podatkowego spoczywającego na podatnikach w UE, którzy nie powinni odczuć wprowadzenia nowych zasobów własnych;

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.

Środa, 14 marca 2018 r.

23. apeluje o zniesienie wszystkich rabatów i korekt przy jednoczesnym zagwarantowaniu sprawiedliwego traktowania wszystkich państw członkowskich; podkreśla w tym kontekście, że brexit będzie oznaczać, iż rabat Zjednoczonego Królestwa i powiązane „rabaty od rabatu” staną się nieaktualne i przestaną istnieć, a reforma statystycznych zasobów własnych opartych na VAT stanie się nieunikniona;

24. uważa, że tradycyjne zasoby własne, a mianowicie cła, opłaty rolne oraz opłaty wyrównawcze od cukru i izoglukozy, stanowią wiarygodne i prawdziwe źródło dochodów UE, gdyż wynikają one bezpośrednio z unii celnej, jaką jest UE, oraz ze związanych z nią kompetencji prawnych i wspólnej polityki handlowej; uważa w związku z tym, że należy zachować tradycyjne zasoby własne jako źródło dochodów w budżecie UE; uważa, że jeżeli ograniczy się wysokość kosztów poboru zatrzymywanych przez państwa członkowskie, do budżetu UE można będzie przekazać większą część tych dochodów;

25. uznaje, że wkłady oparte na DNB stanowią wiarygodne, stabilne i sprawiedliwe źródło dochodów dla budżetu UE i cieszą się silnym poparciem znacznej większości państw członkowskich; uważa w związku z tym, że należy je utrzymać, ale jedynie jako równoważące i dodatkowe zasoby w budżecie UE, co położyłoby kres budżetowej logice tzw. godziwego zwrotu; podkreśla w tym kontekście potrzebę dopilnowania, by wkład oparty na DNB był klasyfikowany w ten sam sposób we wszystkich budżetach krajowych, a mianowicie jako dochód przypisany UE, a nie jako wydatki rządów krajowych;

ii. **Kryteria stosowane do określania nowych zasobów własnych**

26. podziela opinię zawartą w sprawozdaniu Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, zgodnie z którą podczas poszukiwania potencjalnych nowych zasobów własnych należy uwzględnić następujące kryteria: równość i sprawiedliwość, wydajność, wystarczalność i stabilność, przejrzystość i prostota, demokratyczna rozliczalność i dyscyplina budżetowa, skoncentrowanie się na europejskiej wartości dodanej, zasada pomocniczości i suwerenność fiskalna państw członkowskich oraz ograniczanie politycznych kosztów transakcyjnych;

27. wzywa Komisję, by na podstawie powyższych elementów zbadała możliwość wprowadzenia następującego koszyka nowych zasobów własnych;

iii. **Koszyk ewentualnych nowych zasobów własnych**

a. *Cel: konsolidacja jednolitego rynku, poprawa jego przejrzystości i zapewnienie równiejszych warunków działania*

– *Podatek od wartości dodanej*

28. przypomina, że od czasu jego powstania blisko 50 lat temu podatek VAT był wykorzystywany jako podstawa obliczania jednego z zasobów własnych budżetu UE i że ten zasób stanowi obecnie około 12% dochodów UE;

29. zwraca jednak uwagę, że obecny system charakteryzuje się poważnymi niedociągnięciami: zasoby te są obliczane w oparciu o dane statystyczne; są niepotrzebnie złożone i nie mają bezpośredniego związku z obywatelami; przekładają się one na zwykłe przeniesienie części dochodów uzyskanych przez państwa członkowskie i w związku z tym nie wnoszą wartości dodanej w porównaniu z zasobami własnymi opartymi na DNB; podstawa wkładu nie jest przejrzysta i nie ma równości wśród podatników;

30. ubolewa, że OLAF wielokrotnie odnotowywał poważne przypadki nadużyć celnych w państwach członkowskich, które powodowały znaczną utratę wpływów do budżetu Unii; zwraca uwagę na specjalne sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 19/2017 pt. „Procedury przywozu – luki w ramach prawnych i nieskuteczne wdrażanie wpływają negatywnie na interesy finansowe UE”, a także wyraża zaniepokojenie, że oszuści nadal będą odnajdować wśród państw członkowskich najsłabsze ogniwo stanowiące punkt dostępu do unii celnej oraz że straty dla budżetu Unii będą odczuwalne nawet w kolejnych wieloletnich ramach finansowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków w celu powstrzymania tych działań, które szkodzą budżetowi Unii;

31. przypomina o wniosku ustawodawczym z 2011 r. w sprawie nowego rodzaju zasobów opartych na VAT; wniosek ten doprowadziłby do stosowania w całej UE stałej stawki opartej na wartości netto dostarczanych towarów i usług lub przywożonych towarów, w przypadku których zastosowanie miałyby standardowy, wspólny podatek VAT; zauważa, że chociaż wniosek tego nie przyjęto, w lutym 2013 r. Rada Europejska zachęciła Radę do kontynuowania prac nad tym dossier; uważa, że obecna sytuacja pozwala spodziewać się przełomu w tej sprawie;

32. z zadowoleniem przyjmuje wniosek grupy wysokiego szczebla dotyczący jej wizji zasobów własnych opartych na płatnościach VAT w celu uproszczenia systemu, obniżenia kosztów administracyjnych i umocnienia powiązań między polityką UE w sprawie VAT a faktycznymi wpływami z VAT;

Środa, 14 marca 2018 r.

33. odnotowuje plan działania Komisji w dziedzinie VAT („W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje”, COM(2016)0148), opublikowany w dniu 7 kwietnia 2016 r., oraz wynikający zeń wniosek z dnia 4 października 2017 r. w sprawie szeregu podstawowych zasad i kluczowych reform dotyczących unijnego obszaru VAT; popiera dogłębną reformę systemu VAT w UE, która to reforma powinna mieć na celu rozszerzenie podstawy opodatkowania, ograniczenie możliwości oszustw i kosztów przestrzegania przepisów oraz wygenerowanie nowych dochodów; uważa, że część takich nowych dochodów należy przekazać do budżetu UE;

34. uważa, że uproszczone zasoby oparte na VAT powinny opierać się na wspólnym mianowniku systemów podatku VAT w całej UE, a także zwraca uwagę, że w związku z tym nie wyeliminują one wszystkich krajowych uwarunkowań, które są uzasadnione z wielu powodów;

35. popiera wprowadzenie jednolitej stawki podatku (od 1 do 2%) od dochodów ze zreformowanego podatku VAT, pobieranego w całości przez organy administracji państw członkowskich jako zasoby własne Unii; jest zdania, że system taki mógłby zapewnić UE znaczne i stabilne wpływy po niewyogorowanych kosztach administracyjnych;

36. podkreśla, że Komisja przedstawiła już wnioski ustawodawcze w sprawie poważnej reformy unijnych przepisów dotyczących podatku VAT oraz że w 2018 r. oczekuje się dodatkowych inicjatyw; zaznacza, że reformę podatku VAT należy zakończyć jak najszybciej, a najpóźniej przed początkiem obowiązywania następných wieloletnich ram finansowych;

37. wzywa Komisję, aby w oczekiwaniu na przyjęcie odpowiednich przepisów dotyczących podatku VAT przedstawiła wniosek w sprawie reformy zasobów własnych opartych na VAT w ramach swojego przyszłego pakietu legislacyjnego dotyczącego zasobów własnych UE; uważa, że wniosek taki powinien uwzględniać główne wyniki reformy podatku VAT, będącej obecnie przedmiotem dyskusji;

– *Podatek od osób prawnych*

38. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach⁽¹⁾ Parlament wezwał Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB), któremu powinien towarzyszyć stosowny i sprawiedliwy klucz podziału zapewniający kompleksowe rozwiązanie w kwestii radzenia sobie ze szkodliwymi praktykami podatkowymi w Unii oraz jasne i proste procedury dla przedsiębiorstw, a także ułatwiający transgraniczną działalność gospodarczą w Unii;

39. odnotowuje wnioski Komisji dotyczące CCCTB, a jednocześnie przypomina o swoim apelu dotyczącym rozszerzenia skonsolidowanej podstawy i objęcia nią wszystkich przedsiębiorstw po upływie okresu przejściowego; podkreśla, że obecne wnioski dotyczące CCCTB powinny również obejmować gospodarkę cyfrową; w oparciu o te wnioski proponuje, aby prowadzenie działalności cyfrowej przez przedsiębiorstwo było traktowane tak samo jak prowadzenie przez nie działalności w miejscu fizycznym, a to dzięki zdefiniowaniu i określeniu stałego miejsca prowadzenia działalności cyfrowej;

40. zgadza się z dokonaną przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych oceną CCCTB jako podstawy nowych zasobów własnych, spełniającej wszystkie kryteria określone przez grupę; podkreśla, że CCCTB jest również kluczowym elementem rozwoju jednolitego rynku, który jest europejskim dobrem publicznym, ponieważ zapobiega ona zarówno niewłaściwej konkurencji podatkowej między państwami członkowskimi, jak i optymalizacji podatkowej wywierającej szkodliwy wpływ na równe warunki działania;

41. przypomina, że uchylanie się od opodatkowania bez względu na jego formę sprawia, że UE traci rocznie środki, których wysokość Komisja szacuje na 1 bilion EUR; podkreśla potrzebę odzyskania niepobraných dochodów podatkowych w ramach skoordynowanej polityki przeciwdziałania nadużyciom i unikaniu opodatkowania oraz za pomocą ram opartych na przejrzystości, współpracy i koordynacji;

42. zwraca się do Komisji, aby w oparciu o wnioski wpływające z przeglądu dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych zaproponowała utworzenie nowego źródła zasobów własnych dla budżetu Unii, które obliczono by na podstawie dochodów państw członkowskich wynikających z CCCTB; opowiada się za ustaleniem jednolitej stawki podatku od dochodów z CCCTB, które byłyby pobierane jako zasoby własne; jest zdania, że taki system mógłby zapewnić UE znaczne i stabilne wpływy przy ograniczonych kosztach administracyjnych;

– *Renta emisyjna*

43. jest zdania, że dochody pochodzące z zysków Europejskiego Banku Centralnego (dochody EBC z emisji waluty), a tym samym mające bezpośredni związek z unią walutową UE, powinny stanowić nowe zasoby własne, zamiast trafiać do krajowych organów podatkowych; uważa, że zasoby takie należy ujmować bezpośrednio w specjalnej linii budżetowej przeznaczony na strefę euro;

(1) Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0310.

Środa, 14 marca 2018 r.

b. *Cel: ograniczenie spekulacji finansowych i wzmocnienie sprawiedliwości podatkowej w sektorach, w których wykorzystuje się instrumenty agresywnego planowania podatkowego lub agresywną optymalizację podatkową.*

– *Podatek od transakcji finansowych (PTF) na szczeblu europejskim*

44. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane w ramach wzmocnionej współpracy przez grupę 11 państw członkowskich w celu ustanowienia podatku od transakcji finansowych, w następstwie wniosku przedstawionego w 2011 r. przez Komisję; apeluje do wszystkich pozostałych państw członkowskich o przyłączenie się do tej grupy, aby uniknąć zakłóceń na rynkach finansowych oraz zagwarantować sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku;

45. podziela ocenę dokonaną przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, zgodnie z którą PTF może stanowić podstawę nowej kategorii zasobów własnych budżetu Unii, lecz należy również zbadać inne sposoby opodatkowania działalności finansowej;

46. w związku z tym wzywa do utworzenia nowej kategorii zasobów własnych budżetu Unii, obliczanej na podstawie wybranej metody opodatkowania działalności finansowej;

– *Opodatkowanie przedsiębiorstw w sektorze cyfrowym*

47. przyjmuje z zadowoleniem wnioski z nieformalnego posiedzenia Rady ministrów finansów z dnia 16 września 2017 r., zawierające wezwanie do opracowania nowych przepisów podatkowych dla gospodarki cyfrowej, w odpowiedzi na pismo czterech ministrów finansów, w którym wzywają oni Komisję do przeanalizowania „skutecznych rozwiązań opartych na koncepcji ustanowienia tzw. »podatku wyrównawczego« od obrotów generowanych w Europie przez przedsiębiorstwa cyfrowe”; podkreśla, że w komunikacie z dnia 21 września 2017 r. pt. „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego” Komisja potwierdziła, że CCCTB zapewnia odpowiednie ramy dla przeglądu zasad w celu stworzenia nowoczesnego i stabilnego systemu opodatkowania przedsiębiorstw cyfrowych oraz stawienia czoła wyzwaniom podatkowym, jakich źródłem jest gospodarka cyfrowa; apeluje również o podejście skoordynowane na szczeblu UE, nawet w odniesieniu do rozwiązań krótkoterminowych, aby uniknąć zakłóceń na jednolitym rynku wynikających z jednostronnych działań, a także zapobiec tworzeniu rajów podatkowych dla przedsiębiorstw cyfrowych;

48. zgadza się, że gospodarka cyfrowa powinna mieć nowoczesne i stabilne ramy podatkowe, aby pobudzać innowacje, przeciwdziałać rozdrobnieniu rynku i nieuczciwej konkurencji oraz umożliwić wszystkim podmiotom czerpanie korzyści z nowych, sprawiedliwych i wyważonych warunków przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że platformy i przedsiębiorstwa cyfrowe będą płacić należną część podatków w miejscu generowania zysków; zauważa ponadto, że konieczne jest zagwarantowanie pewności podatkowej w przypadku inwestycji biznesowych, aby wyeliminować istniejące luki oraz zapobiec powstawaniu nowych luk w prawie podatkowym w ramach jednolitego rynku;

49. uważa, że należy koniecznie powziąć środki podatkowe w zakresie rynku cyfrowego w celu ograniczenia zakłóceń podatkowych i uchylania się od płacenia podatków, agresywnego planowania podatkowego lub systemów optymalizacji podatkowej, a także niewłaściwego użycia europejskich mechanizmów w celu unikania opodatkowania; uważa, że takie praktyki zakłócają konkurencję na jednolitym rynku i pozbawiają państwa członkowskie należnych im dochodów podatkowych;

50. wzywa, co do zasady, do utworzenia nowej kategorii zasobów własnych w budżecie Unii, pobieranych od transakcji w gospodarce cyfrowej; uważa jednak, że ze względu na trwające obecnie ważne negocjacje zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu OECD, jest zbyt wcześnie na podjęcie konkretnych decyzji dotyczących ustanowienia takich zasobów;

51. niemniej jednak uważa, że wszelkie środki powzięte przez organy UE, takie jak systemy rejestrowania lub monitorowania bądź mechanizmy regulacyjne, powinny niezwłocznie umożliwić pobieranie podatków lub opłat na rzecz budżetu Unii na podstawie ich europejskiej wartości dodanej; uważa, że są to dobra publiczne UE, które, jak stwierdza Grupa Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, są podstawą do ustanowienia opłaty stanowiącej „inne dochody” pochodzące z unijnych strategii politycznych;

c. *Cel: propagowanie transformacji sektora energetycznego i walka z globalnym ociepleniem*

– *Podatki i opłaty środowiskowe*

52. potwierdza, że walka ze zmianą klimatu i przejście na zrównoważoną niskoemisyjną gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz wspólnie uzgodnione cele unii energetycznej to główne zamierzenia polityki UE;

53. ponownie wyraża przekonanie, że wyłącznie wspólne opodatkowanie w zakresie energii i środowiska na szczeblu UE może zapewnić uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami i właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku, a tym samym pobudzać działania zmierzające do ustanowienia bardziej postępowego i zrównoważonego modelu rozwoju;

Środa, 14 marca 2018 r.

54. podkreśla znaczenie podatków ekologicznych jako szczególnie przydatnego mechanizmu przyczyniającego się do ustanowienia europejskich zasobów własnych; wzywa Komisję do dalszego włączania propozycji dotyczących dodatkowych ekologicznych zasobów własnych, przedstawionych w sprawozdaniu Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych oraz przez komisarza ds. budżetu UE, które są zgodne z określonymi strategiami politycznymi Unii, takimi jak polityka energetyczna (podatek energetyczny), polityka w zakresie środowiska i klimatu (mechanizm dostosowawczy na granicach, dotyczący emisji dwutlenku węgla, podatek od tworzyw sztucznych i system handlu emisjami) oraz polityka w zakresie transportu (podatek od paliw stosowanych w transporcie drogowym i podatek od biletów lotniczych), aby wspierać dodatkowe przyszłe zasoby własne Unii;

55. apeluje, by znaczna część dochodów z aukcji w ramach systemu handlu emisjami, począwszy od etapu 4 (2021 r.), była uznawana za nowe zasoby własne UE; przypomina, że opcja ta była przedmiotem dyskusji w Grupie Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych i jest wyraźnie sugerowana przez Komisję w jej komunikacie z dnia 14 lutego 2018 r. pt. „Nowe, nowoczesne wieloletnie ramy finansowe dla Unii Europejskiej, która skutecznie realizuje swoje priorytety po 2020 r.” (COM(2018)0098); jednocześnie apeluje o wprowadzenie podatku korygującego od emisji dwutlenku węgla, pobieranego na granicach, który byłby nowym rodzajem zasobów własnych w budżecie UE i powinien również gwarantować równe warunki działania w handlu międzynarodowym oraz zmniejszenie delokalizacji produkcji przy jednoczesnym wliczeniu kosztów związanych ze zmianą klimatu w ceny importowanych towarów;

56. zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości wprowadzenia na szczeblu UE podatku od tworzyw sztucznych i produktów jednorazowego użytku, aby zachęcać do korzystania z bardziej zrównoważonych rozwiązań alternatywnych;

57. uważa, że zasoby własne oparte na podatku od energii elektrycznej pokrywałyby się z systemem handlu emisjami UE i budziłyby obawy co do stabilności warunków inwestycyjnych i obciążenia finansowego gospodarstw domowych;

58. uważa, że jeżeli dane państwo członkowskie jest nadmiernie obciążone, a przyczyną takiego obciążenia jest jedno ze źródeł zasobów własnych, obciążenie takie można ograniczyć poprzez dodatkowe wsparcie w ramach programów UE, ograniczone co do czasu trwania i kwoty oraz zgodne z zamierzeniami i celami Unii; podkreśla, że wsparcia takiego nie można udzielać poprzez wprowadzenie nowych rabatów czy mechanizmów korekcyjnych po stronie dochodów w budżecie UE;

59. podkreśla, że wprowadzenie podatków lub opłat związanych z ochroną środowiska nie powinno mieć wpływu na prawo państw członkowskich do określania warunków eksploatacji własnych zasobów energetycznych oraz wyboru między różnymi źródłami energii i ogólnej struktury dostaw energii;

iv. **Inne źródła dochodu**

60. przypomina, że chociaż zasoby własne powinny być głównym elementem dochodów w budżecie UE, to jednak są one uzupełniane zgodnie z art. 311 TFUE „innymi dochodami”, które obejmują: podatki od wynagrodzeń pracowników instytucji UE, dochody z działalności administracyjnej instytucji, takie jak przychody ze sprzedaży towarów, najmu i dzierżawy, świadczenia usług i odsetek bankowych, wkłady państw trzecich na rzecz niektórych programów UE, odsetki od opóźnionych płatności, grzywny uiszczane przez przedsiębiorstwa, głównie w związku z nieprzestrzeganiem przez nie unijnego prawa konkurencji oraz dochody z prowadzonych przez Unię operacji zaciągania i udzielania pożyczek;

61. odnotowuje, że w przypadku nadwyżki saldo z każdego roku budżetowego ujmuje się w budżecie na następny rok jako dochody oraz że pozostałe dochody, salda i dostosowania o charakterze technicznym, w tym nadwyżka z poprzedniego roku, stanowią ok. 6% całkowitych dochodów; podkreśla, że w ostatnich latach „inne dochody” pochodziły głównie z grzywien, które same stanowią 2,5% całkowitych dochodów (z wyłączeniem dochodów przeznaczonych na określony cel);

62. ubolewa, że potencjał tych innych dochodów był dotychczas lekceważony w debacie na temat finansowania UE; uważa, że dochody te, nawet jeżeli nie stanowią alternatywy dla innych zasobów własnych ze względu na ich poziom, niestabilność i nieprzewidywalność, mogą jednak stanowić źródło finansowania zwiększonych potrzeb finansowych w kolejnych wieloletnich ramach finansowych;

63. przypomina, że procedury prawne dotyczące takich dochodów i ewentualnych zmian są bardziej elastyczne niż w przypadku zasobów własnych, ponieważ nie są one ustanowione w decyzji w sprawie zasobów własnych, lecz w prawie wtórnym, a zatem nie podlegają wymogowi jednomyślności;

64. przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż wszelkie dochody wynikające z grzywien nakładanych na przedsiębiorstwa za naruszanie prawa konkurencji UE lub związane z opóźnieniami w płatnościach wkładów krajowych do budżetu UE powinny stanowić dodatkowe dochody dla budżetu UE, ale nie powinny pociągać za sobą odpowiedniego zmniejszenia wkładów opartych na DNB;

Środa, 14 marca 2018 r.

65. w związku z tym wzywa do utworzenia specjalnej rezerwy w budżecie UE, która będzie stopniowo uzupełniana przez wszelkiego rodzaju nieprzewidziane inne dochody, a środki z niej będą odpowiednio przenoszone, aby w razie potrzeby umożliwić finansowanie dodatkowych wydatków; uważa, że rezerwę tę należy przeznaczyć na instrumenty specjalne w wieloletnich ramach finansowych oraz że powinna ona stanowić źródło dodatkowych środków o charakterze uzupełniającym, zarówno po stronie zobowiązań, jak i płatności, w oparciu o decyzję władzy budżetowej;

66. podkreśla możliwości, jakie dla budżetu UE stanowią opłaty wymagane do wdrożenia strategii politycznych UE, a zwłaszcza programów europejskich, takich jak przyszły unijny system informacji o podróżach oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) dla obywateli państw trzecich; uważa, że w niektórych przypadkach takie dochody można by przeznaczyć na tę samą politykę lub ten sam cel; uważa, że przy opracowywaniu programów i strategii politycznych UE na okres po roku 2020 tego rodzaju potencjalne dochody należy rozważać w sposób bardziej systematyczny, aby zapewnić dodatkowe źródło dochodów dla budżetu UE;

67. podkreśla, że w 2016 r. dochody przyznane zdecentralizowanym agencjom UE, takie jak opłaty i należności z poszczególnych sektorów oraz wkłady z budżetów krajowych, wyniosły ok. 1 mld EUR; zwraca się do Komisji o zaproponowanie w kolejnych wieloletnich ramach finansowych spójnego podejścia do kwestii finansowania agencji z opłat;

o

o o

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0077

Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego na rok 2018

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego na rok 2018 (2017/2226(INI))

(2019/C 162/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 121 ust. 2, art. 136 i art. 148,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1174/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1177/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1173/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając ocenę Europejskiej Rady Budżetowej z dnia 20 czerwca 2017 r. dotyczącą przyszłego kursu polityki budżetowej właściwej dla strefy euro,

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 8.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 11.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 25–26 marca 2010 r. oraz z dnia 17 czerwca 2010 r., a także komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”(COM(2010)2020),
- uwzględniając zalecenie Rady (UE) 2015/1184 z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących polityk gospodarczych państw członkowskich i Unii Europejskiej ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz Inwestycji Strategicznych ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 stycznia 2015 r. w sprawie optymalnego wykorzystania elastyczności przewidzianej w obowiązujących postanowieniach paktu stabilności i wzrostu (COM(2015)0012),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej („sprawozdanie pięciu przewodniczących”),
- uwzględniając Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie działań na rzecz dokończenia budowy unii gospodarczej i walutowej (COM(2015)0600),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2017 r. w sprawie dalszych działań na rzecz dokończenia budowy unii gospodarczej i walutowej (COM(2017)0821),
- uwzględniając europejską prognozę gospodarczą Komisji opublikowaną jesienią 2017 r.,
- uwzględniając badania i pogłębione analizy dotyczące koordynacji polityki gospodarczej w strefie euro w ramach europejskiego semestru, przygotowane dla Komisji Gospodarczej i Monetarnej (listopad 2015 r.),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2016 r. (COM(2015)0690), sprawozdanie przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania za 2016 r. (COM(2015)0691) oraz projekt wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu (COM(2015)0700),
- uwzględniając międzyinstytucjonalną proklamację europejskiego filaru praw socjalnych, podpisaną i ogłoszoną w dniu 17 listopada 2017 r. w Göteborgu,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) 2017/825 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie utworzenia Programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017–2020 oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1303/2013 i (UE) nr 1305/2013,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady i Komisji z dnia 13 grudnia 2017 r. pt. w następstwie dochodzenia w sprawie prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania” ⁽¹³⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 22 listopada 2017 r. w sprawie zalecenia Rady w sprawie polityki gospodarczej strefy euro (COM(2017)0770),

⁽⁹⁾ Dz.U. L 192 z 18.7.2015, s. 27.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 86.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 399 z 24.11.2017, s. 149.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0491.

Środa, 14 marca 2018 r.

- uwzględniając debatę z przedstawicielami parlamentów państw członkowskich na temat priorytetów europejskiego semestru na 2018 r.,
- uwzględniając debatę z udziałem Komisji w Parlamencie Europejskim na temat pakietu dotyczącego semestru europejskiego i rocznej analizy wzrostu gospodarczego w 2018 r.,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie przedstawione przez Komisję Budżetową, Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisję Rozwoju Regionalnego, a także stanowisko w formie poprawek przedstawione przez Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0047/2018),
 - A. mając na uwadze, że zgodnie z prognozami Komisji przewiduje się kontynuację ekspansji gospodarki europejskiej, jednak tempo tworzenia miejsc pracy i wzrostu siły nabywczej gospodarstw domowych oznaczać będzie nieznaczny spadek tempa wzrostu gospodarczego w ciągu najbliższych dwóch lat, w związku z czym wzrost w UE wyniesie 2,4 % w 2017 r., a następnie nieznacznie spadnie do 2,2 % w 2018 r. oraz 2,0 % w 2019 r.; mając na uwadze, że konieczne będą jednak dalsze działania polityczne, aby zaradzić nierozwiązanym problemom wynikłym z globalnego kryzysu gospodarczego;
 - B. mając na uwadze, że obecna sytuacja gospodarcza UE wymaga ambitnych i zrównoważonych społecznie reform strukturalnych oraz inwestycji w państwach członkowskich w celu zapewnienia trwałego wzrostu, zatrudnienia i konkurencyjności oraz osiągnięcia pozytywnej konwergencji;
 - C. mając na uwadze prognozy, według których w tym roku wzrost konsumpcji prywatnej nieco spadnie, a następnie w 2019 r. jeszcze bardziej się zmniejszy, co będzie wynikiem inflacji wyższej niż w 2017 r., choć nadal niższej niż cel EBC wynoszący niewiele poniżej 2 %;
 - D. mając na uwadze, że Europejski Bank Inwestycyjny i Europejski Fundusz Inwestycji Strategicznych (EFIS), jako uzupełnienie Europejskiego Funduszu Strukturalnego i Inwestycyjnego, zapewniły istotne wsparcie dla inwestycji w UE; mając jednak na uwadze, że poziom inwestycji sektora prywatnego nadal pozostaje poniżej poziomu z 2008 r., co negatywnie wpływa na potencjalny wzrost, tworzenie miejsc pracy i wydajność;
 - E. mając na uwadze, że oczekuje się dalszego wzrostu zatrudnienia – w drugim kwartale 2017 r. rekordowa liczba 235,4 mln osób miała pracę; mając na uwadze, że niektóre wskaźniki rynku pracy wskazują na utrzymujące się trudności, takie jak rosnąca segmentacja rynku pracy, pogłębianie nierówności, zwłaszcza w odniesieniu do ludzi młodych i osób o niskim poziomie wykształcenia; mając na uwadze, że stopa bezrobocia wynosi 7,5 % w UE i 8,9 % w strefie euro, a taki jej poziom – mimo iż najniższy w ciągu, odpowiednio, ostatnich dziewięciu i ośmiu lat – jest wciąż zbyt wysoki, zwłaszcza wśród ludzi młodych; mając na uwadze, że między wieloma państwami członkowskimi utrzymują się bardzo duże różnice, mając też na uwadze, że w kontekście stopy zatrudnienia wciąż pozostaje sporo do zrobienia, aby wyjść z kryzysu, a zwłaszcza aby osiągnąć krajowe cele strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że ukryte bezrobocie (wśród osób bezrobotnych chętnych do pracy, ale poszukujących zatrudnienia w sposób nieaktywny) wyniosło 20 % w 2016 r.;
 - F. mając na uwadze, że w wyniku unikania opodatkowania, uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych, korzystnych dla niektórych dużych przedsiębiorstw i osób fizycznych, wiele państw członkowskich straciło dochody rządu kilku miliardów euro na zarządzanie finansami publicznymi, ze szkodą dla MSP i innych podatników;
 - G. mając na uwadze, że lepsza sytuacja gospodarcza stwarza możliwości wdrożenia ambitnych i zrównoważonych społecznie reform strukturalnych, w szczególności środków zachęcających do inwestycji, ponieważ obecnie poziom inwestycji w stosunku do PKB jest nadal niższy niż w okresie bezpośrednio poprzedzającym kryzys finansowy, a także poprawy finansów publicznych, biorąc pod uwagę obciążenie, jakie zmiany demograficzne wywierają na zdolność obsługi zadłużenia;
 1. przyjmuje do wiadomości publikację pakietu rocznej analizy wzrostu gospodarczego na rok 2018 oraz proponowaną kombinację strategii politycznych w zakresie inwestycji, ambitnych i społecznie zrównoważonych reform strukturalnych i odpowiedzialnych finansów publicznych, przedstawione jako sposób na dalsze wspieranie wyższych poziomów wzrostu gospodarczego oraz wzmocnienie ożywienia gospodarczego w Europie, pozytywnej konwergencji i konkurencyjności; podziela pogląd, że dalsze postępy we wdrażaniu reform strukturalnych są konieczne do osiągnięcia celów związanych ze wzrostem i zatrudnieniem oraz do kontynuowania walki z tymi nierównościami, które utrudniają wzrost gospodarczy;

Środa, 14 marca 2018 r.

Rozdział 1 – Inwestycje i rozwój

2. podkreśla utrzymujący się strukturalny problem niewystarczającego wzrostu potencjalnej produkcji, wydajności i konkurencyjności, który jest powiązany ze zbyt niskim poziomem inwestycji publicznych i prywatnych oraz brakiem ambitnych i zrównoważonych społecznie reform strukturalnych w niektórych państwach członkowskich;
3. przypomina, że niektóre państwa członkowskie nadal odnotowują znaczne nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, które można byłoby wykorzystać do podtrzymania inwestycji publicznych i prywatnych oraz pobudzenia wzrostu gospodarczego;
4. przypomina o znaczeniu łączenia inwestycji publicznych i prywatnych z reformami strukturalnymi w celu pobudzania i efektywnego wykorzystania wzrostu gospodarczego;
5. podkreśla wagę pobudzania inwestycji publicznych w UE, aby zaradzić obecnemu spadkowi inwestycji publicznych; wzywa ponadto do ukończenia tworzenia unii rynków kapitałowych w celu pobudzenia inwestycji prywatnych na całym jednolitym rynku; uważa, że należy dalej ulepszać ramy regulacyjne na rzecz inwestycji prywatnych;
6. podkreśla potrzebę zwiększenia inwestycji w badania naukowe, rozwój i innowacje oraz modernizację technologiczną w celu pobudzenia wydajności; przypomina, że inwestycje w dziedzinach takich jak infrastruktura, opieka przedszkolna, budownictwo socjalne, edukacja, szkolenia, zdrowie, badania naukowe, innowacje cyfrowe i gospodarka o obiegu zamkniętym mogą zwiększyć wydajność i/lub poziom zatrudnienia; wzywa Komisję, by zajęła się kwestią zaleceń dla poszczególnych krajów w dziedzinach efektywności energetycznej i zużycia zasobów oraz zadbała o pełną zgodność zaleceń dla poszczególnych krajów z paryskim porozumieniem klimatycznym;
7. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny obecnych przeszkód utrudniających realizację ważnych projektów infrastrukturalnych sprzyjających wzrostowi gospodarczemu w okresie trwania takich inwestycji oraz o przedyskutowanie z Parlamentem i Radą sposobów radzenia sobie z takimi przeszkodami w istniejących ramach prawnych;

Rozdział 2 – Odpowiedzialne finanse publiczne

8. przyjmuje do wiadomości proponowany w zaleceniach dla strefy euro ogólny neutralny kurs polityki fiskalnej, zaznaczając jednocześnie, że w 2018 r. w wielu państwach członkowskich oczekuje się kursu polityki fiskalnej o lekko ekspansywnym charakterze; przypomina, że konsekwentne wdrażanie i przestrzeganie unijnych zasad fiskalnych, w tym pełne poszanowanie istniejących klauzul elastyczności, ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania UGW;
9. podkreśla fakt, że kurs polityki fiskalnej na szczeblu krajowym i w strefie euro musi zrównoważyć długoterminową trwałość finansów publicznych i inwestycji – w pełni respektując pakt stabilności i wzrostu – z krótkoterminową stabilizacją makroekonomiczną;
10. z zadowoleniem przyjmuje poprawę, do jakiej doprowadzono w dziedzinie finansów publicznych, będącą kluczem do osiągnięcia bardziej solidnego, trwałego i efektywnego wzrostu gospodarczego, a w szczególności – stopniowo malejące wskaźniki relacji długu do PKB dla strefy euro oraz obniżenie nominalnych deficytów budżetowych, przy czym podkreśla, że relacja długu brutto do PKB w strefie euro nadal wynosi ok. 90 %, a w kilku państwach członkowskich znacznie przekracza ten poziom; podkreśla, że rzezczone państwa członkowskie powinny w trybie pilnym ograniczyć wysoki stosunek zadłużenia do PKB, ponieważ jest to wyraźnie łatwiejsze w okresie ożywienia gospodarczego; przypomina, że starzenie się ludności i inne zjawiska demograficzne stanowią wielkie obciążenie dla trwałości finansów publicznych; wzywa zatem państwa członkowskie do wzięcia odpowiedzialności za przyszłe pokolenia;
11. podkreśla potrzebę zwrócenia większej uwagi na strukturę budżetów krajowych i zarządzanie nimi; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście coraz częstszy przegląd wydatków i zachęca państwa członkowskie do dalszego dokonywania oceny jakości budżetów krajowych;

Środa, 14 marca 2018 r.

Rozdział 3 – Reformy strukturalne

12. przypomina, że niektóre państwa członkowskie muszą w dalszym ciągu wdrażać trwale pod względem społecznym i środowiskowym reformy strukturalne sprzyjające wzrostowi gospodarczemu, w szczególności w kontekście poprawy sytuacji gospodarczej w całej UE – o czym świadczy wzrost PKB w prawie wszystkich państwach członkowskich – w celu pobudzenia konkurencyjności, tworzenia miejsc pracy, wzrostu i pozytywnej konwergencji;

13. domaga się, by wydatki na badania i rozwój odpowiadały ściślej celom strategii „Europa 2020”; wzywa państwa członkowskie do opracowania odpowiednich strategii politycznych oraz zadbanie o inwestycje, aby zapewnić lub utrzymać równy dostęp do kształcenia i szkolenia przez całe życie, z uwzględnieniem zmian na rynku pracy, w tym pojawiania się nowych zawodów;

14. podkreśla, że cyfryzacja, globalizacja i przemiany technologiczne radykalnie zmieniają rynki pracy, co obejmuje np. głębokie zmiany form i statusów zatrudnienia, co wymaga odpowiednio dostosowanych strategii transformacji; podkreśla zatem znaczenie dynamicznych rynków pracy, wyposażonych w dostępne i wysokiej jakości systemy zabezpieczenia społecznego, zdolne do reagowania na ww. nowe realia rynków pracy;

15. uważa, że reformy eliminujące utrudnienia dla inwestycji umożliwiłyby natychmiastowe wsparcie działalności gospodarczej, a jednocześnie stworzyłyby warunki dla długoterminowego wzrostu;

16. wzywa do prowadzenia przeglądów podatkowych mających na celu osiągnięcie sprawiedliwej równowagi między opodatkowaniem kapitału, pracy i konsumpcji;

Rozdział 4 – Konwergencja i włączenie społeczne

17. podkreśla, że europejski semestr i zalecenia dla poszczególnych krajów powinny przyczynić się do osiągnięcia celów unijnej strategii do 2020 r., w tym również celów określonych w filarze praw socjalnych, oraz powinny zapewniać wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; z zadowoleniem przyjmuje zatem tablicę wyników zawierającą wskaźniki społeczne jako narzędzie monitorowania wdrażania filaru praw socjalnych;

18. podkreśla fakt, że w ostatnim okresie realny wzrost płac nie nadążył za wzrostem wydajności, przy jednoczesnej poprawie sytuacji na rynku pracy; w tym kontekście podkreśla, że w niektórych sektorach i obszarach możliwa byłaby podwyżka płac, zgodnie z celami dotyczącymi wydajności, aby zapewnić dobry poziom życia, z uwzględnieniem konkurencyjności oraz konieczności zwalczania nierówności;

19. zwraca uwagę, że polityczne strategie fiskalne muszą uwzględniać politykę pieniężną respektującą niezależność EBC;

20. wzywa Komisję do opracowania kompleksowej strategii wspierania inwestycji zwiększających zrównoważenie środowiskowe oraz do zapewnienia odpowiedniego powiązania celów ONZ w zakresie zrównoważonego rozwoju z europejskim semestrem;

21. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2018 r. uznaje potrzebę ustanowienia efektywnych i sprawiedliwych systemów podatkowych, oferujących właściwe zachęty do prowadzenia działalności gospodarczej; popiera inicjatywy Komisji zmierzające do zwiększenia przejrzystości i zreformowania systemu VAT, a także zauważa kroki, jakie poczyniono już w odniesieniu do wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych; przyjmuje z zadowoleniem starania na rzecz unikania opodatkowania, uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych prowadzone na szczeblu międzynarodowym; zauważa, że poprawa efektywności krajowych systemów opodatkowania może znacznie zwiększyć dochody rządowe;

22. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia odpowiednich środków mających na celu pomoc i integrację młodych ludzi, którzy nie uczestniczą w kształceniu, zatrudnieniu ani szkoleniu zawodowym (NEET) oraz uchodźców, uprzedzając na wczesnym etapie wymogi ułatwiające im płynne przejście na rynek pracy, aby zapobiec wciąganiu ich w szarą strefę i zapewnić przydzielenie służbom publicznym wystarczających środków; podkreśla, że partnerzy społeczni również powinni odgrywać kluczową rolę w ułatwianiu integracji osób NEET i migrantów oraz dbaniu o to, by nie cierpieli oni z powodu dyskryminacji na rynku pracy;

23. jest zaniepokojony faktem, że podziały i dyskryminacja nadal kształtują rynki pracy w niektórych państwach członkowskich, przyczyniając się do różnic między mężczyznami i kobietami pod względem wynagrodzenia, emerytur i udziału w podejmowaniu decyzji;

Środa, 14 marca 2018 r.

Rozdział 5 – Ramy semestru europejskiego: odpowiedzialność i realizacja

24. z zadowoleniem przyjmuje zwrócenie większej uwagi na zagregowany kurs polityki fiskalnej strefy euro, wskazując jednocześnie na zobowiązanie poszczególnych państw członkowskich do przestrzegania paktu stabilności i wzrostu, w tym pełnego poszanowania jego obowiązujących klauzul elastyczności; podkreśla, że koncepcja wspólnego kursu polityki fiskalnej nie oznacza, że nadwyżki i deficyty w różnych państwach członkowskich wzajemnie się kompensują;

25. jest zaniepokojony niskim stopniem przestrzegania zaleceń dla poszczególnych krajów, w tym zaleceń, których celem jest wspieranie konwergencji, zwiększanie konkurencyjności i ograniczanie zaburzeń równowagi makroekonomicznej; uważa, że zwiększenie odpowiedzialności państw członkowskich dzięki prowadzeniu autentycznych publicznych debat na szczeblu krajowym doprowadziłoby do lepszego wdrażania zaleceń dla poszczególnych krajów; uważa, że istotne jest zadbanie o prowadzenie debat dotyczących sprawozdań krajowych i zaleceń dla poszczególnych krajów przez parlamenty krajowe; uważa, że organy regionalne i lokalne powinny w większym stopniu uczestniczyć w procesie europejskiego semestru; wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich dostępnych narzędzi w celu egzekwowania tych zaleceń dla poszczególnych krajów, których celem jest sprostanie wyzwaniom stanowiącym zagrożenie dla stabilności unii walutowej;

26. podkreśla, że każdy kolejny krok w kierunku pogłębienia UGW musi iść w parze z silniejszą kontrolą demokratyczną; podkreśla, że w tym celu należy wzmocnić zarówno rolę Parlamentu Europejskiego, jak i parlamentów krajowych, zgodnie z zasadą odpowiedzialności; wzywa do konsultacji z partnerami społecznymi w procesie negocjacji, zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim;

27. przyjmuje z zadowoleniem uznanie przez Komisję, że korupcja wciąż pozostaje barierą dla inwestycji w niektórych państwach członkowskich, a ponadto że poszanowanie praworządności oraz niezależności sądownictwa i organów ścigania jest konieczne do zapewnienia właściwego rozwoju gospodarczego; ubolewa jednak, że Komisja zakończyła sporządzanie corocznego sprawozdania w sprawie zwalczania korupcji, i wzywa ją do wznowienia tej corocznej analizy korupcji w państwach członkowskich i do zapewnienia mechanizmów przeciwdziałania temu zjawisku;

Sektorowy wkład do rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2018 r.**Budżety**

28. uważa, że budżety UE muszą zawierać zachętę na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego, konwergencji, inwestycji i reform za pośrednictwem rozwiązań i synergii w odniesieniu do budżetów krajowych; sądzi zatem, że roczna analiza wzrostu gospodarczego stanowi wytyczną dla państw członkowskich oraz w kwestii przygotowywania budżetów krajowych i unijnych, szczególnie w kontekście przygotowywania wieloletnich ram finansowych na okres po 2020 r.;

29. w związku z tym ponownie podkreśla, że między budżetami krajowymi a budżetem unijnym powinny występować większe synergije; zwraca uwagę, że Komisja, ze względu na jej zaangażowanie w europejski semestr oraz w przygotowywanie i wykonanie budżetu UE, ma do odegrania w tym zakresie kluczową rolę;

30. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący zwiększenia synergii i unikania rozdrabniania budżetu UE, który przedstawiono w zaleceniach do „Przyszłego finansowania UE”, tj. sprawozdania końcowego Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, opublikowanego w grudniu 2016 r.;

Środowisko naturalne, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

31. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą uruchomienia portalu internetowego na rzecz promowania zdrowia i zapobiegania chorobom, który dostarcza aktualnych informacji na tematy związane z promocją zdrowia i dobrego samopoczucia oraz jest ważnym źródłem jasnych i wiarygodnych informacji dla obywateli; podkreśla, że portal ten powinien być w pełni dostępny dla wszystkich obywateli UE, w tym dla osób cierpiących na dysleksję lub inne podobne zaburzenia;

Środa, 14 marca 2018 r.

32. wzywa do większej spójności z innymi strategiami politycznymi UE w dziedzinie zapobiegania klęskom żywiołowym i gotowości na wypadek ich wystąpienia, takimi jak strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, Fundusz Solidarności, przepisy dotyczące ochrony środowiska oraz polityka w dziedzinie badań naukowych i innowacji;

o

o o

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządów i parlamentom narodowym państw członkowskich oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0078

Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2018 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2018 r. (2017/2260(INI))**

(2019/C 162/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 9, 145, 148, 152, 153, 174 i 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 13 kwietnia 2016 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej tytuł IV (Solidarność),
- uwzględniając zrewidowaną Europejską kartę społeczną,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, w szczególności cele nr 1, 3, 4, 5, 8 i 10,
- uwzględniając międzyinstytucjonalną proklamację Europejskiego filaru praw socjalnych z Göteborga z dnia 17 listopada 2017 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2017 r. zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2018 r.”(COM(2017)0690),
- uwzględniając projekt wspólnego sprawozdania Komisji i Rady o zatrudnieniu z dnia 22 listopada 2017 r., towarzyszący komunikatowi Komisji w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2018 r. (COM(2017)0674),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 22 listopada 2017 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych dotyczących polityk zatrudnienia państw członkowskich (COM(2017)0677),
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 22 listopada 2017 r. w sprawie zalecenia Rady w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro (COM(2017)0770),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 22 listopada 2017 r. zatytułowane „Sprawozdanie przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania na 2018 r.”(COM(2017)0771),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2017 r. zatytułowany „Ogólna ocena projektów planów budżetowych na 2018 r.”(COM(2017)0800),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 kwietnia 2017 r. zatytułowany „Ustanowienie Europejskiego filaru praw socjalnych”(COM(2017)0250),

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 kwietnia 2017 r. zatytułowany „Inicjatywa na rzecz wspierania równowagi między życiem zawodowym a prywatnym pracujących rodziców i opiekunów”(COM(2017)0252),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 kwietnia 2017 r. zatytułowany „Podsumowanie zalecenia z 2013 r. »Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji«”(SWD(2017)0258),
- uwzględniając siódmą edycję publikacji Komisji „Employment and Social Developments in Europe annual review (2017)”[Roczny przegląd dotyczący zatrudnienia i sytuacji społecznej w Europie (2017)], która koncentruje się na międzypokoleniowej sprawiedliwości i solidarności w Europie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 października 2016 r. zatytułowany „Gwarancja dla młodzieży i inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych trzy lata później”(COM(2016)0646),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 14 września 2016 r. dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (COM(2016)0604),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 września 2016 r. zatytułowany „Zwiększenie europejskich inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego: w kierunku drugiego etapu funkcjonowania Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych i nowego Europejskiego Planu Inwestycji Zewnętrznych”(COM(2016)0581),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 czerwca 2016 r. zatytułowany „Nowy europejski program na rzecz umiejętności – wspólne działania na rzecz wzmocnienia kapitału ludzkiego, zwiększania szans na zatrudnienie i konkurencyjności”(COM(2016)0381),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2016 r. zatytułowany „Europejski program na rzecz gospodarki dzielenia się”(COM(2016)0356),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 czerwca 2016 r. zatytułowany „Europa znów inwestuje. Wnioski z realizacji planu inwestycyjnego dla Europy”(COM(2016)0359),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2016 r. dotyczący rozpoczęcia konsultacji w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych (COM(2016)0127) oraz załączniki do niego,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 15 lutego 2016 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich (COM(2016)0071) i stanowisko Parlamentu z dnia 15 września 2016 r. w tej sprawie ⁽²⁾,
- uwzględniając pakiet Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. dotyczący inwestycji społecznych, w tym zalecenie 2013/112/UE zatytułowane „Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji” ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”(COM(2010)2020) oraz swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie pięciu przewodniczących z dnia 22 czerwca 2015 r. zatytułowane „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej”,

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0355.

⁽³⁾ Dz.U. L 59 z 2.3.2013, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

Środa, 14 marca 2018 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 7 grudnia 2015 r. dotyczące propagowania gospodarki społecznej jako siły napędowej rozwoju gospodarczego i społecznego w Europie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2017 r. w sprawie zwalczania nierówności jako czynnika sprzyjającego tworzeniu miejsc pracy i wzrostowi ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2017 r. w sprawie polityki gospodarczej strefy euro ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie strategii politycznych na rzecz zagwarantowania dochodu minimalnego jako narzędzia walki z ubóstwem ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2017 r. w sprawie nowego europejskiego programu na rzecz umiejętności ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie potrzeby opracowania unijnej strategii mającej na celu wyeliminowanie różnic w emeryturach ze względu na płeć i zapobieganie występowaniu takich różnic ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej w latach 2014–2015 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2017 r. ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2016 r. w sprawie tworzenia na rynku pracy warunków sprzyjających równowadze między życiem zawodowym a prywatnym ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie zapobiegania pracy nierejestrowanej i zniechęcania do niej ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie zmniejszenia nierówności ze szczególnym uwzględnieniem ubóstwa dzieci ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie inicjatywy w zakresie zielonego zatrudnienia: pełne wykorzystanie potencjału zielonej gospodarki pod względem tworzenia miejsc pracy ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. dotyczącą wpływu kryzysu na dostęp słabszych grup społecznych do usług opieki ⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽¹⁸⁾,

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0451.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0418.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0403.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0360.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0260.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0073.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0039.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0010.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0338.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 35 z 31.1.2018, s. 157.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 366 z 27.10.2017, s. 19.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 265 z 11.8.2017, s. 48.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 130.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 65 z 19.2.2016, s. 40.

Środa, 14 marca 2018 r.

- uwzględniając przyjęte przez Komitet ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych wnioski końcowe dotyczące wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej (z września 2015 r.),
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2017 z marca 2017 r. zatytułowane „Bezrobocie wśród młodzieży – czy polityka UE wpłynęła na zmianę sytuacji? Ocena gwarancji dla młodzieży i inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych”,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 25 września 2017 r. zatytułowane „Developments in working life in Europe: EurWORK annual review 2016” [Zmiany w życiu zawodowym w Europie: Roczny przegląd EurWORK za rok 2016], a w szczególności rozdział „Pay inequalities: Evidence, debate and policies” [Nierówności w wynagradzaniu: dowody, debata i polityka],
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 18 lipca 2017 r. dotyczące aktualnej sytuacji i zatytułowane „Pay inequalities experienced by posted workers: Challenges to the «equal treatment» principle” [Nierówności w wynagrodzeniu pracowników delegowanych: podważanie zasady równego traktowania], które szczegółowo przedstawia stanowiska rządów i partnerów społecznych w Europie, jeśli chodzi o zasadę równej płacy za taką samą pracę,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 26 czerwca 2017 r. zatytułowane „Occupational change and wage inequality: European Jobs Monitor 2017” [Zmiana zatrudnienia i nierówności w płacach: Europejski Monitor Zatrudnienia 2017]
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 19 kwietnia 2017 r. zatytułowane „Social mobility in the EU” [Mobilność społeczna w UE],
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 13 marca 2017 r. zatytułowane „Income inequalities and employment patterns in Europe before and after the Great Recession” [Nierówności w dochodach i modele zatrudnienia w Europie przed wielką recesją i po niej],
- uwzględniając sprawozdania Eurofoundu z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie aktualizacji za 2016 r. dotyczącej zaangażowania partnerów społecznych w europejski semestr oraz z dnia 16 lutego 2016 r. w sprawie roli partnerów społecznych w europejskim semestrze w okresie 2011–2014,
- uwzględniając sprawozdanie ogólne Eurofoundu z dnia 17 listopada 2016 r. zatytułowane „Sixth European Working Conditions Survey” [Szóste europejskie badanie warunków pracy],
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 12 marca 2015 r. zatytułowane „New forms of employment” [Nowe formy zatrudnienia],
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z dnia 29 października 2013 r. zatytułowane „Women, men and working conditions in Europe” [Kobiety, mężczyźni i warunki pracy w Europie],
- uwzględniając debatę z przedstawicielami parlamentów państw członkowskich na temat priorytetów europejskiego semestru na 2018 r.,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię przedstawioną przez Komisję Kultury i Edukacji (A8-0052/2018),

Środa, 14 marca 2018 r.

- A. mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia w UE wzrasta i w drugim kwartale 2017 r. osiągnął poziom 72,3 %, czyli 235,4 mln osób zatrudnionych, co stanowi postęp na drodze do osiągnięcia docelowego wskaźnika zatrudnienia określonego w strategii „Europa 2020” w wysokości 75 %; mając na uwadze, że między wieloma państwami członkowskimi nadal utrzymują się bardzo duże różnice, od 65 %, tj. znacznie poniżej średniej unijnej, w Grecji, w Chorwacji, we Włoszech i w Hiszpanii do ponad 75 % w Holandii, Danii, Zjednoczonym Królestwie, Niemczech i Szwecji, i że wciąż pozostaje sporo do zrobienia, aby wyjść z kryzysu, a w szczególności aby osiągnąć krajowe cele strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że wzrost zatrudnienia jest większy wśród starszych pracowników, osób wysoko wykwalifikowanych i mężczyzn niż wśród ludzi młodych, pracowników o niskich kwalifikacjach i kobiet; mając na uwadze, że w UE zatrudnienie mierzone w kategoriach pracopracowanych godzin na jednego pracownika jest nadal o 3 % niższe niż przed kryzysem, a w strefie euro – o 4 % niższe niż przed kryzysem, co wynika ze wzrostu zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin oraz zmniejszenia liczby godzin pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze; mając na uwadze, że obecnie w UE 18,9 mln osób wciąż pozostaje bez pracy, poziom inwestycji są nadal zbyt niski, wzrost płac jest ograniczony, a ubóstwo pracujących ciągle rośnie; mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 TUE Unia powinna dążyć do osiągnięcia pełnego zatrudnienia;
- B. mając na uwadze, że 18,9 mln osób w UE nadal pozostaje bez pracy, mimo iż stopa bezrobocia w UE i w strefie euro jest najniższa od dziewięciu lat i wynosi odpowiednio 7,5 % i 8,9 %; mając ponadto na uwadze, że ożywienie to jest wciąż bardzo nierówne w poszczególnych państwach członkowskich, a poziom stopy bezrobocia waha się od około 4 % w Niemczech do prawie 20 % w Hiszpanii i 23,6 % w Grecji; mając na uwadze, że ukryte bezrobocie – dotyczące osób bezrobotnych chętnych do pracy, ale nieposzukujących aktywnie zatrudnienia – w 2016 r. wynosiło 20 %, natomiast udział bezrobocia długoterminowego w UE utrzymuje się na alarmująco wysokim poziomie i przekracza 46,4 % (49,7 % w strefie euro); mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich bezrobocie pozostaje wysokie ze względu na brak wzrostu gospodarczego i słabości strukturalne; mając na uwadze, że jedną z przyczyn wysokiego bezrobocia są nieodpowiednie reformy rynku pracy; mając na uwadze, że wspieranie osób długotrwale bezrobotnych ma zasadnicze znaczenie, ponieważ w przeciwnym razie ich sytuacja zacznie wpływać na pewność siebie, dobrostan i przyszły rozwój tych osób, narażając je na ubóstwo i wykluczenie społeczne, jednocześnie osłabiając zarówno stabilność systemów zabezpieczenia społecznego, jak i europejski wymiar społeczny;
- C. mając na uwadze, że udział pracy w niepełnym wymiarze godzin od 2008 r. wzrósł o 11 %, a zatrudnienie w pełnym wymiarze zmniejszyło się w tym samym okresie o 2 %, natomiast wymuszona praca w niepełnym wymiarze godzin spadła z 29,3 % w 2013 r. do 27,7 % w 2016 r., lecz w dalszym ciągu stanowi jedną czwartą tego rodzaju umów;
- D. mając na uwadze, że segmentacja rynku pracy na stałe i niestandardowe formy zatrudnienia nadal budzi niepokój, przy czym w niektórych państwach członkowskich umowy na czas określony wynoszą od 10 % do 20 % zatrudnienia, a współczynnik przechodzenia na umowy stałe jest szczególnie niski i tymczasowe formy zatrudnienia stanowią raczej ślepy zaułek niż punkt wyjścia do stałego zatrudnienia; mając na uwadze, że zjawisko to uniemożliwia dużej liczbie pracowników korzystanie z bezpiecznego, stosunkowo dobrze płatnego zatrudnienia oraz pozbawia ich dobrych perspektyw, powodując przy tym różnice w wynagrodzeniu między pracownikami zatrudnionymi na czas nieokreślony i na czas określony;
- E. mając na uwadze, że mimo zaobserwowanej niewielkiej poprawy stopa bezrobocia wśród młodzieży nadal utrzymuje się na niepokojąco wysokim poziomie 16,6 % (18,7 % w strefie euro); mając na uwadze, że według projektu wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu wobec młodych ludzi częściej stosuje się niestandardowe i nietypowe formy zatrudnienia, obejmujące pracę tymczasową, wymuszoną pracę w niepełnym wymiarze godzin i pracę za niższe wynagrodzenie; mając na uwadze, że w 2016 r. liczba młodych ludzi w wieku od 15 do 24 lat, którzy nie kształcili się, nie pracowali ani nie szkolili się (zwanych młodzieżą NEET), nadal wynosiła 6,3 mln osób; mając na uwadze, że państwa członkowskie mogą przeciwdziałać bezrobociu wśród ludzi młodych przez opracowanie i wdrożenie ramowych uregulowań dla rynku pracy, systemów kształcenia i szkolenia oraz aktywnej polityki rynku pracy, opierając się na zakazie dyskryminacji ze względu na wiek w związku z art. 19 TFUE i dyrektywą Rady 2000/78/WE o równym traktowaniu w zakresie zatrudnienia;
- F. mając na uwadze, że różnice w poziomach stopy bezrobocia między państwami członkowskimi uległy zmniejszeniu, lecz nadal utrzymują się na poziomie wyższym niż przed kryzysem; mając na uwadze, że bezrobocie długotrwałe, które w UE wynosi średnio 46,6 %, a w strefie euro 49,7 % całkowitego bezrobocia, w niektórych państwach członkowskich utrzymuje się na poziomie powyżej 50 %; mając na uwadze, że przy obliczaniu stopy bezrobocia uwzględnia się tylko osoby, które nie mają pracy i aktywnie poszukiwały zatrudnienia w ciągu ostatnich czterech tygodni, natomiast stopa bezrobocia długotrwałego mierzy jedynie odsetek ludności aktywnej zawodowo w wieku od 15 do 74 lat, która jest bezrobotna od co najmniej 12 miesięcy;
- G. mając na uwadze, że różnice w poziomie zatrudnienia ze względu na płeć wciąż się utrzymują i wynoszą obecnie w UE 11,6 %, przy czym wskaźnik zatrudnienia w podziale na płeć wynosi 76,9 % w przypadku mężczyzn i 65,3 % w przypadku kobiet, a różnice są jeszcze większe wśród kobiet urodzonych poza terytorium UE oraz kobiet romskich; mając na uwadze, że różnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy jest jeszcze większe i w 2016 r. wyniosło 23 punkty procentowe (p.p.), a w czterech państwach członkowskich przekroczyło nawet 30 p.p., przy czym w przypadku 23,5 % kobiet jest to wymuszone zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin; mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia kobiet z co najmniej jednym dzieckiem w wieku poniżej sześciu lat jest o 9 p.p. niższy niż wskaźnik zatrudnienia kobiet bezdzietnych, a w 2016 r. 19 % potencjalnej siły roboczej kobiet w UE było nieaktywne w związku z opieką nad dziećmi lub niesamodzielnymi osobami dorosłymi; mając na uwadze, że ze względu na niższe wskaźniki zatrudnienia w ekwiwalentach pełnego czasu pracy kobiety dotknęło znaczne zróżnicowanie wynagrodzeń, które w 2015 r. w UE wyniosło średnio 16,3 %, od 26,9 % w Estonii do 5,5 % we Włoszech i w Luksemburgu;

Środa, 14 marca 2018 r.

- H. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie zmagają się z problemami strukturalnymi na rynku pracy, takimi jak niska aktywność oraz niedopasowanie umiejętności i kwalifikacji; mając na uwadze rosnącą potrzebę wprowadzenia konkretnych środków służących integracji lub ponownej integracji osób nieaktywnych zawodowo w celu zaspokojenia potrzeb rynku pracy;
- I. mając na uwadze, że społeczeństwa w Unii Europejskiej starzeją się (prawie 20 % ludności europejskiej ma ponad 65 lat i szacuje się, że do 2050 r. będzie to 25 %) i rośnie odsetek osób w wieku emerytalnym, co stawia przed państwami członkowskimi dodatkowe wyzwania, gdyż może wymagać od nich dokonania korekt, aby utrzymać odpowiednio finansowane i sprawnie działające systemy zabezpieczenia społecznego, opieki zdrowotnej i opieki długoterminowej oraz zaspokajając potrzeby w zakresie świadczenia opieki formalnej i nieformalnej; mając na uwadze, że opiekunowie nieformalni pełnią niezwykle pożyteczną rolę w społeczeństwie; mając na uwadze, że oczekiwana długość życia w chwili urodzenia w UE-28 nieco się skróciła w 2015 r. i została oszacowana średnio na 80,6 lat (0,3 roku krócej niż w 2014 r.), 83,3 lata w przypadku kobiet (0,3 roku krócej niż w 2014 r.) i 77,9 lat w przypadku mężczyzn (0,2 roku krócej niż w 2014 r.); mając na uwadze, że był to pierwszy spadek średniej długości życia w UE-28 od 2002 r., czyli od kiedy dostępne są dane na temat średniej długości życia we wszystkich państwach członkowskich, i że tendencję tę można zaobserwować w większości państw członkowskich; mając na uwadze, że według danych Eurostatu nie można jeszcze stwierdzić, czy skrócenie średniej długości życia między rokiem 2014 a 2015 ma jedynie charakter tymczasowy czy też utrzyma się w kolejnych latach;
- J. mając na uwadze, że wyzwania demograficzne obejmują takie czynniki jak wyludnienie i rozproszenie ludności, które utrudniają rozwój danych regionów i zagrażają spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w UE;
- K. mając na uwadze, że w kilku państwach członkowskich, takich jak Malta, Hiszpania czy Rumunia, wskaźnik wczesnego kończenia nauki wynosi około 20 %, a w Portugalii, w Bułgarii, we Włoszech, na Węgrzech, w Zjednoczonym Królestwie i w Grecji wciąż przewyższa wyznaczony dla UE poziom wynoszący 10 %; mając na uwadze, że wczesne kończenie nauki jest złożonym wyzwaniem na poziomie indywidualnym, krajowym i europejskim; mając na uwadze, że pochodzenie ze środowisk w niekorzystnej sytuacji społeczno-ekonomicznej, środowisk migracyjnych oraz przynależność do grupy o specjalnych potrzebach to najczęstsze czynniki przesądzające o słabych osiągnięciach szkolnych i wcześniejszym kończeniu nauki, zważywszy że średni odsetek osób osiągających słabe wyniki w naukach przyrodniczych i znajdujących się w dolnym kwartyle społeczno-ekonomicznym populacji uczniów w ramach PISA 2015 w UE wynosi około 34 %, tj. 26 p.p. więcej niż w górnym kwartyle społeczno-ekonomicznym;
- L. mając na uwadze, że sektor gospodarki społecznej reprezentuje 2 mln przedsiębiorstw (w przybliżeniu 10 % wszystkich uni-jnych przedsiębiorstw) i zatrudnia ponad 14 mln osób (około 6,5 % czynnej zawodowo ludności UE); mając na uwadze znaczenie tego sektora w podejmowaniu licznych wyzwań, jakie stoją przed dzisiejszymi społeczeństwami, w szczególności starzenia się ludności;
- M. mając na uwadze, że 80 mln Europejczyków jest niepełnosprawnych; mając na uwadze, że wdrażanie środków służących dostępności dla niepełnosprawnych stale się opóźnia;
- N. mając na uwadze, że mimo zaobserwowanych pewnych postępów w eliminowaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego w społeczeństwie nadal występują grupy znajdujące się w niekorzystnej sytuacji i nie do zaakceptowania jest, aby 119 mln Europejczyków było zagrożone ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, z czego 25 mln stanowią dzieci (ponad jedna czwarta wszystkich dzieci w UE), podczas gdy na poziomie poszczególnych państw członkowskich i Unii jako całości utrzymują się dysproporcje między regionami, przez co UE daleka jest od osiągnięcia celu strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że w dwóch trzecich krajów UE wciąż rosną nierówności dochodowe; mając na uwadze, że w całej UE najbogatsze 20 % gospodarstw domowych uzyskało dochody o 5,1 raza wyższe niż najuboższe 20 % gospodarstw domowych, a w niektórych krajach Europy Wschodniej i Południowej stosunek ten wyniósł 6,5 i więcej, czyli niemal dwukrotnie więcej niż w niektórych osiągających najlepsze wyniki krajach Europy Środkowej i krajach skandynawskich; mając na uwadze, że wysoki poziom nierówności jest nadal przeszkodą dla równości szans w dostępie do edukacji, szkoleń i ochrony socjalnej, a tym samym ma ujemny wpływ na sprawiedliwość społeczną, spójność społeczną i trwały rozwój gospodarczy;
- O. mając na uwadze, że według publikacji Komisji pt. „Employment and Social Developments in Europe (2017)” w 2015 r. 118,8 mln osób było zagrożone ubóstwem lub wykluczeniem społecznym (wskaźnik AROPE), czyli o 1,7 mln więcej niż w 2008 r., co jest wynikiem dalekim od realizacji celu strategii „Europa 2020” w postaci zmniejszenia wskaźnika AROPE o 20 mln, przy czym między poszczególnymi państwami członkowskimi występują znaczne różnice, od 5 % lub mniej w Czechach i Niemczech do około 20 % w Grecji i Hiszpanii; mając na uwadze, że wskaźnik AROPE dla dzieci (0–17 lat) w 2016 r. wynosił 26,4 % i był wyższy od wskaźnika dla dorosłych (16–64 lat; 24,2 %) oraz przewyższał o niemal 10 p.p. wskaźnik dla osób starszych (65+ lat; 18,3 %); mając na uwadze, że liczba dzieci żyjących w ubóstwie w Europie utrzymuje się na alarmująco wysokim poziomie ponad 25 milionów i że ubóstwo w dzieciństwie może mieć wpływ na całe życie i utrwała dziedziczenie marginalizacji przez kolejne pokolenia; mając na uwadze, że polityka społeczna jest istotna dla osiągnięcia spójności i zbliżenia UE do obywateli;

Środa, 14 marca 2018 r.

- P. mając na uwadze, że w Europie wciąż mamy do czynienia z ubóstwem pracujących, którego najwyższy poziom jest w Hiszpanii (13,1 %), Grecji (14 %) i Rumunii (18,6 %), co dowodzi, że samo zatrudnienie nie zawsze wystarcza, by wydobyc ludzi z ubóstwa, i odzwierciedla różne tendencje rynku pracy, między innymi zatrudnienie na część etatu lub zatrudnienie tymczasowe, poziom płac i intensywność pracy w gospodarstwach domowych oraz złe warunki pracy; mając na uwadze, że wzrost płac w UE jest ograniczony i w ciągu ostatnich dwóch lat wynosił mniej niż 1 %, natomiast zróżnicowanie wynagrodzeń pracowników jest w UE raczej duże i sięga od 4,6 EUR za godzinę pracy w Bułgarii do 43,3 EUR za godzinę pracy w Luksemburgu; mając na uwadze, że realny wzrost płac następował wolniej niż średni wzrost wydajności w 18 z 28 państw członkowskich i pozostawał w tyle nawet za spadkiem stopy bezrobocia; mając na uwadze, że kształtowanie płac leży w gestii władz krajowych;
- Q. mając na uwadze, że edukacja ma kluczowe znaczenie dla integracji młodych ludzi na rynku pracy i należy przede wszystkim do obowiązków państw członkowskich, choć przy wsparciu ze strony Komisji; mając na uwadze, że wszyscy powinni mieć dostęp do wysokiej jakości edukacji i szkoleń, zważywszy że wskaźnik zatrudnienia wśród młodych osób (w wieku 20–34 lat) z wyższym wykształceniem w UE wynosi 82,8 %, czyli ponad 10 p.p. więcej niż w przypadku osób z wykształceniem średnim II stopnia; mając na uwadze, że szkolenia zawodowe zaczynają zdobywać zaufanie zarówno młodych Europejczyków, jak i przedsiębiorstw, które doceniają ich umiejętności; mając na uwadze, że szkolenia odbyte w kontekście nieformalnym również dają Europejczykom narzędzia przydatne na rynku pracy;
- R. mając na uwadze, że choć transformacja cyfrowa wymaga od pracowników posiadania co najmniej podstawowych umiejętności cyfrowych, według szacunków 44 % populacji UE takich umiejętności nie posiada ⁽¹⁾;
- S. mając na uwadze, że zgodnie z art. 168 TFUE przy określaniu i realizowaniu wszystkich polityk i działań Unii należy zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego; mając na uwadze, że przyczyni się to do włączenia społecznego, sprawiedliwości społecznej i równości; mając na uwadze, że postęp technologiczny i naukowy, który z zadowoleniem przyjęto w analizie wzrostu gospodarczego na 2018 r., umożliwia znalezienie lepszych, skuteczniejszych i bardziej przystępnych terapii i leków; mając na uwadze, że dzięki tym postępom osoby cierpiące na szczególne przewlekłe dolegliwości będą w stanie wejść na rynek pracy lub o wiele dłużej na nim pozostawać; mając na uwadze, że cel ten trudno jest obecnie zrealizować przez wysokie koszty leków;
- T. mając na uwadze, że polityka fiskalna w państwach członkowskich odgrywa znaczącą rolę w stabilizowaniu otoczenia makroekonomicznego, a jednocześnie służy innym celom, takim jak stabilność budżetowa czy redystrybucja dochodów;
- U. mając na uwadze, że zapewnienie systemów zabezpieczenia społecznego i zarządzanie nimi podlega kompetencji państw członkowskich, a Unia te działania koordynuje, ale ich nie harmonizuje;
- V. mając na uwadze, że w szeregu państw członkowskich dochody do dyspozycji brutto sektora gospodarstw domowych w przeliczeniu na mieszkańca wciąż nie wróciły do poziomu sprzed kryzysu, a w wielu przypadkach są o 20 do 30 p.p. niższe niż w 2008 r.;
- W. mając na uwadze, że zdolność gospodarki unijnej do wywołania długoterminowego wzrostu jest mniejsza niż w przypadku naszych najważniejszych konkurentów; mając na uwadze, że Komisja oszacowała potencjalny wzrost w UE na około 1,4 % przy wzroście w Stanach Zjednoczonych w wysokości 2 %;
- X. mając na uwadze, że praca nierejestrowana pozbawia osoby pracujące praw, sprzyja dumpingowi socjalnemu i ma poważne konsekwencje dla budżetu, wywołuje negatywne skutki w dziedzinie zatrudnienia, wydajności, jakości pracy i rozwoju umiejętności, jak również ujemnie wpływa na skuteczność i efektywność systemu emerytalnego; mając na uwadze, że należy dołożyć większych starań, aby przekształcić pracę nierejestrowaną w pracę rejestrowaną;

(¹) Indeks gospodarki cyfrowej i społeczeństwa cyfrowego, Komisja Europejska.

Środa, 14 marca 2018 r.

- Y. mając na uwadze, że regiony najbardziej oddalone borykają się z ogromnymi trudnościami wynikającymi z ich specyfiki, która ogranicza ich potencjał wzrostu; mając na uwadze, że stopa bezrobocia w tych regionach wynosi od 11,2 % do 27,1 %, a długotrwałe bezrobocie od 54,5 % do 80,9 %; mając na uwadze, że w regionach tych stopa bezrobocia osób młodych przekracza 40 %;
- Z. mając na uwadze, że według badań Eurofoundu w większości państw członkowskich zaangażowanie partnerów społecznych w opracowywanie krajowych programów reform stopniowo się poprawia, choć wciąż utrzymują się znaczące różnice w wynikach, jeśli chodzi o jakość i efektywność ogólnego zaangażowania krajowych partnerów społecznych w proces europejskiego semestru;
- AA. mając na uwadze, że nieopublikowane jeszcze badanie Eurofoundu na temat zaangażowania partnerów społecznych w europejski semestr ma wskazywać na proces konsolidacji i rosnącą świadomość w związku z wytyczną nr 7 dotyczącą polityki zatrudnienia, a dokładniej poprawy funkcjonowania rynków pracy; mając jednak na uwadze, że partnerzy społeczni podkreślają potrzebę zapewnienia odpowiedniego zaangażowania przez umożliwienie rzeczowych i przeprowadzonych w odpowiednim czasie konsultacji, wymiany pomysłów i informacji zwrotnych oraz nagłośnienie ich opinii;
1. z zadowoleniem przyjmuje roczną analizę wzrostu gospodarczego na 2018 r. wraz z włączonym do niej Europejskim filarem praw socjalnych jako ważny element ogólnej polityki na rzecz wysokiej jakości zatrudnienia, trwałego wzrostu gospodarczego i inwestycji, w dążeniu do wzrostu wydajności i płac, tworzenia nowych miejsc pracy, zmniejszenia nierówności i ubóstwa oraz poprawy ochrony socjalnej i dostępu do usług publicznych, jak również ich jakości; stwierdza, że roczna analiza wzrostu gospodarczego opiera się na strategii inwestycyjnej, reformach strukturalnych i odpowiedzialnych finansach publicznych, którym powinny towarzyszyć polityki i środki realizujące zasady i cele Europejskiego filaru praw socjalnych; podkreśla, że w ramach europejskiego semestru Komisja powinna usprawnić proces koordynacji polityki, aby lepiej monitorować negatywne tendencje mogące zwiększyć nierówności i osłabić postęp społeczny, zapobiegać im oraz je korygować, i w ten sposób powiązać koordynację gospodarczą z wynikami w zakresie zatrudnienia i sytuacji społecznej; apeluje do państw członkowskich o zastosowanie się do priorytetów określonych w analizie i w towarzyszącym jej wspólnym sprawozdaniu o zatrudnieniu, tak aby ich krajowe polityki i strategie wspierały wzrost, zrównoważony rozwój gospodarczy, wysokiej jakości zatrudnienie, spójność społeczną, ochronę socjalną i włączenie społeczne; zwraca uwagę na znaczenie, jakie ma ochrona praw pracowników i zwiększanie ich siły przetargowej;
 2. podkreśla potrzebę przeprowadzenia reform strukturalnych zrównoważonych pod względem społecznym i gospodarczym i ukierunkowanych na uzyskanie „najwyższej oceny w kwestiach społecznych” przez poprawę sytuacji na rynku pracy sprzyjającemu włączeniu społecznemu oraz polityki społecznej odpowiadającej potrzebom pracowników i słabszych grup społecznych, tak aby pobudzić inwestycje, stworzyć miejsca pracy wysokiej jakości, pomagać pracownikom w zdobywaniu niezbędnych umiejętności, promować równość szans na rynku pracy i sprawiedliwe warunki pracy, zwiększyć wydajność pracy, wspierać wzrost wynagrodzeń oraz stabilne i adekwatne systemy zabezpieczenia społecznego, a także podnieść poziom życia wszystkich obywateli; zwraca uwagę na potrzebę wspierania środowiska przyjaznego zarówno biznesowi, jak i pracownikom z myślą o tworzeniu stabilniejszych miejsc pracy przy jednoczesnym zachowaniu równowagi między wymiarem społecznym a gospodarczym i podejmowaniu wspólnych, uzupełniających się decyzji; wzywa państwa członkowskie do stopniowego przenoszenia obciążeń podatkowych z pracy na inne źródła bez jednoczesnego narażania zabezpieczenia społecznego; apeluje do państw członkowskich o podjęcie środków na rzecz podniesienia poziomu życia i zmniejszenia nierówności;
 3. podkreśla, że dialog społeczny i rokowania zbiorowe to dla pracodawców i związków zawodowych kluczowe narzędzia ustalania sprawiedliwych płac i warunków pracy i że mocne systemy rokowań zbiorowych zwiększają odporność państw członkowskich w czasach kryzysu gospodarczego; przypomina, że prawo do rokowań zbiorowych to kwestia, która dotyczy wszystkich pracowników w Europie i wiąże się z istotnymi konsekwencjami dla demokracji i praworządności, w tym dla poszanowania podstawowych praw socjalnych, i że rokowania zbiorowe stanowią jedno z europejskich praw podstawowych, a instytucje unijne są zobowiązane tego prawa przestrzegać w myśl art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; apeluje w związku z tym o strategię polityczną respektującą, promującą i wzmacniającą rokowania zbiorowe oraz pozycję pracowników w systemach ustalania wynagrodzeń, które odgrywają decydującą rolę w zapewnieniu wysokich standardów warunków pracy; jest zdania, że wszystkie te środki należy wprowadzić z myślą o wsparciu zagregowanego popytu i ożywienia koniunktury, zmniejszeniu nierówności płac i zwalczaniu ubóstwa pracujących;
 4. apeluje o większy nacisk na zwalczanie ubóstwa i pogłębiających się nierówności oraz wzmocnienie inwestycji społecznych z uwagi na ich korzyści gospodarcze i społeczne; przypomina, że gospodarki o wyższym poziomie inwestycji społecznych są bardziej odporne na wstrząsy; apeluje do państw członkowskich i Komisji, aby w ramach obowiązujących zasad paktu stabilności i wzrostu stworzyły możliwości dla publicznych inwestycji społecznych i, w razie potrzeby, zwiększenia inwestycji w infrastrukturę społeczną i wspieranie osób w najcięższej sytuacji, z myślą o odpowiednim przeciwdziałaniu nierówności, w szczególności dzięki systemom opieki społecznej, które zapewniają należyte i właściwie ukierunkowane wsparcie dochodu; wzywa Komisję do przeprowadzenia, w stosownych przypadkach, bardziej szczegółowej oceny, która określi, jakie rodzaje wydatków mogą bezdyskusyjnie zostać uznane za inwestycje społeczne;

Środa, 14 marca 2018 r.

5. uważa, że istotne znaczenie ma wspieranie dialogu międzykulturowego w celu ułatwienia migrantom, uchodźcom i osobom ubiegającym się o azyl wchodzenia na rynek pracy oraz integracji ze społeczeństwem; wyraża zaniepokojenie wciąż niskim udziałem mniejszości etnicznych w rynku pracy; apeluje w związku z tym do państw członkowskich o właściwe wdrażanie dyrektyw 2000/78/WE i 2000/43/WE; przypomina, że osoby nowo przybyłe wnoszą nowe umiejętności i wiedzę i wzywa do doskonalenia i promowania narzędzi zapewniających wielojęzyczne informacje o możliwościach w zakresie edukacji formalnej i nieformalnej, szkoleń i praktyk zawodowych oraz wolontariatu;
6. wzywa Komisję, by poczyniła starania w celu integracji lub utrzymania na rynku pracy osób, które cierpią na określone dolegliwości, np. przewlekły ból; podkreśla potrzebę przejścia na rynek pracy dostosowany do ich sytuacji, bardziej elastyczny i niedyskryminacyjny, tak by osoby te mogły również przyczynić się do rozwoju gospodarczego UE, zmniejszając w ten sposób obciążenie systemów zabezpieczenia społecznego;
7. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie Komisji dla inwestycji na rzecz większego zrównoważenia środowiskowego i uznanie jego potencjału dla całej gospodarki; zgadza się, że wspieranie przejścia na zieloną gospodarkę o obiegu zamkniętym ma wysoki potencjał tworzenia miejsc pracy netto;
8. z zadowoleniem przyjmuje międzyinstytucjonalną proklamację Europejskiego filaru praw socjalnych i uważa, że europejski semestr powinien wspierać realizację zawartych w niej 20 najważniejszych zasad dotyczących równych szans, dostępu do rynku pracy, sprawiedliwych warunków pracy i ochrony socjalnej oraz włączenia społecznego, które powinny stanowić punkt odniesienia i zalecenie przy wdrażaniu cyklu koordynacji polityki w ramach europejskiego semestru, by Europa mogła naprawdę uzyskać „najwyższą ocenę w kwestiach społecznych” oraz by zapewnić wzrost gospodarczy i przewidywalną, zrównoważoną sytuację finansową podporządkowaną celom polityki gospodarczej i polityki zatrudnienia, a tym samym przyczynić się do osiągnięcia głównych, priorytetowych celów strategii „Europa 2020”; podkreśla, że proces koordynacji europejskiego semestru jest instrumentem kluczowym z punktu widzenia konsolidacji europejskiego wymiaru społecznego, który stał się podstawą filaru praw socjalnych; zaznacza, że Europejski filar praw socjalnych stanowi pierwszy krok do wypracowania wspólnego podejścia do ochrony i rozwoju praw socjalnych w całej UE, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w działaniach prowadzonych przez państwa członkowskie; wzywa w związku z tym Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji mających na celu umocnienie praw socjalnych przy użyciu konkretnych, specjalnych narzędzi (prawodawstwo, mechanizmy kształtowania polityki i instrumenty finansowe) i do realizacji konkretnych wyników; zwraca uwagę na nadrzędny charakter praw podstawowych;
9. dostrzega wysiłki podejmowane w celu wzmocnienia społecznego wymiaru europejskiego semestru; apeluje o dalsze działania na rzecz zrównoważenia priorytetów socjalnych i gospodarczych oraz o wyższą jakość monitorowania i rekomendacji wydawanych w obszarze społecznym;
10. z zadowoleniem przyjmuje nową tablicę wyników, która zawiera 14 podstawowych wskaźników umożliwiających analizę wyników państw członkowskich w zakresie zatrudnienia i sytuacji społecznej według trzech głównych wymiarów określonych w kontekście filaru praw socjalnych;
11. podkreśla, że średnio w UE odnotowano poprawę w przypadku 11 z 14 podstawowych wskaźników w ciągu ostatniego roku, za który dostępne są dane, co potwierdza stałą poprawę sytuacji na rynku pracy i sytuacji społecznej, towarzyszącą ożywieniu gospodarczemu; zauważa jednak, że – jak stwierdziła Komisja – osiągnięcie pozytywnej konwergencji społecznej wymaga działań zgodnych z wymiarami określonymi w filarze socjalnym oraz że analiza podstawowych wskaźników wskazuje na co najmniej jedną „sytuację krytyczną” w 17 z 28 państw członkowskich;
12. przyznaje, że mimo poprawy sytuacji w gospodarce i zatrudnieniu, odnotowanej w ostatnich latach w całej UE, wypracowane zyski nie zawsze były równo rozłożone, gdyż liczba osób dotkniętych ubóstwem i wykluczeniem społecznym jest nadal zbyt wysoka; jest zaniepokojony pogłębiającą się nierównością w UE i jej państwach członkowskich oraz rosnącą liczbą osób pracujących zagrożonych ubóstwem, do których zaliczają się nie tylko osoby pracujące w niepełnym wymiarze czasu, ale także osoby zatrudnione w pełnym wymiarze; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nie ustawały w wysiłkach na rzecz poprawy sytuacji tych osób, a także by bardziej doceniły pracę i wiedzę organizacji pozarządowych, organizacji walczących z ubóstwem oraz samych osób dotkniętych ubóstwem, przez wspieranie ich udziału w wymianie dobrych praktyk; zwraca uwagę, że wysoki poziom nierówności zmniejsza produkcję gospodarczą i potencjał trwałego wzrostu; podkreśla, że integracja osób długotrwale bezrobotnych za pomocą indywidualnie dopasowanych środków ma kluczowe znaczenie w zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz przyczynia się do stabilności krajowych systemów zabezpieczenia społecznego; wzywa do ustanowienia i rozwoju partnerstw między wszystkimi zainteresowanymi stronami w celu zapewnienia narzędzi niezbędnych, by lepiej reagować na potrzeby rynku pracy, proponować skuteczne rozwiązania i zapobiegać długotrwałemu bezrobociu; podkreśla konieczność stosowania skutecznej polityki rynku pracy w celu zmniejszenia długotrwałego bezrobocia; uważa, że państwa członkowskie powinny w większym stopniu pomagać osobom bezrobotnym, zapewniając przystępne, łatwo dostępne i wysokiej jakości usługi w zakresie wspierania w poszukiwaniu pracy, szkoleń i przekwalifikowywania się, a jednocześnie chronić osoby niezdolne do udziału w rynku;

Środa, 14 marca 2018 r.

13. wzywa Komisję, by przy układaniu zaleceń dotyczących polityki w kontekście europejskiego semestru wzięła pod uwagę cele rozwoju społecznego;

14. ponownie wyraża zaniepokojenie odnotowaną w różnych państwach członkowskich zmiennością stopy zatrudnienia i bezrobocia, a w szczególności zwraca uwagę na niepokojąco wysoki wskaźnik niepełnego zatrudnienia i ukrytego bezrobocia; jest w szczególności zaniepokojony wysokim poziomem bezrobocia młodzieży, które w UE wynosi ponad 11 % z wyjątkiem kilku państw członkowskich – Austrii, Republiki Czeskiej, Niemiec, Węgier, Malty i Niemiec; uważa, że szczególnie niepokojącym zjawiskiem jest to, że w niektórych krajach nadal utrzymuje się duża liczba młodzieży NEET oraz osób wcześniej kończących naukę; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych o 2,4 mld EUR na lata 2017–2020; podkreśla, że w razie potrzeby należy rozważyć przyznanie na tę inicjatywę dodatkowych środków na szczeblu UE oraz że państwa członkowskie powinny zadbać o to, aby gwarancja dla młodzieży była w pełni otwarta dla wszystkich grup, w tym dla osób wymagających szczególnego traktowania; przypomina sprawozdanie specjalne nr 5 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pt.: „Bezrobocie wśród młodzieży – czy polityka UE wpłynęła na zmianę sytuacji?”

15. podziela opinię Komisji, że „systemy ochrony socjalnej powinny zapewnić prawo do świadczenia dochodu minimalnego”; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia adekwatnego dochodu minimalnego powyżej granicy ubóstwa zgodnie z przepisami i praktykami krajowymi oraz przy udziale partnerów społecznych, a także do zagwarantowania, że będzie on dostępny dla wszystkich ludzi, a ukierunkowany na osoby najbardziej potrzebujące; uważa, że systemom dochodu minimalnego, aby stały się skutecznym narzędziem w walce z ubóstwem, powinien towarzyszyć dostęp do wysokiej jakości i przystępnych cenowo dóbr i usług publicznych, a także środków mających na celu promowanie równych szans oraz ułatwianie integracji na rynku pracy;

16. wzywa Komisję do stworzenia europejskiego numeru ubezpieczenia społecznego, aby ułatwić wymianę informacji i zapewnić wszystkim dostęp do informacji o ich aktualnych i dawnych uprawnieniach oraz by zapobiegać nadużyciom;

17. przypomina Komisji, że ochrona socjalna to podstawa tworzenia sprawiedliwych warunków zatrudnienia oraz że po zasięgnięciu opinii partnerów społecznych należy opracować konkretne propozycje, dzięki którym wszystkie osoby, niezależnie od formy zatrudnienia, będą mogły nabywać uprawnienia do ochrony socjalnej, w tym również do odpowiednich świadczeń emerytalnych;

18. wzywa Komisję, by w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) i europejskiego semestru zwiększyła wysiłki na rzecz wspierania szeroko zakrojonej polityki publicznej w państwach członkowskich, koncentrując się na ułatwieniu przechodzenia z etapu edukacji na rynek pracy lub wychodzenia z (długotrwałego) bezrobocia, a zwłaszcza wzywa do pełnego wdrożenia działań na szczeblu krajowym przedstawionych w zaleceniu Rady w sprawie integracji osób długotrwale bezrobotnych na rynku pracy⁽²⁰⁾; wzywa państwa członkowskie i Komisję, by zachęcały do uczenia się przez całe życie, szczególnie starszych pracowników, co ma im pomóc dostosować kompetencje i zwiększyć ich szanse na zatrudnienie;

19. jest zaniepokojony utrzymującym się wysokim poziomem ubóstwa w Europie, prawie dekadę po nadejściu kryzysu, i międzypokoleniowym podziałem, który jest tego konsekwencją, w tym w państwach członkowskich, gdzie mniej osób jest zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym; jest szczególnie zaniepokojony rosnącym w niektórych państwach członkowskich wskaźnikiem ubóstwa dzieci i ubóstwa pracujących, mimo odczuwalnego w ostatnich latach ożywienia makroekonomicznego; zauważa, że w ponad jednej trzeciej państw członkowskich sytuacja, jeśli chodzi o odsetek dzieci w placówkach wczesnej edukacji i opieki, jest dramatyczna; wzywa Komisję do wsparcia państw członkowskich w opracowywaniu i wdrażaniu reform strukturalnych oraz do oceny skutków społecznych i pod względem dystrybucji;

20. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia wszelkich niezbędnych środków mających na celu radykalne ograniczenie ubóstwa w Europie, zwłaszcza wśród dzieci, a w szczególności do przedstawienia konkretnych propozycji umieszczających dzieci w centrum obecnej polityki łagodzenia ubóstwa, zgodnie z zaleceniem Komisji „Inwestowanie w dzieci” i z należytym uwzględnieniem działań przygotowawczych ustanowionych w budżecie UE na lata 2017 i 2018, a także przedmiotowych rezolucji Parlamentu, dopilnowując przyjęcia środków gwarantujących dzieciom zagrożonym ubóstwem bezpłatny dostęp do opieki zdrowotnej, edukacji i opieki nad dziećmi, godziwe warunki mieszkaniowe i odpowiednie żywienia; podkreśla, że konieczne jest, aby państwa członkowskie przyjęły krajowe plany zmniejszenia ubóstwa dzieci, ze szczególnym naciskiem na ograniczony wpływ transferów socjalnych na redukowanie ryzyka ubóstwa;

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 67 z 20.2.2016, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

21. z zadowoleniem odnosi się do tego, że w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2018 r. został położony nacisk na odpowiednie budownictwo socjalne i inne rodzaje pomocy mieszkaniowej, które należą do podstawowych świadczeń, w tym na ochronę osób w trudnej sytuacji przed nieuzasadnioną przymusową eksmisją i egzekucją z nieruchomości, a także na przeciwdziałanie bezdomności; apeluje o zwiększone monitorowanie w ramach semestru bezdomności i wykluczenia mieszkaniowego i o wydawanie odpowiednich zaleceń;
22. z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przejrzystych i przewidywalnych warunków pracy w Unii Europejskiej zastępującej obecną dyrektywę w sprawie pisemnego oświadczenia;
23. podkreśla, że stopa bezrobocia wśród osób młodych i nisko wykwalifikowanych jest wyższa niż wśród dorosłych wysoko wykwalifikowanych pracowników; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia wdrażania Nowego europejskiego programu na rzecz umiejętności, którego celem jest wspieranie podnoszenia kwalifikacji dla osób o specyficznych brakach jeśli chodzi o umiejętności, aby pomóc im w powrocie na rynek pracy;
24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz inwestowania w przystępne cenowo, dostępne i wysokiej jakości kształcenie i szkolenia, innowacje wspierające wzrost wydajności pracy, w aktywne polityki w zakresie rynku pracy, włączenie społeczne i integrację na rynku pracy oraz w wydajniejsze i dostosowane do potrzeb publiczne i prywatne służby zatrudnienia – przy uwzględnieniu różnic między regionami i państwami pod względem warunków geograficznych, sytuacji demograficznej i dochodów – aby zagwarantować, że nabywane umiejętności będą dostosowane do popytu na rynku pracy, by dać ludziom poczucie sprawczości i zapewnić ich integrację na rynku pracy oraz by zmniejszyć liczbę osób wcześniej kończących naukę; w tym kontekście zwraca uwagę na rosnące zapotrzebowanie na umiejętności cyfrowe i inne umiejętności przekrojowe, a także podkreśla, że ich rozwój jest pilny i szczególnie konieczny oraz powinien objąć wszystkie grupy społeczne, ze zwróceniem szczególnej uwagi na pracowników o niskich kwalifikacjach i osoby młode; przypomina o znaczeniu inicjatyw służących wspieraniu długoterminowej mobilności studentów i młodych absolwentów szkół i placówek szkolenia zawodowego, pozwalających wykształcić wykwalifikowaną i mobilną siłę roboczą w perspektywnych sektorach;
25. jest zdania, że wzajemne uznawanie kwalifikacji pomoże rozwiązać problem, jakim jest, z jednej strony, niedobór wykwalifikowanej kadry na europejskim rynku pracy, a z drugiej strony liczba osób poszukujących pracy, szczególnie młodych; przypomina o znaczeniu umiejętności i kompetencji nabywanych w pozaformalnych i nieformalnych kontekstach uczenia się dla zwiększenia szans na zatrudnienie osób młodych oraz osób, które były poza rynkiem pracy z uwagi na obowiązki opiekuńcze; podkreśla w związku z tym znaczenie stworzenia systemu uznawania pozaformalnych i nieformalnych form wiedzy i doświadczenia, zwłaszcza tych nabytych dzięki wolontariatowi; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja uwzględniła w rocznej analizie wzrostu gospodarczego rolę, jaką odgrywa uznawanie tych umiejętności w kontekście Programu na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia w Europie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zmodernizowania szkolenia zawodowego i położenia większego nacisku na uczenie się oparte na pracy, w tym na wysokiej jakości praktyki zawodowe;
26. wzywa państwa członkowskie, aby wspierały programy praktyk zawodowych i w pełni wykorzystywały fundusze przeznaczone dla stażystów w ramach programu Erasmus+ w celu zapewnienia jakości i atrakcyjności tego rodzaju szkoleń; zwraca uwagę Komisji na konieczność maksymalnego wykorzystania tego programu przez osoby młode z regionów najbardziej oddalonych, o czym jest mowa w komunikacie Komisji pt. „Silniejsze i odnowione partnerstwo strategiczne z regionami najbardziej oddalonymi UE”;
27. zachęca państwa członkowskie, aby włożyły więcej wysiłku we wdrażanie zaleceń dla poszczególnych krajów dotyczących edukacji i młodzieży oraz by wspierały wymianę najlepszych praktyk;
28. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego podejmowania inicjatyw mających na celu zwiększanie dostępu do lepszej edukacji, umiejętności i zatrudnienia oraz do poświęcenia większej uwagi zielonej gospodarce i gospodarce o obiegu zamkniętym we wszystkich działaniach dotyczących umiejętności;
29. jest zdania, że odporny na wyzwania przyszłości program na rzecz umiejętności powinien obejmować przyswajanie wiedzy na temat zrównoważonego rozwoju oraz stanowić element szerszej refleksji na temat umiejętności zawodowych w kontekście rosnącej cyfryzacji i robotyzacji europejskich społeczeństw, z naciskiem nie tylko na rozwój gospodarczy, ale także na rozwój osobisty, poprawę stanu zdrowia i samopoczucia;
30. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji z dnia 14 listopada 2017 r. pt. „Wzmocnienie tożsamości europejskiej dzięki edukacji i kulturze”(COM(2017)0673), który zakłada ambitne cele w dziedzinie edukacji, zwłaszcza utworzenie europejskiego obszaru edukacji i poprawę jakości nauczania języków w Europie;

Środa, 14 marca 2018 r.

31. przypomina, że sektor kreatywny to jeden z najbardziej przedsiębiorczych gałęzi przemysłu oraz że kreatywne uczenie się rozwija umiejętności przekrojowe, takie jak myślenie twórcze, rozwiązywanie problemów, praca zespołowa i zaradność; apeluje o włączenie sztuki i kreatywnego uczenia się do programu nauczania w zakresie nauk przyrodniczych, technologii, inżynierii i matematyki (STEM), z uwagi na ścisłe powiązania między kreatywnością i innowacją; przypomina ponadto o potencjale sektora kultury i sektora kreatywnego w zakresie ochrony i promowania europejskiej różnorodności kulturowej i językowej oraz jego wkładzie we wzrost gospodarczy, innowacje i zatrudnienie, zwłaszcza zatrudnienie młodzieży; podkreśla, że dalsze wspieranie sektora kultury i sektora kreatywnego i inwestowanie w nie może wnieść znaczny wkład w inwestycje, wzrost, innowacje i zatrudnienie; wzywa w związku z tym Komisję do uwzględnienia możliwości oferowanych przez cały sektor kultury i sektor kreatywny, w tym organizacje pozarządowe i małe stowarzyszenia, na przykład w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

32. przypomina o konieczności zachęcania dziewcząt i młodych kobiet do wybierania studiów w dziedzinie ICT i wzywa państwa członkowskie do zachęcania dziewcząt i młodych kobiet do uczenia się przedmiotów STEM, nie zapominając o sztuce i naukach humanistycznych, oraz do zwiększenia liczby kobiet w obszarze STEM;

33. apeluje do państw członkowskich i Komisji o przedsięwzięcie wszelkich niezbędnych środków, zgodnie z zasadą pomocniczości, w celu poprawy jakości usług i przepisów, które są istotne dla właściwej równowagi między życiem zawodowym a prywatnym i dla równouprawnienia płci; wzywa do rozwoju dostępnych, wysokiej jakości i przystępnych cenowo usług w zakresie opieki nad dzieckiem i wczesnej edukacji oraz opieki nad innymi osobami niesamodzielnymi, a także do zapewnienia korzystnych rozwiązań dla rodziców i opiekunów umożliwiających im dogodne warunki korzystania z urlopu ze względów rodzinnych i elastycznej organizacji czasu pracy dzięki pełnemu wykorzystaniu potencjału nowych technologii, a także do zagwarantowania w razie potrzeby ochrony socjalnej i odpowiednich szkoleń; zaznacza jednak, że istnieje potrzeba zmniejszenia spoczywającego na członkach rodziny ciężaru obowiązkowej opieki i zwraca się o utworzenie podlegającej regulacji kategorii pracowników domowych i opiekunów, która ułatwi zachowanie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, a jednocześnie przyczyni się do powstawania nowych miejsc pracy; w związku z tym kładzie nacisk na potencjał partnerstw publiczno–prywatnych i na ważną rolę podmiotów świadczących usługi socjalne i przedsiębiorstw społecznych; zdecydowanie podkreśla potrzebę monitorowania postępów w dziedzinie społecznej i równości płci w celu uwzględnienia perspektywy płci i zastanowienia się nad długofalowym wpływem reform;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wzorując się na celach z Barcelony wyznaczyły cele w zakresie opieki nad osobami starszymi, osobami niepełnosprawnymi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu, przy czym celom tym towarzyszyć będą narzędzia monitorowania gwarantujące ich osiągnięcie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania standardów jakościowych dla wszystkich usług opiekuńczych, w tym dotyczących ich obecności, dostępności i przystępności cenowej; wzywa państwa członkowskie i Komisję do uwzględnienia konkluzji Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO) w sprawie intensyfikacji wsparcia i opieki w warunkach środowiskowych dla samodzielnego funkcjonowania oraz do opracowania jasnej strategii i dokonania znacznych inwestycji w nowoczesne i wysokiej jakości usługi świadczone na poziomie lokalnym, a także większego wsparcia opiekunów, zwłaszcza będących członkami rodziny;

35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy jakości pracy, zarówno pod względem warunków pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy, jak i pod względem wynagrodzenia zapewniającego godne warunki życia i planowania rodziny; podkreśla znaczenie skutecznego przeciwdziałania pracy nierejestrowanej dzięki udziałowi partnerów społecznych i nakładaniu odpowiednich kar; wzywa państwa członkowskie do podwojenia wysiłków w celu przekształcenia pracy nierejestrowanej w pracę rejestrowaną dzięki wzmocnieniu mechanizmów inspekcji pracy oraz wprowadzeniu środków umożliwiających osobom pracującym przejście z gospodarki nieformalnej do gospodarki formalnej; przypomina państwom członkowskim o istnieniu platformy ds. pracy nierejestrowanej, w której powinny aktywnie uczestniczyć, wymieniając najlepsze praktyki w celu rozwiązania problemu pracy nierejestrowanej, firm–przykrywek i fikcyjnego samozatrudnienia, ponieważ zjawiska te szkodzą zarówno jakości pracy, jak i dostępowi osób pracujących do systemów ochrony socjalnej, a także krajowym finansom publicznym, co prowadzi do nieuczciwej konkurencji między europejskimi przedsiębiorstwami; z zadowoleniem przyjmuje nowe inicjatywy Komisji, takie jak rozpoczęcie konsultacji publicznych w sprawie Europejskiego Urzędu ds. Pracy, a także europejski numer ubezpieczenia społecznego; wzywa zatem państwa członkowskie do zapewnienia inspektoratom pracy i innym odnośnym organom publicznym odpowiednich zasobów w celu rozwiązania problemu pracy nierejestrowanej, do zaprojektowania środków dających osobom zatrudnionym w szarej strefie możliwość przejścia do gospodarki formalnej oraz do zacieśnienia współpracy transgranicznej między służbami inspekcyjnymi i usprawnienia elektronicznej wymiany informacji i danych w celu zwiększenia skuteczności kontroli, których zadaniem jest zwalczanie nadużyć socjalnych i pracy nierejestrowanej oraz zapobieganie im i zmniejszanie obciążenia administracyjnego;

36. wzywa państwa członkowskie, by zagwarantowały, że aktywna polityka rynku pracy będzie skuteczna i wydajna oraz zaprojektowana w taki sposób, aby wspierać mobilność między branżami i przekwalifikowywanie się pracowników, co będzie coraz istotniejsze w czasie przystosowywania się rynku pracy do cyfrowej transformacji gospodarki;

Środa, 14 marca 2018 r.

37. podkreśla potencjał MŚP i przedsiębiorstw społecznych, jeśli chodzi o tworzenie miejsc pracy, oraz znaczenie tych przedsiębiorstw dla całej gospodarki; uważa, że niezwykle istotne jest przeprowadzenie analizy wysokiego wskaźnika niepowodzeń wśród start-upów, aby wyciągnąć wnioski na przyszłość, oraz wspieranie przedsiębiorczości, w tym poprzez rozwój i wspieranie modeli gospodarki społecznej i gospodarki o obiegu zamkniętym; ponadto uważa, że bardzo ważna jest poprawa otoczenia biznesu dzięki zniesieniu obciążeń administracyjnych i dostosowaniu wymogów, lepszemu dostępowi do środków finansowych i rozwojowi modeli podatkowych i uproszczonych procedur wypełniania obowiązków podatkowych sprzyjających MŚP, przedsiębiorcom, osobom prowadzącym działalność na własny rachunek, mikropodmiotom, przedsiębiorstwom typu start-up i przedsiębiorstwom społecznym, a także zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania oraz brakowi wiarygodnych informacji w celu określenia podstaw opodatkowania i rzeczywistych właścicieli; wzywa państwa członkowskie, by opracowały strategie polityczne, które będą sprzyjać odpowiedzialnej i skutecznej przedsiębiorczości wśród osób młodych od najmłodszych lat, stwarzając im możliwość odbycia staży i wizyt w przedsiębiorstwach oraz przekazując odpowiednią wiedzę pozwalającą im uniknąć niepowodzeń; w tym kontekście wzywa Komisję Europejską do kontynuowania programu „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”; wzywa państwa członkowskie do wspierania stowarzyszeń i inicjatyw, które pomagają młodym przedsiębiorcom rozwijać innowacyjne projekty;

38. podkreśla, że przedsiębiorczość społeczna zyskuje na popularności i może ożywić gospodarkę, a przy tym zmniejszyć ubóstwo, wykluczenie społeczne i inne problemy społeczne; uważa zatem, że kształcenie w dziedzinie przedsiębiorczości powinno uwzględniać wymiar społeczny oraz obejmować tematy takie jak sprawiedliwy handel, przedsiębiorstwa społeczne i alternatywne modele biznesowe, w tym spółdzielnie, aby dążyć do stworzenia gospodarki bardziej społecznej, solidarnej i trwałej;

39. przypomina, że przedsiębiorstwa gospodarki społecznej odegrały kluczową rolę w ograniczaniu skutków kryzysu; podkreśla ponadto konieczność szerszego wsparcia tych przedsiębiorstw, zwłaszcza jeśli chodzi o dostęp do różnych form finansowania, w tym do funduszy europejskich, a także ograniczenia obciążeń administracyjnych; nalega na konieczność zapewnienia im ram prawnych, dzięki którym ich działalność będzie uznawana w UE i które pozwolą im uniknąć nieuczciwej konkurencji; ubolewa, że ocena ich działalności nie znalazła odzwierciedlenia w rocznej analizie wzrostu gospodarczego, o co apelował Parlament;

40. zauważa, że kobiety są nadal niedostatecznie reprezentowane na rynku pracy; w tym kontekście uważa, że elastyczne umowy o pracę, w tym dobrowolne umowy dotyczące zatrudnienia na czas określony lub w niepełnym wymiarze czasu pracy, mogą odegrać istotną rolę w procesie zwiększania aktywności zawodowej grup społecznych, w tym kobiet, które w przeciwnym wypadku mogłyby doświadczyć wykluczenia z rynku pracy;

41. apeluje do Komisji i państw członkowskich, by w ramach sprawiedliwej transformacji inwestowały w badania i wspierały rozwój nowych technologii produkcyjnych i usług; zwraca uwagę na ich potencjał w zakresie zwiększania produktywności i stabilności, tworzenia nowych wysokiej jakości miejsc pracy i pobudzania długoterminowego rozwoju;

42. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania inwestycji w sektorze badań i rozwoju zgodnie ze strategią „Europa 2020”; zaznacza, że inwestycje w tym sektorze przyczyniają się do wzrostu konkurencyjności i produktywności w gospodarce, a dzięki temu sprzyjają tworzeniu stabilnych miejsc pracy i wzrostowi wynagrodzeń;

43. podkreśla, że aby wspierać harmonijny rozwój w całej UE ogromne znaczenie ma zagwarantowanie dostępu do sieci szerokopasmowych we wszystkich regionach, w tym na obszarach wiejskich oraz w regionach cierpiących na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych;

44. uważa, że niź demograficzny, który w różnym stopniu dotyka regiony UE, stanowi jedną z najpoważniejszych przeszkód utrudniających rozwój UE oraz że wymaga to zróżnicowanego podejścia i zróżnicowanych środków; apeluje do Komisji i państw członkowskich o wprowadzenie środków przygotowanych z myślą o stawieniu czoła temu wyzwaniu; podkreśla, że niź demograficzny wymaga holistycznego podejścia, które powinno obejmować dostosowanie niezbędnej infrastruktury, wysokiej jakości i godziwie wynagradzane zatrudnienie, lepsze usługi publiczne, a także dobrowolną elastyczną organizację czasu pracy oraz że powinno to iść w parze z odpowiednim bezpieczeństwem zatrudnienia i dostępnością ochrony socjalnej;

45. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja uwzględniła w Europejskim programie statystycznym potrzebę przedstawienia danych statystycznych dotyczących problemów demograficznych, takich jak wyludnienie czy rozproszenie ludności; uważa, że dane te przedstawiają wiarygodny obraz problemów, przed jakimi stoją te regiony, a tym samym pozwalają na znalezienie lepszych rozwiązań; zwraca się do Komisji o uwzględnienie tych danych statystycznych przy opracowywaniu przyszłych wieloletnich ram finansowych (WRF);

Środa, 14 marca 2018 r.

46. przypomina, że wydłużenie średniego trwania życia wymaga dostosowania systemów emerytalnych w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru tych systemów oraz dobrej jakości życia osób starszych; podkreśla, że można to osiągnąć dzięki zmniejszeniu wskaźnika zależności ekonomicznej, w tym dzięki zapewnieniu odpowiednich warunków pracy, aby dać szansę tym, którzy chcą pracować dłużej, i dzięki ocenie – na szczeblu państwa członkowskiego oraz we współpracy z partnerami społecznymi – potrzeby zrównoważonego skorelowania ustawowego i rzeczywistego wieku emerytalnego ze wzrostem średniej długości życia, a także liczbą lat płacenia składek, oraz dzięki zapobieganiu wcześniejszemu opuszczaniu rynku pracy i integracji ludzi młodych, uchodźców i migrantów na rynku pracy; wzywa Komisję, by wspierała państwa członkowskie w umacnianiu państwowych i zakładowych systemów emerytalnych oraz w tworzeniu systemów zaliczania okresów sprawowania opieki, aby zrekompensować utratę składek przez kobiety i mężczyzn wynikającą z opieki nad dziećmi lub długotrwałych obowiązków opiekuńczych, jako narzędzia walki ze zróżnicowaniem emerytur ze względu na płeć, zapewniania odpowiedniego dochodu emerytalnego powyżej progu ubóstwa oraz godnego i niezależnego życia;

47. apeluje do Komisji i państw członkowskich o prowadzenie polityki ukierunkowanej na aktywne starzenie się, włączenie społeczne osób starszych i solidarność międzypokoleniową; przypomina, że racjonalniejsze pod względem kosztów systemy opieki zdrowotnej i opieki długotrwałej, które gwarantują terminowy dostęp do przystępnej cenowo opieki profilaktycznej i leczniczej dobrej jakości, mają również zasadnicze znaczenie dla wydajności;

48. jest zdania, że polityka spójności, jako główna unijna polityka inwestycji publicznych, wykazała swoją skuteczność w zmniejszaniu nierówności, zwiększaniu włączenia i zmniejszaniu ubóstwa i z tego względu w przyszłych WRF powinno się na nią przeznaczyć więcej środków; uważa, że EFS nadal powinien pozostać głównym unijnym instrumentem na rzecz integracji i reintegracji pracowników na rynku pracy, a także na rzecz wspierania działań służących włączeniu społecznemu, walce z ubóstwem i nierównościami, a także wdrażania europejskiego filaru praw socjalnych; wzywa Komisję do zwiększenia środków EFS w celu wspierania wdrożenia w następnych WRF europejskiego filaru praw socjalnych;

49. podkreśla, że EFIS musi wspierać wzrost i zatrudnienie w obrębie projektów inwestycyjnych wysokiego ryzyka, a także zwalczać problem bezrobocia młodzieży i bezrobocia długotrwałego; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu ogromnych dysproporcji w wykorzystaniu Funduszu pomiędzy UE-15 i UE-13; ponadto zwraca uwagę na rolę programu na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych w promowaniu wysokiego poziomu wysokiej jakości i trwałego zatrudnienia, w gwarantowaniu odpowiedniej i godziwej ochrony socjalnej i w zwalczaniu wykluczenia społecznego i ubóstwa;

50. wzywa państwa członkowskie, by dokonały oceny możliwości zmniejszenia podatków od artykułów pierwszej potrzeby, zwłaszcza żywności, co byłoby działaniem o podstawowym znaczeniu z punktu widzenia sprawiedliwości społecznej;

51. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zwiększenie starań ukierunkowanych na powszechniejszą integrację na rynku pracy osób niepełnosprawnych dzięki usuwaniu barier legislacyjnych, zwalczaniu dyskryminacji i dostosowaniu miejsc pracy, a także tworzeniu zachęt do zatrudniania tych osób; przypomina, że środowisko pracy dostosowane do potrzeb osób niepełnosprawnych, ich integracja na wszystkich poziomach kształcenia i szkolenia oraz ukierunkowane wsparcie finansowe to kluczowe środki, które pomogą tym osobom w pełni uczestniczyć w rynku pracy i w społeczeństwie jako całości; wzywa Komisję do uwzględnienia w tablicy wyników zawierającej wskaźniki społeczne wskaźników dotyczących włączenia społecznego i na rynku pracy osób niepełnosprawnych;

52. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnianie w nowych wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich praw osób niepełnosprawnych załączonych do rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2018 r.; domaga się jednak, aby przepisy zawierały konkretne środki służące osiągnięciu założonych celów, zgodnie ze zobowiązaniami UE i państw członkowskich w ramach Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

53. zachęca państwa członkowskie do wdrożenia niezbędnych środków na rzecz włączenia społecznego uchodźców, a także osób należących do mniejszości etnicznych lub pochodzących ze środowisk imigranckich;

54. podkreśla fakt, że niedostosowanie popytu na pracę do jej podaży stanowi problem, przed którym stoją pracodawcy we wszystkich regionach UE, w tym najbardziej rozwiniętych, oraz że problem ten nie zostanie rozwiązany dzięki oferowaniu niepewnego lub niestabilnego zatrudnienia; wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania środków na rzecz ułatwienia mobilności pracowników między zawodami, sektorami i lokalizacjami, aby zaspokoić popyt na siłę roboczą zarówno w regionach lepiej, jak i słabiej rozwiniętych, a jednocześnie zapewnić stabilność i godziwe warunki pracy, a także stworzyć możliwości kariery zawodowej i awansów; przyznaje, że wewnątrzunijna mobilność pracowników pomiędzy państwami członkowskimi przyczynia się do zaspokojenia popytu i podaży; wzywa także Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na wyjątkową sytuację pracowników transgranicznych i pracowników zatrudnionych w regionach peryferyjnych i najbardziej oddalonych;

Środa, 14 marca 2018 r.

55. ubolewa, że mimo wielokrotnych próśb Parlamentu regiony najbardziej oddalone nadal nie są uwzględniane w aktualnej rocznej analizie wzrostu gospodarczego; wzywa Komisję, by z myślą o zagwarantowaniu równego traktowania regionów i wspierania szeroko dyskutowanej pozytywnej konwergencji dążyła do bardziej zdecydowanego stosowania art. 349 TFUE w celu lepszej integracji regionów najbardziej oddalonych w UE; podkreśla, że należy w dalszym ciągu zwracać szczególną uwagę na regiony najbardziej oddalone, nie tylko jeśli chodzi o przydział funduszy, lecz również o wpływ, jaki polityka europejska może mieć na ich sytuację społeczną i poziom zatrudnienia;

56. podkreśla fakt, że w latach 2014–2016, pomimo poprawy sytuacji na rynku pracy, wzrost płac realnych nie nadążył za wzrostem wydajności; przypomina, że wzrost płac realnych, będący wynikiem wzrostu wydajności, ma zasadnicze znaczenie dla eliminacji nierówności;

57. podkreśla rolę, jaką w procesie reform odgrywają partnerzy społeczni jako zainteresowane podmioty o kluczowym znaczeniu, krajowe praktyki w zakresie dialogu społecznego i społeczeństwo obywatelskie, a także zwraca uwagę na wartość dodaną będącą wynikiem ich aktywnego zaangażowania w opracowanie, odpowiednie planowanie i realizację reform; podkreśla, że efektywny udział w opracowywaniu strategii politycznych sprawi, że partnerzy społeczni poczują się bardziej zaangażowani w krajowe reformy wprowadzane w następstwie zaleceń dla poszczególnych krajów w ramach semestru i w rezultacie będą się z ich wynikami bardziej identyfikowali; wzywa zatem Komisję do przedstawienia wytycznych, dzięki którym można będzie zapewnić taki odpowiedni udział wszystkich istotnych zainteresowanych stron; podziela opinię, że nowe formy zatrudnienia na zglobalizowanym rynku wymagają nowych form dialogu społecznego i obywatelskiego oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wspierały tworzenie tych nowych form dialogu społecznego, a także ochronę tych nowych form zatrudnienia; podkreśla, że wszyscy pracownicy muszą być informowani o przysługujących im prawach oraz objęci ochroną, gdy sygnalizują nadużycia; uważa, że dążąc do pozytywnej konwergencji, należy prowadzić dialog społeczny na wszystkich etapach procesu semestru europejskiego; potwierdza, że państwa członkowskie muszą wspierać obywateli w zdobywaniu umiejętności wymaganych na rynku pracy;

58. podkreśla, że według Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) i tablicy wyników „Europa 2020” w 2016 r. dystrybucja umiejętności wśród siły roboczej w dużej mierze odpowiadała kwalifikacjom poszukiwanym na rynku pracy oraz że podaż pracy przekraczała popyt w odniesieniu do wszystkich poziomów kwalifikacji i była szczególnie wysoka w przypadku niskiego i średniego poziomu kwalifikacji; podkreśla, że prognozy Cedefop wskazują na podobną tendencję wzrostową aż do 2025 r., zarówno jeśli chodzi o podaż, jak i popyt na umiejętności, oraz że oczekuje się, iż zmiany poziomu umiejętności nastąpią szybciej w przypadku siły roboczej niż zapotrzebowania na rynku pracy; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do uważnej ponownej oceny trudności w dostępie do rynku pracy; jest zaniepokojony wzrostem odsetka osób posiadających nadmierne kwalifikacje (25 % w 2014 r.);

59. podkreśla, że nadal panuje ogromna dyskryminacja ze względu na płeć, wrażliwa się na przykład dysproporcjami płacowymi czy różnym wskaźnikiem zatrudnienia mężczyzn i kobiet – średnie wynagrodzenie godzinowe brutto pracowników płci męskiej jest o ok. 16 % wyższe niż w przypadku pracowników płci żeńskiej; podkreśla, że różnice te wynikają z niedostatecznej reprezentacji kobiet w dobrze płatnych sektorach, dyskryminacji na rynku pracy oraz wysokiego odsetka kobiet pracujących w niepełnym wymiarze godzin; nalega, by poczynić dalsze postępy w celu zmniejszenia tych różnic; wzywa w tym kontekście Komisję, aby wprowadziła do strategii „Europa 2020” filar równości płci oraz nadrzędny cel równouprawnienia płci;

60. wzywa państwa członkowskie do włączenia aspektu płci oraz zasady równouprawnienia mężczyzn i kobiet do krajowych programów reform oraz programów stabilności i konwergencji w drodze ustanowienia celów jakościowych i określenia działań odnoszących się do utrzymujących się różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn;

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0079

Sytuacja na Malediwach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie sytuacji na Malediwach (2018/2630(RSP))

(2019/C 162/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji na Malediwach, w szczególności rezolucje z dnia: 16 września 2004 r. ⁽¹⁾, 30 kwietnia 2015 r. ⁽²⁾, 17 grudnia 2015 r. ⁽³⁾ oraz 5 października 2017 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając oświadczenia rzecznika ESDZ z dnia 2 lutego 2018 r. w sprawie decyzji Sądu Najwyższego Malediwów z dnia 1 lutego 2018 r. ⁽⁵⁾ oraz z dnia 6 lutego 2018 r. w sprawie sytuacji na Malediwach ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wspólne lokalne oświadczenie delegatury Unii Europejskiej z dnia 30 stycznia 2018 r., wydane w porozumieniu z szefami misji UE zamieszkałymi w Kolombo i akredytowanymi na Malediwach, w sprawie ponownego aresztowania posła Farisa Maumoon ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP), którego Malediwy są stroną,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (ICESCR), którego Malediwy są również stroną,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci,
- uwzględniając oficjalną misję Delegacji Parlamentu Europejskiego do spraw stosunków z państwami Azji Południowej, która miała miejsce na Malediwach w dniach 29–31 października 2017 r.,
- uwzględniając oświadczenie wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka Zeida Ra'ada Al Husseina z dnia 7 lutego 2018 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane dnia 6 lutego 2018 r. przez Prezydium Delegacji Parlamentu Europejskiego do spraw stosunków z państwami Azji Południowej, dotyczące sytuacji na Malediwach,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Malediwów, przyjęte przez Radę na 3598. posiedzeniu w dniu 26 lutego 2018 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 140E z 9.6.2005, s. 165.

⁽²⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. C 399 z 24.11.2017, s. 134.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0383.

⁽⁵⁾ https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage/39275/statement-spokesperson-decision-supreme-court-maldives_en

⁽⁶⁾ https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage/39413/statement-spokesperson-situation-maldives_en

⁽⁷⁾ https://eeas.europa.eu/delegations/sri-lanka/39021/joint-local-statement-renewed-arrest-mp-faris-maumoon_en

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając spotkanie sekretarza generalnego ONZ z Mohamedem Asimem, ministrem spraw zagranicznych Republiki Malediwów, które miało miejsce w dniu 28 września 2017 r. i podczas którego wyrażono zaniepokojenie sytuacją polityczną w tym kraju,
 - uwzględniając oświadczenie Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawników (UIA) z dnia 7 marca 2018 r., w którym wyrażono poważne zaniepokojenie praworządnością i stanem niezawisłości sądownictwa na Malediwach,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że pierwsze demokratyczne wybory w 2008 r. i przyjęcie nowej konstytucji wzbudziły duże nadzieje, że Malediwy przezwyciężą dziesięciolecie autorytarnych rządów i przejdą w kierunku systemu demokratycznego, jednak ostatnie wydarzenia stanowią poważne zagrożenie dla realizacji tej perspektywy;
- B. mając na uwadze, że członkowie partii opozycyjnych, niezależni dziennikarze i obrońcy praw człowieka donoszą o nasilających się groźbach i atakach ze strony władz, policji i ugrupowań ekstremistów; mając na uwadze zastrzeżenia, które pojawiły się z powodu wysoce upolitycznionego malediwskiego wymiaru sprawiedliwości, który przez lata nadużywał swoich uprawnień i sprzyjał obecnej partii rządzącej, działając przeciwko politykom opozycji; mając na uwadze, że coraz większa liczba dowodów wskazuje na to, że postępowania karne wszczęte wobec przeciwników politycznych prezydenta Abdullaha Jamina Abdula Gajuma są umotywowane politycznie; mając na uwadze, że były prezydent Maumun Abdul Gajum został aresztowany w lutym 2018 r.;
- C. mając na uwadze, że pierwsza tura wyborów prezydenckich ma odbyć się we wrześniu 2018 r.; mając na uwadze, że prezydent zaprosił społeczność międzynarodową do obserwacji procedury wyborczej;
- D. mając na uwadze, że w dniu 1 lutego 2018 r. wyrokiem Sądu Najwyższego Malediwów unieważniono postępowania karne prowadzone przeciwko czołowym politykom i przyznano, że procesy im wytoczone były niesprawiedliwe; mając na uwadze, że w wyroku tym nakazano natychmiastowo uwolnić dziewięć osób, w tym ośmiu przywódców politycznych opozycji, w tym Mohameda Nasheeda, oraz przywrócić na stanowisko 12 zawieszonych posłów do parlamentu; mając na uwadze, że dopóki 12 wspomnianych posłów jest pozbawionych stanowiska, rząd zachowuje większość w parlamencie;
- E. mając na uwadze, że w dniu 5 lutego 2018 r., w następstwie decyzji Sądu Najwyższego, prezydent Jamin ogłosił piętnastodniowy stan wyjątkowy; mając na uwadze, że wraz z ogłoszeniem stanu wyjątkowego zawieszono wiele praw człowieka i podstawowych wolności zapisanych w konstytucji, w tym prawo do pokojowych zgromadzeń oraz wolność od bezprawnego aresztowania i przetrzymywania;
- F. mając na uwadze, że dwóch sędziów przewodniczących Sądu Najwyższego, w tym sam prezes Sądu Najwyższego, zostało aresztowanych, co spowodowało unieważnienie pierwotnego wyroku przez pozostałych sędziów; mając na uwadze, że przy wyraźnym lekceważeniu niezawisłości sądownictwa arbitralnie zatrzymano sędziów i przeciwników politycznych;
- G. mając na uwadze, że pomimo pokojowych protestów setek obywateli stan wyjątkowy został przedłużony przez Parlament o kolejne 30 dni w dniu 20 lutego 2018 r., co zostało uznane przez prokuratora generalnego Malediwów za niezgodne z konstytucją, a mimo to zostało podtrzymane przez Sąd Najwyższy; mając na uwadze, że wobec braku kworum głosowanie nad przedłużeniem stanu wyjątkowego w parlamencie zostało wymuszone;
- H. mając na uwadze, że Rada do Spraw Zagranicznych z zaniepokojeniem obserwuje niedawne pogorszenie się sytuacji na Malediwach i wzywa wszystkie podmioty w tym kraju, szczególnie organy ścigania, do zachowania powściągliwości w działaniach; mając na uwadze, że podczas 37. sesji Rady Praw Człowieka, która odbyła się w dniu 8 marca 2018 r., w imieniu ponad 40 krajów, w tym wszystkich państw członkowskich UE, wydano wspólne oświadczenie, w którym wezwano rząd Malediwów do przywrócenia praw konstytucyjnych i niezawisłości sądów, wyrażono poparcie dla prawidłowego funkcjonowania parlamentu tego kraju oraz zaapelowano do rządu o uwolnienie więźniów politycznych i ich rodzin;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- I. mając na uwadze, że działacze społeczeństwa obywatelskiego i obrońcy praw człowieka na Malediwach nadal spotykają się z groźbami i zastraszaniem ze strony ekstremistów, a także z prześladowaniami sądowymi ze strony władz, tak jak w przypadku Shahindhya Ismail, dyrektor wykonawczej Maldivian Democracy Network, która była adresatem artykułów prasowych, gróźb śmierci i prowadzonego przez policję śledztwa w związku z jej orędownictwem przeciwko fundamentalizmowi religijnemu i radykalizacji;
 - J. mając na uwadze, że prezydent A. Jamin wielokrotnie deklarował zamiar wznowienia praktyki usankcjonowanych przez państwo egzekucji, kładąc kres obowiązującemu od 60 lat moratorium; mając na uwadze, że prawo malediwijskie, w przeciwieństwie do prawa międzynarodowego, dopuszcza skazywanie nieletnich na odroczonej karę śmierci, którą wykonuje się po ukończeniu przez skazanego 18. roku życia; mając na uwadze, że w co najmniej trzech przypadkach – Husseina Humaama Ahmeda, Ahmeda Murratha i Mohameda Nabeela – Sąd Najwyższy Malediwów potwierdził wyroki śmierci dla skazanych, których procesy sądowe były niezgodne z uznanymi na szczeblu międzynarodowym normami sprawiedliwego procesu i którym obecnie grozi nieuchronna egzekucja;
 - K. mając na uwadze, że w ostatnich latach Malediwy przeszły na radykalną wersję islamu; mając na uwadze, że istnieją również obawy co do nasilenia działalności radykalnych bojówek islamskich oraz liczby zradykalizowanych młodych mężczyzn i kobiet, którzy rzekomo przystąpili do ISIS;
 - L. mając na uwadze, że Międzynarodowa Federacja Dziennikarzy (IFJ), Reporterzy bez Granic (RSF) oraz Komitet Ochrony Dziennikarzy (CPJ) wydały w dniu 15 lutego 2018 r. wspólne oświadczenie, w którym wyraziły głębokie zaniepokojenie ograniczeniami i groźbami wobec wolności mediów i prasy na Malediwach; mając na uwadze, że w dniu 4 lutego 2018 r. zastępca szefa rządzącej Postępowej Partii Malediwów (PPM) Abdul Raheem Abdullah wezwał siły bezpieczeństwa do natychmiastowego zamknięcia Raajje TV, oskarżając ją o udostępnianie czasu antenowego liderom opozycji;
 - M. mając na uwadze, że UE od dawna utrzymuje stosunki z Malediwami, zwłaszcza w takich dziedzinach jak walka ze zmianą klimatu, a setki tysięcy turystów europejskich podróżuje co roku na Malediwy;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie poważną i pogarszającą się sytuacją polityczną i w zakresie praw człowieka na Malediwach oraz coraz bardziej autorytarnym sprawowaniem władzy przez prezydenta Jamina i jego rząd; przyjmuje z zadowoleniem konkluzje Rady w sprawie Malediwów z dnia 26 lutego 2018 r.;
 2. wzywa rząd Malediwów do natychmiastowego zniesienia stanu wyjątkowego, do respektowania instytucji i ich kompetencji zgodnie z konstytucją oraz do poszanowania podstawowych praw wszystkich obywateli, w tym prawa do wolności wypowiedzi i zgromadzeń, a także praworządności; wyraża rosnące zaniepokojenie niedawnymi działaniami rządu, które nie tylko poważnie szkoda demokracji i ją podważają, ale są też sprzeczne z konstytucją Malediwów i międzynarodowymi zobowiązaniami tego kraju w zakresie praw człowieka; potępia ciągle zastraszanie i groźby wobec dziennikarzy, blogerów i obrońców praw człowieka na Malediwach; nalega, by władze Malediwów zagwarantowały bezpieczeństwo wszystkim działaczom społeczeństwa obywatelskiego, obrońcom praw człowieka i pracownikom mediów w kraju, umożliwiły im bezpieczne i bezproblemowe wykonywanie ich pracy, przeprowadziły śledztwo w sprawie groźb wobec tych osób oraz ścigały sprawców; ubolewa nad prześladowaniem przeciwników politycznych na Malediwach i wzywa rząd do odstąpienia od wszelkich zarzutów stawianych wszystkim osobom przetrzymywanym z powodów politycznych oraz do ich natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia;
 3. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Sądu Najwyższego Malediwów z dnia 1 lutego 2018 r. o unieważnieniu postępowania karnego przeciwko czołowym politykom i o przywróceniu 12 posłów do parlamentu na stanowiska; apeluje do władz Malediwów, aby zastosowały się do tego orzeczenia;
 4. zdecydowanie potępia wszelkie ingerencje w prace Sądu Najwyższego Malediwów i aresztowania sędziów przewodniczących; wzywa do ich bezzwłocznego i bezwarunkowego uwolnienia; wyraża zaniepokojenie coraz większym rozpadem zasady rozdzielania władzy wykonawczej od sądowej i innych ośrodków władzy na Malediwach; wzywa właściwe władze do niezwłocznego podjęcia działań w celu przywrócenia i utrzymania zasad zapisanych w konstytucji;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

5. ponawia apel do rządu o zagwarantowanie pełnej niezawisłości i bezstronności wymiaru sprawiedliwości oraz o zagwarantowanie wszystkim obywatelom prawa do sprawiedliwego i przejrzystego wymiaru sprawiedliwości, wolnego od wpływów politycznych; potępia ingerencję w prace Sądu Najwyższego oraz działania podjęte przeciwko wymiarowi sprawiedliwości i sędziom; wzywa rząd do zagwarantowania prawnikom możliwości wykonywania wszystkich swoich zawodowych obowiązków bez zastraszania, przeszkadzania, nękania lub niedozwolonych nacisków;
6. ponownie wzywa rząd Malediwów do podjęcia pluralistycznego dialogu z przywódcami wszystkich partii politycznych; przypomina, że taki dialog otwiera drogę do wiarygodnych, przejrzystych i pluralistycznych wyborów; uważa, że UE powinna nadal aktywnie wspierać ułatwienie przez ONZ takiego dialogu;
7. wzywa podmioty regionalne do współpracy z krajami UE w celu zapewnienia politycznej i demokratycznej stabilności na Malediwach;
8. uważa, że jedynym sposobem na odwrócenie pogorszenia stanu demokracji, praw człowieka i swobód na Malediwach jest szczerzy dialog z udziałem wszystkich partii politycznych i innych liderów społeczeństwa obywatelskiego; uważa ponadto, że pierwszym krokiem w kierunku pojednania jest uwolnienie wszystkich polityków opozycyjnych przetrzymywanych obecnie w więzieniu;
9. przypomina, że UE zdecydowanie sprzeciwia się stosowaniu kary śmierci – we wszystkich przypadkach i bez wyjątków; z całą mocą potępia zamiar przywrócenia kary śmierci na Malediwach i wzywa rząd i parlament Malediwów do respektowania moratorium na wykonywanie kary śmierci, które obowiązuje od ponad 60 lat; wzywa do powszechnego zniesienia kary śmierci i apeluje do rządu o natychmiastowe wycofanie wszystkich skutkujących karą śmierci zarzutów wobec nieletnich oraz o zakaz wykonywania egzekucji na młodocianych przestępcach;
10. zdecydowanie krytykuje fakt, że praktykowanie wyznań niemuzułmańskich na Malediwach podlega surowym karom; wyraża zaniepokojenie faktem, że ustawa o jedności religijnej jest wykorzystywana do ograniczania wolności słowa na Malediwach;
11. wyraża zaniepokojenie z powodu wpływu obecnej sytuacji na bezpieczeństwo obcokrajowców i gości; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel, delegaturę UE na Malediwach i delegatury państw członkowskich do ścisłej koordynacji udzielanych przez nie porad dotyczących podróży;
12. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich arbitralnie zatrzymanych osób, wśród których jest wielu dziennikarzy i pokojowych demonstrantów; potępia wszystkie i wszelkie przypadki użycia siły przez władze; wzywa wszystkie władze Malediwów, w szczególności organy ścigania, do powściągliwego działania; apeluje do władz, by przeprowadziły dochodzenie w sprawie wszystkich osób podejrzanych o odpowiedzialność za popełnione przestępstwa oraz by pociągnęły je do odpowiedzialności;
13. wzywa UE do pełnego wykorzystania wszystkich dostępnych jej instrumentów w celu wspierania poszanowania praw człowieka i zasad demokracji na Malediwach, w tym ewentualnego zawieszenia pomocy finansowej UE dla tego kraju do czasu przywrócenia rządów prawa i przestrzegania zasad demokratycznych; wzywa Radę do wprowadzenia ukierunkowanych środków i sankcji przeciwko osobom naruszającym prawa człowieka w tym kraju oraz do zamrożenia zagranicznych aktywów i nałożenia zakazu podróżowania na niektórych członków rządu Malediwów i ich głównych zwolenników w środowisku biznesowym Malediwów;
14. wzywa rząd Malediwów do głębokiego zreformowania sądownictwa, ustanowienia bezstronności komisji sędziowskiej, przywrócenia niezależności prokuratora generalnego oraz poszanowania należytej procedury sądowej i prawa do sprawiedliwego, bezstronnego i niezależnego procesu sądowego;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

15. uznaje, że zgodnie z konstytucją wybory muszą odbyć się w 2018 r.; podkreśla, że należy podjąć natychmiastowe działania w celu dopilnowania przejrzystości i wiarygodności tych wyborów, zapewnienia wyborcom rzeczywistego wyboru, a partiom – możliwości prowadzenia swobodnej kampanii;

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych i rządowi Malediwów.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0080

Aresztowanie obrońców praw człowieka w Sudanie, w szczególności przypadek laureata Nagrody im. Sacharowa Saliha Mahmouda Osmana**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie aresztowania obrońców praw człowieka w Sudanie, w szczególności przypadku (2018/2631(RSP))**

(2019/C 162/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Sudanu,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie laureata Nagrody im. Sacharowa Saliha Mahmouda Osmana z dnia 9 lutego 2018 r. wydane przez wiceprzewodniczącego PE odpowiedzialnego za Sieć Laureatów Nagrody im. Sacharowa i przewodniczącego parlamentarnej Podkomisji Praw Człowieka,
- uwzględniając lokalne oświadczenie unijnych szefów misji dyplomatycznych i ambasadorów UE z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie niedawnych protestów w Chartumie,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2400 (2018) przyjętą na jej 8177. posiedzeniu w dniu 8 lutego 2018 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 31 stycznia 2018 r. wydane przez przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ w związku z obradami Rady Bezpieczeństwa dotyczącymi punktu obrad „Sprawozdania sekretarza generalnego w sprawie Sudanu i Sudanu Południowego”,
- uwzględniając wydane w dniu 9 października 2017 r. w Chartumie oświadczenie lokalnego koordynatora i koordynatora pomocy humanitarnej ONZ w Sudanie na temat uprowadzenia pracownika pomocy humanitarnej w Darfurze,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
- uwzględniając art. 5 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz art. 7 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, które stanowią, że nikt nie może być poddawany torturom ani okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 27 czerwca 2016 r. w sprawie ogłoszenia przez rząd Sudanu jednostronnego zawieszenia broni na okres czterech miesięcy,
- uwzględniając zmienioną umowę o partnerstwie z Kotonu,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z czerwca 1981 r.,
- uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- A. mając na uwadze, że sytuacja w Sudanie nadal stanowi zagrożenie dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa w regionie; mając na uwadze stosowanie przez władze Sudanu środków represji wobec uczestników pokojowych demonstracji, społeczeństwa obywatelskiego oraz obrońców praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że w związku ze sporadycznymi protestami, które rozpoczęły się w różnych częściach Sudanu w dniu 7 stycznia 2018 r. w związku z podwyżkami cen żywności i leków, co najmniej 140 członków partii opozycyjnej, obrońców praw człowieka, studentów i obrończyń praw kobiet zostało aresztowanych i zatrzymanych przez sudańskie narodowe służby wywiadu i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że siły sudańskie tłumili protesty z użyciem siły, wskutek czego jeden z protestujących poniósł śmierć, kilku innych odniosło obrażenia, a ponadto w całym kraju stosowano represje wobec dziennikarzy i aktywistów; mając na uwadze, że starcia w styczniu i lutym 2018 r. stanowią najnowsze przykłady stałych naruszeń mających miejsce w tym kraju;
- C. mając na uwadze, że wśród aresztowanych są przeciwnicy polityczni, m.in. trzech liderzy Partii Kongresu Sudanu, których bezpodstawnie aresztowano i uwięziono; mając na uwadze, że wśród aresztowanych opozycjonistów są: sekretarz polityczny Partii Komunistycznej w Sudanie Mohamed Muktar al-Chatib; zastępca przewodniczącego Narodowej Partii Umma Mohamed Abdalla Aldoma, członek Sojuszu Narodowego Sudanu Mohamed Faruk Salman oraz dwaj członkowie komitetu centralnego Komunistycznej Partii Sudanu, Mohieldin Eldżalad i Sidzi Kaballo;
- D. mając na uwadze, że w dniu 1 lutego 2018 r. narodowe służby wywiadu i bezpieczeństwa aresztowały Saliha Mahmouda Osmana, wiceprezesa Darfurskiej Izby Adwokackiej, członka Demokratycznego Stowarzyszenia Prawników, prawnika specjalizującego się w prawach człowieka, który propaguje ustanowienie rządów prawa i opowiada się za reformą prawa za pośrednictwem Zgromadzenia Narodowego Sudanu, i laureata Nagrody im. Sacharowa w 2007 r., w jego kancelarii; mając na uwadze, że ostatnio przeniesiono go do więzienia Dabak, 20 km na północ od Chartumu, oraz że władze odmówiły udzielenia informacji na temat jego stanu zdrowia i nie wyraziły zgody na widzenie z adwokatem i rodziną;
- E. mając na uwadze, że po aresztowaniu Saliha Mahmouda Osmana szef delegatury UE w Sudanie rozpoczął działania dyplomatyczne w sudańskim ministerstwie spraw zagranicznych, zaś specjalny przedstawiciel UE ds. praw człowieka Stavros Lambridinis wystosował apel w jego sprawie podczas 37. posiedzenia Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 27 lutego 2018 r.;
- F. mając na uwadze, że szereg obrończyń praw kobiet również padło ofiarą podczas tej kampanii masowych aresztowań; mając na uwadze, że obrończynie praw kobiet padają ofiarą przemocy seksualnej, ścigania i surowych kar ze strony rządowych sił bezpieczeństwa; mając na uwadze, że organizacje kobiet znajdują się pod ścisłym nadzorem i walczą przeciwko prawu, które ogólnie dyskryminuje kobiety;
- G. mając na uwadze, że w połowie lutego 2018 r. rząd Sudanu zapowiedział uwolnienie 80 więźniów, w tym Rawy Jaafara Bakita, Nahida Jabrallah, Amela Habanego, Hanana Hassana Kalifa i Mohameda Abdalla Aldoma, nad którymi znęcano się w więzieniu; mając na uwadze, że szef sudańskich narodowych służb wywiadu i bezpieczeństwa warunkuje uwolnienie pozostałych więźniów zaprzestaniem organizowania protestów; mając na uwadze, że oświadczenia te są sprzeczne z międzynarodowymi zobowiązaniami Sudanu dotyczącymi praw człowieka; mając jednak na uwadze, że kilku wybitnych obrońców praw człowieka i działaczy opozycji politycznej nadal pozostaje w więzieniu, m.in. Osman Salih i Amdżid Farid, obrońca praw człowieka więziony w Chartumie od 18 stycznia 2018 r.; mając na uwadze, że zatrzymanym nie postawiono żadnych zarzutów oraz nie postawiono ich przed sądem;
- H. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym prawnicy i stowarzyszenia prawników, odgrywają kluczową rolę w gwarantowaniu demokracji, praw człowieka, praworządności, stabilności i zrównoważonego rozwoju;
- I. mając na uwadze, że działalność organizacji społeczeństwa obywatelskiego i opozycyjnych partii politycznych została drastycznie ograniczona, zaś służby wywiadu i bezpieczeństwa uniemożliwiają organizacjom społeczeństwa obywatelskiego i partiom opozycyjnym organizowanie wielu wydarzeń; mając na uwadze, że międzynarodowe organizacje pozarządowe są regularnie wydalane z kraju i są przedmiotem nacisku i zastraszania ze strony rządu;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- J. mając na uwadze, że ustawa o bezpieczeństwie narodowym z 2010 r. oraz poprawka do art. 151 konstytucji przyjęta w dniu 5 stycznia 2015 r. zapewniły szerokie uprawnienia do aresztowania i więzienia narodowym służbom wywiadu i bezpieczeństwa, umożliwiając im przetrzymywanie podejrzanych nawet przez cztery i pół miesiąca bez żadnej możliwości kontroli sądowej; mając na uwadze przypuszczenia, że uprawnienia te wykorzystuje się do bezpodstawnych aresztowań i przetrzymywania ludzi, którzy w wielu przypadkach są poddawani torturom i innym formom znęcania się; mając na uwadze, że na mocy tej samej ustawy funkcjonariusze narodowych służb wywiadu i bezpieczeństwa nie podlegają ściganiu za jakikolwiek czyn popełniony w trakcie pełnienia swoich obowiązków, co doprowadziło do powstania atmosfery ogólnej bezkarności;
- K. mając na uwadze, że w maju 2016 r. rząd Sudanu odrzucił zalecenia ONZ, w których wezwano go do uchylenia przepisów ustawy o bezpieczeństwie narodowym z 2010 r. przyczyniających się do powstania atmosfery bezkarności oraz do zarządzenia wszczęcia niezależnych dochodzeń w celu ścigania przestępstw na mocy prawa międzynarodowego i naruszeń praw człowieka popełnianych przez członków narodowych służb wywiadu i bezpieczeństwa, sił zbrojnych i policji;
- L. mając na uwadze, że wielu obrońców praw człowieka, którzy zostali zatrzymani, poddano torturom i brutalnemu traktowaniu; mając na uwadze, że osoby przetrzymywane przez służby wywiadowcze są szczególnie narażone na brutalne traktowanie; mając na uwadze, że narodowe służby wywiadu i bezpieczeństwa słyną brutalnego traktowania i torturowania zatrzymanych osób;
- M. mając na uwadze, że przemoc, której stale dopuszczają się siły rządowe, prorządowe bojówki oraz antyrządowe ugrupowania zbrojne, stanowi tło ciągłych prześladowań, bezpodstawnych aresztowań, zatrzymań bez prawa kontaktu i zarzutów torturowania obrońców praw człowieka przez sudańskie siły wojskowe i siły bezpieczeństwa;
- N. mając na uwadze, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych ogłosiła złagodzenie sankcji nałożonych przez Stany Zjednoczone, co jest ważnym krokiem w ogólnych staraniach na rzecz ponownego włączenia Sudanu do wspólnoty międzynarodowej, i zasignalizowała, że UE jest gotowa towarzyszyć Sudanowi w tym procesie; mając na uwadze, że podczas pierwszej wizyty Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego w Sudanie w grudniu 2017 r. rząd sudański wyraził gotowość do wznowienia dialogu ze społecznością międzynarodową; mając na uwadze, że Salih Mahmoud Osman złożył szereg wizyt w instytucjach UE, w tym w Parlamencie Europejskim, aby wyrazić poważne zastrzeżenia w odniesieniu do wznowienia dialogu UE z Sudanem;
- O. mając na uwadze, że władze Sudanu pozbawiły Mohammeda Aldoma możliwości wyjazdu i zatrzymały jego paszport, kiedy w dniu 8 marca 2018 r. chciał udać się do Kairu na leczenie konieczne w związku z brutalnym traktowaniem w więzieniu;
- P. mając na uwadze, że w światowym rankingu wolności prasy Sudan plasuje się na 174 miejscu na 180 możliwych; mając na uwadze, że wolność prasy i mediów jest nadal poważnie ograniczana przez władze oraz ustawę o prasie i publikacjach, która przewiduje takie obostrzenia jak cenzura, zajęcia i konfiskaty gazet, zamykanie środków masowego przekazu i blokowanie internetu; mając na uwadze, że gazety są regularnie poddawane cenzurze i konfiskowane po wydrukowaniu, co oprócz sankcji politycznych oznacza też sankcje gospodarcze;
- Q. mając na uwadze, że prawo do wolności religii jest nadal ograniczane, a przepisy kryminalizują apostazję, bluźnierstwo i przechodzenie z islamu na inne religie; mając na uwadze, że w dniu 21 lutego 2018 r. pracująca dla gazety „Al-Tayyar” dziennikarka Shamael al-Nur została oskarżona o apostazję, za którą w Sudanie grozi kara śmierci, w związku z napisanym przez nią artykułem wstępnym o cięciach krajowych wydatków na ochronę zdrowia;
- R. mając na uwadze, że Międzynarodowy Trybunał Karny wydał nakazy aresztowania prezydenta Sudanu Omara Hasana Ahmeda el-Baszira w dniach 4 marca 2009 r. i 12 lipca 2010 r.;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

1. wyraża głębokie obawy z powodu nieustających prześladowań obrońców praw człowieka i społeczeństwa obywatelskiego w Sudanie, w tym w szczególności naruszeń wolności wypowiedzi, wolności demonstracji, wolności zgromadzeń i wolności religii, a także z powodu zastraszania obrońców praw człowieka, dziennikarzy i organizacji pozarządowych przeciwnych reżimowi;
2. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia laureata Nagrody im. Sacharowa Saliha Mahmouda Osmana, jak również wszystkich pozostałych obrońców praw człowieka, działaczy społeczeństwa obywatelskiego i działaczy opozycji, którzy są przetrzymywani wyłącznie z powodu legalnej i pokojowej działalności na rzecz praw człowieka i demokracji;
3. z całą surowością potępia poddawanie zatrzymanych osób torturom i ich złe traktowanie; podkreśla, że warunki przetrzymywania wszystkich więźniów muszą być zgodne z normami międzynarodowymi, w tym z ogółem zasad ONZ w dziedzinie ochrony wszystkich osób przed wszelkimi formami zatrzymania lub uwięzienia;
4. wzywa władze Sudanu, by zbadały przypadki stosowania przemocy wobec pokojowych demonstrantów, poddawania ich torturom i ich złego traktowania oraz by postawiły sprawców przed wymiarem sprawiedliwości; podkreśla, że wszelkie niesprawdzone informacje zebrane w wyniku stosowania tortur i złego traktowania nie mogą być nigdy wykorzystywane jako dowody w postępowaniach sądowych;
5. ubolewa z powodu ataków na wszystkich obrońców i działaczy praw człowieka w Sudanie oraz z powodu łamania ich praw, a ponadto wzywa władze do zagwarantowania im we wszystkich okolicznościach możliwości prowadzenia legalnej działalności bez obawy przed represjami oraz bez jakichkolwiek ograniczeń, w tym nękania metodami sądowymi;
6. wzywa rząd Sudanu, by natychmiast zaprzestał naruszania praw do wolności wypowiedzi, zrzeszania się i zgromadzeń, przysługujących politycznym partiom opozycyjnym i obrońcom praw człowieka; apeluje o poszanowanie i ochronę podstawowych praw człowieka wszystkich ludzi żyjących w Sudanie;
7. wyraża zaniepokojenie z powodu powtarzających się częstych naruszeń praw kobiet w Sudanie, szczególnie w świetle art. 152 kodeksu karnego; apeluje do władz Sudanu o bezzwłoczne podpisanie i ratyfikowanie Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
8. podkreśla swoje konsekwentne zaangażowanie w mechanizm ochrony zagrożonych obrońców praw człowieka; wzywa ESDZ do dalszego usprawnienia wdrażania Wytocznych UE w sprawie obrońców praw człowieka dzięki pełnemu wykorzystaniu wszystkich środków, którymi dysponuje w Sudanie; podkreśla, że w lokalnych zaproszeniach do składania wniosków w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka delegatury UE muszą traktować priorytetowo wsparcie dla najbardziej zagrożonych obrońców praw człowieka i tym samym zapewnić skuteczną oraz ukierunkowaną pomoc;
9. zwraca się do ESDZ i delegatury UE w Sudanie o przedstawienie Parlamentowi sprawozdania na temat działań podjętych w celu zapewnienia obrońcom praw człowieka ochrony i wsparcia; wzywa do wspólnych działań UE i państw członkowskich na rzecz zagrożonych obrońców praw człowieka;
10. ponownie stwierdza, że należy przeprowadzić rewizję i reformę kluczowych przepisów, włącznie z ustawą o bezpieczeństwie narodowym z 2010 r. oraz przepisami regulującymi media i społeczeństwo obywatelskie, aby dostosować je do norm międzynarodowych, które służą wspieraniu wolności wypowiedzi, zgromadzeń i zrzeszania się;
11. przypomina Sudanowi o obowiązkach wynikających z członkostwa w ONZ i apeluje, by zastosował się do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (z 2005 r.), która wymaga współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym (MTK); ponawia apel skierowany do sudańskiego prezydenta Omara el-Baszira o poszanowanie prawa międzynarodowego zgodnie z konwencjami i traktatami, których Sudan jest stroną, oraz wspiera rolę MTK w postępowaniu przeciwko prezydentowi oskarżanemu o zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;
12. wzywa Sudan do zapewnienia poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka i oenzytowską deklaracją o obrońcach praw człowieka;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

13. podziela obawy wyrażane przez Saliha Mahmouda Osmana, że obecne skupienie się na problemie migracji może odciągać uwagę UE od kwestii praw człowieka;
 14. w związku z tym wzywa ESDZ, by wznowiła wydawanie oświadczeń w reakcji na powszechne łamanie praw człowieka przez podmioty państwowe i bojówki, jak również oświadczeń dotyczących ograniczania możliwości działania społeczeństwa obywatelskiego w celu pokazania, że UE pozostaje głęboko zaniepokojona sytuacją w zakresie praw człowieka w Sudanie;
 15. zdecydowanie nalega, by UE i jej państwa członkowskie zagwarantowały, że projekty realizowane wspólnie z organami sudańskimi będą zgodne z zasadą nieszkodzenia, co wykluczy możliwość współpracy z podmiotami odpowiedzialnymi za łamanie praw człowieka;
 16. zachęca UE i jej państwa członkowskie do wspierania w Sudanie podmiotów, które rzeczywiście dążą do zmiany, a także do zapewnienia organizacjom społeczeństwa obywatelskiego pomocy technicznej i programów budowania zdolności, aby poprawić ich potencjał w zakresie obrony praw człowieka i praworządności oraz umożliwić im skuteczniejszy wkład w poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka w Sudanie;
 17. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby nadal z zaangażowaniem wspierały działania Unii Afrykańskiej na rzecz zapewnienia pokoju Sudanowi i Sudańczykom; w związku z tym wyraża poparcie dla przedłużenia mandatu wspólnej misji Unii Afrykańskiej i ONZ w Darfurze (UNAMID) do czerwca 2018 r.;
 18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi Sudanu, Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz Parlamentowi Panafrykańskiemu.
-

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0081

Zabójstwa z litości w Ugandzie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie zabójstw z litości w Ugandzie (2018/2632(RSP))

(2019/C 162/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r., której Uganda jest sygnatariuszem,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE („umowa z Kotonu”), w szczególności jej art. 8 ust. 4 o niedyskryminacji,
- uwzględniając konstytucję Republiki Ugandy,
- uwzględniając międzynarodową Konwencję o prawach dziecka, przyjętą w dniu 20 listopada 1989 r., w szczególności jej art. 2 i 6, w których jednoznacznie zapisano zasadę niedyskryminacji, w tym ze względu na niepełnosprawność, oraz prawo do życia,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przyjętą w 2006 r., w szczególności jej art. 32, który stanowi, że działaniach służących współpracy międzynarodowej wszystkie strony muszą uwzględniać niepełnosprawność i osoby niepełnosprawne,
- uwzględniając ostatnie rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie praw człowieka przynależnych osobom niepełnosprawnym, z dnia 14 kwietnia 2014 r. i 14 lipca 2014 r.,
- uwzględniając art. 19 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, które zakazują wszelkich form dyskryminacji, a także art. 21 i 26 tej konwencji, w których określono prawa osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie integracji osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się, przyjętą w dniu 23 listopada 2011 r.,
- uwzględniając „World Report on Disability”[Światowy raport o niepełnosprawności] Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Banku Światowego z czerwca 2011 r.,
- uwzględniając sprawozdanie OHCHR z dnia 8 kwietnia 2016 r. zatytułowane „Committee on the Rights of Persons with Disabilities considers report of Uganda”[Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych analizuje sprawozdanie Ugandy],
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 65/186 i nr 64/131 dotyczące osiągnięcia milenijnych celów rozwoju w odniesieniu do osób niepełnosprawnych do roku 2015 i w latach kolejnych,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie niepełnosprawności i rozwoju opracowane dla delegatur i służb UE,
- uwzględniając agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz cele zrównoważonego rozwoju, przyjęte w Nowym Jorku w dniu 25 września 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Ugandy z dnia 1 lipca 2016 r. w sprawie przeglądu wdrażania agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, pt. „Zapewnić, by nikogo nie pominięto”, przedstawione w Nowym Jorku Forum Politycznym Wysokiego Szczebla ONZ,

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2006 r. ⁽¹⁾ w sprawie niepełnosprawności i rozwoju,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Ugandy,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że „eutanazja” w Ugandzie jest praktyką stosowaną przez rodziców dzieci niepełnosprawnych, polegającą na zabiciu lub zagłodzeniu dziecka lub niezapewnieniu mu pomocy medycznej zgodnie z przekonaniem, że dla tych dzieci lepiej jest umrzeć niż znosić cierpienia wynikające z nieuleczalnej niepełnosprawności;
 - B. mając na uwadze, że Uganda nie jest jedynym państwem borykającym się z tym problemem; mając na uwadze, że wiele krajów rozwijających się osiągnęło znaczne – choć niepełne – postępy w obszarze włączania osób niepełnosprawnych w przedsięwzięcia rozwojowe;
 - C. mając na uwadze, że niektórzy rodzice przyznają, że „eutanazja” jest konieczna, gdyż oszczędza dzieciom niepełnosprawnym dotkliwych cierpień przez całe życie; mając na uwadze, że praktyka ta jest tematem tabu, choć istnieją świadectwa niektórych matek i ocalałych osób;
 - D. mając na uwadze, że napiętnowanie społeczne w Ugandzie jest tak duże, że matki i dzieci są odrzucane przez wspólnotę, co pogarsza ich status społeczny i uniemożliwia pełne uczestnictwo w życiu społecznym; mając na uwadze, że na matki wywiera się naciski, by zabijały własne dzieci po latach zmagania i poświęceń związanych z opieką nad niepełnosprawnym dzieckiem;
 - E. mając na uwadze, że przekonania dotyczące dzieci niepełnosprawnych powodują, że są one bardziej narażone na przemoc i zabójstwo niż dzieci sprawne; mając na uwadze, że niepełnosprawne dzieci nadal padają ofiarą różnych form przemocy, dyskryminacji i marginalizacji ze względu na negatywne postawy wobec nich, przesady, zaniedbania oraz normy i praktyki społeczne; mając na uwadze, że źródłem największego zagrożenia dla dzieci niepełnosprawnych są błędne przekonania, w tym przekonanie, że obecność dziecka niepełnosprawnego spowoduje, że kolejne dzieci również będą niepełnosprawne;
 - F. mając na uwadze, że klany i duże rodziny wywierają przesadną presję na matki, chcąc zrozumieć przyczyny niepełnosprawności i obwiniając za nią właśnie matki; mając na uwadze, że w niektórych przypadkach wypędzano matki z domów mężów za to, że rodzą one dzieci niepełnosprawne;
 - G. mając na uwadze, że lekarze i pracownicy służb medycznych nie potrafią zrozumieć lub wyjaśnić charakteru i przyczyn słabowitości dziecka, a systemy opieki zdrowotnej nie są odpowiednio wyposażone, by diagnozować i leczyć wiele rodzajów niepełnosprawności, które można by zminimalizować czy nawet usunąć; mając na uwadze, że odmawianie dzieciom niepełnosprawnym podstawowych praw, np. dostępu do opieki zdrowotnej, edukacji, wsparcia i rehabilitacji, poważnie ogranicza możliwości ich pełnego rozwoju;
 - H. mając na uwadze, że Uganda należy do 162 państw stron Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; mając na uwadze, że w dniu 25 września 2008 r. Uganda ratyfikowała bez zastrzeżeń konwencję i jej protokół fakultatywny; mając na uwadze, że Uganda zobowiązała się przyznać osobom niepełnosprawnym takie same prawa jak pozostałym obywatelom;
 - I. mając na uwadze, że w kwietniu 2016 r. Komitet ONZ ds. Praw Osób Niepełnosprawnych zmienił ocenę wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych w Ugandzie oraz opracował uwagi końcowe i zalecenia, w których „Komitet z niepokojem zauważa, że obowiązujące przepisy i prowadzona polityka nie zapewnia ochrony praw dzieci niepełnosprawnych”, oraz „wyraża zaniepokojenie brakiem informacji o sytuacji dzieci głuchoniemych i głuchoniewidomych, a także o środkach mających zapewnić ich ochronę i integrację w społeczeństwie”;
 - J. mając na uwadze, że rząd Ugandy przyjął pewne ogólne przepisy i środki polityczne zawierające klauzule o niepełnosprawności; mając na uwadze, że w kraju tym obowiązują przepisy o niepełnosprawności; mając na uwadze, że w poszczególnych aktach prawnych mogą występować różne definicje niepełnosprawności;

(¹) Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 336.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- K. mając na uwadze, że dwie największe przeszkody w integracji osób niepełnosprawnych w ugandyjskim społeczeństwie jest ich „niewidoczność” oraz negatywne postawy wobec nich; mając na uwadze, że posiadanie dzieci niepełnosprawnych powoduje wykluczenie społeczne rodziny, a szczególności matek, gdyż dzieci niepełnosprawne są postrzegane jako źródło wstydu i słabość rodziny;
- L. mając na uwadze, że w niektórych regionach wiejskich Ugandy istnieje niewiele państwowych ośrodków pomocy dla rodziców dzieci niepełnosprawnych, w związku z czym rodziny, a zwłaszcza samotne matki, często doświadczają trudności w zapewnieniu niepełnosprawnym dzieciom odpowiedniej opieki;
- M. mając na uwadze, że oficjalne dane liczbowe nie są dostępne, a ani policja, ani wymiar sprawiedliwości w Ugandzie nie prowadzi dochodzeń dotyczących tego zjawiska; mając na uwadze, że brak danych utrudnia zwalczanie praktyki „eutanzji”;
- N. mając na uwadze, że praca społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania przestrzegania praw grup marginalizowanych i szczególnie podatnych na zagrożenia; mając na uwadze, że organizacje pozarządowe w Ugandzie napotyka trudności i przeszkody w świadczeniu usług dla dzieci niepełnosprawnych i ich rodziców; mając na uwadze, że błędne przekonania dotyczące dzieci niepełnosprawnych stanowią wyzwanie w działaniach rozwojowych i w pracy obserwatorów ds. praw człowieka w Ugandzie;
- O. mając na uwadze szczególną rolę stowarzyszeń osób niepełnosprawnych w reprezentowaniu szczególnych interesów osób niepełnosprawnych i informowaniu o nich decydentów i opinii publicznej; mając na uwadze brak dostępnych informacji, które pozwoliłyby uświadomić ogółowi społeczeństwa istnienie praktyk kulturowych piętnujących osoby niepełnosprawne oraz utrudniających im rozwój i korzystanie z takich samych praw, jakie przysługują pozostałym członkom społeczeństwa;
1. zdecydowanie potępia nieuzasadnione i nieludzkie zabijanie niepełnosprawnych dzieci i noworodków; wyraża najwyższe zaniepokojenie zjawiskiem „eutanzji” dzieci niepełnosprawnych w Ugandzie i wszystkich krajach, w których zjawisko to występuje; apeluje o położenie kresu takim aktom przemocy, okrucieństwa i torturowania dzieci;
 2. wzywa władze Ugandy i wszystkich krajów, w których występuje zjawisko „eutanzji” rytualnego zabijania dzieci, by zobowiązały się do zwalczania szkodliwych przesądów, które utrwalają tego rodzaju praktyki wymierzone w dzieci;
 3. przypomina, że podstawowym obowiązkiem państwa jest ochrona obywateli, w tym grup podatnych na zagrożenia; przypomina władzom Ugandy, że mają obowiązek przestrzegać konstytucji, w szczególności art. 21 i 32 oraz art. 35 ust. 1, w którym stanowi się, że osoby niepełnosprawne mają prawo do poszanowania godności ludzkiej, a państwo i społeczeństwo muszą podejmować odpowiednie działania, by zapewnić pełen rozwój ich potencjału fizycznego i umysłowego;
 4. przypomina o szczególnym obowiązku parlamentu Ugandy wobec osób niepełnosprawnych, zapisanym w art. 35 ust. 2 konstytucji, zgodnie z którym parlament powinien przyjmować odpowiednie przepisy służące ochronie osób niepełnosprawnych; wzywa rząd Ugandy do wspierania wszelkich działań podejmowanych na rzecz lepszego przestrzegania praw obywatelskich i praw człowieka przynależnych osobom niepełnosprawnym;
 5. apeluje o wspieranie rodzin osób niepełnosprawnych, by mogły one wychowywać dzieci w domu; wzywa rząd Ugandy, by rozwijał w całym kraju wysokiej jakości usługi wsparcia dla rodzin z dziećmi niepełnosprawnymi, co obejmuje wystarczające wsparcie finansowe i świadczenia rodzinne, umożliwiające należytą opiekę nad dziećmi niepełnosprawnymi;
 6. wzywa władze do informowania i podnoszenia świadomości społecznej na temat sytuacji osób niepełnosprawnych oraz do organizowania szkoleń służących zapewnieniu wsparcia, informacji i porad dla rodziców i opiekunów dzieci niepełnosprawnych, by ułatwić udział tych dzieci w życiu społeczeństwa;
 7. wzywa rząd Ugandy do zapewnienia odpowiedniego wykształcenia i świadomości potrzeb pacjentów wśród lekarzy mających bezpośredni kontakt z osobami niepełnosprawnymi i ich problemami zdrowotnymi;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

8. przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie w 2007 r. ustawy o utworzeniu komisji ds. równych szans, mającej wspierać równe szanse zmarginalizowanych grup społecznych, w tym osób niepełnosprawnych;
 9. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie ugandyjskiej komisji ds. praw człowieka na mocy konstytucji Republiki Ugandy z 1995 r.; przypomina, że rolą komisji jest m.in. kształtowanie i podtrzymywanie w społeczeństwie wiedzy o przepisach konstytucji jako podstawowego aktu prawnego dla mieszkańców Ugandy, a także monitorowanie wypełniania przez rząd międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka;
 10. zwraca się do tej komisji o opracowanie konkretnego planu krajowego, który będzie wskazówką w monitorowaniu i wspieraniu bardziej usystematyzowanych i zinstytucjonalizowanych kontaktów ze wszystkimi organizacjami osób niepełnosprawnych w całym kraju;
 11. wzywa władze do zapewnienia rejestracji wszystkich urodzeń, w tym urodzeń dzieci niepełnosprawnych;
 12. wzywa władze Ugandy do większych starań o podnoszenie w Ugandzie wiedzy o prawach i godności dzieci niepełnosprawnych; podkreśla w związku z tym ważną rolę edukacji w walce ze stygmatyzacją; szczególnie podkreśla kluczową rolę organizacji osób niepełnosprawnych w podnoszeniu świadomości na temat integracji osób niepełnosprawnych oraz problemów, z jakimi muszą się mierzyć;
 13. podkreśla, że media muszą odgrywać bardziej aktywną rolę w podważaniu stereotypów i wspieraniu integracji; apeluje do decydentów międzynarodowych, krajowych i lokalnych, by zapewniali i wspierali akcje uświadamiające w mediach oraz w polityce edukacyjnej i w formie kampanii publicznych;
 14. wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą napaści na obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, np. Forum Podnoszenia Świadomości i Wspierania Praw Człowieka; wzywa władze Ugandy, by zagwarantowały bezpieczeństwo obrońcom praw człowieka, ścigały sprawców ataków na nich i umożliwiły im wykonywanie ich pracy bez zagrożeń i bez przeszkód;
 15. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wspierały dążenia rządu, organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego do stworzenia i wdrożenia polityki służącej zaspokajaniu potrzeb i przestrzeganiu praw osób niepełnosprawnych na zasadach niedyskryminacji i integracji społecznej oraz równego dostępu do opieki zdrowotnej i innych usług socjalnych;
 16. wzywa do wymiany dobrych praktyk między krajami rozwijającymi się i rozwiniętymi; zwraca się do Komisji, by we współpracy z innymi darczyńcami międzynarodowymi utworzyła platformę dzielenia się dobrymi praktykami w zakresie integracji dzieci niepełnosprawnych; wzywa Komisję, by w pełni wywiązywała się z zobowiązań wynikających z art. 32 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;
 17. apeluje do UE, by wykorzystwała pozycję polityczną, jaką dają jej programy pomocy na rzecz rozwoju, zwłaszcza programy wsparcia budżetowego, do lepszej ochrony i propagowania praw człowieka w Ugandzie; wzywa Komisję do sprawdzenia, czy możliwe jest zapewnienie lepszej pomocy przez finansowanie lub koordynowanie działań z miejscowymi instytucjami, by poprawić opiekę medyczną nad dziećmi niepełnosprawnymi, a przez to zwiększyć pilnie potrzebne wsparcie dla ich rodzin;
 18. podkreśla, że politykę integracji należy wspierać na wszystkich odnośnych forach ONZ i płaszczyznach międzynarodowych, gdyż kwestia niepełnosprawności nie jest obecnie poruszana podczas wielu dyskusji międzynarodowych na wysokim szczeblu, a powinna znaleźć się wysoko na liście priorytetów politycznych;
 19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, prezydentowi Republiki, przewodniczącemu ugandyjskiego parlamentu oraz Unii Afrykańskiej i jej instytucjom.
-

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0083

Wypowiedzenie Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (Rezolucja)

Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie wypowiedzenia Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (14423/2017 – C8-0447/2017 – 2017/0241(NLE) – 2017/2266(INI))

(2019/C 162/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14423/2017),
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0447/2017),
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 15 marca 2018 r. ⁽²⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 ⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie połowów NNN”), w szczególności jego art. 8 ust. 8,
 - uwzględniając art. 99 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0055/2018),
- A. mając na uwadze, że Umowa o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (zwanym dalej „Komorami”) przewiduje możliwość jej wypowiedzenia przez jedną ze stron w przypadku poważnych okoliczności, takich jak naruszenie zobowiązań podjętych przez strony w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (połowów NNN);
- B. mając na uwadze, że nielegalne połowy stanowią poważne zagrożenie dla światowych zasobów morskich, ponieważ przetrzebiają zasoby rybne, niszczą siedliska morskie, stawiają uczciwych rybaków w niekorzystnej pozycji konkurencyjnej oraz pozbawiają źródła utrzymania społeczności nadbrzeżne, szczególnie w krajach rozwijających się;
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna dołożyć wszelkich starań, aby porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem zawarte z państwami trzecimi przynosiły wzajemne korzyści UE i tym państwom trzecim, w tym ich lokalnej ludności i sektorowi rybołówstwa;
- D. mając na uwadze, że ogólnym celem protokołu do Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów, leżącym w interesie obu stron, było zacieśnienie współpracy między UE i Komorami w dziedzinie rybołówstwa poprzez stworzenie ram partnerstwa, dzięki którym można byłoby prowadzić zrównoważoną politykę rybołówstwa, a jednocześnie w zrównoważony sposób eksploatować zasoby rybne w wyłącznej strefie ekonomicznej Komorów, i które umożliwiłyby uzyskiwanie części nadwyżki dostępnych zasobów rybnych odpowiadającej interesom floty UE;
- E. mając na uwadze, że pierwsza umowa w sprawie rybołówstwa została zawarta przez EWG i Związek Komorów w 1988 r., oraz mając na uwadze, że od tego czasu floty państw członkowskich EWG/UE posiadały uprawnienia do połowów w wodach tego państwa na mocy kolejnych protokołów wykonawczych do umowy;
- F. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem UNCTAD pt. „Fishery Exports and The Economic Development of Least Developed Countries” [Eksport produktów rybołówstwa a rozwój gospodarczy krajów najsłabiej rozwiniętych] współpraca sektorowa jest bardzo słabo rozwinięta i wywiera niewielki wpływ na przemysł rybny, na warunki rozładunku, zdolności do monitorowania i nadzoru, rozwój naukowy bądź szkolenie techniczne rybaków i obserwatorów; mając na uwadze, że rekompensata finansowa wypłacana przez UE na rzecz Komorów za tonę ryb (tuńczyka) jest o ok. 15 % niższa od szacowanej ceny za tonę w skupie hurtowym;

⁽¹⁾ Dz.U. L 290 z 20.10.2006, s. 7.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0082.

⁽³⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- G. mając na uwadze, że dnia 1 października 2015 r. poinformowano Komory o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwo trzecie z uwagi na brak odpowiednich kontroli statków zarejestrowanych pod banderą Komorów; mając na uwadze, że po tym, jak w maju 2017 r. UE uznała Komory za państwo niewspółpracujące, a w lipcu 2017 r. umieściła je w wykazie państw niewspółpracujących, przyznając Komorom „czerwoną kartkę”, państwo to nadal nie podjęło niezbędnych działań naprawczych w celu rozwiązania wskazanych problemów i przeciwdziałania połowom NNN;
- H. mając na uwadze, że poprzedni protokół do umowy w sprawie połowów zawartej z Komorami wygasł w dniu 30 grudnia 2016 r. i nie został odnowiony z powodu braku zaangażowania Komorów w walkę z połowami NNN; mając na uwadze, że na mocy protokołu przyznano pulę środków finansowych w wysokości 600000 EUR rocznie, a w ramach tej kwoty 300000 EUR przeznaczono na rzecz komoryjskiej polityki rybołówstwa w celu wspierania trwałości zasobów rybnych w wodach Komorów oraz należytego gospodarowania tymi zasobami;
- I. mając na uwadze zdecydowane zaangażowanie UE w walkę z nielegalnymi połowami oraz z wszelką powiązaną z nimi działalnością, o czym jest mowa w rozporządzeniu w sprawie połowów NNN;
- J. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie prowadzą współpracę z Komorami w różnych sektorach; mając na uwadze, że decyzja UE o wypowiedzeniu Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa może zostać cofnięta (w przypadku podjęcia niezbędnych działań naprawczych), a wypowiedzenie tej umowy nie przekreśla możliwości podjęcia w przyszłości negocjacji dotyczących nowej umowy lub dowolnej innej formy partnerstwa w dziedzinie rybołówstwa;
- K. mając na uwadze, że zwalczanie połowów NNN nie zależy wyłącznie od wskazania niewspółpracujących państw trzecich, lecz – przeciwnie – wymaga znalezienia sposobów zaradzenia zidentyfikowanym sytuacjom; mając na uwadze, że bez pomocy zewnętrznej Związek Komorów nie będzie w stanie usprawnić swojej polityki gospodarowania zasobami morskimi, w szczególności w zakresie zasobów rybnych, w tym w odniesieniu do warunków rozładunku, zdolności monitorowania i nadzoru, rozwoju naukowego, oraz szkolenia technicznego rybaków i obserwatorów;
- L. mając na uwadze, że w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i w celach zrównoważonego rozwoju po raz pierwszy ujęto cel dotyczący ochrony i zrównoważonej eksploatacji mórz i zasobów morskich (cel 14.);
1. wyraża ubolewanie, że Komory – pomimo ostrzeżeń ze strony UE – nie podjęły działań naprawczych koniecznych do rozwiązania stwierdzonych problemów i przeciwdziałania połowom NNN;
 2. ponownie podkreśla znaczenie skutecznej kontroli przez państwo bandery – brak tej kontroli jest jedną z podstawowych przyczyn połowów NNN; uważa, że Komory powinny wywiązywać się z obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego w odniesieniu do nadzoru i kontroli statków pływających pod ich banderą; wyraża zdecydowane przekonanie, że brak nadzoru i upoważnienia do połowów umożliwia tym statkom bezkarne prowadzenie połowów NNN;
 3. jest zdania, że Komory powinny utrzymać relacje z UE i wykorzystać tę okazję do wdrożenia niezbędnych środków na rzecz zwiększenia zdolności tego kraju do radzenia sobie z problemem nielegalnych połowów;
 4. wyraża ubolewanie, że w ciągu niemal trzydziestu lat, odkąd obowiązują umowy w sprawie rybołówstwa między UE i Związkiem Komorów uwzględniające komponent współpracy i wsparcia na rzecz rozwoju sektora rybołówstwa w tym państwie, nie udało się osiągnąć bardziej konkretnych efektów w rozwoju sektora rybołówstwa Komorów, m.in. pod względem zdolności do monitorowania i nadzoru, rozwoju naukowego lub szkolenia technicznego rybaków i obserwatorów;
 5. opowiada się za potrzebą stworzenia ściślejszych powiązań między dostępnymi instrumentami w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, a w szczególności Europejskim Funduszem Rozwoju, a globalnym wsparciem na rzecz rozwoju zdolności w sektorze rybołówstwa;
 6. przypomina, że Umowa o partnerstwie w sektorze rybołówstwa zawarta z UE oraz inne instrumenty międzynarodowe, a także ramy realizacji agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju zobowiązują Komory do przestrzegania zasad dobrego zarządzania w kwestii rybołówstwa i odpowiedzialnych połowów, utrzymywania stad ryb oraz ochrony ekosystemu morskiego w wyłącznej strefie ekonomicznej tego kraju;
 7. podkreśla potrzebę zwalczania połowów NNN na poziomie światowym oraz konieczność wprowadzenia środków motywujących państwa do tego, by potraktowały swoje obowiązki z powagą i by przeprowadziły niezbędną reformę sektorów rybołówstwa;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

8. podkreśla, że zwalczanie połowów NNN nie może polegać wyłącznie na wskazaniu niewspółpracujących państw trzecich oraz że rzeczywiste zwalczanie wszelkich form nielegalnych połowów wymaga znalezienia sposobów wsparcia państw, w szczególności małych rozwijających się państw wyspiarskich, do których należy Związek Komorów, w celu umożliwienia im zmiany polityki gospodarowania zasobami morskimi;

9. podziela stanowisko Komisji i Rady co do konieczności zastosowania środków, o których mowa w art. 38 ust. 8 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, w celu wypowiedzenia wszelkich zawartych z Komorami stałych umów dwustronnych w sprawie połowów, przewidujących rozwiązanie umowy w przypadku niewypełnienia przez to państwo zobowiązań w zakresie zwalczania połowów NNN;

10. zwraca uwagę na pozostałe konsekwencje, o których mowa w art. 38 ust. 8 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, dotyczące m.in. zakazu czarterowania, zmiany bandery i umów prywatnych;

11. stwierdza jednak, że wypowiedzenie umowy nie powinno oznaczać zakończenia współpracy w dziedzinie rybołówstwa między UE a Komorami; wzywa Komisję do podjęcia starań na rzecz możliwie jak najszybszego wznowienia współpracy, wychodząc z założenia, że społeczności rybackie oraz tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne i działalność połowową na małą skalę należy uznać za zasadniczy czynnik rozwoju tego państwa, oraz że w tym celu należy sprzyjać inwestycjom i udzielać wsparcia technicznego w następujących obszarach:

— system administracji i zarządzania rybołówstwem, ustawodawstwo, struktura instytucjonalna, rozwój zdolności zasobów ludzkich (rybaków, naukowców, inspektorów i innych), dowartościowanie handlowe i kulturowe tradycyjnych metod połowu na Komorach i zasobów rybnych Komorów;

— zdolności do monitorowania i potencjał naukowy, zdolność do ochrony wybrzeża, nadzoru oraz kontroli jakości;

— uruchomienie struktur przeznaczonych do schładzania, dystrybucji i przetwórstwa ryb;

— budowa i wzmocnienie infrastruktury służącej do rozładunku oraz do zabezpieczania portów i przystani;

— modernizacja floty Komorów prowadzącej połowy na małą skalę w celu zwiększenia jej bezpieczeństwa, możliwości przebywania na morzu i zdolności połowowych;

12. apeluje o włączenie klauzuli pozwalającej na – w razie usunięcia przez Komory tych niedociągnięć – przerwanie procedury i wycofanie „czerwonej kartki”, co umożliwi powrót floty UE;

13. apeluje do Komisji o podjęcie odpowiednich działań mających na celu powrót do normalnej sytuacji dzięki poprawie skuteczności środków walki z połowami NNN i umożliwieniu flocie UE powrotu na obszar połowowy po zakończeniu negocjacji warunków nowego protokołu;

14. apeluje do Komisji i Rady, aby w ramach przysługujących im uprawnień bezzwłocznie i w pełni informowały Parlament o wszelkich zmianach sytuacji w ramach tego procesu;

15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Parlamentu Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich i Związku Komorów.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0090

Sytuacja w Syrii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie sytuacji w Syrii (2018/2626(RSP))

(2019/C 162/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Syrii, w szczególności rezolucję z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie strategii UE na rzecz Syrii ⁽¹⁾,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r. oraz inne traktaty i instrumenty ONZ w dziedzinie praw człowieka, w tym Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i protokoły dodatkowe do nich,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini na temat Syrii, w szczególności oświadczenie z dnia 9 lipca 2017 r. w sprawie zawieszenia broni w Syrii, oświadczenie z dnia 25 listopada 2017 r. w sprawie konferencji syryjskiej opozycji w Rijadzie oraz oświadczenie z dnia 23 lutego 2018 r. w sprawie masakry we wschodniej Ghucie, a także jej uwagi po przybyciu na posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych w dniu 26 lutego 2018 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenia wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel Federiki Mogherini i komisarza Ch. Stylianidesa: z dnia 3 października 2017 r. w sprawie niedawnych ataków w Syrii, z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie sytuacji humanitarnej we wschodniej Ghucie oraz z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie sytuacji we wschodniej Ghucie i w innych częściach Syrii,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Turcji oraz sytuacji w Afrin w Syrii wygłoszone przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini na sesji plenarnej w dniu 6 lutego 2018 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii ⁽²⁾ oraz konkluzje Rady z dnia 26 lutego 2018 r. w sprawie dodania dwóch nowych ministrów do listy sankcyjnej,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2017 r. zatytułowany „Elementy strategii UE na rzecz Syrii”(JOIN(2017)0011) oraz konkluzje Rady w sprawie Syrii z dnia 3 kwietnia 2017 r., które razem stanowią nową strategię UE na rzecz Syrii,
- uwzględniając deklarację współprzewodniczących z dnia 5 kwietnia 2017 r. dotyczącą konferencji w sprawie wspierania przyszłości Syrii i regionu, a także wcześniejsze konferencje w sprawie sytuacji w Syrii, które odbyły się w Londynie, Kuwejcie, Berlinie i Helsinkach,
- uwzględniając oświadczenia wysokiego komisarza Narodów Zjednoczonych ds. praw człowieka Zeida Ra'ada Al Husseina na forum Rady Praw Człowieka w Genewie w sprawie sytuacji w Syrii, w szczególności oświadczenia z dnia 26 lutego 2018 r. i 2 marca 2018 r., a także ustną informację na temat działalności jego biura i najnowszego rozwoju sytuacji w zakresie praw człowieka z dnia 7 marca 2018 r.,
- uwzględniając oświadczenia przypisywane rzecznikowi Sekretarza Generalnego w sprawie wschodniej Ghuty w Syryjskiej Republice Arabskiej z dnia 20 lutego i 24 lutego 2018 r.,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych oraz wszystkie konwencje ONZ, których stroną jest Syria,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0227.

⁽²⁾ Dz.U. L 121 z 10.5.2011, s. 11.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Syrii, w szczególności rezolucję nr 2254 (2015) z dnia 18 grudnia 2015 r., rezolucję nr 2393 (2017) z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie zezwolenia na dostarczanie pomocy ponad granicami i liniami demarkacyjnymi w Syrii oraz rezolucję nr 2401 (2018) z dnia 24 lutego 2018 r. w sprawie 30-dniowego zaprzestania działań wojennych w Syrii, aby umożliwić dostarczenie pomocy humanitarnej,
 - uwzględniając sprawozdania Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syryjskiej Republiki Arabskiej powołanej przez Radę Praw Człowieka ONZ oraz rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie Syryjskiej Republiki Arabskiej, w szczególności rezolucję z dnia 5 marca 2018 r. w sprawie pogarszającej się sytuacji w zakresie praw człowieka we wschodniej Ghucie,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A-71/248 z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie ustanowienia międzynarodowego, bezstronnego i niezależnego mechanizmu, który ma pomóc w przeprowadzeniu dochodzeń wobec osób odpowiedzialnych za najpoważniejsze w świetle prawa międzynarodowego przestępstwa popełnione w Syryjskiej Republice Arabskiej od marca 2011 r. i w ściganiu takich osób,
 - uwzględniając statut rzymski i dokumenty założycielskie Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, a także dokumenty założycielskie trybunałów ad hoc, w tym Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii, Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Rwandy i Specjalnego Trybunału ds. Libanu,
 - uwzględniając memorandum dotyczące utworzenia stref deeskalacji w Syryjskiej Republice Arabskiej, podpisane w dniu 6 maja 2017 r. przez Iran, Rosję i Turcję,
 - uwzględniając opublikowany w 2017 r. raport Funduszu Ludnościowego Narodów Zjednoczonych zatytułowany „Voices from Syria 2018 – Assessment Findings of the Humanitarian Needs Overview” [Głosy z Syrii 2018 – Wyniki oceny potrzeb humanitarnych],
 - uwzględniając oświadczenie Carnegie Middle East Center z dnia 5 marca 2018 r. w sprawie doniesień o spotkaniu szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego Syrii Alego Mamluka, którego nazwisko widnieje na unijnej liście sankcyjnej, z ministrem spraw wewnętrznych Włoch i dyrektorem Agencji Wywiadu i Bezpieczeństwa Zewnętrzne w Rzymie, co stanowi rażące naruszenie decyzji Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii;
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że trwająca od siedmiu lat wojna domowa w Syrii nie ustaje, pomimo licznych podejmowanych na szczeblu międzynarodowym wysiłków, aby doprowadzić do zawieszenia broni i stworzyć podstawę do znalezienia rozwiązania na drodze negocjacji; mając na uwadze, że w związku z tym sytuacja humanitarna w kraju jest nadal dramatyczna; mając na uwadze, że 13 mln osób, w tym 6 mln dzieci, zarejestrowano jako osoby potrzebujące pewnej formy pomocy humanitarnej; mając na uwadze, że 6,1 mln osób zostało wewnętrznie przesiedlonych, 3 mln cywili mieszka na obszarach obłożonych, a ponad 5 mln to zarejestrowani uchodźcy syryjscy zamieszkujący sąsiednie regiony; mając na uwadze, że podczas konfliktu zginęło co najmniej 400000 Syryjczyków;
- B. mając na uwadze, że obszary i miasta takie jak Idlib, wschodnia Ghuta, Jarmuk, Fua i Kefraja były przez długi czas blokowane, co miało poważne skutki dla ludności cywilnej i nie pozwoliło na systematyczne dostarczanie pomocy humanitarnej z powodu ofensywy wojskowej i bombardowań prowadzonych przeciwko własnej ludności przez reżim syryjski przy wsparciu ze strony Rosji i Iranu; mając na uwadze, że wschodnia Ghuta od pięciu lat jest oblegana przez reżim syryjski i jego sojuszników, a ludność cywilna, w tym dzieci, szkoły i placówki medyczne są narażone na bombardowania z powietrza, ostrzał i ataki z użyciem broni chemicznej, które spowodowały setki ofiar śmiertelnych na tym obszarze; mając na uwadze, że ugrupowania terrorystyczne ze wschodniej Ghuty oskarżono o ostrzał obszarów cywilnych w Damaszku;
- C. mając na uwadze, że sytuacja we wschodniej Ghucie jest na tyle krytyczna, że sekretarz generalny ONZ António Guterres określił ją jako „piekło na ziemi”; mając na uwadze, że na skutek blokady ludność wschodniej Ghuty pozostaje odcięta od wszelkiej formy pomocy od dnia 14 lutego 2018 r., kiedy to jeden konwój dotarł do zaledwie 7200 z 400000 mieszkańców tego obszaru; mając na uwadze, że w dniu 5 marca 2018 r. oenzytowski konwój z pomocą zdołał wreszcie wjechać do Dumy, docierając do 27500 osób potrzebujących żywności i środków medycznych; mając na uwadze, że reżim syryjski usunął z konwoju artykuły medyczne o decydującym znaczeniu;
- D. mając na uwadze, że w dniu 24 lutego 2018 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła rezolucję nr 2401, w której zażądała od wszystkich stron konfliktu bezzwłocznego zaprzestania działań wojennych na co najmniej 30 kolejnych dni, aby umożliwić bezpieczne, niezakłócone i stałe dostarczanie pomocy humanitarnej i ewakuację medyczną osób poważnie chorych i rannych, zgodnie z obowiązującym prawem międzynarodowym; mając na uwadze, że reżim syryjski oraz siły rosyjskie i irańskie nie wykonały rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2401 pomimo ponawianych apeli społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że wojsko wykorzystuje „wyzwalanie” regionu jako pretekst do kontynuacji ataków na ludność cywilną; mając na uwadze, że w ostatnich latach Rosja zawetowała 11 rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, między innymi rezolucję w sprawie odnowienia wspólnego mechanizmu śledczego OPCW–ONZ w listopadzie 2017 r., i odegrała aktywną rolę w ograniczaniu treści tych rezolucji;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- E. mając na uwadze, że te ataki oraz taktyka wojenna polegająca na obleganiu zaludnionych obszarów w celu zagłodzenia ludności cywilnej oraz na przymusowych przesiedleniach ludności, między innymi w celu spowodowania zmian demograficznych, stanowią wyraźne naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że utrudnianie ewakuacji oraz dostarczania pomocy humanitarnej i opieki medycznej stanowią rażące naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz licznych rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ;
- F. mając na uwadze, że turecka operacja „Gałązka oliwna” w kontrolowanej przez Kurdów prowincji Afrin dodała nowy wymiar do konfliktu w Syrii i stworzyła dodatkowe problemy humanitarne oraz wywołała zaniepokojenie negatywnym wpływem operacji na delikatną równowagę wewnętrzną w Syrii i wysiłki zmierzające do znalezienia rozwiązania na drodze negocjacji; podkreśla, że mówi się już o dużej liczbie ofiar wśród ludności cywilnej i zagrożeniu życia setek kolejnych cywilów; mając na uwadze, że wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel w imieniu UE jasno wyraziła te obawy, wzywając rząd Turcji do zaprzestania ofensywy i podkreślając potrzebę skoncentrowania się na walce z organizacjami terrorystycznymi ujętymi w wykazie ONZ;
- G. mając na uwadze, że naruszenia, jakich podczas konfliktu syryjskiego dopuszczają się reżim al-Asada i jego sojusznicy oraz ugrupowania terrorystyczne, obejmują ukierunkowane masowe ataki na ludność cywilną, w tym z użyciem broni chemicznej, egzekucje pozasądowe, tortury i brutalne traktowanie, wymuszone zaginięcia, masowe i arbitralne aresztowania, kary zbiorowe, ataki na personel medyczny, a także odmowę zaopatrzenia w żywność, wodę i pomoc medyczną; mając na uwadze, że przestępstwa te do tej pory uchodziły sprawcom bezkarnie;
- H. mając na uwadze, że ISIS/Daisz i inne grupy dżihadystów dopuściły się okrucieństw i poważnych naruszeń prawa międzynarodowego, takich jak brutalne egzekucje i przemoc seksualna, uprowadzenia, tortury, wymuszone nawrócenia oraz niewolnictwo kobiet i dziewcząt; mając na uwadze, że dzieci są rekrutowane do walki i wykorzystywane w działalności terrorystycznej; mając na uwadze, że istnieją poważne obawy związane z wykorzystywaniem cywilów jako ludzkich tarcz na terenach kontrolowanych przez ekstremistów; mając na uwadze, że zbrodnie te noszą znamiona zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości oraz ludobójstwa;
- I. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji opozycja demokratyczna jest osłabiona, a ludność cywilna jest uwięziona między dżihadystycznymi terrorystami i fundamentalistami islamskimi z jednej strony a zwolennikami reżimu al-Asada z drugiej strony;
- J. mając na uwadze, że w dniu 26 lutego 2018 r. Rada dodała ministra przemysłu i ministra informacji Syrii do wykazu osób objętych unijnymi sankcjami przeciwko syryjskiemu reżimowi nałożonymi w związku z powagą sytuacji w tym kraju;
- K. mając na uwadze, że obowiązkiem poszczególnych państw i społeczności międzynarodowej jest pociągnięcie do odpowiedzialności osób, które dopuściły się łamania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w czasie konfliktu w Syrii, w tym przez stosowanie zasady represji wszechświatowej oraz prawa krajowego; mając na uwadze, że można tego dokonać albo na podstawie istniejących środków krajowych i międzynarodowych, włącznie z sądami krajowymi i trybunałami międzynarodowymi, albo za pośrednictwem międzynarodowych trybunałów karnych powoływanych ad hoc; mając na uwadze, że oprócz takiej osobistej odpowiedzialności karnej również państwa, pod pewnymi warunkami, mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności za niewypełnienie zobowiązań wynikających z traktatów i konwencji międzynarodowych, które podlegają jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, w tym Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r.;
- L. mając na uwadze, że UE nadal zależy na pozytywnym wyniku negocjacji prowadzonych pod auspicjami specjalnego wysłannika ONZ ds. Syrii (tzw. proces genewski); mając na uwadze, że UE wciąż wspiera ten proces, między innymi poprzez organizację drugiej brukselskiej konferencji w sprawie wspierania przyszłości Syrii i regionu, która ma się odbyć w dniach 24–25 kwietnia 2018 r.;
- M. mając na uwadze, że negocjacje genewskie, których 9. runda odbyła się w Wiedniu w dniach 25 i 26 stycznia 2018 r., nie przyniosły jak dotąd postępów na drodze do pokojowego rozwiązania kryzysu w Syrii; mając na uwadze, że w dniu 4 maja 2017 r. Rosja, Iran i Turcja zawarły w Kazachstanie porozumienie dotyczące ustanowienia czterech stref deeskalacji, które nie są przestrzegane i chronione przez gwarantów; mając na uwadze, że podczas Kongresu Dialogu Narodowego Syrii, który odbył się w Soczi w dniu 30 stycznia 2018 r., ogłoszono utworzenie komitetu konstytucyjnego, który nie został zaakceptowany przez wszystkie strony;
- N. mając na uwadze, że sytuacja w Syrii oraz brak kompleksowego, prawdziwego i pluralistycznego procesu przemian politycznych w dalszym ciągu utrudniają pełne wdrożenie strategii UE na rzecz Syrii, a w szczególności udzielenie znacznego wsparcia, jakie Unia może zapewnić na rzecz odbudowy kraju;
- O. mając na uwadze, że od wybuchu wojny UE i jej państwa członkowskie zmobilizowały ponad 10,4 mld EUR na zaspokojenie potrzeb humanitarnych wynikających z kryzysu syryjskiego, zarówno wewnątrz kraju, jak i na zewnątrz w regionie ościennym, co czyni UE największym dawcą pomocy; mając na uwadze, że UE udziela też znacznego wsparcia państwom ościennym przyjmującym uchodźców oraz wyraża dla nich uznanie;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

1. po raz kolejny potępia, w najostrzejszych słowach, wszelkie akty okrucieństwa i powszechne przypadki łamania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego podczas tego konfliktu, a w szczególności czyny popełnione przez siły reżimu al-Asada, w tym przy wsparciu jego sojuszników – Rosji i Iranu, a także przez organizacje terrorystyczne figurujące w wykazie ONZ; ubolewa, że w ciągu siedmiu lat konfliktu w Syrii co najmniej 400000 osób zostało zabitych, a tysiące kolejnych zostało rannych, w wyniku bombardowań, ostrzałów i innych działań zbrojnych, oraz że miliony ludzi zostało przesiedlonych, a ludność cywilna została pozbawiona dostępu do żywności, wody, urządzeń sanitarnych i opieki zdrowotnej w wyniku przedłużających się oblężeń gęsto zaludnionych obszarów; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu eskalacji przemocy w wielu częściach kraju, jak ma to miejsce we wschodniej Ghucie, w Afrinie i Idlibie;
2. głęboko ubolewa z powodu fiaska wielokrotnych prób zakończenia wojny, podejmowanych na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, oraz wzywa do wznowienia intensywnej współpracy na szczeblu globalnym w celu osiągnięcia pokojowego i trwałego rozwiązania konfliktu; podkreśla, że społeczność międzynarodowa w niewystarczającym stopniu wspiera demokratyczną opozycję; potwierdza nadrzędny charakter prowadzonego przez ONZ procesu genewskiego oraz popiera wysiłki specjalnego wysłannika ONZ ds. Syrii Staffana de Mistury na rzecz rzeczywistych i pluralistycznych przemian politycznych zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254, wynegocjowanych przez wszystkie strony syryjskie i przy wsparciu kluczowych podmiotów międzynarodowych i regionalnych; podkreśla znaczenie znalezienia politycznego rozwiązania tego konfliktu; potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz jedności, suwerenności, integralności terytorialnej i niezależności Syrii;
3. w najostrzejszych słowach potępia przemoc, do jakiej dochodzi we wschodniej Ghucie mimo jednogłośnie przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2401, i pilnie wzywa wszystkie strony, a w szczególności reżim al-Asada, Rosję i Iran, do pełnego i pilnego wdrożenia i przestrzegania tej rezolucji: do zapewnienia natychmiastowych, bezpiecznych, niezakłóconych i trwałych dostaw pomocy humanitarnej, ewakuacji krytycznie chorych i rannych oraz złagodzenia cierpienia ludności syryjskiej; w pełni popiera apel od wszystkich stron konfliktu o bezzwłoczne zaprzestanie działań wojennych przez co najmniej 30 kolejnych dni; ponownie wzywa wszystkie strony, a w szczególności władze syryjskie, do przestrzegania spoczywającego na nich obowiązku ochrony ludności syryjskiej i do natychmiastowego zaprzestania wszelkich ataków na ludność cywilną w Syrii; wzywa gwarantów zawieszenia broni w strefach deeskalacji do wywiązania się ze swoich obowiązków, tak aby położyć kres przemocy i popełnianym przestępstwom oraz umożliwić i zagwarantować swobodny dostęp do tych stref; odnotowuje decyzję podjętą przez trzy kraje zaangażowane w proces astański, aby zwołać nowy szczyt w kwietniu 2018 r. w celu omówienia sytuacji w Syrii oraz ewentualnych działań w tym regionie; podkreśla, że działania te nie powinny w żaden sposób być sprzeczne z rozmowami pod egidą ONZ/procesem genewskim ani osłabiać ich efektu;
4. przypomina reżimom w Syrii, Rosji i Iranie, że zgodnie z prawem międzynarodowym ponoszą odpowiedzialność za haniebne zbrodnie, których nadal dopuszczają się w Syrii, oraz że osoby popełniające takie zbrodnie, niezależnie od tego, czy są państwami, czy jednostkami, zostaną pociągnięte do odpowiedzialności;
5. wyraża głębokie ubolewanie z powodu wielokrotnego zgłaszania przez Rosję weta w Radzie Bezpieczeństwa oraz braku porozumienia w sprawie odnowienia mandatu wspólnego mechanizmu śledczego OPCW-ONZ przed upływem okresu jego obowiązywania, tj. dniem 17 listopada 2017 r.; uważa, że taka postawa stałego członka Rady Bezpieczeństwa, który ponosi szczególną odpowiedzialność za utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, jest karygodna; podkreśla, że w oczach całego świata utrudnianie dochodzeń w sprawach międzynarodowych jest przede wszystkim oznaką winy;
6. wyraża głębokie zaniepokojenie interwencją Turcji na obszarach Syrii kontrolowanych przez siły kurdyjskie; w dalszym ciągu jest poważnie zaniepokojony sytuacją w Afrinie, w tym ryzykiem konfrontacji między tureckimi siłami zbrojnymi a siłami al-Asada lub siłami rosyjskimi, a także eskalacją napięć ze Stanami Zjednoczonymi; wzywa rząd Turcji do wycofania swoich wojsk i odegrania konstruktywnej roli w syryjskim konflikcie, co również leży w interesie Turcji; podziela stanowisko wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, że otwarcie nowych frontów walk w Syrii nie leży w interesie bezpieczeństwa Turcji i ostrzega przed dalszym pogarszaniem się kryzysu humanitarnego w Syrii; domaga się pełnego poszanowania prawa humanitarnego, w tym ochrony ludności cywilnej, i wzywa do zawieszenia broni na całym terytorium Syrii, w tym w Afrinie;
7. potwierdza swoje poparcie dla wysiłków światowej koalicji przeciwko Daiszowi; podkreśla, że siły koalicji i partnerów syryjskich poczyniły znaczne postępy w kampanii na rzecz pokonania Daiszu w Syrii; przypomina, że wszelkie środki podejmowane w celu zwalczania Daiszu i innych ugrupowań terrorystycznych figurujących w wykazie Rady Bezpieczeństwa ONZ muszą być ściśle zgodne z przepisami prawa międzynarodowego; wzywa państwa członkowskie i ich sojuszników do zapewnienia przejrzystości, rozliczalności i pełnego przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego i prawa dotyczącego praw człowieka;
8. ponownie wzywa, aby zapewnić organizacjom niosącym pomoc humanitarną bezpieczny, terminowy i nieograniczony dostęp do całego terytorium Syrii i z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2393 (2017), w której przedłużono zezwolenie na transgraniczny dostęp pomocy humanitarnej do Syrii i po obu stronach linii demarkacyjnej o kolejne 12 miesięcy (do dnia 10 stycznia 2019 r.); zachęca ONZ i jej partnerów wykonawczych do podejmowania dalszych kroków w celu zwiększenia pomocy humanitarnej na trudno dostępnych i oblężonych obszarach, w tym dzięki jak najskuteczniejszemu wykorzystywaniu przejść granicznych na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2165 (2014); popiera wezwanie do pilnego przyspieszenia humanitarnych akcji rozminowywania w całej Syrii oraz przypomina wszystkim stronom konfliktu, że szpitale i personel medyczny podlegają wyraźnej ochronie na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego; wyraża ubolewanie z powodu szeregu przypadków wykorzystywania seksualnego i niewłaściwego zachowania, które miały miejsce w międzynarodowych organizacjach pomocowych, w tym z powodu wykorzystywania seksualnego uchodźców syryjskich przez osoby niosące pomoc w imieniu ONZ i znanych organizacji międzynarodowych; stanowczo oświadcza, że tego rodzaju czyny nie mogą być tolerowane; apeluje o przeprowadzenie szczegółowego dochodzenia i podkreśla, że wszyscy sprawcy tych czynów muszą zostać ukarani;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

9. podkreśla, że nie można tolerować okrutnych zbrodni popełnionych w Syrii i że winni tych zbrodni, w tym zbrodni popełnionych przeciwko mniejszościom religijnym, etnicznym oraz innym grupom i mniejszościom, muszą zostać ukarani; ponawia swój apel, aby przeprowadzić niezależne, bezstronne, dogłębne i wiarygodne dochodzenia i ścigać osoby odpowiedzialne za popełnienie tych zbrodni, a także popiera prace międzynarodowego, bezstronnego i niezależnego mechanizmu w sprawie zbrodni międzynarodowych popełnionych w Syryjskiej Republice Arabskiej od marca 2012 r.; z zadowoleniem przyjmuje decyzję UE o udzieleniu temu mechanizmowi wsparcia finansowego w wysokości 1,5 mln EUR za pośrednictwem unijnego Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju; podkreśla jednak, że również po upływie 18-miesięcznego okresu trwania programu konieczne będzie wsparcie; podkreśla, że ważne jest, aby państwa członkowskie wywiązywały się z podjętych zobowiązań i oczekuje, że kwestia finansowania tego mechanizmu zostanie poruszona i rozwiązana na drugiej brukselskiej konferencji w sprawie wspierania przyszłości Syrii i regionu; wzywa ponadto do wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, które gromadzą i pomagają zachować dowody łamania praw człowieka i naruszania prawa humanitarne;

10. jest przekonany, że nie dojdzie do rzeczywistego rozwiązania konfliktu w Syrii ani do trwałego pokoju, jeżeli nie zostanie wymierzona kara za popełnione przestępstwa, i wzywa do przyjęcia unijnej strategii rozliczenia sprawców aktów okrucieństwa popełnionych w Syrii; ponownie wyraża poparcie dla stosowania zasady represji wszechświatowej w zwalczaniu bezkarności i z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte przez szereg państw członkowskich UE w tym celu; z zadowoleniem przyjmuje również inicjatywy podejmowane przez państwa członkowskie, by uznawać poważne naruszenia prawa międzynarodowego za przestępstwa na mocy ich prawa krajowego; ponawia apel do UE i jej państw członkowskich, by rozważyć – w ścisłej współpracy z państwami o podobnych poglądach – możliwość powołania trybunału do spraw zbrodni popełnionych w Syrii, do czasu pomyślnego odwołania się do MTK; zwraca uwagę na znaczenie prac europejskiej sieci punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości i zbrodnie wojenne oraz wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel i Dyrekcję Generalną ds. Sprawiedliwości i Konsumentów do wsparcia i włączenia sieci do przyszłych starań na rzecz rozliczenia sprawców zbrodni popełnionych w Syrii;

11. domaga się poszanowania przez wszystkich prawa grup i mniejszości etnicznych i religijnych w Syrii, w tym chrześcijan i wszystkich osób przesiedlonych, do dalszego zamieszkiwania na terenach będących ich historyczną i zwyczajową ojczyzną lub do powrotu na te tereny, w poczuciu godności, równości i bezpieczeństwa, a także prawa do pełnego i swobodnego wyznawania religii i przekonań bez żadnego przymusu, przemocy czy dyskryminacji; popiera dialog międzywyznaniowy służący szeregowi wzajemnego zrozumienia i zwalczaniu fundamentalizmu;

12. jest poważnie zaniepokojony zaginięciem obrończyni praw człowieka i laureatki Nagrody im. Sacharowa Razan Zaitouneh, która najprawdopodobniej została uprowadzona w grudniu 2013 r. w Dumie przez ugrupowanie zbrojne Dżajsz al-Islam; apeluje o utworzenie unijnej grupy zadaniowej w celu koordynacji i zintensyfikowania wysiłków zmierzających do ustalenia miejsca jej pobytu i zapewnienia jej uwolnienia;

13. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel, aby dołożyła wszelkich starań w celu ożywienia rozmów pokojowych prowadzonych przez ONZ oraz aby domagała się aktywniejszej roli w tych negocjacjach, z wykorzystaniem potencjału finansowego UE oraz gotowości do przekazania znacznych zasobów na odbudowę Syrii; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel, aby w swoich działaniach na rzecz przyszłości narodu syryjskiego ściślej angażowała i aktywnie wspierała syryjskie społeczeństwo obywatelskie oraz zwolenników demokratycznego, pluralistycznego i integracyjnego państwa syryjskiego, począwszy od drugiej konferencji brukselskiej, która odbędzie się w dniach 24–25 kwietnia 2018 r.; zachęca wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do współpracy z narodem syryjskim w celu opracowania lokalnych strategii odbudowy poszczególnych regionów Syrii; podkreśla, że UE powinna rozważyć wszelkie możliwości współpracy z partnerami międzynarodowymi, w tym zrzuć paczek z pomocą humanitarną z powietrza oraz ustanowienie stref zakazu lotów na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ;

14. z zadowoleniem przyjmuje organizowaną przez UE drugą konferencję brukselską, której celem jest wyrażenie i wprowadzenie w życie pełnego politycznego i gospodarczego wsparcia społeczności międzynarodowej dla procesu genewskiego na rzecz potrzebujących pomocy Syryjczyków i krajów przyjmujących syryjskich uchodźców; przyznaje, że solidarność, jaką okazują Jordania, Liban i Turcja wobec uchodźców, jest godna podziwu, i wzywa do zwiększenia wsparcia finansowego UE i państw członkowskich w celu zaspokojenia pilnych potrzeb uchodźców i przyjmujących ich społeczności; ostrzega przed rozpoczynaniem jakichkolwiek działań na rzecz odbudowy, zanim zostanie zawarte wynegocjowane przez ONZ porozumienie polityczne z udziałem wszystkich stron; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do pełniejszego zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w tę konferencję; wzywa w związku z tym do zwiększenia wsparcia dla pokojowych i demokratycznych syryjskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, w tym poprzez fundusz „Madad”, Instrument na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju oraz Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka; wzywa społeczność międzynarodową do wypełnienia niezrealizowanych zobowiązań w zakresie pomocy humanitarnej w Syrii i krajach z nią sąsiadujących;

15. podkreśla, że wysiłki UE w zapewnianiu pomocy humanitarnej i planowaniu przyszłości Syrii są godne pochwały; przypomina, że zgodnie ze swoją strategią UE zobowiązała się, by nie wspierać odbudowy Syrii bezwarunkowo, lecz dopiero wtedy, gdy faktycznie wdrożony zostanie kompleksowy, rzeczywisty i pluralistyczny proces przemian politycznych, wynegocjowany przez strony konfliktu w Syrii na podstawie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254 oraz komunikatu z Genewy; podkreśla, że reżim al-Asada, putinowska Rosja i Iran ponoszą główną odpowiedzialność za gospodarcze konsekwencje swoich interwencji wojskowych; zauważa, że wszelkie zobowiązania na rzecz odbudowy, oparte na podejściu oddolnym i skutecznym wzmocnieniu pozycji podmiotów lokalnych, a tym samym wykluczające znane ugrupowania terrorystyczne, muszą służyć pokojowi i rozliczalności;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

16. zdecydowanie potępia wykorzystywanie dzieci w walce lub w atakach terrorystycznych; podkreśla fundamentalne znaczenie ochrony dzieci i priorytetowego traktowania ich dostępu do edukacji, w tym dzieci uchodźców w krajach ościennych, oraz wspierania rehabilitacji psychologicznej tych dotkniętych traumą dzieci;

17. wyraża zaniepokojenie doniesieniami, według których w 2017 r. 66000 uchodźców powróciło do Syrii, i podkreśla konieczność pełnego poszanowania zasady non-refoulement; podkreśla, że powrót do Syrii nie jest bezpieczny dla uchodźców i że UE nie może wspierać takich powrotów; ponawia apel do państw członkowskich o wywiązywanie się z powziętych przez nie zobowiązań, w tym zobowiązań określonych w Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów, a także o zadbanie o podział odpowiedzialności, co pozwoli uchodźcom uciekającym z obszarów w Syrii ogarniętych wojną znaleźć ochronę w państwach, które nie leżą w bezpośrednim sąsiedztwie, w tym w drodze przesiedlenia i za pomocą programów humanitarnego przyjmowania uchodźców;

18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dnia 26 lutego 2018 r. dwóch ministrów syryjskich, którzy zostali powołani w styczniu 2018 r. i ponoszą odpowiedzialność za represje przeciwko ludności syryjskiej, zostało włączonych do wykazu osób objętych unijnymi sankcjami wobec reżimu syryjskiego; wzywa wszystkie państwa członkowskie do zapewnienia pełnej zgodności z decyzją Rady 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, w szczególności zamrożenia aktywów osób w niej wymienionych i ograniczeń wjazdu dla osób czerpiących korzyści z reżimu w Syrii lub wspierających ten reżim; wyraża potępienie w związku z ostatnimi doniesieniami o naruszaniu tej decyzji i przypomina państwom członkowskim o ich wynikającym z prawa międzynarodowego obowiązku zatrzymania i aresztowania podejrzanych o akty okrucieństwa, którzy przebywają na ich terytorium; wzywa do nałożenia na rosyjskich i irańskich urzędników ukierunkowanych sankcji w związku z ich celowymi i rozmyślnymi działaniami wymierzonymi w ludność cywilną we wschodniej Ghucie oraz w pozostałej części Syrii;

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Organizacji Narodów Zjednoczonych, członkom Międzynarodowej Grupy Wsparcia Syrii oraz wszystkim stronom zaangażowanym w ten konflikt, przy jednoczesnym zapewnieniu tłumaczenia powyższego tekstu na język arabski.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0091

Atak USA na unijne dopłaty rolne w ramach WPR (w kontekście hiszpańskich oliwek)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie działań ze strony Stanów Zjednoczonych wobec unijnych dopłat rolnych w ramach WPR (w kontekście hiszpańskich oliwek) (2018/2566(RSP))**

(2019/C 162/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tymczasową decyzję Departamentu Handlu USA, zgodnie z którą na oliwki hiszpańskie nałożono opłaty celne po stwierdzeniu, że produkt ten jest importowany do USA po cenach niższych niż rynkowe, gdyż producenci oliwek otrzymują dopłaty unijne,
 - uwzględniając pytanie do Komisji zatytułowane „Atak USA na unijne dopłaty rolne w ramach WPR (w kontekście hiszpańskich oliwek)” (O-000006/2018 – B8-0007/2018),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że decyzja o nałożeniu opłat celnych o różnej wysokości na produkty z oliwek eksportowane przez firmy hiszpańskie wynika ze stwierdzenia, że pomoc otrzymywana przez ten sektor w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR) może stanowić nieuczciwą konkurencję w stosunku do producentów z USA;
 - B. mając na uwadze, że decyzja ta oznacza nieuczciwe i arbitralne zakwestionowanie wszystkich programów wsparcia UE dla rolnictwa i może wpłynąć na wszystkich beneficjentów płatności w ramach WPR;
 - C. mając na uwadze, że istnieją poważne wątpliwości co do tego, czy wzór zastosowany przez osoby prowadzące postępowanie w USA do obliczenia wstępnej marży antydumpingowej jest zgodny z zasadami WTO;
 - D. mając na uwadze, że Komisja kilkakrotnie potwierdziła, iż środki będące przedmiotem postępowania w sprawie ceł wyrównawczych (w tym system płatności podstawowej, działania promocyjne i pomoc dla młodych rolników) nie zakłócają handlu;
 - E. mając na uwadze, że według załącznika II do Porozumienia WTO w sprawie rolnictwa dotacje przyznawane w ramach WPR producentom oliwek stołowych w Hiszpanii są uznawane za wsparcie zaliczane do „kategorii zielonej”, ponieważ są one niezwiązane z produkcją i nie zakłócają handlu;
 - F. mając na uwadze, że środki w ramach WPR objęte postępowaniem wyjaśniającym nie odnoszą się do konkretnych produktów, a więc nie podlegają środkom wyrównawczym zgodnie z art. 2 Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych;
 - G. mając na uwadze, że postępowanie wyjaśniające w sprawie hiszpańskich oliwek jest jednym z wielu wszczętych przez Stany Zjednoczone dochodzeń dotyczących ochrony handlu;
 - H. mając na uwadze transformację WPR za pośrednictwem szeregu reform służących dostosowaniu większości środków wsparcia do wymogów kategorii zielonej WTO oraz pełne dostosowanie obecnego kształtu tej polityki do wymogów porozumień WTO, po przejściu z systemu uzależniającego płatności od produkcji do systemu pomocy niezwiązanej z wielkością produkcji;
 - I. mając na uwadze, że USA również w znacznym stopniu stosują w rolnictwie dotacje z kategorii zielonej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- J. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone nałożyły tymczasowe cła antydumpingowe w wysokości średnio 17,13 % na trzy przedsiębiorstwa hiszpańskie, wobec których toczy się postępowanie, oraz cła wyrównawcze w wysokości średnio 4,47 % na wszystkie eksportowane produkty hiszpańskie;
- K. mając na uwadze, że te tymczasowe środki mogą nakręcić w USA i innych krajach spiralę dochodzeń dotyczących ochrony handlu w związku z dotacjami z kategorii zielonej dla produktów rolnych; mając na uwadze, że ostatecznie zaszkodzi to producentom zarówno z UE, jak i z USA; mając na uwadze, że taka eskalacja zagraża ugruntowanym i starannie wynegocjowanym porozumieniom WTO;
- L. mając na uwadze, że producenci hiszpańscy mogą zostać wyparci z rynku USA, natomiast konkurenci z państw trzecich skorzystaliby z luki eksportowej spowodowanej decyzją Stanów Zjednoczonych;
- M. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami hiszpańskiego sektora oliwek decyzja ta oznacza dla niego skutki gospodarcze w wysokości od 350 do 700 mln EUR w najbliższych 5–10 latach, jeżeli opłaty celne pozostaną w mocy, co może oznaczać koniec eksportu hiszpańskich dojrzałych oliwek;
- N. mając na uwadze, że konkurencyjność hiszpańskiego eksportu, którego udział w rynku Stanów Zjednoczonych stopniowo wzrastał w ostatnich latach, wynika z podejmowanych przez te przedsiębiorstwa działań mających obniżyć koszty w drodze inwestycji w najnowocześniejsze technologie i dzięki poprawie jakości, nie jest zaś skutkiem dotacji europejskich;
- O. mając na uwadze, że wzrost hiszpańskiego eksportu do USA (+20 % od 2013 r.) pozwolił stworzyć tysiące miejsc pracy i zapewnił wsparcie gospodarcze obszarom Andaluzji, które znalazły się wśród najbardziej dotkniętych kryzysem gospodarczym;
1. wzywa władze USA do wycofania ww. tymczasowej decyzji oraz do przywrócenia obopólnie konstruktywnego podejścia w tej kwestii ze wzajemną korzyścią dla producentów i konsumentów na obu kontynentach;
 2. wyraża poważne obawy co do negatywnych skutków, jakie postępowanie wyrównawcze w USA może mieć dla całego europejskiego modelu rolnictwa;
 3. wzywa Komisję, by w obronie naszego systemu wsparcia w ramach WPR – uznawanego przez WTO za niezakłócający handlu i usankcjonowanego na mocy procedury kategorii zielonej WTO – podjęła wszelkie niezbędne działania dyplomatyczne zarówno w stosunkach dwustronnych, jak i na forum WTO;
 4. zwraca się do Komisji, aby zbadała możliwość zaskarżenia wszelkich ostatecznych decyzji USA przed WTO;
 5. apeluje do Komisji o dalsze wspieranie hiszpańskiego sektora oliwek i rządu Hiszpanii w celu dopilnowania, by władze Stanów Zjednoczonych ściśle przestrzegały zasad WTO w trakcie ww. postępowań;
 6. zwraca się do Komisji, aby udzieliła jasnych wskazówek i silnego wsparcia hiszpańskiemu sektorowi oliwek, którego dotyczą postępowania prowadzone w USA;
 7. wzywa Komisję do połączenia sił z władzami hiszpańskimi i hiszpańskim sektorem oliwek oraz do dalszej wymiany wszystkich istotnych informacji z władzami USA, aby zapobiec nałożeniu jakichkolwiek nieuzasadnionych środków;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i władzom USA.
-

Wtorek, 13 marca 2018 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2018)0061

Wykonanie protokołu w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS i w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady zmieniającej decyzję 2003/76/WE ustanawiającą środki niezbędne do wykonania Protokołu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS i w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali (14532/2017– C8-0444/2017 – 2017/0213(APP))

(Specjalna procedura ustawodawcza – zgoda)

(2019/C 162/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14532/2017),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 2 ust. 1 Protokołu nr 37 w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS oraz w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0444/2017),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Budżetowej (A8-0034/2018),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TA(2018)0062

Accord de coopération et d'assistance administrative mutuelle en matière douanière entre l'Union européenne et la Nouvelle-Zélande ***

Résolution législative du Parlement européen du 13 mars 2018 sur le projet de décision du Conseil relative à la conclusion, au nom de l'Union européenne, de l'accord de coopération et d'assistance administrative mutuelle en matière douanière entre l'Union européenne et la Nouvelle-Zélande (07712/2016 – C8-0237/2017 – 2016/0006(NLE))

(Zgoda)

(2019/C 162/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07712/2016),
 - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Nową Zelandią o współpracy i wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach celnych (07682/2016),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0237/2017),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0029/2018),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Nowej Zelandii.
-

P8_TA(2018)0064

Transgraniczne usługi doręczania paczek *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transgranicznych usług doręczania paczek (COM(2016)0285 – C8-0195/2016 – 2016/0149(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2019/C 162/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0285),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0195/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 19 października 2016 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 20 grudnia 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię przedstawioną przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0315/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0149

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 marca 2018 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie transgranicznych usług doręczania paczek

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2018/644.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2017, s. 106.

P8_TA(2018)0065

Wstępna kwalifikacja i okresowe szkolenie kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób oraz prawa jazdy *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/59/WE w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób oraz dyrektywę 2006/126/WE w sprawie praw jazdy (COM(2017)0047 – C8-0025/2017 – 2017/0015(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2019/C 162/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2017)0047),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0025/2017),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 31 maja 2017 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 20 grudnia 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A8-0321/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 31.8.2017, s. 115.

P8_TC1-COD(2017)0015

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 marca 2018 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... zmieniającej dyrektywę 2003/59/WE w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób oraz dyrektywę 2006/126/WE w sprawie praw jazdy

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2018/645.)

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0070

Statystyka transportu kolejowego ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki transportu kolejowego (wersja przekształcona) (COM(2017)0353 – C8-0223/2017 – 2017/0146(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

(2019/C 162/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2017)0353),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 338 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0223/2017),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 6 grudnia 2017 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 23 lutego 2018 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 13 października 2017 r. skierowane do Komisji Transportu i Turystyki zgodnie z art. 104 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 104 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A8-0038/2018),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że wniosek Komisji nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do ujednoczenia niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami wniosek ogranicza się do zwykłego ujednoczenia istniejących tekstów, bez zmiany co do istoty; *considérant que, de l'avis du groupe consultatif des services juridiques du Parlement européen, du Conseil et de la Commission, la proposition de la Commission ne contient aucune modification de fond autre que celles identifiées comme telles dans la proposition et que, en ce qui concerne la codification des dispositions inchangées des actes précédents avec ces modifications, la proposition se limite à une codification pure et simple des actes existants, sans modification de leur substance;*
1. uchwala poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TC1-COD(2017)0146

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 marca 2018 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie statystyki transportu kolejowego (wersja przekształcona)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2018/643.)

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0071

Mianowanie wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego powołania na stanowisko wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego (N8-0053/2018 – C8-0040/2018 – 2018/0804(NLE))

(Konsultacja)

(2019/C 162/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 lutego 2018 r. (N8-0053/2018) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 283 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0040/2018),
 - uwzględniając art. 122 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0056/2018),
- A. mając na uwadze, że pismem z dnia 22 lutego 2018 r. Rada zasięgnęła opinii Parlamentu Europejskiego w sprawie powołania Luisa de Guindosa na stanowisko wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego na okres ośmiu lat od dnia 1 czerwca 2018 r.;
- B. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 283 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w świetle potrzeby zapewnienia pełnej niezależności EBC zgodnie z jego art. 130; mając na uwadze, że w ramach procesu oceny komisja otrzymała życiorys kandydata, jak również odpowiedzi na przedstawione mu w kwestionariuszu pytania;
- C. mając na uwadze, że komisja odbyła następnie półtoragodzinne przesłuchanie kandydata w dniu 26 lutego 2018 r., podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie udzielił odpowiedzi na pytania członków komisji;
- D. mając na uwadze, że Parlament wyraża obawy związane z równowagą płci, procedurą wyboru, harmonogramem mianowania i polityczną niezależnością oraz zwraca się do Rady o zaangażowanie się w dialog z Parlamentem na temat sposobów usprawnienia procesu mianowania przyszłych kandydatów;
1. wydaje przychylną opinię w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania Luisa de Guindosa na stanowisko wiceprezesa Europejskiego Banku Centralnego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie oraz rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 22.2.2018, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0072

Środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/66/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (COM(2017)0742 – C8-0431/2017 – 2017/0329(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2019/C 162/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2017)0742),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0431/2017),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lutego 2018 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0026/2018),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ ¹ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TC1-COD(2017)0329

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 marca 2018 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... zmieniającej dyrektywę Rady 92/66/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2018/597.)

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0073

Dalsza pomoc makrofinansowa dla Gruzji *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji (COM(2017)0559 – C8-0335/2017 – 2017/0242(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2019/C 162/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2017)0559),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0335/2017),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego i Rady, przyjętą wraz z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 778/2013/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 21 lutego 2018 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0028/2018),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

(¹) ¹Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 15

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TC1-COD(2017)0242

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 marca 2018 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2018/598.)

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0074

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku – EGF/2017/008 DE/Goodyear**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Niemcy – EGF/2017/008 DE/Goodyear) (COM(2018)0061 – C8-0031/2018 – 2018/2025(BUD))**

(2019/C 162/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2018)0061 – C8-0031/2018),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0061/2018),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najefektywniej;
- C. mając na uwadze, że Niemcy złożyły wniosek EGF/2017/008 DE/Goodyear o przyznanie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 646 pracowników w sektorze gospodarki zaklasyfikowanym do działu 22 NACE Rev. 2 (produkcja wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych) w zaliczanym do poziomu NUTS 2 regionie Karlsruhe (DE12) w Niemczech;
- D. mając na uwadze, że wniosek jest oparty na kryterium interwencji przewidzianym w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG, zgodnie z którym wymagane jest zwolnienie co najmniej 500 pracowników w czteromiesięcznym okresie odniesienia w przedsiębiorstwie działającym w państwie członkowskim, z uwzględnieniem pracowników zwolnionych przez dostawców i producentów niższego szczebla i/lub osób, które zaprzestały prowadzenia działalności na własny rachunek;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że Niemcy mają prawo do wkładu finansowego w wysokości 2165231 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznych kosztów wynoszących 3608719 EUR;
2. zauważa, że niemieckie władze złożyły wniosek w dniu 6 października 2017 r. oraz że po przekazaniu przez Niemcy dodatkowych informacji Komisja zakończyła ocenę tego wniosku w dniu 9 lutego 2018 r. i przekazała ją Parlamentowi tego samego dnia;
3. zauważa, że udział w światowym rynku opon producentów azjatyckich z Chin, Tajwanu i Singapuru wzrósł z 4 % w 2001 r. do 20 % w 2013 r.;
4. odnotowuje, że w dniu 1 stycznia 2018 r. Niemcy rozpoczęły świadczenie zindywidualizowanych usług na rzecz beneficjentów objętych pomocą; wydatki na te działania kwalifikują się zatem do uzyskania wkładu finansowego z EFG;
5. odnotowuje argumenty Niemiec, iż zwolnienia są związane z poważnymi zmianami w strukturze światowego handlu, spowodowanymi globalizacją i jej negatywnym wpływem na produkcję opon samochodowych z segmentu B w Unii;
6. przypomina, że należy spodziewać się, iż zwolnienia, do których doszło w przedsiębiorstwie Goodyear, będą stanowiły ogromne obciążenie dla lokalnej gospodarki oraz że następstwa zwolnień wiążą się z trudnościami w przekwalifikowaniu z powodu niewystarczającej liczby miejsc pracy, z niskim wykształceniem zwolnionych pracowników, z ich szczególnymi umiejętnościami zawodowymi nabytymi w sektorze, w którym obecnie odnotowuje się tendencję spadkową, oraz z dużą liczbą osób poszukujących pracy;
7. zdaje sobie sprawę ze spadku produkcji uniijnego przemysłu motoryzacyjnego i jego udziału w rynku w związku z globalizacją; uznaje, że wskutek tego w przedsiębiorstwie Goodyear powstała znaczna nadwyżka zdolności produkcji opon samochodowych z segmentu B, co zmusiło przedsiębiorstwo do zamknięcia jednego z jego europejskich zakładów produkcyjnych, który był największym pracodawcą w regionie; zauważa, że EFG mogłby również ułatwić transgraniczny przepływ pracowników z sektorów cechujących się spadkiem zatrudnienia w niektórych państwach członkowskich do sektorów rozwijających się w innych państwach członkowskich;
8. odnotowuje, że wniosek dotyczy 646 pracowników zwolnionych w przedsiębiorstwie Goodyear, z których większość jest w wieku pomiędzy 30 i 54 lat; zwraca również uwagę na fakt, że znaczna część zwolnionych pracowników to osoby w wieku od 55 do 64 lat, które posiadają umiejętności charakterystyczne dla przemysłu wytwórczego; zauważa ponadto, że około 300 zwolnionych pracowników posiada niskie kwalifikacje i pochodzenie imigracyjne oraz nie posiada formalnych kwalifikacji, np. szkolenia zawodowego, co stawia ich w niekorzystnej sytuacji na rynku pracy; podkreśla, że powiat Waghäusel, w którym mieści się fabryka w Philippsburgu, stoi w obliczu zmian strukturalnych; w związku z tym uznaje znaczenie aktywnych instrumentów rynku pracy współfinansowanych z EFG w celu zwiększenia szans powrotu tych grup na rynek pracy;
9. zauważa, że Niemcy planują wdrożyć sześć rodzajów działań na rzecz zwolnionych pracowników objętych wnioskiem: (i) środki podnoszące kwalifikacje, (ii) zajęcia grupowe/warsztaty, (iii) usługi doradcze dotyczące rozpoczęcia działalności, (iv) poszukiwanie pracy, (v) kontynuacja usług doradczych/zabezpieczenie zatrudnienia, (vi) dodatek szkoleniowy;
10. zwraca uwagę, że środki wsparcia dochodu będą stanowić maksymalnie 35 % ogólnego pakietu zindywidualizowanych środków, określonego w rozporządzeniu w sprawie EFG, oraz że działania te są uzależnione od czynnego udziału beneficjentów objętych pomocą w poszukiwaniu pracy lub w szkoleniach;
11. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym z przedstawicielami zwolnionych pracowników, partnerami społecznymi i władzami regionalnymi, a także z radą zakładową, związkami zawodowym i zarządem, które odbyły się podczas przygotowywania skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług;

Środa, 14 marca 2018 r.

12. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez publiczne służby zatrudnienia, aby przy opracowywaniu strategii w zakresie kwalifikacji i umiejętności uwzględniać zarówno przyszłe potrzeby rynku pracy, jak i kwalifikacje zainteresowanych pracowników;
13. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę; z zadowoleniem przyjmuje zapewnienie, że organizowane środki są zgodne z niemiecką strategią na rzecz zrównoważonego rozwoju i że organ, któremu powierzono ustanowienie obu spółek transferowych, posiada certyfikat zrównoważonego rozwoju.
14. zauważa, że władze Niemiec przedstawiły gwarancje, iż proponowane działania nie będą objęte wsparciem finansowym w ramach innych funduszy unijnych lub instrumentów finansowych, że będzie się zapobiegać wszelkim przypadkom podwójnego finansowania, a działania będą komplementarne względem działań finansowanych z funduszy strukturalnych;
15. z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie przez Niemcy, że wkład finansowy z EFG nie zastąpi działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne jest dane przedsiębiorstwo, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
16. zwraca się do Komisji, by w przyszłych wnioskach wzywała organy krajowe do podawania dalszych informacji o sektorach mających potencjał wzrostu, a więc mogących zatrudniać pracowników, oraz do gromadzenia potwierdzonych danych dotyczących wpływu finansowania z EFG, w tym w odniesieniu do jakości, trwałości i zrównoważonego charakteru nowych miejsc pracy, liczby i odsetka osób samozatrudnionych i przedsiębiorstw typu start-up oraz współczynnika reintegracji, uzyskanych dzięki EFG;
17. ponownie apeluje do Komisji o zapewnienie publicznego dostępu do wszystkich dokumentów związanych z pomocą z EFG;
18. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku władz niemieckich – EGF/2017/008 DE/Goodyear

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2018/513.)

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0082

Wypowiedzenie Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie wypowiedzenia Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (14423/2017 – C8-0447/2017 – 2017/0241(NLE))

(Zgoda)

(2019/C 162/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14423/2017),
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0447/2017),
 - uwzględniając swoją rezolucję nieustawodawczą z dnia 15 marca 2018 r. ⁽²⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinię przedstawioną przez Komisję Rozwoju (A8-0058/2018),
1. wyraża zgodę na wypowiedzenie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Związku Komorów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 290 z 20.10.2006, s. 7.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0083.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0084

Lepsze usługi w zakresie umiejętności i kwalifikacji (Europass) *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram mających na celu świadczenie lepszej jakości usług w zakresie umiejętności i kwalifikacji (Europass), uchylającej decyzję nr 2241/2004/WE (COM(2016)0625 – C8-0404/2016 – 2016/0304(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2019/C 162/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0625),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0404/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 lutego 2017 r. (1),
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisje przedmiotowo właściwe na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 20 grudnia 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Kultury i Edukacji zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Kultury i Edukacji (A8-0244/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

(1) Dz.U. C 173 z 31.5.2017, s. 45.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TC1-COD(2016)0304

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 marca 2018 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... w sprawie wspólnych ram mających na celu świadczenie lepszej jakości usług w zakresie umiejętności i kwalifikacji (Europass), uchylającej decyzję nr 2241/2004/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2018/646.)

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0085

Program „Kreatywna Europa”(2014-2020) *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1295/2013 ustanawiające program Kreatywna Europa (2014–2020) (COM(2017)0385 – C8-0236/2017 – 2017/0163(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2019/C 162/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2017)0385),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 167 ust. 5 tiret pierwsze Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0236/2017),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 października 2017 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 31 stycznia 2018 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A8-0369/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TC1-COD(2017)0163

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 marca 2018 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1295/2013 ustanawiające program „Kreatywna Europa”(2014-2020)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2018/596.)

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0086

Siedziba Europejskiej Agencji Leków *I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w odniesieniu do siedziby Europejskiej Agencji Leków (COM(2017)0735 – C8-0421/2017 – 2017/0328(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2019/C 162/28)

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 2**

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Uwzględniając art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, Europejska Agencja Leków powinna objąć swoją nową siedzibę z dniem, **w którym traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, lub z dniem 30 marca 2019 r., w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza.**

Poprawka

- (2) Uwzględniając art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, Europejska Agencja Leków (Agencja) powinna objąć swoją nową siedzibę z dniem 30 marca 2019 r.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 3**

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Aby zapewnić należyte funkcjonowanie **Europejskiej Agencji Leków** w nowym miejscu, **przed objęciem nowej siedziby przez Europejską Agencję Leków należy zawrzeć umowę w sprawie siedziby.**

Poprawka

- (3) Aby zapewnić należyte funkcjonowanie Agencji w nowym miejscu, **należy jak najszybciej zawrzeć umowę w sprawie siedziby. Umowa w sprawie siedziby powinna określać najstosowniejsze warunki pomyślnego przeniesienia Agencji i jej pracowników do Amsterdamu.**

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 3 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

- (3a) **Aby zagwarantować pełną ciągłość działania Agencji, tymczasową siedzibę w Amsterdamie należy zapewnić jej od dnia 1 stycznia 2019 r., a stała siedziba Agencji powinna zostać oddana do dnia 15 listopada 2019 r.**

⁽¹⁾ ¹ Sprawa została odesłana do komisji właściwej w celu przeprowadzenia negocjacji międzyinstytucjonalnych na podstawie art. 59 ust. 4 akapit czwarty Regulaminu (A8-0063/2018).

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3b) *Należy z zadowoleniem przyjąć fakt, że nowa lokalizacja Agencji odpowiada preferencjom personelu oraz że niderlandzkie organy starają się zagwarantować, że podwójna przeprowadzka nie wpłynie negatywnie na skuteczność operacyjną, ciągłość i nieprzerwane funkcjonowanie Agencji. Podwójna przeprowadzka do Amsterdamu oznacza jednak, że na czas pobytu w siedzibie tymczasowej Agencja będzie musiała na pewien czas nadać niższy priorytet niektórym działaniom, takim jak prace nad produktami leczniczymi stosowanymi w pediatrii oraz kwestiami zdrowia publicznego, w tym nad odpornością na środki przeciwdrobnoustrojowe oraz pandemią grypy. Zapowiedziane już przez rząd niderlandzki opóźnienia, w wyniku których przesunie się w czasie oddanie stałej siedziby, której budowa jeszcze się nie rozpoczęła, wzbudzają obawy o możliwe dalsze opóźnienia. Pobyt w budynku tymczasowym należy ograniczyć do 10,5 miesiąca, tak aby dnia 16 listopada 2019 r. Agencja mogła znów działać w pełni sprawnie i uniknąć dalszej utraty wiedzy fachowej.*

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – akapit 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W rozporządzeniu (WE) nr 726/2004 dodaje się art. 71a w brzmieniu:

W rozporządzeniu (WE) nr 726/2004 dodaje się art. 71a **i art. 71b** w brzmieniu:

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – akapit 1**

Rozporządzenie (WE) nr 726/2004

Artykuł 71a

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 71a

Siedziba Agencji mieści się w Amsterdamie (Niderlandy).”.

Poprawka

Artykuł 71a

Siedziba Agencji mieści się w Amsterdamie (Niderlandy).”.

Komisja i właściwe władze Niderlandów podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia, że Agencja może przenieść się do tymczasowej siedziby nie później niż 1 stycznia 2019 r. i wprowadzić się do stałej siedziby najpóźniej do dnia 16 listopada 2019 r.

Komisja i właściwe organy Niderlandów składają Parlamentowi i Radzie pisemne sprawozdanie z postępów w dostosowywaniu tymczasowej siedziby oraz budowy stałej siedziby trzy miesiące po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie co trzy miesiące do czasu przeniesienia się przez Agencję do stałej siedziby.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – akapit 1**

Rozporządzenie (WE) nr 726/2004

Artykuł 71 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 71b

Umowa w sprawie siedziby umożliwiająca Agencji wykonywanie zadań w pomieszczeniach zatwierdzonych przez Parlament Europejski i Radę musi zostać zawarta w ciągu trzech miesięcy od ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – akapit 2**

Tekst proponowany przez Komisję

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia, w którym traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, lub od dnia 30 marca 2019 r., w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza.

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 30 marca 2019 r.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 15
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Oświadczenie (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

„ZAŁĄCZNIK DO ROZPORZĄDZENIA 2018/...

OŚWIADCZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

„Parlament Europejski wyraża ubolewanie, że nie uwzględniono należycie jego roli współprawodawcy, ponieważ nie zaangażowano go w procedurę wyboru nowej siedziby Europejskiej Agencji Leków.

Parlament Europejski pragnie przypomnieć o swoich prerogatywach współprawodawcy oraz nalega na pełne poszanowanie zwykłej procedury ustawodawczej w odniesieniu do siedzib organów i agencji.

Jako jedyna unijna instytucja wybierana bezpośrednio i przedstawiciel obywateli Unii Parlament jest głównym gwarantem poszanowania zasad demokratycznych w UE.

Parlament Europejski potępia procedurę zastosowaną w odniesieniu do wyboru nowej siedziby, która de facto pozbawiła go przysługujących mu prerogatyw, ponieważ nie został skutecznie włączony w ten proces, a teraz oczekuje się od niego po prostu potwierdzenia tego wyboru w drodze zwykłej procedury ustawodawczej.

Parlament Europejski przypomina, że wspólne podejście załączone do podpisanego w 2012 r. wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej w sprawie agencji zdecentralizowanych nie jest prawnie wiążące, jak stwierdzono w samym oświadczeniu, oraz że uzgodniono je z zastrzeżeniem uprawnień ustawodawczych instytucji.

W związku z tym Parlament Europejski domaga się przeglądu procedury wyboru nowych siedzib agencji i zaprzestania jej stosowania w obecnej formie w przyszłości.

Ponadto Parlament Europejski pragnie przywołać Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾ w sprawie lepszego stanowienia prawa, w którym trzy instytucje zobowiązały się do lojalnej i przejrzystej współpracy, a zarazem przypomina o zapisanej w Traktatach równości obu współprawodawców.

⁽¹⁾ ³Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0087

Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych (CCCTB) *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) (COM(2016)0683 – C8-0471/2016 – 2016/0336(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2019/C 162/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2016)0683),
 - uwzględniając art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0471/2016),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez parlament Danii, Izbę Reprezentantów Irlandii, Senat Irlandii, Izbę Deputowanych Luksemburga, Izbę Reprezentantów Malty, Pierwszą i Drugą Izbę parlamentu Niderlandów oraz Riksdag, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając art. 78c Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A8-0051/2018),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotyka poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu współistnienia 28 odmiennych systemów podatku od osób prawnych. Struktury planowania podatkowego stają się coraz bardziej wyrafinowane – obejmują coraz nowe jurysdykcje i skutecznie wykorzystują szczegóły techniczne systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma lub więcej systemami podatkowymi w celu zredukowania zobowiązań podatkowych przedsiębiorstw. Chociaż sytuacje te unaoczniają słabości o zupełnie odmiennym charakterze, to każda z nich prowadzi do powstania przeszkód utrudniających właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. **Działanie mające na celu rozwiązanie tych problemów powinno być zatem ukierunkowane na oba typy** niedoskonałości rynku.

Poprawka

- (1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotyka poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu współistnienia 28 odmiennych systemów podatku od osób prawnych. **W dobie globalizacji i cyfryzacji opodatkowanie u źródła – zwłaszcza kapitału finansowego i intelektualnego – staje się coraz trudniejsze do prześledzenia i coraz łatwiej nim manipulować.** Struktury planowania podatkowego stają się coraz bardziej wyrafinowane – obejmują coraz nowe jurysdykcje i skutecznie wykorzystują szczegóły techniczne systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma lub więcej systemami podatkowymi w celu zredukowania zobowiązań podatkowych przedsiębiorstw. **Powszechna cyfryzacja wielu sektorów gospodarki w połączeniu z szybkim rozwojem gospodarki cyfrowej podważa adekwatność unijnych modeli opodatkowania osób prawnych stworzonych z myślą o tradycyjnych przedsiębiorstwach, dlatego konieczne może być ponowne określenie kryteriów wyceny i obliczania w celu dostosowania ich do działalności handlowej XXI wieku.** Chociaż sytuacje te unaoczniają słabości o zupełnie odmiennym charakterze, to każda z nich prowadzi do powstania przeszkód utrudniających właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego **i powoduje zakłócenia warunków funkcjonowania dużych oraz małych i średnich przedsiębiorstw. Nowy standard podstawy opodatkowania osób prawnych w Unii powinien zatem służyć usuwaniu tych niedoskonałości rynku, przy poszanowaniu celu, jakim jest jasność i pewność prawa w dłuższej perspektywie czasowej, oraz zasady neutralności podatkowej. Większa spójność krajowych systemów podatkowych przyniesie znaczne zmniejszenie kosztów i obciążeń administracyjnych spoczywających na przedsiębiorstwach prowadzących działalność transgraniczną w Unii. Chociaż polityka podatkowa należy do kompetencji krajowych, art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wyraźnie stanowi, że Rada powinna – jednomyślnie, z wykorzystaniem specjalnej procedury ustawodawczej oraz po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komitetem Ekonomiczno-Społecznym – przyjąć dyrektywy służące zbliżeniu ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przepisów prawa podatkowego państw członkowskich mających bezpośredni wpływ na tworzenie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Aby wesprzeć prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, środowisko opodatkowania osób prawnych w Unii należy ukształtować zgodnie z zasadą, że przedsiębiorstwa ponoszą sprawiedliwie przypadającą na nie część obciążeń podatkowych w tej jurysdykcji lub tych jurysdykcjach, gdzie generowane są ich zyski. Konieczne jest zatem ustanowienie mechanizmów zniechęcających przedsiębiorstwa do wykorzystywania rozbieżności między krajowymi systemami podatkowymi w celu zaniżenia swoich zobowiązań podatkowych. Równie ważne jest stymulowanie wzrostu i rozwoju gospodarczego w ramach rynku wewnętrznego przez ułatwienie handlu transgranicznego i inwestycji przedsiębiorstw. W tym celu konieczne jest wyeliminowanie w Unii ryzyka zarówno podwójnego opodatkowania, jak i podwójnego nieopodatkowania poprzez usunięcie rozbieżności pomiędzy współistniejącymi krajowymi systemami podatków od osób prawnych. Należy jednocześnie zapewnić przedsiębiorstwom łatwe do stosowania ramy podatkowe i prawne, których potrzebują, aby rozwijać swoją działalność gospodarczą i rozszerzać ją na inne państwa Unii. W tym kontekście należy także wyeliminować utrzymujące się przypadki dyskryminacji.

Poprawka

- (2) Aby wesprzeć prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, środowisko opodatkowania osób prawnych w Unii należy ukształtować zgodnie z zasadą, że przedsiębiorstwa ponoszą sprawiedliwie przypadającą na nie część obciążeń podatkowych w tej jurysdykcji lub tych jurysdykcjach, gdzie generowane są ich zyski **i gdzie mają stały zakład. Ze względu na transformację cyfrową w otoczeniu biznesowym należy zapewnić, że przedsiębiorstwa generujące zyski w państwie członkowskim, w którym nie mają stałego zakładu fizycznego, ale mają w tym państwie członkowskim stały zakład cyfrowy, będą traktowane tak samo jak przedsiębiorstwa mające stały zakład fizyczny.** Konieczne jest zatem ustanowienie mechanizmów zniechęcających przedsiębiorstwa do wykorzystywania rozbieżności między krajowymi systemami podatkowymi w celu zaniżenia swoich zobowiązań podatkowych. Równie ważne jest stymulowanie wzrostu i rozwoju gospodarczego w ramach rynku wewnętrznego przez ułatwienie handlu transgranicznego i inwestycji przedsiębiorstw. W tym celu konieczne jest wyeliminowanie w Unii ryzyka zarówno podwójnego opodatkowania, jak i podwójnego nieopodatkowania poprzez usunięcie rozbieżności pomiędzy współistniejącymi krajowymi systemami podatków od osób prawnych. Należy jednocześnie zapewnić przedsiębiorstwom łatwe do stosowania ramy podatkowe i prawne, których potrzebują, aby rozwijać swoją działalność gospodarczą i rozszerzać ją na inne państwa Unii. W tym kontekście należy także wyeliminować utrzymujące się przypadki dyskryminacji. **Istotnym elementem systemu CCCTB jest konsolidacja, ponieważ tylko dzięki niej można wyeliminować główne przeszkody podatkowe, jakie napotykają przedsiębiorstwa należące do tej samej grupy prowadzącej w Unii działalność transgraniczną. Konsolidacja wyeliminuje formalności związane z ustalaniem cen transferowych oraz podwójne opodatkowanie podmiotów należących do grupy.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Jak wskazano we wniosku z dnia 16 marca 2011 r. dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych⁽⁷⁾, system podatku od osób prawnych traktujący Unię jako jednolity rynek w kontekście obliczania podstawy podatku od osób prawnych ułatwiłby prowadzenie transgranicznej działalności przedsiębiorstwom będącym rezydentami w Unii oraz przyczyniłby się do realizacji celu, jakim jest uczynienie Unii bardziej konkurencyjnym miejscem do inwestowania na arenie międzynarodowej. Wniosek z 2011 r. w sprawie CCCTB skupiał się na celu polegającym na ułatwieniu rozszerzania działalności handlowej przedsiębiorstw na terytorium Unii. Obok tego celu należy również zwrócić uwagę, że CCCTB może być bardzo skutecznym narzędziem poprawiającym funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie praktykom unikania opodatkowania. W tym świetle należy przedstawić ponownie inicjatywę dotyczącą CCCTB, aby uwzględnić – na równi – zarówno aspekt związany z ułatwianiem działalności, jak i funkcję inicjatywy polegającą na przeciwdziałaniu unikaniu podatków. Takie podejście będzie najlepiej służyło celowi, jakim jest zlikwidowanie zakłóceń w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

(7) Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, COM(2011)0121 final/2 z 3.10.2011 r.

Poprawka

- (3) Jak wskazano we wniosku z dnia 16 marca 2011 r. dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych⁽⁷⁾, system podatku od osób prawnych traktujący Unię jako jednolity rynek w kontekście obliczania podstawy podatku od osób prawnych ułatwiłby prowadzenie transgranicznej działalności przedsiębiorstwom będącym rezydentami w Unii oraz przyczyniłby się do realizacji celu, jakim jest uczynienie Unii bardziej konkurencyjnym miejscem do inwestowania na arenie międzynarodowej, **zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw**. Wniosek z 2011 r. w sprawie CCCTB skupiał się na celu polegającym na ułatwieniu rozszerzania działalności handlowej przedsiębiorstw na terytorium Unii. Obok tego celu należy również zwrócić uwagę, że CCCTB może być bardzo skutecznym narzędziem poprawiającym funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie praktykom unikania opodatkowania. W tym świetle należy przedstawić ponownie inicjatywę dotyczącą CCCTB, aby uwzględnić – na równi – zarówno aspekt związany z ułatwianiem działalności, jak i funkcję inicjatywy polegającą na przeciwdziałaniu unikaniu podatków. **Wprowadzenie CCCTB we wszystkich państwach członkowskich zapewni odprowadzanie podatków w miejscu, gdzie przedsiębiorstwa generują zyski i mają stały zakład**. Takie podejście będzie najlepiej służyło celowi, jakim jest zlikwidowanie zakłóceń w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. **Usprawnienie rynku wewnętrznego ma kluczowe znaczenie dla wsparcia wzrostu i tworzenia miejsc pracy. Wprowadzenie CCCTB przyniosłoby większy wzrost gospodarczy i większą liczbę miejsc pracy w Unii dzięki ograniczeniu szkodliwej konkurencji podatkowej między przedsiębiorstwami**.

(7) Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, COM(2011)0121 final/2 z 3.10.2011 r.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) Zważywszy na konieczność podjęcia szybkiego działania w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zwiększenie – z jednej strony – jego przyjazności dla handlu i inwestycji i – z drugiej strony – jego odporności na praktyki unikania zobowiązań podatkowych, **konieczne jest podzielenie ambitnej inicjatywy CCCTB na dwa odrębne wnioski. W ramach pierwszego etapu należy uzgodnić przepisy dotyczące** wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych, **a dopiero w następnej kolejności zająć się kwestią konsolidacji.**

Poprawka

- (4) **ważywszy na konieczność podjęcia szybkiego działania** w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zwiększenie – z jednej strony – jego przyjazności dla handlu i inwestycji i – z drugiej strony – jego odporności na praktyki unikania zobowiązań podatkowych, **jest bardzo ważne, by zagwarantować jednoczesne wejście w życie dyrektywy w sprawie** wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych **oraz dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych. Taka zmiana systemu to ważny etap tworzenia rynku wewnętrznego, dlatego jej właściwa realizacja od samego początku wymaga elastyczności. Jako że rynek wewnętrzny obejmuje wszystkie państwa członkowskie, CCCTB należy wprowadzić we wszystkich państwach członkowskich. Jeżeli Rada nie przyjmie jednomyślnej decyzji w sprawie wniosku dotyczącego wprowadzenia CCCTB, Komisja powinna przedstawić nowy wniosek na podstawie art. 116 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Parlament Europejski i Rada stanowią w drodze zwykłej procedury ustawodawczej w celu przyjęcia niezbędnych przepisów. W ostateczności państwa członkowskie powinny nawiązać wzmocnioną współpracę, ze stałą możliwością udziału nieuczestniczących państw członkowskich zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Należy jednak ubolewać, że nie przeprowadzono wystarczająco szczegółowej oceny wniosków dotyczących CCTB i CCCTB, jeśli chodzi o ich wpływ na dochody poszczególnych państw członkowskich z tytułu opodatkowania osób prawnych.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Wiele struktur agresywnego planowania podatkowego ma zwykle miejsce w kontekście transgranicznym, co zakłada, że uczestniczące w nich grupy przedsiębiorstw posiadają pewne minimalne zasoby. Wychodząc z tego założenia, stosowanie przepisów dotyczących **CCCTB** powinno być obowiązkowe jedynie dla dużych grup, co będzie również zgodne z zasadą proporcjonalności. W tym celu należy określić **próg wielkości na podstawie** całkowitych skonsolidowanych przychodów grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe. **Ponadto**, aby lepiej służyć celowi, jakim jest ułatwienie wymiany handlowej i inwestycji na rynku wewnętrznym, powinna istnieć możliwość opcjonalnego stosowania przepisów dotyczących **CCCTB** także przez **grupy**, które nie spełniają **kryterium progu wielkości**.

Poprawka

- (5) Wiele struktur agresywnego planowania podatkowego ma zwykle miejsce w kontekście transgranicznym, co zakłada, że uczestniczące w nich grupy przedsiębiorstw posiadają pewne minimalne zasoby. Wychodząc z tego założenia, stosowanie przepisów dotyczących **wspólnej podstawy** powinno być **początkowo** obowiązkowe jedynie dla **przedsiębiorstw należących do** dużych grup, co będzie również zgodne z zasadą proporcjonalności. W tym celu należy określić **wynoszący 750 mln EUR początkowy próg wielkości** całkowitych skonsolidowanych przychodów grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe. **Ponieważ w niniejszej dyrektywie ustanawia się nowy standard dotyczący podstawy opodatkowania osób prawnych dla wszystkich przedsiębiorstw w Unii, próg ten należy obniżyć do zera w ciągu maksimum siedmiu lat.** Aby lepiej służyć celowi, jakim jest ułatwienie wymiany handlowej i inwestycji na rynku wewnętrznym, **w początkowej fazie** powinna istnieć możliwość opcjonalnego stosowania przepisów dotyczących **wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych** także przez **przedsiębiorstwa**, które nie spełniają **tych kryteriów**.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5a) Przy zachowaniu pozostałych warunków przejście na wspólną skonsolidowaną podstawę opodatkowania osób prawnych może prowadzić do utraty lub uzyskania dodatkowych dochodów budżetowych przez państwa członkowskie. W celu wyrównania strat powinno się stworzyć tymczasowy mechanizm kompensacyjny, finansowany z nadwyżki budżetowej państw członkowskich, w których nowy system przyniesie wzrost dochodów budżetu państwa. Kompensaty powinny być corocznie dostosowywane, by uwzględnić decyzje podjęte na szczeblu krajowym lub regionalnym przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy. Należy zobowiązać Komisję, by po upływie okresu siedmiu lat przedstawiła wniosek w sprawie zniesienia lub zmiany systemu kompensacyjnego oraz w sprawie określenia pułapów kompensat.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 5 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5b) Aby uniknąć obecnego podziału obciążeń fiskalnych między małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) oraz korporacje wielonarodowe, o którym wspomniano w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach, wspólna podstawa opodatkowania osób prawnych nie powinna stawiać MŚP w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej, lecz stwarzać im równe warunki działania. Główny organ podatkowy może zapewnić MŚP niezbędne narzędzia pomagające spełnić administracyjne i organizacyjne warunki przystąpienia do systemu CCCTB.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6) Ustalenie prawa do skonsolidowanej grupy podatkowej powinno być dokonywane na podstawie dwustopniowego testu w oparciu o kryterium (i) kontroli (ponad 50 % praw głosu) oraz (ii) prawa własności (ponad 75 % kapitału) lub praw do zysków (ponad 75 % praw uprawniających do udziału w zysku). Taki test gwarantowałby istnienie wysokiego stopnia integracji gospodarczej między członkami grupy. Aby zagwarantować integralność systemu, kryteria tych dwóch progów dotyczących kontroli oraz prawa własności lub praw do zysków powinny być spełniane przez cały rok podatkowy; w przeciwnym wypadku przedsiębiorstwo niespełniające tych kryteriów powinno niezwłocznie opuścić daną grupę. Aby zapobiec manipulowaniu wynikami podatkowymi poprzez przystępowanie przedsiębiorstw do grupy i występowanie z niej po krótkim czasie, powinien również istnieć minimalny wymóg dziewięciu kolejnych miesięcy przynależności do grupy.
- (6) Należy zdefiniować pojęcie stałego zakładu w Unii należącego do podatnika będącego rezydentem do celów podatkowych w Unii. Przedsiębiorstwa wielonarodowe zbyt często organizują się tak, by przenosić zyski do systemów podatkowych o korzystniejszych warunkach i wcale nie płacić podatków lub płacić podatki według bardzo niskich stawek. Pojęcie stałego zakładu pozwoli podać precyzyjną i wiążącą definicję kryteriów, które należy spełnić, by wykazać, że dane przedsiębiorstwo wielonarodowe mieści się w danym kraju. Skłoni to przedsiębiorstwa wielonarodowe do płacenia podatków na uczciwych zasadach. Celem ma być zapewnienie jednakowego rozumienia tego pojęcia przez wszystkich zainteresowanych podatników oraz wykluczenie rozbieżności wynikających z odmiennych definicji. Podobnie istotne jest posiadanie wspólnej definicji stałego zakładu znajdującego się w państwie trzecim lub znajdującego w Unii, ale należącego do podatnika, który jest rezydentem do celów podatkowych w państwie trzecim. Jeżeli ustalenie cen transferowych prowadzi do przenoszenia zysków do jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych, to preferowany jest system przydzielania zysków za pomocą wzoru podziału. Przyjmując taki system, Unia może wyznaczyć międzynarodowy standard nowoczesnego i wydajnego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja powinna przygotować wytyczne na okres przejściowy, w którym wzór podziału będzie używany równocześnie z innymi metodami podziału zysków w stosunkach z państwami trzecimi, jednak docelowo standardową metodą ustalania zysków powinien być wzór podziału. Komisja powinna przedstawić wniosek w sprawie unijnego modelu konwencji podatkowej, który ostatecznie zastąpi tysiące dwustronnych konwencji zawieranych przez poszczególne państwa członkowskie.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6a) *Towary cyfrowe są na ogół niezwykle mobilne i niematerialne. Badania pokazują, że sektor cyfrowy w dużym stopniu wykorzystuje praktyki agresywnego planowania podatkowego, ponieważ wiele modeli biznesowych nie wymaga fizycznej infrastruktury do zawierania transakcji z klientami i czerpania z tego zysków. Pozwala to największym przedsiębiorstwom cyfrowym na płacenie znikomych podatków od dochodów. Urzędy skarbowe państw członkowskich tracą miliardy euro z dochodów podatkowych, ponieważ nie są w stanie nałożyć podatków na wielonarodowe przedsiębiorstwa cyfrowe. Aby zaradzić tej realnej niesprawiedliwości społecznej, którą trzeba wyeliminować w trybie pilnym, obowiązujące przepisy o podatku od osób prawnych należy rozszerzyć, by uwzględnić w nich nowe podejście do stałego zakładu cyfrowego, zdefiniowanego na podstawie znacznej obecności cyfrowej. Potrzebne są równe warunki działania podobnych modeli biznesowych, by stawić czoła wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji, a przy tym nie ograniczać potencjału sektora cyfrowego. Szczególną uwagę należy zwrócić w związku z tym na prowadzone przez OECD prace nad przepisami spójnymi na szczeblu międzynarodowym.*

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) Wzór podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania powinien uwzględniać **trzy** równoważne wskaźniki, mianowicie wielkość zatrudnienia, aktywa i obrót według miejsca przeznaczenia. Wskaźniki te powinny odzwierciedlać wyważone podejście do podziału zysków podlegających opodatkowaniu między zainteresowanymi państwami członkowskimi i powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały one faktycznie osiągnięte. Wielkość zatrudnienia i aktywa powinny być zatem przypisane tym państwom członkowskim, w których wykonywana jest praca **się** lub ulokowane są aktywa, co nadałoby odpowiednią wagę interesom państwa członkowskiego pochodzenia, podczas gdy obrót powinien być przypisany państwu członkowskiemu przeznaczenia towarów lub usług. Aby uwzględnić różnice w poziomie płac w Unii, a tym samym umożliwić sprawiedliwy podział skonsolidowanej podstawy opodatkowania, wskaźnik zatrudnienia powinien obejmować zarówno koszty wynagrodzeń, jak i liczbę pracowników (**tj. każda pozycja odpowiada za połowę** wartości wskaźnika) Wskaźnik aktywów, z drugiej strony, powinien obejmować **wszystkie** rzeczowe aktywa trwałe, **ale nie powinien obejmować wartości niematerialnych i prawnych ani aktywów finansowych z powodu ich mobilnego charakteru oraz ryzyka obejścia przepisów niniejszej dyrektywy**. W przypadku gdy, z uwagi na wyjątkowe okoliczności, wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej należy przewidzieć alternatywną metodę przydzielania dochodów.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 10 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (10) Wzór podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania powinien uwzględniać **cztery** równoważne wskaźniki, mianowicie wielkość zatrudnienia, aktywa, obrót według miejsca przeznaczenia **oraz gromadzenie i wykorzystywanie danych osobowych użytkowników usług i platform internetowych („wskaźnik danych”)**. Wskaźniki te powinny odzwierciedlać wyważone podejście do podziału zysków podlegających opodatkowaniu między zainteresowanymi państwami członkowskimi i powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały one faktycznie osiągnięte. Wielkość zatrudnienia i aktywa powinny być zatem przypisane tym państwom członkowskim, w których wykonywana jest praca lub ulokowane są aktywa, co nadałoby odpowiednią wagę interesom państwa członkowskiego pochodzenia, podczas gdy obrót powinien być przypisany państwu członkowskiemu przeznaczenia towarów lub usług. Aby uwzględnić różnice w poziomie płac w Unii, a tym samym umożliwić sprawiedliwy podział skonsolidowanej podstawy opodatkowania, wskaźnik zatrudnienia powinien obejmować zarówno koszty wynagrodzeń, jak i liczbę pracowników (**tj. każda pozycja odpowiada połowie** wartości wskaźnika). Wskaźnik aktywów, z drugiej strony, powinien obejmować **tylko** rzeczowe aktywa trwałe. W przypadku gdy, z uwagi na wyjątkowe okoliczności, wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej należy przewidzieć alternatywną metodę przydzielania dochodów.

Poprawka

- (10a) Wzór podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania musi w pełni odzwierciedlać działalność gospodarczą prowadzoną w poszczególnych państwach członkowskich, przy należytych i pełnym uwzględnieniu ewentualnych znacznych różnic gospodarczych między nimi. Jeżeli podział uzyskany w wyniku zastosowania wzoru nie jest zrównoważony i nie odzwierciedla działalności gospodarczej, sytuacji tej może zarządzić mechanizm rozstrzygania sporów. W świetle powyższego Komisja powinna rozważyć możliwość stworzenia mechanizmu rozstrzygania sporów, by zapewnić właściwe rozstrzygnięcie sporów z udziałem różnych państw członkowskich.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) *Ze względu na swoją specyfikę niektóre sektory, np. sektor usług finansowych i ubezpieczeń, sektor ropy i gazu oraz sektor żeglugi morskiej i transportu lotniczego potrzebują dostosowanego do nich wzoru podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania.*

Poprawka

skreśla się

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

- (14) Niniejsza dyrektywa opiera się na dyrektywie Rady 2016/xx/UE w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (która ustanawia wspólny zbiór przepisów dotyczących podatku od osób prawnych do celów obliczania podstawy opodatkowania) i skupia się na konsolidacji wyników podatkowych w ramach grupy. Dlatego też niezbędne jest uwzględnienie wzajemnego oddziaływania na siebie tych dwóch instrumentów prawnych i ułatwienie przechodzenia niektórych elementów podstawy opodatkowania do nowych ram stosowanych wobec grupy. Elementy te powinny obejmować w szczególności ograniczenie możliwości odliczania odsetek, odstąpienie od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia oraz przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych, jak również rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych.

Poprawka

- (14) Niniejsza dyrektywa opiera się na dyrektywie Rady 2016/xx/UE w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (która ustanawia wspólny zbiór przepisów dotyczących podatku od osób prawnych do celów obliczania podstawy opodatkowania) i skupia się na konsolidacji wyników podatkowych w ramach grupy. Dlatego też niezbędne jest uwzględnienie wzajemnego oddziaływania na siebie tych dwóch instrumentów prawnych i ułatwienie przechodzenia niektórych elementów podstawy opodatkowania do nowych ram stosowanych wobec grupy. Elementy te powinny obejmować w szczególności ograniczenie możliwości odliczania odsetek, odstąpienie od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia oraz przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych, jak również rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia dodatkowych środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania, by ograniczyć negatywne skutki przenoszenia zysków do państw trzecich stosujących niskie stawki podatkowe.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do (i) uwzględnienia zmian w przepisach państw członkowskich dotyczących formy prawnej przedsiębiorstw oraz podatków od osób prawnych i odpowiedniej zmiany załączników I i II; (ii) określenia dodatkowych definicji; **oraz** (iii) uzupełnienia przepisu w sprawie ograniczenia możliwości odliczania odsetek przepisami zapobiegającymi fragmentacji, aby lepiej zapobiegać ryzyku unikania opodatkowania, które mogłoby się pojawić w ramach grupy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka

- (16) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do (i) uwzględnienia zmian w przepisach państw członkowskich dotyczących formy prawnej przedsiębiorstw oraz podatków od osób prawnych i odpowiedniej zmiany załączników I i II; (ii) określenia dodatkowych definicji; (iii) uzupełnienia przepisu w sprawie ograniczenia możliwości odliczania odsetek przepisami zapobiegającymi fragmentacji, aby lepiej zapobiegać ryzyku unikania opodatkowania, które mogłoby się pojawić w ramach grupy, **oraz (iv) wydania wytycznych na okres przejściowy, w którym wzór podziału będzie stosowany równocześnie z innymi metodami podziału zysków w kontaktach z państwami trzecimi.** Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, **oraz aby uwzględniła przygotowywaną co roku rezolucję Parlamentu Europejskiego.** Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

(17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze (i) do corocznego przyjmowania wykazu form prawnych przedsiębiorstw z państw trzecich, które są zbliżone do form prawnych spółek wyszczególnionych w załączniku I; (ii) do określania szczegółowych przepisów dotyczących obliczania wskaźnika zatrudnienia, wskaźnika aktywów i wskaźnika **obrotu**, przyporządkowania do poszczególnych wskaźników pracowników i kosztów wynagrodzeń, aktywów **oraz** obrotu oraz wyceny aktywów; (iii) do **przyjmowania aktu ustanawiającego standardowy wzór zawiadomienia o utworzeniu grupy**; oraz (iv) do ustanawiania przepisów dotyczących składania drogą elektroniczną skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru deklaracji podatkowej samodzielnego podatnika oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹²⁾.

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Poprawka

(17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze (i) do corocznego przyjmowania wykazu form prawnych przedsiębiorstw z państw trzecich, które są zbliżone do form prawnych spółek wyszczególnionych w załączniku I; (ii) do określania szczegółowych przepisów dotyczących obliczania wskaźnika zatrudnienia, wskaźnika aktywów, **wskaźnika obrotu** i wskaźnika **danych**, przyporządkowania do poszczególnych wskaźników pracowników i kosztów wynagrodzeń, **gromadzonych i wykorzystywanych danych osobowych**, aktywów **i** obrotu oraz wyceny aktywów; (iii) do przyjmowania aktu ustanawiającego standardowy wzór zawiadomienia o utworzeniu grupy; oraz (iv) do ustanawiania przepisów dotyczących składania drogą elektroniczną skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru deklaracji podatkowej samodzielnego podatnika oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. **Komisja powinna opracować jednolite formaty deklaracji podatkowych we współpracy z organami podatkowymi państw członkowskich**. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹²⁾.

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 18

Tekst proponowany przez Komisję

- (18) Ponieważ celów niniejszej dyrektywy, to jest poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie międzynarodowym praktykom unikania opodatkowania i ułatwienia przedsiębiorstwom prowadzenia działalności transgranicznej na terenie Unii, nie można w wystarczającym stopniu osiągnąć w drodze niejednorodnych działań podejmowanych indywidualnie przez państwa członkowskie, ponieważ do ich osiągnięcia konieczne są działania skoordynowane, a z uwagi na fakt, że dyrektywa dotyczy niedoskonałości rynku wewnętrznego wynikających ze współistnienia różnych krajowych systemów podatku od osób prawnych, które mają wpływ na rynek wewnętrzny i zniechęcają do działalności transgranicznej, możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów, zwłaszcza w świetle faktu, że jej zakres obowiązkowego stosowania jest ograniczony do grup przekraczających określony próg wielkości.

Poprawka

- (18) Ponieważ celów niniejszej dyrektywy, to jest poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie międzynarodowym praktykom unikania opodatkowania i ułatwienia przedsiębiorstwom, **zwłaszcza MSP**, prowadzenia działalności transgranicznej na terenie Unii, nie można w wystarczającym stopniu osiągnąć w drodze niejednorodnych działań podejmowanych indywidualnie przez państwa członkowskie, ponieważ do ich osiągnięcia konieczne są działania skoordynowane, a z uwagi na fakt, że dyrektywa dotyczy niedoskonałości rynku wewnętrznego wynikających ze współistnienia różnych krajowych systemów podatku od osób prawnych, które mają wpływ na rynek wewnętrzny i zniechęcają do działalności transgranicznej, możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów, zwłaszcza w świetle faktu, że jej zakres obowiązkowego stosowania jest ograniczony do grup przekraczających określony próg wielkości.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 20

Tekst proponowany przez Komisję

- (20) **Komisja** powinna zostać zobowiązana do oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy **cztery lata** po jej **wejściu** w życie i przedstawienia Radzie sprawozdania dotyczącego jej **działania**. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazania Komisji tekstu przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Poprawka

- (20) **Z uwagi na fakt, że niniejsza dyrektywa wprowadza istotne zmiany w zasadach opodatkowania osób prawnych**, Komisja powinna zostać zobowiązana do **przeprowadzenia dogłębnej oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy po pięciu latach od jej wejścia w życie oraz do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczącego jej funkcjonowania**. To sprawozdanie z wdrożenia powinno zawierać **co najmniej następujące elementy: wpływ systemu opodatkowania przewidzianego w niniejszej dyrektywie na dochody państw członkowskich, jego zalety i wady z punktu widzenia MSP, wpływ na sprawiedliwy podział pobieranego podatku przez poszczególne państwa członkowskie, wpływ na cały rynek wewnętrzny ze szczególnym uwzględnieniem ewentualnego zakłócenia konkurencji między przedsiębiorstwami podlegającymi nowym zasadom ustanowionym w niniejszej dyrektywie oraz liczbę przedsiębiorstw objętych zakresem dyrektywy w okresie przejściowym**. Komisja powinna zostać zobowiązana do **dokonania przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy po dziesięciu latach od jej wejścia w życie i do przedstawienia Radzie sprawozdania dotyczącego jej funkcjonowania**. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazania Komisji tekstu przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 20 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (20a) Aby doprowadzić do pełnej i spójnej konsolidacji oraz zapobiec powstaniu nowych możliwości arbitrażu wynikających z rozbieżności rachunkowych między państwami członkowskimi, należy przyjąć jasne, spójne i obiektywne kryteria obliczania skonsolidowanej podstawy opodatkowania. W tym celu Komisja powinna zaproponować niezbędne dostosowania do odnośnych przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do określania i obliczania skonsolidowanej podstawy opodatkowania.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 20 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (20b) Komisja powinna wziąć pod uwagę inne badania analizujące możliwy wpływ CCCTB na dochody z podatków od osób prawnych w poszczególnych państwach członkowskich oraz potencjalnie gorszą pozycję konkurencyjną Unii względem państw trzecich.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Niniejszą dyrektywą ustanawia się **system konsolidacji podstaw opodatkowania, o którym mowa w dyrektywie Rady 2016/xx/UE⁽¹⁴⁾, przedsiębiorstw będących członkami grupy oraz określa** przepisy dotyczące **przydzielania wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych państwom członkowskim i administrowania nią przez krajowe organy podatkowe.**

1. Niniejszą dyrektywą ustanawia się **wspólną podstawę** opodatkowania **w Unii niektórych przedsiębiorstw oraz przepisy dotyczące obliczania tej podstawy, w tym przepisy dotyczące środków służących zwalczaniu unikania opodatkowania oraz środków dotyczących międzynarodowego wymiaru proponowanego systemu podatkowego.**

⁽¹⁴⁾ [pełen tytuł dyrektywy (Dz.U. L [] z [], s. [])].

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – ustęp 1 – wprowadzenie***Tekst proponowany przez Komisję*

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa członkowskiego, w tym stałych zakładów tych przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich, spełniających wszystkie poniższe warunki:

Poprawka

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa członkowskiego, w tym stałych zakładów **i stałych zakładów cyfrowych** tych przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich, spełniających wszystkie poniższe warunki:

Poprawka 22**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – ustęp 1 – litera c***Tekst proponowany przez Komisję*

c) przedsiębiorstwo wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, której skonsolidowane przychody przekroczyły 750000000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym dany rok obrotowy;

Poprawka

c) przedsiębiorstwo wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, której skonsolidowane przychody przekroczyły 750000000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym dany rok obrotowy; **Próg ten zostanie obniżony do zera w ciągu maksymalnie siedmiu lat;**

Poprawka 23**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – ustęp 3***Tekst proponowany przez Komisję*

3. Przedsiębiorstwo, które spełnia warunki określone w ust. 1 lit. a), b) i d), ale nie spełnia warunków określonych w lit. c) tego ustępu, może zdecydować się, również w odniesieniu do swoich stałych zakładów znajdujących się w innych państwach członkowskich, na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy **przez okres pięciu lat podatkowych. Okres ten jest automatycznie przedłużany na kolejne okresy pięciu lat podatkowych, chyba że złożono zawiadomienie o rezygnacji, o którym mowa w art. 47 akapit drugi. Warunki określone w ust. 1 lit. a), b) i d) muszą być spełnione za każdym razem, gdy ma miejsce przedłużenie.**

Poprawka

3. Przedsiębiorstwo, które spełnia warunki określone w ust. 1 lit. a), b) i d), ale nie spełnia warunków określonych w lit. c) tego ustępu, może zdecydować się, również w odniesieniu do swoich stałych zakładów znajdujących się w innych państwach członkowskich, na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do przedsiębiorstw żeglugowych objętych specjalnym systemem podatkowym. Przedsiębiorstwa żeglugowe objęte specjalnym systemem podatkowym są uwzględniane do celów określania przedsiębiorstw należących do tej samej grupy, o której mowa w art. 5 i 6.

Poprawka

skreśla się

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – akapit 1 – punkt 23

Tekst proponowany przez Komisję

(23) „skonsolidowana podstawa opodatkowania” oznacza **wynik sumowania podstaw opodatkowania** wszystkich członków grupy **obliczonych** zgodnie z dyrektywą 2016/xx/UE;

Poprawka

(23) „skonsolidowana podstawa opodatkowania” oznacza **skonsolidowany dochód netto członków grupy podlegający opodatkowaniu, obliczony w oparciu o spójne zasady rachunkowości mające zastosowanie do** wszystkich członków grupy zgodnie z dyrektywą 2016/xx/UE;

Poprawka 26

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – akapit 1 – punkt 28 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(28a) „wskaźnik danych” oznacza gromadzenie i wykorzystywanie danych osobowych użytkowników usług i platform internetowych do celów handlowych w przynajmniej jednym państwie członkowskim;

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Jeżeli miejsce faktycznego zarządu członka grupy żeglugowej lub członka grupy prowadzącego działalność w zakresie transportu wodnego śródlądowego znajduje się na pokładzie statku lub łodzi, członka grupy uznaje się za rezydenta do celów podatkowych w państwie członkowskim portu macierzystego statku lub łodzi, a w przypadku braku takiego portu macierzystego – w państwie członkowskim, w którym rezydentem do celów podatkowych jest agent statku lub łodzi.

Poprawka

skreśla się

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 28

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Podatnik będący rezydentem podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w odniesieniu do wszystkich dochodów osiągniętych z **dowolnego źródła znajdującego się** w państwie członkowskim, w którym jest rezydentem do celów podatkowych, lub poza nim.

Poprawka

4. Podatnik będący rezydentem podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w odniesieniu do wszystkich dochodów osiągniętych z **dowolnej działalności** w państwie członkowskim, w którym jest rezydentem do celów podatkowych, lub poza nim.

Poprawka 29

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Podatnik niebędący rezydentem podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w odniesieniu do wszystkich dochodów osiągniętych z działalności prowadzonej za pośrednictwem stałego zakładu w państwie członkowskim.

Poprawka

5. Podatnik niebędący rezydentem podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w odniesieniu do wszystkich dochodów osiągniętych z działalności prowadzonej za pośrednictwem stałego zakładu, w **tym stałego zakładu cyfrowego, w danym** państwie członkowskim. **Staly zakład cyfrowy podatnika określa się zgodnie z warunkami i kryteriami wymienionymi w art. 5 dyrektywy Rady ... w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych** ^(1a).

^(1a) **Dyrektywa Rady ... w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (Dz.U. L ... z ..., s. ...).**

Poprawka 30

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) więcej niż 50 % praw głosu; oraz

Poprawka

a) (Nie dotyczy polskiej wersji językowej)

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 31

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Stałe zakłady obejmują stałe zakłady cyfrowe zgodnie z warunkami i kryteriami wymienionymi w art. 5 dyrektywy Rady ... w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych ^(1a)

^(1a) **Dyrektywa Rady ... w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (Dz.U. L ... z ..., s. ...).**

Poprawka 32

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. **Podstawy** opodatkowania **wszystkich członków** grupy **są sumowane, aby uzyskać skonsolidowaną** podstawę opodatkowania.

1. **Podstawę** opodatkowania **skonsolidowanej** grupy **ustala się, jak gdyby to był jeden podmiot. W tym celu ponownie oblicza się zagregowaną podstawę opodatkowania grupy tak, aby wyeliminować wszystkie zyski lub straty, w tym te będące wynikiem wszelkich transakcji dowolnego rodzaju dokonywanych między co najmniej dwoma podmiotami w ramach grupy.**

Poprawka 33

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość ujemną, stratę przenosi się na kolejne okresy i kompensuje z pierwszą kolejną dodatnią podstawą opodatkowania. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość dodatnią, przydziela się ją zgodnie z rozdziałem VIII.

2. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość ujemną, stratę przenosi się na kolejne okresy i kompensuje z pierwszą kolejną dodatnią podstawą opodatkowania **przez okres maksymalnie pięciu lat**. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość dodatnią, przydziela się ją zgodnie z rozdziałem VIII.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 34

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Grupy stosują jednolitą i należyte udokumentowaną metodę ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy. Zmiany tej metody grupy mogą dokonać wyłącznie z ważnych względów handlowych i wyłącznie na początku roku podatkowego.

Poprawka

2. Grupy stosują jednolitą i należyte udokumentowaną metodę ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy. Zmiany tej metody grupy mogą dokonać wyłącznie z ważnych względów handlowych i wyłącznie na początku roku podatkowego. **Wszystkie takie transakcje zostają wyłączone z podstawy opodatkowania będącej wynikiem konsolidacji przeprowadzonej na podstawie art. 7 ust. 1.**

Poprawka 35

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. *Metoda ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy musi umożliwiać określenie wszystkich przeniesień i całego obrotu wewnątrz grupy według najniższego kosztu dla aktywów niepodlegających amortyzacji lub według wartości dla celów podatkowych w przypadku aktywów podlegających amortyzacji.*

Poprawka

skreśla się

Poprawka 36

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. *Przeniesienia wewnątrz grupy nie zmieniają statusu wartości niematerialnych i prawnych wytworzonych we własnym zakresie.*

Poprawka

skreśla się

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 37

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 23 – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

W przypadku gdy w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw jedna grupa lub większa ich liczba czy też dwóch członków grupy lub większa ich liczba staną się częścią innej grupy, wszelkie nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przydziela się każdemu członkowi grupy zgodnie z rozdziałem VIII i na podstawie wskaźników na koniec roku podatkowego, w którym nastąpiła reorganizacja przedsiębiorstw. Nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przenosi się na przyszłe okresy.

Poprawka

W przypadku gdy w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw jedna grupa lub większa ich liczba czy też dwóch członków grupy lub większa ich liczba staną się częścią innej grupy, wszelkie nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przydziela się każdemu członkowi grupy zgodnie z rozdziałem VIII i na podstawie wskaźników na koniec roku podatkowego, w którym nastąpiła reorganizacja przedsiębiorstw. Nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przenosi się na przyszłe okresy **przez okres maksymalnie pięciu lat**.

Poprawka 38

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 23 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. W przypadku połączenia, w rozumieniu art. 2 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) dyrektywy Rady 2009/133/WE⁽¹⁵⁾, dwóch głównych podatników lub większej ich liczby wszelkie nierozliczone straty grupy przydziela się jej członkom zgodnie z rozdziałem VIII na podstawie wskaźników obowiązujących na koniec roku podatkowego, w którym doszło do połączenia. Nierozliczone straty przenosi się na przyszłe okresy.

Poprawka

2. W przypadku połączenia, w rozumieniu art. 2 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) dyrektywy Rady 2009/133/WE⁽¹⁵⁾, dwóch głównych podatników lub większej ich liczby wszelkie nierozliczone straty grupy przydziela się jej członkom zgodnie z rozdziałem VIII na podstawie wskaźników obowiązujących na koniec roku podatkowego, w którym doszło do połączenia. Nierozliczone straty przenosi się na przyszłe okresy **przez okres maksymalnie pięciu lat**.

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. L 310 z 25.11.2009, s. 34).

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. L 310 z 25.11.2009, s. 34).

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Skonsolidowaną podstawę opodatkowania dzieli się między członków grupy w każdym roku podatkowym w oparciu o wzór podziału. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy A stosuje się następujący wzór, w którym **równą wagę przypisuje się** wskaźnikowi **obrotu, zatrudnienia i aktywów**:

Poprawka

Skonsolidowaną podstawę opodatkowania dzieli się między członków grupy w każdym roku podatkowym w oparciu o wzór podziału. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy A stosuje się następujący wzór, w którym **wskaźnikom obrotu, zatrudnienia, aktywów i** wskaźnikowi **danych przypisuje się równą wagę**.

Poprawka 40

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 1 – wzór

Tekst proponowany przez Komisję

$$\text{Udział A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Obrót}^A}{\text{Obrót}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Koszty zatrud.}^A}{\text{Koszty zatrud.}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{L. pracowników}^A}{\text{L. pracowników}^{\text{Grupa}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Aktywa}^A}{\text{Aktywa}^{\text{Grupa}}} \right) + \text{Skons. podst. opodatkow.}$$

Poprawka

$$\text{Udział A} = \left(\frac{1}{4} \frac{\text{Obrót}^A}{\text{Obrót}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{4} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Koszty zatrud.}^A}{\text{Koszty zatrud.}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{L. pracowników}^A}{\text{L. pracowników}^{\text{Grupa}}} \right) + \frac{1}{4} \frac{\text{Aktywa}^A}{\text{Aktywa}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{4} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Zgromadzone dane}^A}{\text{Zgromadzone dane}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Wykorzystywane dane}^A}{\text{Wykorzystywane dane}^{\text{Grupa}}} \right) \right) + \text{Skons. podst. opodatkow.}$$

Poprawka 41

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 1 – akapit 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W przypadku gdy co najmniej jeden wskaźnik nie ma zastosowania ze względu na charakter działalności podatnika, wszystkie pozostałe mające zastosowanie wskaźniki powinny zostać proporcjonalnie ponownie zważone we wzorze podziału tak, aby każdy mający zastosowanie wskaźnik miał bezwzględnie równą wagę.

Poprawka 42

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy **równą wagę przypisuje się** wskaźnikowi **obrotu, zatrudnienia i aktywów**.

Poprawka

5. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy **wskaźnikom obrotu, zatrudnienia, aktywów i** wskaźnikowi **danych przypisuje się równą wagę**.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 43

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5a. Wskaźnik danych składa się w połowie z całkowitej ilości danych osobowych użytkowników usług i platform internetowych zgromadzonych w każdym państwie członkowskim przez członka grupy (w liczniku) oraz całkowitej ilości danych osobowych użytkowników usług i platform internetowych zgromadzonych w każdym państwie członkowskim przez grupę (w mianowniku), a w połowie z całkowitej ilości danych osobowych użytkowników usług i platform internetowych wykorzystywanych w każdym państwie członkowskim przez członka grupy (w liczniku) oraz całkowitej ilości danych osobowych użytkowników usług i platform internetowych wykorzystywanych w każdym państwie członkowskim przez grupę (w mianowniku).

Poprawka 44

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 5 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5b. Ilość zgromadzonych danych osobowych zgodnie ze wskaźnikiem danych oblicza się na koniec roku podatkowego w każdym państwie członkowskim.

Poprawka 45

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 28 – ustęp 5 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5c. Definicję gromadzenia i wykorzystywania danych osobowych do celów handlowych w kontekście wskaźnika danych określa się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 46

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 29

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 29

Klauzula ochronna

Jeżeli główny podatnik lub właściwy organ uznają, że wynik podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania przypisany członkowi grupy nie odzwierciedla rzetelnie zakresu jego działalności gospodarczej, główny podatnik lub właściwy organ może, w drodze wyjątku od zasady określonej w art. 28, zażądać zastosowania alternatywnej metody obliczania udziału podatków każdego członka grupy. Metodę alternatywną stosuje się wyłącznie, jeżeli w wyniku konsultacji między właściwymi organami i, w stosownym przypadku, rozmów prowadzonych zgodnie z art. 77 i 78 wszystkie te organy wyrażą na nią zgodę. Państwo członkowskie głównego organu podatkowego informuje Komisję o zastosowanej metodzie alternatywnej.

Poprawka

skreśla się

Poprawka 47

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 38 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Przychody ze sprzedaży towarów uwzględnia się we wskaźniku obrotu członka grupy **położonego** w państwie członkowskim, w którym kończy się wysyłka lub transport towarów do nabywającej je osoby. W przypadku niemożności ustalenia tego miejsca przychody ze sprzedaży towarów przypisuje się członkowi grupy położonemu w państwie członkowskim, w którym po raz ostatni możliwe było ustalenie lokalizacji towarów.

Poprawka

1. Przychody ze sprzedaży towarów uwzględnia się we wskaźniku obrotu członka grupy położonego w państwie członkowskim, w którym kończy się wysyłka lub transport towarów do nabywającej je osoby. W przypadku niemożności ustalenia tego miejsca **lub braku powiązania podatkowego członka grupy z przychodami podlegającymi opodatkowaniu** przychody ze sprzedaży towarów przypisuje się członkowi grupy położonemu w państwie członkowskim, w którym po raz ostatni możliwe było ustalenie lokalizacji towarów.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 43

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 43

Żegluga morska, transport wodny śródlądowy i transport lotniczy

Przychody, koszty oraz inne podlegające odliczeniu pozycje członka grupy, którego podstawowa działalność polega na eksploatacji statków lub statków powietrznych w ruchu międzynarodowym lub eksploatacji łodzi biorących udział w transporcie wodnym śródlądowym, wyłącza się ze skonsolidowanej podstawy opodatkowania i nie dzieli się ich według reguł określonych w art. 28. Zamiast tego przychody, koszty oraz inne pozycje podlegające odliczeniu przypisuje się temu członkowi grupy dla każdej transakcji z osobna i podlegają one korekcie cen zgodnie z art. 56 dyrektywy 2016/xx/UE.

Udziały posiadane w członku grupy i udziały posiadane przez członka grupy uwzględnia się w celu określenia istnienia grupy, o której mowa w art. 5 i 6.

Poprawka

skreśla się

Poprawka 49

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 46 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wszystkich członków grupy, z **wyjątkiem przedsiębiorstw żeglugowych, o których mowa w art. 2 ust. 4.**

Poprawka

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wszystkich członków grupy.

Poprawka 50

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 48 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja **może przyjąć** akt ustanawiający standardowy wzór zawiadomienia o utworzeniu grupy. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Poprawka

Komisja **przyjmuje** akt ustanawiający standardowy wzór zawiadomienia o utworzeniu grupy. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 51

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 55 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja **może przyjąć** akty określające przepisy dotyczące składania drogą elektroniczną skonsolidowanej deklaracji podatkowej, dotyczące wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru deklaracji podatkowej samodzielnego podatnika oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Poprawka

Komisja **przyjmuje** akty określające przepisy dotyczące składania drogą elektroniczną skonsolidowanej deklaracji podatkowej, dotyczące wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru deklaracji podatkowej samodzielnego podatnika oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. **Komisja opracowuje takie jednolite formaty deklaracji podatkowej we współpracy z administracjami podatkowymi państw członkowskich.** Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 65 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, nie zgadza się z decyzją głównego organu podatkowego podjętą na podstawie art. 49 lub art. 56 ust. 2 lub 4 lub art. 56 ust. 5 akapit drugi, może zakwestionować tę decyzję przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego w terminie trzech miesięcy.

Poprawka

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, **w tym w postaci stałego zakładu cyfrowego**, nie zgadza się z decyzją głównego organu podatkowego podjętą na podstawie art. 49 lub art. 56 ust. 2 lub 4 lub art. 56 ust. 5 akapit drugi, może zakwestionować tę decyzję przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego w terminie trzech miesięcy.

Poprawka 53

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 65 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Komisja zbada, czy dzięki ustanowieniu mechanizmu rozstrzygnięcia sporów zwiększy się skuteczność i efektywność rozstrzygnięcia sporów między państwami członkowskimi. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na ten temat, a w stosownym przypadku dołączy do niego wniosek ustawodawczy.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 67 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Odwołania od zmienionych wymiarów podatkowych lub wymiarów podatkowych sporządzonych na podstawie art. 54 rozpatruje organ administracyjny, który zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego jest właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji. Ten organ administracyjny musi być niezależny od organów podatkowych w państwie członkowskim głównego organu podatkowego. Jeżeli w danym państwie członkowskim nie ma takiego organu administracyjnego, główny podatnik może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu.

Poprawka

1. Odwołania od zmienionych wymiarów podatkowych lub wymiarów podatkowych sporządzonych na podstawie art. 54 rozpatruje organ administracyjny, który zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego jest właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji. Ten organ administracyjny musi być niezależny od organów podatkowych w państwie członkowskim głównego organu podatkowego. Jeżeli w danym państwie członkowskim nie ma takiego organu administracyjnego **lub jeżeli taka będzie wola głównego podatnika**, główny podatnik może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 67 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. **Organ** administracyjny, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga odwołanie w terminie sześciu miesięcy. Jeżeli główny podatnik nie otrzyma decyzji w tym terminie, decyzję głównego organu podatkowego uznaje się za potwierdzoną.

Poprawka

5. **W razie wpłynięcia odwołania organ** administracyjny, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga odwołanie w terminie sześciu miesięcy. Jeżeli główny podatnik nie otrzyma decyzji w tym terminie, decyzję głównego organu podatkowego uznaje się za potwierdzoną.

Poprawka 56

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 69 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Tam gdzie ma zastosowanie ust. 1, nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego i wskaźnik EBITDA są obliczane na poziomie grupy, z uwzględnieniem wyników wszystkich członków grupy. Kwotę **3000000** EUR, o której mowa w art. 13 dyrektywy 2016/xx/UE, zwiększa się do 5000000.

Poprawka

2. Tam gdzie ma zastosowanie ust. 1, nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego i wskaźnik EBITDA są obliczane na poziomie grupy, z uwzględnieniem wyników wszystkich członków grupy. Kwotę **1000000** EUR, o której mowa w art. 13 dyrektywy 2016/xx/UE, zwiększa się do 5000000.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 57

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 71

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 71

Mechanizm kompensowania strat i wyrównanie

1. **Artykuł 41 dyrektywy 2016/xx/UE dotyczący mechanizmu kompensowania strat i wyrównania automatycznie przestaje obowiązywać z chwilą wejścia w życie niniejszej dyrektywy.**
2. **Przeniesione straty, które w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy nie zostały jeszcze wyrównane, pozostają przy podatniku, na którego zostały przeniesione.**

Poprawka

skreśla się

Poprawka 58

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 72 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów niniejszej dyrektywy **odniesienie w art. 53 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2016/xx/UE do ustawowej stawki podatku od osób prawnych, którą zostałby objęty podatnik, nie ma zastosowania i zastępuje się je średnią ustawową stawką podatku od osób prawnych mającą zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich.**

Poprawka

Do celów niniejszej dyrektywy **stosuje się przepisy dotyczące zmiany metody eliminacji podwójnego opodatkowania, zawarte w art. 53 dyrektywy 2016/xx/UE.**

Poprawka 59

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 73 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów niniejszej dyrektywy zakres przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych na mocy art. 59 dyrektywy 2016/xx/UE ogranicza się do stosunków między członkami grupy i podmiotami będącymi rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim lub między stałymi zakładami **położonymi** w państwie trzecim.

Poprawka

Do celów niniejszej dyrektywy zakres przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych na mocy art. 59 dyrektywy 2016/xx/UE ogranicza się do stosunków między członkami grupy i podmiotami będącymi rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim lub między stałymi zakładami, **w tym stałymi zakładami cyfrowymi, umiejscowionymi** w państwie trzecim.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 60

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 74 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów niniejszej dyrektywy zakres przepisów dotyczących rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych **określonych w art. 61 dyrektywy 2016/xx/UE ogranicza się do stosunków pomiędzy członkami grupy a podmiotami niebędącymi członkami grupy, które są przedsiębiorstwami powiązаныmi, o których mowa w art. 56 dyrektywy 2016/xx/UE.**

Poprawka

Do celów niniejszej dyrektywy **stosuje się** zakres przepisów dotyczących rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych **i powiązanych uzgodnień określony** w art. 61 dyrektywy 2016/xx/UE.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 76

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 76

Informowanie Parlamentu Europejskiego

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Poprawka

Artykuł 76

Informowanie Parlamentu Europejskiego

1. Parlament Europejski zorganizuje konferencję międzyparlamentarną w celu dokonania oceny systemu CCCTB, przy uwzględnieniu wyników dyskusji prowadzonych na temat polityki podatkowej w ramach procedury europejskiego semestru. Parlament Europejski przekaze swoją opinię i wnioski w tej sprawie w formie rezolucji skierowanej do Komisji i Rady.

2. Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 62

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 78 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 78a

Mechanizm kompensacyjny

W celu zrównoważenia nagłych zmian w dochodach podatkowych państw członkowskich spowodowanych zyskami i stratami fiskalnymi bezpośrednio i wyłącznie związanymi z przejściem na nowy system wprowadzony niniejszą dyrektywą Komisja ustanowi specjalny mechanizm kompensacyjny, który ma być operacyjny od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Kompensaty będą corocznie dostosowywane tak, aby uwzględnić decyzje podjęte na poziomie krajowym lub regionalnym przed wejściem w życie dyrektywy. Mechanizm kompensacyjny będzie finansowany z nadwyżki budżetowej tych państw członkowskich, w których nastąpi wzrost dochodów podatkowych, i zostanie początkowo ustanowiony na okres siedmiu lat. Po tym okresie Komisja oceni, czy mechanizm kompensacyjny powinien nadal funkcjonować, i w zależności od jej wyników postanowi o jego zniesieniu lub jednorazowym przedłużeniu na kolejny maksymalny okres dwóch lat.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 79

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 79

Artykuł 79

Przegląd

Sprawozdanie z wdrożenia i przeglądu

Komisja dokonuje, po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie, **przeglądu** jej stosowania i składa Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania **niniejszej dyrektywy**. **Sprawozdanie to obejmuje** w szczególności analizę wpływu mechanizmu ustanowionego na podstawie przepisów rozdziału VIII niniejszej dyrektywy na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie.

Po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie **Komisja dokona oceny** jej stosowania **oraz złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące jej funkcjonowania**. **To sprawozdanie z wdrożenia obejmuje** w szczególności analizę wpływu mechanizmu ustanowionego na podstawie przepisów rozdziału VIII niniejszej dyrektywy na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie. **Na podstawie wniosków wyciągniętych z tego sprawozdania z wdrożenia lub w kontekście następujących wieloletnich ram finansowych Komisja proponuje warunki dotyczące przekazania części dochodów budżetowych uzyskanych dzięki wspólnej skonsolidowanej podstawie opodatkowania osób prawnych do budżetu ogólnego Unii Europejskiej, tak aby proporcjonalnie obniżyć składki państw członkowskich do tego budżetu.**

Po 10 latach od wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja dokona przeglądu jej stosowania oraz złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania niniejszej dyrektywy.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 64

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 80 – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia **2020** r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Poprawka

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia **2019** r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Poprawka 65

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 80 – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia **2021** r.

Poprawka

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia **2020** r.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0088

Wspólna podstawa opodatkowania osób prawnych ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (COM(2016)0685 – C8-0472/2016 – 2016/0337(CNS))****(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)**

(2019/C 162/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2016)0685),
 - uwzględniając art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0472/2016),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez parlament Danii, Izbę Deputowanych Irlandii (Dáil Éireann), Senat Irlandii (Seanad Éireann), Izbę Deputowanych Wielkiego Księstwa Luksemburga, parlament Malty, Pierwszą i Drugą Izbę parlamentu Niderlandów oraz parlament Szwecji, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając art. 78c Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A8-0050/2018),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotyka poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu współistnienia 28 odmiennych systemów podatku od osób prawnych. Struktury planowania podatkowego stają się coraz bardziej wyrafinowane – obejmują coraz nowe jurysdykcje i skutecznie wykorzystują szczegóły techniczne systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma lub więcej systemami podatkowymi w celu zredukowania zobowiązań podatkowych przedsiębiorstw. Chociaż sytuacje te unaoczniają słabości o zupełnie odmiennym charakterze, to każda z nich prowadzi do powstania przeszkód utrudniających właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. **Działanie mające na celu rozwiązanie tych problemów powinno być zatem ukierunkowane na oba** typy niedoskonałości rynku.

Poprawka

- (1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotyka poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu współistnienia 28 odmiennych systemów podatku od osób prawnych. **W dobie globalizacji i cyfryzacji opodatkowanie u źródła – zwłaszcza kapitału finansowego i intelektualnego – staje się coraz trudniejsze do przesłedzenia i łatwiej nim manipulować.** Struktury planowania podatkowego stają się coraz bardziej wyrafinowane – obejmują coraz nowe jurysdykcje i skutecznie wykorzystują szczegóły techniczne systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma lub więcej systemami podatkowymi w celu zredukowania zobowiązań podatkowych przedsiębiorstw. **Ogólna cyfryzacja wielu sektorów gospodarki w połączeniu z szybko rozwijającą się gospodarką cyfrową podważa adekwatność unijnych modeli opodatkowania osób prawnych zaprojektowanych z myślą o fizycznie istniejących przedsiębiorstwach, tak że konieczne może być ponowne określenie kryteriów wyceny i obliczania w celu dostosowania się do działalności handlowej XXI wieku.** Chociaż sytuacje te unaoczniają słabości o zupełnie odmiennym charakterze, to każda z nich prowadzi do powstania przeszkód utrudniających właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i **powoduje zakłócenia między dużymi a małymi i średnimi przedsiębiorstwami. Nowy standard dotyczący podstawy opodatkowania osób prawnych w Unii powinien być zatem ukierunkowany na te typy niedoskonałości rynku, przy poszanowaniu celu długoterminowej jasności i pewności prawa oraz zasady neutralności podatkowej. Większa spójność krajowych systemów podatkowych doprowadzi do znacznego zmniejszenia kosztów i obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną w Unii. Chociaż podatki to obszar należący do kompetencji krajowych, art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wyraźnie stanowi, że Rada powinna jednomyślnie i zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komitetem Ekonomiczno-Społecznym uchwalić dyrektywy w celu zbliżenia przepisów prawa podatkowego – ustawowych, wykonawczych i administracyjnych – państw członkowskich mających bezpośredni wpływ na ustanowienie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 2
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Aby wesprzeć prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, środowisko opodatkowania osób prawnych w Unii należy ukształtować zgodnie z zasadą, że przedsiębiorstwa ponoszą sprawiedliwie przypadającą na nie część obciążeń podatkowych w tej jurysdykcji lub tych jurysdykcjach, gdzie generowane są ich zyski. Konieczne jest zatem ustanowienie mechanizmów zniechęcających przedsiębiorstwa do wykorzystywania rozbieżności między krajowymi systemami podatkowymi w celu zaniżenia swoich zobowiązań podatkowych. Równie ważne jest stymulowanie wzrostu i rozwoju gospodarczego w ramach rynku wewnętrznego przez ułatwienie handlu transgranicznego i inwestycji przedsiębiorstw. W tym celu konieczne jest wyeliminowanie w Unii ryzyka zarówno podwójnego opodatkowania, jak i podwójnego nieopodatkowania poprzez usunięcie rozbieżności pomiędzy współistniejącymi krajowymi systemami podatków od osób prawnych. Należy jednocześnie zapewnić przedsiębiorstwom łatwe do stosowania ramy podatkowe i prawne, których potrzebują, aby rozwijać swoją działalność gospodarczą i rozszerzać ją na inne państwa Unii. W tym kontekście należy także wyeliminować utrzymujące się przypadki dyskryminacji.

Poprawka

- (2) Aby wesprzeć prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, środowisko opodatkowania osób prawnych w Unii należy ukształtować zgodnie z zasadą, że przedsiębiorstwa ponoszą sprawiedliwie przypadającą na nie część obciążeń podatkowych w tej jurysdykcji lub tych jurysdykcjach, gdzie generowane są ich zyski **i gdzie posiadają stały zakład. Ze względu na przemiany cyfrowe w otoczeniu biznesowym należy zapewnić, że przedsiębiorstwa generujące zyski w państwie członkowskim, w którym nie mają stałego zakładu fizycznego, ale mają w tym państwie członkowskim stały zakład cyfrowy, będą traktowane tak samo jak przedsiębiorstwa mające stały zakład fizyczny.** Konieczne jest zatem ustanowienie mechanizmów zniechęcających przedsiębiorstwa do wykorzystywania rozbieżności między krajowymi systemami podatkowymi w celu zaniżenia swoich zobowiązań podatkowych. Równie ważne jest stymulowanie wzrostu i rozwoju gospodarczego w ramach rynku wewnętrznego przez ułatwienie handlu transgranicznego i inwestycji przedsiębiorstw. W tym celu konieczne jest wyeliminowanie w Unii ryzyka zarówno podwójnego opodatkowania, jak i podwójnego nieopodatkowania poprzez usunięcie rozbieżności pomiędzy współistniejącymi krajowymi systemami podatków od osób prawnych. Należy jednocześnie zapewnić przedsiębiorstwom łatwe do stosowania ramy podatkowe i prawne, których potrzebują, aby rozwijać swoją działalność gospodarczą i rozszerzać ją na inne państwa Unii. W tym kontekście należy także wyeliminować utrzymujące się przypadki dyskryminacji. **Istotnym elementem systemu CCCTB jest konsolidacja, ponieważ wyłącznie w ten sposób można wyeliminować główne przeszkody podatkowe, z którymi borykają się przedsiębiorstwa w Unii należące do tej samej grupy prowadzącej działalność transgraniczną. Konsolidacja wyeliminuje formalności dotyczące ustalania cen transferowych oraz podwójne opodatkowanie podmiotów należących do grupy.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Jak wskazano we wniosku z dnia 16 marca 2011 r. dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych⁽⁷⁾, system podatku od osób prawnych traktujący Unię jako jednolity rynek w kontekście obliczania podstawy podatku od osób prawnych ułatwiłby prowadzenie transgranicznej działalności przedsiębiorstw będącym rezydentami w Unii oraz przyczyniłby się do realizacji celu, jakim jest uczynienie Unii bardziej konkurencyjnym miejscem do inwestowania na arenie międzynarodowej. Wniosek z 2011 r. w sprawie CCCTB skupiał się na celu polegającym na ułatwieniu rozszerzania działalności handlowej przedsiębiorstw na terytorium Unii. Obok tego celu należy również zwrócić uwagę, że CCCTB może być bardzo skutecznym narzędziem poprawiającym funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie praktykom unikania opodatkowania. W tym świetle należy przedstawić ponownie inicjatywę dotyczącą CCCTB, aby uwzględnić – na równi – zarówno aspekt związany z ułatwianiem działalności, jak i funkcję inicjatywy polegającą na przeciwdziałaniu unikaniu podatków. Takie podejście będzie najlepiej służyło celowi, jakim jest zlikwidowanie zakłóceń w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

⁽⁷⁾ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych COM(2011)0121 final/2 z 3.10.2011 r.

Poprawka

- (3) Jak wskazano we wniosku z dnia 16 marca 2011 r. dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych⁽⁷⁾, system podatku od osób prawnych traktujący Unię jako jednolity rynek w kontekście obliczania podstawy podatku od osób prawnych ułatwiłby prowadzenie transgranicznej działalności przedsiębiorstw będącym rezydentami w Unii oraz przyczyniłby się do realizacji celu, jakim jest uczynienie Unii bardziej konkurencyjnym miejscem do inwestowania na arenie międzynarodowej. **w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw.** Wniosek z 2011 r. w sprawie CCCTB skupiał się na celu polegającym na ułatwieniu rozszerzania działalności handlowej przedsiębiorstw na terytorium Unii. Obok tego celu należy również zwrócić uwagę, że CCCTB może być bardzo skutecznym narzędziem poprawiającym funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie praktykom unikania opodatkowania. W tym świetle należy przedstawić ponownie inicjatywę dotyczącą CCCTB, aby uwzględnić – na równi – zarówno aspekt związany z ułatwianiem działalności, jak i funkcję inicjatywy polegającą na przeciwdziałaniu unikaniu podatków. **Wprowadzenie CCCTB we wszystkich państwach członkowskich zapewni płacenie podatków w miejscu, gdzie przedsiębiorstwa generują zyski i mają stały zakład.** Takie podejście będzie najlepiej służyło celowi, jakim jest zlikwidowanie zakłóceń w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. **Usprawnienie rynku wewnętrznego ma kluczowe znaczenie dla wsparcia wzrostu i tworzenia miejsc pracy. Wprowadzenie CCCTB przyniosłoby większy wzrost gospodarczy i większą liczbę miejsc pracy w Unii dzięki ograniczeniu szkodliwej konkurencji podatkowej między przedsiębiorstwami.**

⁽⁷⁾ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych COM(2011)0121 final/2 z 3.10.2011 r.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3a) W komunikacie z dnia 21 września 2017 r. zatytułowanym „Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego” Komisja wyraża opinię, że CCCTB stanowi podstawę do podjęcia wyzwań podatkowych związanych z gospodarką cyfrową.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 5
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) Zważywszy na konieczność podjęcia szybkiego działania w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zwiększenie – z jednej strony – jego przyjazności dla handlu i inwestycji i – z drugiej strony – jego odporności na praktyki unikania zobowiązań podatkowych, **konieczne jest podzielenie ambitnej inicjatywy CCCTB na dwa odrębne wnioski. W ramach pierwszego etapu należy uchwalić przepisy dotyczące wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych, a dopiero w następnej kolejności zająć się kwestią konsolidacji.**

Poprawka

- (4) Zważywszy na konieczność podjęcia szybkiego działania w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zwiększenie – z jednej strony – jego przyjazności dla handlu i inwestycji i – z drugiej strony – jego odporności na praktyki unikania zobowiązań podatkowych, **jest bardzo ważne, by zagwarantować jednoczesne wejście w życie dyrektywy w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych oraz dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych. Taka zmiana systemu jest znaczącym krokiem w procesie tworzenia rynku wewnętrznego. Potrzebna jest zatem elastyczność, która pozwoli na jej właściwą realizację od samego początku. Jako że rynek wewnętrzny obejmuje wszystkie państwa członkowskie, CCCTB należy wprowadzić we wszystkich państwach członkowskich. Jeżeli Rada nie przyjmie jednomyślniej decyzji w sprawie wniosku dotyczącego wprowadzenia CCCTB, Komisja powinna przedstawić nowy wniosek, na podstawie art. 116 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze zwykłej procedury ustawodawczej, przyjmują niezbędne ustawodawstwo. W ostateczności państwa członkowskie powinny nawiązać wzmocnioną współpracę, ze stałą możliwością udziału nieuczestniczących państw członkowskich zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Ubolewa, że nie przeprowadzono dostatecznie szczegółowej oceny wniosków dotyczących CCTB i CCCTB jeśli chodzi o ich wpływ na dochody poszczególnych państw członkowskich z tytułu opodatkowania osób prawnych.**

Poprawka 6
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Wiele struktur agresywnego planowania podatkowego ma zwykle miejsce w kontekście transgranicznym, co zakłada, że uczestniczące w nich grupy przedsiębiorstw posiadają pewne minimalne zasoby. Wychodząc z tego założenia, stosowanie przepisów dotyczących wspólnej podstawy powinno być obowiązkowe jedynie dla przedsiębiorstw należących do dużych grup, co będzie również zgodne z zasadą proporcjonalności. W tym celu należy określić próg wielkości na podstawie całkowitych skonsolidowanych przychodów grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe. **Ponadto, aby zapewnić spójność pomiędzy tymi dwoma krokami w ramach inicjatywy CCCTB, przepisy dotyczące wspólnej podstawy powinny mieć bezwzględnie obowiązującą moc wobec przedsiębiorstw, które byłyby traktowane jako grupa w przypadku wdrożenia inicjatywy w jej pełnej postaci.** Aby lepiej służyć celowi, jakim jest ułatwienie wymiany handlowej i inwestycji na rynku wewnętrznym, powinna istnieć możliwość opcjonalnego stosowania przepisów dotyczących wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych także przez przedsiębiorstwa, które nie spełniają tych kryteriów.

Poprawka

- (5) Wiele struktur agresywnego planowania podatkowego ma zwykle miejsce w kontekście transgranicznym, co zakłada, że uczestniczące w nich grupy przedsiębiorstw posiadają pewne minimalne zasoby. Wychodząc z tego założenia, stosowanie przepisów dotyczących wspólnej podstawy powinno być **początkowo** obowiązkowe jedynie dla przedsiębiorstw należących do dużych grup, co będzie również zgodne z zasadą proporcjonalności. W tym celu należy określić **początkowy** próg wielkości **wynoszący 750 mln EUR** na podstawie całkowitych skonsolidowanych przychodów grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe. **Ponieważ w niniejszej dyrektywie ustanawia się nowy standard dotyczący podstawy opodatkowania osób prawnych dla wszystkich przedsiębiorstw w Unii, należy obniżyć próg do zera przez okres maksimum siedmiu lat.** Aby lepiej służyć celowi, jakim jest ułatwienie wymiany handlowej i inwestycji na rynku wewnętrznym, **w początkowej fazie** powinna istnieć możliwość opcjonalnego stosowania przepisów dotyczących wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych także przez przedsiębiorstwa, które nie spełniają tych kryteriów.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 7
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Konieczne jest zdefiniowanie pojęcia stałego zakładu znajdującego się w Unii i należącego do podatnika będącego rezydentem do celów podatkowych w Unii. Celem definicji jest zapewnienie, aby wszyscy zainteresowani podatnicy rozumieli to pojęcie w taki sam sposób, i zapobieganie powstawaniu rozbieżności wskutek odmiennych definicji. **Z drugiej strony, nie należy uważać za konieczne posiadania** wspólnej definicji stałego zakładu znajdującego się w państwie trzecim lub znajdującego się w Unii, ale należącego do podatnika, który jest rezydentem do celów podatkowych w państwie trzecim. **Aspekty te należy raczej pozostawić do uregulowania w drodze bilateralnych konwencji podatkowych i w przepisach krajowych ze względu na złożoność kwestii związanych z umowami międzynarodowymi.**

Poprawka

- (6) Konieczne jest zdefiniowanie pojęcia stałego zakładu znajdującego się w Unii i należącego do podatnika będącego rezydentem do celów podatkowych w Unii. **Przedsiębiorstwa wielonarodowe zbyt często organizują się tak, by przynosić swoje zyski do systemów podatkowych tworzących korzystniejsze warunki i wcale nie płacić podatków, lub płacić je według bardzo niskich stawek. Pojęcie stałego zakładu umożliwi stworzenie precyzyjnej i wiążącej definicji warunków, które muszą zostać spełnione, by wykazać, że dane przedsiębiorstwo wielonarodowe mieści się w danym kraju. Skłoni to przedsiębiorstwa wielonarodowe do płacenia podatków na uczciwych zasadach.** Celem definicji jest zapewnienie, aby wszyscy zainteresowani podatnicy rozumieli to pojęcie w taki sam sposób, i zapobieganie powstawaniu rozbieżności wskutek odmiennych definicji. **Podobnie istotne jest posiadanie** wspólnej definicji stałego zakładu znajdującego się w państwie trzecim lub znajdującego w Unii, ale należącego do podatnika, który jest rezydentem do celów podatkowych w państwie trzecim. **Jeżeli ustalanie cen transferowych prowadzi do przenoszenia zysków do jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych, za bardziej odpowiedni uważa się system przydzielania zysku za pomocą formuły repartycji. Unia może ustanowić międzynarodowy standard nowoczesnego i wydajnego systemu opodatkowania osób prawnych poprzez przyjęcie ww. systemu. Komisja powinna przygotować projekt wytycznych dotyczących okresu przejściowego, w którym formuła repartycji będzie współistniała z innymi metodami alokacji w kontaktach z państwami trzecimi, choć ostatecznie formuła repartycji powinna stać się standardową metodą alokacji. Komisja powinna przedstawić wniosek w sprawie ustanowienia unijnego modelu konwencji podatkowej, który mógłby ostatecznie zastąpić tysiące dwustronnych konwencji zawartych przez każde z państw członkowskich.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 6 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6a) *Towary cyfrowe są zazwyczaj niezwykle mobilne i niematerialne. Badania pokazują, że sektor cyfrowy jest w dużym stopniu zaangażowany w praktyki agresywnego planowania podatkowego, ponieważ wiele modeli biznesowych nie wymaga fizycznej infrastruktury do wykonywania transakcji z udziałem klientów i czerpania z tego zysków. Pozwala to największym przedsiębiorstwom cyfrowym na płacenie znikomych podatków od ich dochodów. Urzędy skarbowe państw członkowskich tracą miliardy euro z dochodów podatkowych, ponieważ nie są w stanie nałożyć podatków na wielonarodowe przedsiębiorstwa cyfrowe. Aby zaradzić tej realnej i pilnej sytuacji niesprawiedliwości społecznej, obowiązujące przepisy dotyczące podatku od osób prawnych muszą zostać rozszerzone, aby objąć nimi nowe podejście do stałych zakładów opierające się na znacznej obecności cyfrowej. Konieczne jest zapewnienie równych szans w odniesieniu do podobnych modeli biznesowych, aby stawić czoła wyzwaniom podatkowym, jakie powstają w kontekście cyfryzacji, bez ograniczania potencjału sektora cyfrowego. Należy przy tym uwzględnić w szczególności prace na szczeblu OECD mające na celu zapewnienie spójnych przepisów na szczeblu międzynarodowym.*

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Przychody podlegające opodatkowaniu powinny ulegać pomniejszeniu o koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz o pewne inne pozycje. Podlegające odliczeniu koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny standardowo obejmować wszystkie koszty związane ze sprzedażą oraz koszty związane z osiągnięciem, zachowaniem i zabezpieczeniem dochodu. Aby wspierać innowacje w gospodarce i modernizować rynek wewnętrzny, należy przewidzieć odliczenia kosztów badań i rozwoju, **w tym bardzo wysokie odliczenia**, które powinny być w całości ujmowane jako koszty w roku, w którym je poniesiono (z wyjątkiem kosztów nieruchomości). **Małe, rozpoczynające działalność przedsiębiorstwa, które nie posiadają przedsiębiorstw powiązanych i wyróżniają się innowacyjnością (kategoria ta obejmie w szczególności przedsiębiorstwa typu start-up), należy wesprzeć również ulepszonymi, bardzo wysokimi odliczeniami kosztów badań i rozwoju.** Aby zapewnić pewność prawa, powinien również powstać wykaz kosztów niepodlegających odliczeniu.

Poprawka

- (8) Przychody podlegające opodatkowaniu powinny ulegać pomniejszeniu o koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz o pewne inne pozycje. Podlegające odliczeniu koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny standardowo obejmować wszystkie koszty związane ze sprzedażą oraz koszty związane z osiągnięciem, zachowaniem i zabezpieczeniem dochodu. Aby wspierać innowacje w gospodarce i modernizować rynek wewnętrzny, należy przewidzieć odliczenia, **a podatnicy powinni otrzymać ulgę podatkową z tytułu rzeczywistych kosztów** badań i rozwoju **związanych z wydatkami na pracowników, podwykonawców, pracowników tymczasowych i freelancerów**, które powinny być w całości ujmowane jako koszty w roku, w którym je poniesiono (z wyjątkiem kosztów nieruchomości). **Jasna definicja rzeczywistych kosztów badań i rozwoju jest niezbędna w celu uniknięcia niewłaściwego stosowania odliczeń.** Aby zapewnić pewność prawa, powinien również powstać wykaz kosztów niepodlegających odliczeniu.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9

Tekst proponowany przez Komisję

- (9) Ostatnie wydarzenia mające związek z międzynarodowym opodatkowaniem uwiaryściły, że wielonarodowe grupy przedsiębiorstw dążące do zmniejszenia swoich globalnych zobowiązań podatkowych coraz częściej korzystają z uzgodnień mających na celu unikanie opodatkowania, które prowadzą do erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków w drodze nadmiernych płatności z tytułu odsetek. Z tego względu konieczne jest ograniczenie możliwości odliczania kosztów odsetek (i innych kosztów finansowych), aby zniechęcać do takich praktyk. W tym kontekście odliczanie odsetek (i innych kosztów finansowych) powinno być dopuszczalne bez żadnych ograniczeń tylko w zakresie, w jakim koszty te mogą być skompensowane z przychodami z odsetek (i innymi przychodami finansowymi), które podlegają opodatkowaniu. Wszelkie nadwyżki kosztów odsetek powinny jednak podlegać ograniczeniom dotyczącym możliwości odliczenia, które zostaną ustalone przez odniesienie do podlegającego opodatkowaniu wyniku finansowego podatnika przed odsetkami, opodatkowaniem, deprecjacją i amortyzacją (EBITDA).

Poprawka

- (9) Ostatnie wydarzenia mające związek z międzynarodowym opodatkowaniem uwiaryściły, że wielonarodowe grupy przedsiębiorstw dążące do zmniejszenia swoich globalnych zobowiązań podatkowych coraz częściej korzystają z uzgodnień mających na celu unikanie opodatkowania, które prowadzą do erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków w drodze nadmiernych płatności z tytułu odsetek. Z tego względu konieczne jest ograniczenie możliwości odliczania kosztów odsetek (i innych kosztów finansowych), aby zniechęcać do takich praktyk. W tym kontekście odliczanie odsetek (i innych kosztów finansowych) powinno być dopuszczalne bez żadnych ograniczeń tylko w zakresie, w jakim koszty te mogą być skompensowane z przychodami z odsetek (i innymi przychodami finansowymi), które podlegają opodatkowaniu. Wszelkie nadwyżki kosztów odsetek powinny jednak podlegać ograniczeniom dotyczącym możliwości odliczenia, które zostaną ustalone przez odniesienie do podlegającego opodatkowaniu wyniku finansowego podatnika przed odsetkami, opodatkowaniem, deprecjacją i amortyzacją (EBITDA). **Państwa członkowskie mogłyby w jeszcze większym stopniu ograniczyć odliczanie odsetek i innych kosztów finansowych, aby zapewnić wyższy poziom ochrony.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 11
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) Fakt, że odsetki płacone od kredytów i pożyczek podlegają odliczeniu od podstawy opodatkowania podatnika, podczas gdy taka możliwość nie istnieje w odniesieniu do podziału zysków, wyraźnie uprzywilejowuje finansowanie dłużne w stosunku do finansowania kapitałowego. Z uwagi na ryzyko wzrostu zadłużenia przedsiębiorstw związane z tą asymetrią należy koniecznie przewidzieć środki neutralizujące obecnie mniej korzystne traktowanie finansowania kapitałowego. **Aby zaradzić tej sytuacji, planuje się przyznanie podatnikom ulgi z tytułu wzrostu i inwestycji, w ramach której podwyższenie kapitału podatnika powinno podlegać odliczeniu od podstawy opodatkowania, po spełnieniu pewnych warunków. W związku z wprowadzeniem tej ulgi konieczna będzie ochrona systemu przed efektami kaskadowymi i wyłączenie w tym celu wartości podatkowej udziału podatnika w przedsiębiorstwach powiązanych. Kolejnym wymaganym działaniem jest ustanowienie reguł przeciwdziałających unikaniu opodatkowania, które zapewnią właściwą odporność temu systemowi.**

Poprawka

- (10) Fakt, że odsetki płacone od kredytów i pożyczek podlegają odliczeniu od podstawy opodatkowania podatnika, podczas gdy taka możliwość nie istnieje w odniesieniu do podziału zysków, wyraźnie uprzywilejowuje finansowanie dłużne w stosunku do finansowania kapitałowego. Z uwagi na ryzyko wzrostu zadłużenia przedsiębiorstw związane z tą asymetrią należy koniecznie przewidzieć środki neutralizujące obecnie mniej korzystne traktowanie finansowania kapitałowego **za pomocą ograniczania możliwości odliczenia odsetek płaconych od kredytów i pożyczek** od podstawy opodatkowania podatnika. **W tym kontekście odpowiednim i wystarczającym instrumentem jest ograniczenie możliwości odliczania odsetek.**

Poprawka 12
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 12

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) Aby zniechęcić do przenoszenia pasywnych dochodów (głównie finansowych) z przedsiębiorstw podlegających wysokiemu opodatkowaniu, wszelkie ewentualne straty poniesione przez te przedsiębiorstwa na koniec roku podatkowego należy zasadniczo uznawać za wynik działalności handlowej. Wychodząc z tego założenia, podatnicy powinni mieć możliwość nieograniczonego w czasie przenoszenia strat na kolejne okresy, przy czym **nie powinny** istnieć **maksymalne roczne pułapy** kwot podlegających odliczeniu. **Ponieważ możliwość przenoszenia strat na kolejne okresy ma na celu zapewnić zapłatę przez podatnika podatku od swoich rzeczywistych dochodów, nie ma powodu, aby określać maksymalny okres przenoszenia strat.** Jeśli chodzi o możliwość przenoszenia strat na uprzednie okresy, nie ma potrzeby wprowadzania takiego przepisu, ponieważ państwa członkowskie stosunkowo rzadko stosują to rozwiązanie, które zwykle nadmiernie komplikuje system. **Należy ponadto ustanowić klauzulę zapobiegającą** nadużyciom, aby zapobiegać lub przeciwdziałać próbom obchodzenia przepisów dotyczących odliczania strat przez zakup deficytowych spółek.

Poprawka

- (12) Aby zniechęcić do przenoszenia pasywnych dochodów (głównie finansowych) z przedsiębiorstw podlegających wysokiemu opodatkowaniu, wszelkie ewentualne straty poniesione przez te przedsiębiorstwa na koniec roku podatkowego należy zasadniczo uznawać za wynik działalności handlowej. Wychodząc z tego założenia, podatnicy powinni mieć możliwość nieograniczonego w czasie przenoszenia strat na kolejne okresy **przez okres pięciu lat**, przy czym **powinien** istnieć **maksymalny roczny pułap** kwot podlegających odliczeniu. Jeśli chodzi o możliwość przenoszenia strat na uprzednie okresy, nie ma potrzeby wprowadzania takiego przepisu, ponieważ państwa członkowskie stosunkowo rzadko stosują to rozwiązanie, które zwykle nadmiernie komplikuje system. **Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164^(1a) ustanawia ogólny przepis zapobiegający nadużyciom, aby zapobiegać lub przeciwdziałać próbom obchodzenia przepisów dotyczących odliczania strat przez zakup deficytowych spółek. Ten ogólny przepis powinien również być systematycznie uwzględniany przy stosowaniu niniejszej dyrektywy.**

^(1a) **Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 13
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) *Aby poprawić przepływy pieniężne przedsiębiorstw – na przykład przez kompensowanie strat z tytułu rozruchu działalności w jednym państwie członkowskim z zyskami w innym państwie członkowskim – oraz zachęcić do rozszerzenia działalności na inne państwa Unii, podatnicy powinni mieć prawo do tymczasowego uwzględnienia strat poniesionych przez ich jednostki bezpośrednio zależne i stałe zakłady położone w innym państwie członkowskim. W tym celu spółka dominująca lub siedziba główna znajdująca się w państwie członkowskim powinna mieć możliwość odliczenia od swojej podstawy opodatkowania w danym roku podatkowym strat poniesionych w tym samym roku podatkowym przez jej jednostki bezpośrednio zależne lub stałe zakłady znajdujące się w innych państwach członkowskich, proporcjonalnie do posiadanych w nich udziałów. Spółka dominująca powinna wówczas mieć obowiązek dodać z powrotem do swojej podstawy opodatkowania – odpowiednio do kwoty wcześniej odliczonych strat – późniejsze zyski osiągnięte przez te jednostki bezpośrednio zależne lub stałe zakłady. Z uwagi na konieczność ochrony krajowych dochodów podatkowych, odliczone straty powinny być automatycznie włączane z powrotem do podstawy opodatkowania, jeśli takiego włączenia nie dokonano już wcześniej w wyznaczonym kilkuletnim terminie lub jeśli przestały być spełniane wymogi dotyczące kwalifikowania się jako jednostka bezpośrednio zależna lub stały zakład.*

Poprawka

skreśla się

Poprawka 14
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) Niezwykle ważne jest ustanowienie odpowiednich środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania, aby wzmocnić odporność przepisów dotyczących wspólnej podstawy na praktyki agresywnego planowania podatkowego. W szczególności, system powinien przewidywać przepis ogólny przeciw unikaniu opodatkowania („GAAR”) uzupełniony środkami ustanowionymi w celu ograniczenia konkretnych rodzajów praktyk posiadających znamiona unikania opodatkowania. Biorąc pod uwagę fakt, że funkcją GAAR jest zwalczanie nadużyć podatkowych, w odniesieniu do których nie zostały jeszcze przyjęte specjalnie ukierunkowane przepisy, służą one wypełnianiu luk, ale nie powinny mieć wpływu na możliwość stosowania szczegółowych przepisów w zakresie przeciwdziałania nadużyciom. Na terytorium Unii GAAR powinny mieć zastosowanie do uzgodnień, które nie są rzeczywiste. Ważne jest również zapewnienie jednolitego stosowania GAAR w sytuacjach wewnątrz krajowych, sytuacjach transgranicznych w obrębie Unii, a także w sytuacjach transgranicznych związanych z przedsiębiorstwami utworzonymi na podstawie prawa państwa trzeciego, tak aby ich zakres i wyniki stosowania były takie same.

Poprawka

- (15) Niezwykle ważne jest ustanowienie odpowiednich środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania, aby wzmocnić odporność przepisów dotyczących wspólnej podstawy na praktyki agresywnego planowania podatkowego. W szczególności, system powinien przewidywać **solidny i skuteczny** przepis ogólny przeciw unikaniu opodatkowania („GAAR”) uzupełniony środkami ustanowionymi w celu ograniczenia konkretnych rodzajów praktyk posiadających znamiona unikania opodatkowania. Biorąc pod uwagę fakt, że funkcją GAAR jest zwalczanie nadużyć podatkowych, w odniesieniu do których nie zostały jeszcze przyjęte specjalnie ukierunkowane przepisy, służą one wypełnianiu luk, ale nie powinny mieć wpływu na możliwość stosowania szczegółowych przepisów w zakresie przeciwdziałania nadużyciom. Na terytorium Unii GAAR powinny mieć zastosowanie do uzgodnień, które nie są rzeczywiste. Ważne jest również zapewnienie jednolitego stosowania GAAR w sytuacjach wewnątrz krajowych, sytuacjach transgranicznych w obrębie Unii, a także w sytuacjach transgranicznych związanych z przedsiębiorstwami utworzonymi na podstawie prawa państwa trzeciego, tak aby ich zakres i wyniki stosowania były takie same.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 15
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

- (17) Biorąc pod uwagę fakt, że rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych prowadzą zwykle do podwójnych odliczeń (tzn. odliczeń w obu państwach) lub do odliczenia dochodu w jednym państwie bez włączenia go do podstawy opodatkowania w drugim państwie, sytuacje takie wpływają wyraźnie na rynek wewnętrzny poprzez zakłócenie jego mechanizmów i tworzenie luk sprzyjających rozpowszechnianiu się praktyk unikania opodatkowania. Ponieważ rozbieżności tego typu powstają wskutek krajowych różnic w kwalifikacji prawnej określonych typów podmiotów lub płatności finansowych, zwykle nie występują one w przypadku przedsiębiorstw stosujących wspólne przepisy na potrzeby obliczania swojej podstawy opodatkowania. Utrzymywałyby się jednak rozbieżności w relacjach między ramami wspólnej podstawy a systemami opodatkowania osób prawnych w państwach członkowskich lub krajach trzecich. Aby zneutralizować skutki takich rozbieżności, **konieczne jest ustanowienie przepisów stanowiących, że jedna z dwóch jurysdykcji, których dotyczą rozbieżności, odmawia odliczenia płatności lub zapewnia, aby odpowiedni dochód był ujmowany w podstawie opodatkowania osób prawnych.**

Poprawka

- (17) Biorąc pod uwagę fakt, że rozbieżności w kwalifikacji **oddziało** i struktur hybrydowych prowadzą zwykle do podwójnych odliczeń (tzn. odliczeń w obu państwach) lub do odliczenia dochodu w jednym państwie bez włączenia go do podstawy opodatkowania w drugim państwie, sytuacje takie wpływają wyraźnie na rynek wewnętrzny poprzez zakłócenie jego mechanizmów i tworzenie luk sprzyjających rozpowszechnianiu się praktyk unikania opodatkowania. Ponieważ rozbieżności tego typu powstają wskutek krajowych różnic w kwalifikacji prawnej określonych typów podmiotów lub płatności finansowych, zwykle nie występują one w przypadku przedsiębiorstw stosujących wspólne przepisy na potrzeby obliczania swojej podstawy opodatkowania. Utrzymywałyby się jednak rozbieżności w relacjach między ramami wspólnej podstawy a systemami opodatkowania osób prawnych w państwach członkowskich lub krajach trzecich. Aby zneutralizować skutki takich rozbieżności **w kwalifikacji struktur hybrydowych lub powiązanych uzgodnień, dyrektywa (UE) 2016/1164 zawiera przepisy dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych i rozbieżności w kwalifikacji odwróconych struktur hybrydowych. Przepisy te powinny również być systematycznie uwzględniane przy stosowaniu niniejszej dyrektywy.**

Poprawka 16
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 17 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (17a) **Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia dodatkowych środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania w celu ograniczenia negatywnych skutków przenoszenia zysków do państw trzecich o niskich stawkach podatkowych, które nie muszą automatycznie wymieniać informacji podatkowych zgodnie z normami unijnymi.**

Poprawka

Poprawka 17
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 17 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (17b) **Państwa członkowskie powinny wprowadzić system kar za naruszanie przez przedsiębiorstwa przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, jak przewidziano w prawie krajowym, oraz powinny poinformować o tym Komisję.**

Poprawka

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 19

Tekst proponowany przez Komisję

- (19) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do (i) uwzględnienia zmian w przepisach państw członkowskich dotyczących formy prawnej przedsiębiorstw oraz podatków od osób prawnych i odpowiedniej zmiany załączników I i II; (ii) określenia dodatkowych definicji; **(iii) uchwalenia szczegółowych przepisów mających na celu przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania w określonych dziedzinach mających związek ze wzrostem gospodarczym i inwestycjami**; (iv) uszczegółowienie pojęć prawnej i faktycznej własności aktywów będących przedmiotem leasingu; (v) obliczania składnika kapitałowego i odsetkowego rat leasingowych oraz podstawy amortyzacji aktywów będących przedmiotem leasingu; **oraz (vi) doprecyzowania kategorii aktywów trwałych podlegających amortyzacji.** Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka

- (19) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do (i) uwzględnienia zmian w przepisach państw członkowskich dotyczących formy prawnej przedsiębiorstw oraz podatków od osób prawnych i odpowiedniej zmiany załączników I i II; (ii) określenia dodatkowych definicji; **(iii) uszczegółowienie pojęć prawnej i faktycznej własności aktywów będących przedmiotem leasingu; (iv) obliczania składnika kapitałowego i odsetkowego rat leasingowych oraz podstawy amortyzacji aktywów będących przedmiotem leasingu; (v) doprecyzowania kategorii aktywów trwałych podlegających amortyzacji.** **oraz (vi) wydania wytycznych na okres przejściowy, w którym formuła repartycji współistniałaby z innymi metodami alokacji w kontaktach z państwami trzecimi.** Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 19 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (19a) **Komisja powinna monitorować jednolite wdrażanie niniejszej dyrektywy, aby uniknąć sytuacji, w których właściwe organy w każdym z państw członkowskich stosowałyby swoje odrębne systemy. Ponadto brak zharmonizowanych zasad rozliczania w Unii nie powinien prowadzić do tworzenia nowych możliwości planowania podatkowego i arbitrażu. W związku z tym harmonizacja zasad rozliczania mogłaby wzmocnić wspólny system, szczególnie w przypadku, gdy systemem tym zostaną objęte wszystkie przedsiębiorstwa unijne.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 20
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 23

Tekst proponowany przez Komisję

- (23) Komisja powinna zostać zobowiązana do oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy cztery lata po jej wejściu w życie i przedstawienia Radzie sprawozdania dotyczącego jej działania. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazania Komisji tekstu przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą,

Poprawka

- (23) **Z uwagi na fakt, że niniejsza dyrektywa zawiera istotne zmiany w zasadach opodatkowania osób prawnych,** Komisja powinna zostać zobowiązana do **przeprowadzenia dogłębnej oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy cztery lata po jej wejściu w życie i przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczącego jej działania. To sprawozdanie z wdrożenia powinno zawierać co najmniej następujące elementy: wpływ systemu opodatkowania przewidzianego w niniejszej dyrektywie na dochody państw członkowskich, jego zalety i wady z punktu widzenia małych i średnich przedsiębiorstw, wpływ na sprawiedliwe pobieranie podatku przez poszczególne państwa członkowskie, wpływ na cały rynek wewnętrzny ze szczególnym uwzględnieniem ewentualnego zakłócenia konkurencji między przedsiębiorstwami podlegającymi nowym zasadom ustanowionym w niniejszej dyrektywie oraz liczba przedsiębiorstw objętych zakresem dyrektywy w okresie przejściowym. Komisja powinna zostać zobowiązana do dokonania oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy dziesięć lat po jej wejściu w życie i przedstawienia Radzie sprawozdania dotyczącego jej działania.** Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazania Komisji tekstu przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą,

Poprawka 21
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Niniejszą dyrektywą ustanawia się system wspólnej podstawy opodatkowania niektórych przedsiębiorstw oraz przepisy dotyczące obliczania tej podstawy.

Poprawka

1. Niniejszą dyrektywą ustanawia się system wspólnej podstawy opodatkowania **w Unii** niektórych przedsiębiorstw oraz przepisy dotyczące obliczania tej podstawy, **w tym przepisy dotyczące środków służących zwalczaniu unikania opodatkowania oraz przepisy dotyczące międzynarodowego wymiaru proponowanego systemu podatkowego.**

Poprawka 22
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa członkowskiego, w tym stałych zakładów tych przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich, spełniających wszystkie poniższe warunki:

Poprawka

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa członkowskiego, w tym stałych zakładów **i stałych zakładów cyfrowych** tych przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich, spełniających wszystkie poniższe warunki:

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 23
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 1 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

- c) przedsiębiorstwo wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, której skonsolidowane przychody przekroczyły 750000000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym dany rok obrotowy;

Poprawka

- c) przedsiębiorstwo wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, której skonsolidowane przychody przekroczyły 750000000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym dany rok obrotowy; **Próg ten zostanie stopniowo obniżony do zera w ciągu maksymalnie siedmiu lat.**

Poprawka 24
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przedsiębiorstwo, które spełnia warunki określone w ust. 1 lit. a) i b), ale nie spełnia warunków określonych w lit. c) lub d) tego ustępu, może zdecydować się, również w odniesieniu do swoich stałych zakładów znajdujących się w innych państwach członkowskich, na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy **przez okres pięciu lat podatkowych. Okres ten jest automatycznie przedłużany na kolejne okresy pięciu lat podatkowych, chyba że złożono zawiadomienie o rezygnacji, o którym mowa w art. 65 ust. 3. Warunki określone w ust. 1 lit. a) i b) muszą być spełnione za każdym razem, gdy ma miejsce przedłużenie.**

Poprawka

3. Przedsiębiorstwo, które spełnia warunki określone w ust. 1 lit. a) i b), ale nie spełnia warunków określonych w lit. c) lub d) tego ustępu, może zdecydować się, również w odniesieniu do swoich stałych zakładów znajdujących się w innych państwach członkowskich, na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy.

Poprawka 25
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do przedsiębiorstw żeglugowych objętych specjalnym systemem podatkowym. Przedsiębiorstwa żeglugowe objęte specjalnym systemem podatkowym są uwzględniane do celów określania przedsiębiorstw należących do tej samej grupy, o której mowa w art. 3.

Poprawka

skreśla się

Poprawka 26
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

- a) **więcej niż** 50 % praw głosu; oraz

Poprawka

- a) **ponad** 50 % praw głosu; oraz

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 12

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) „koszty finansowania zewnętrznego” oznaczają koszty z tytułu odsetek od wszystkich form zadłużenia, inne koszty ekonomicznie równoważne odsetkom i koszty poniesione w związku z pozyskiwaniem finansowania, zgodnie z definicją w prawie krajowym, w tym płatności w ramach pożyczek partycypacyjnych, odsetki kalkulacyjne z tytułu obligacji zamiennych i obligacji zerokuponowych, płatności w ramach alternatywnych uzgodnień dotyczących finansowania, elementy odsetkowe finansowania w przypadku płatności z tytułu leasingu finansowego, odsetki skapitalizowane ujęte w wartości bilansowej danego składnika aktywów, amortyzacja skapitalizowanych odsetek, kwoty określone przez odniesienie do zwrotu z finansowania w ramach zasad dotyczących ustalania cen transferowych, kwoty odsetek nominalnych w ramach instrumentów pochodnych lub uzgodnień dotyczących zabezpieczenia związanych z finansowaniem zewnętrznym, z którego korzysta dany podmiot, **określony dochód z tytułu podwyższeń podstawy kapitałowej netto, o których mowa w art. 11 niniejszej dyrektywy**, określone zyski i straty z tytułu różnic kursowych wynikające z zaciągniętych pożyczek i instrumentów związanych z pozyskiwaniem finansowania, opłaty gwarancyjne związane z uzgodnieniami dotyczącymi finansowania, opłaty związane z uzgodnieniami i podobne koszty związane z zaciąganiem pożyczek;

Poprawka

- (12) „koszty finansowania zewnętrznego” oznaczają koszty z tytułu odsetek od wszystkich form zadłużenia, inne koszty ekonomicznie równoważne odsetkom i koszty poniesione w związku z pozyskiwaniem finansowania, zgodnie z definicją w prawie krajowym, w tym płatności w ramach pożyczek partycypacyjnych, odsetki kalkulacyjne z tytułu obligacji zamiennych i obligacji zerokuponowych, płatności w ramach alternatywnych uzgodnień dotyczących finansowania, elementy odsetkowe finansowania w przypadku płatności z tytułu leasingu finansowego, odsetki skapitalizowane ujęte w wartości bilansowej danego składnika aktywów, amortyzacja skapitalizowanych odsetek, kwoty określone przez odniesienie do zwrotu z finansowania w ramach zasad dotyczących ustalania cen transferowych, kwoty odsetek nominalnych w ramach instrumentów pochodnych lub uzgodnień dotyczących zabezpieczenia związanych z finansowaniem zewnętrznym, z którego korzysta dany podmiot, określone zyski i straty z tytułu różnic kursowych wynikające z zaciągniętych pożyczek i instrumentów związanych z pozyskiwaniem finansowania, opłaty gwarancyjne związane z uzgodnieniami dotyczącymi finansowania, opłaty związane z uzgodnieniami i podobne koszty związane z zaciąganiem pożyczek;

Poprawka 28

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 30 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (30a) „**jurysdykcja podatkowa niechętna współpracy**” oznacza jurysdykcję, którą określa którekolwiek z poniższych stwierdzeń:
- jurysdykcja nie spełnia międzynarodowych standardów przejrzystości;
 - w obrębie jurysdykcji potencjalnie stosuje się systemy preferencyjne;
 - w obrębie jurysdykcji stosuje się system podatkowy zakładający zerowe lub znikome stawki podatku od osób prawnych;

Poprawka

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 29
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 30 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(30b) „istota ekonomiczna” oznacza elementy, również w kontekście gospodarki cyfrowej, które pozwalają na zdefiniowanie działalności podlegającej opodatkowaniu danego przedsiębiorstwa na podstawie rzeczowych kryteriów takich jak istnienie zasobów ludzkich i materialnych w jego strukturze, autonomia zarządzania, jego rzeczywisty status prawny, wygenerowane zyski i, w stosownych przypadkach, charakter jego aktywów;

Poprawka 30
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 30 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(30c) „firma przykrywka” oznacza każdy rodzaj osoby prawnej, która jest pozbawiona istoty ekonomicznej i którą tworzy się do celów czysto podatkowych;

Poprawka 31
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 30 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(30d) „koszty licencyjne” oznaczają koszty wynikające z wszelkiego rodzaju płatności dokonywanych tytułem wynagrodzenia za wykorzystywanie lub prawo do wykorzystywania wszelkich praw autorskich dotyczących prac literackich, artystycznych lub naukowych, łącznie z filmami kinematograficznymi oraz oprogramowaniem, patentów, znaków towarowych, projektów lub wzorów, planów, objętych tajemnicą technologii lub procesów produkcyjnych, bądź za informację dotyczące doświadczenia w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej lub za wszelkie inne wartości niematerialne i prawne; opłaty za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego uznaje się za koszty licencyjne;

Poprawka 32
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 30 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(30e) „ceny transferowe” oznaczają ceny, po których przedsiębiorstwo przekazuje towary bądź aktywa niematerialne i prawne lub świadczy usługi przedsiębiorstwu powiązanemu;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 33

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 31

Tekst proponowany przez Komisję

(31) „rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych” oznacza sytuację między podatnikiem a przedsiębiorstwem powiązonym lub uzgodnienia strukturalne między stronami w różnych jurysdykcjach podatkowych, w przypadku których różnice w klasyfikacji prawnej instrumentu finansowego lub podmiotu lub w traktowaniu obecności handlowej jako stałego zakładu prowadzą do któregośkolwiek z poniższych rezultatów:

- a) odliczenie od podstawy opodatkowania tych samych płatności, kosztów lub strat ma miejsce zarówno w jurysdykcji, w której płatność ma swoje źródło, poniesiono koszty lub odnotowano straty, jak i w innej jurysdykcji („podwójne odliczenie”);
- b) odliczenie płatności od podstawy opodatkowania ma miejsce w jurysdykcji, w której płatność ma swoje źródło, bez odpowiadającego mu ujęcia do celów podatkowych tej samej płatności w drugiej jurysdykcji („odliczenie bez rozpoznania przychodu”);
- c) w przypadku różnic w traktowaniu obecności handlowej jako stałego zakładu, nieopodatkowanie dochodu, który ma swoje źródło w jednej jurysdykcji, bez odpowiedniego ujęcia dla celów podatkowych tego samego dochodu w drugiej jurysdykcji („nieopodatkowanie bez rozpoznania przychodu”).

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych zachodzą jedynie w zakresie, w jakim te same płatności odliczone, koszty poniesione lub straty odnotowane w dwóch jurysdykcjach przekraczają kwotę dochodu, który jest ujęty w obydwu jurysdykcjach i który można przypisać temu samemu źródłu.

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych obejmują także przeniesienie instrumentu finansowego w ramach uzgodnienia strukturalnego obejmującego podatnika, w przypadku gdy dochód bazowy z tytułu przeniesionego instrumentu podatkowego jest traktowany do celów podatkowych jako dochód uzyskany równocześnie przez więcej niż jedną ze stron uzgodnienia, które są rezydentami do celów podatkowych w różnych jurysdykcjach, co prowadzi do jednego z poniższych rezultatów:

- a) odliczenie płatności związanej z dochodem bazowym bez odpowiadającego mu ujęcia takiej płatności do celów podatkowych, chyba że ten dochód bazowy jest uwzględniony w podlegającym opodatkowaniu dochodzie jednej ze stron;
- b) uzyskanie ulgi z tytułu podatku u źródła od płatności pochodzącej z przeniesionego instrumentu finansowego przez więcej niż jedną zainteresowaną stronę;

Poprawka

(31) „rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych” oznacza rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych zdefiniowane w art. 2 pkt 9) rozporządzenia (UE) nr 2016/1164;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 34
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 32

Tekst proponowany przez Komisję

- (32) „uzgodnienie strukturalne” oznacza uzgodnienie dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, w ramach którego rozbieżności są wliczone w warunki uzgodnienia, lub uzgodnienie, którego celem było stworzenie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych, chyba że nie można zasadnie oczekiwać, że podatnik lub przedsiębiorstwo powiązane byli świadomi rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych i nie mieli udziału w korzyściach podatkowych wynikających z tych rozbieżności;

Poprawka

skreśla się

Poprawka 35
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 33 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (33a) „stały zakład cyfrowy” oznacza znaczną obecność cyfrową podatnika, który świadczy usługi w obrębie jurysdykcji ukierunkowane na konsumentów lub przedsiębiorstwa w tej jurysdykcji, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 5 pkt 2a);

Poprawka 36
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – punkt 33 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (33b) „europejski numer identyfikacji podatkowej” lub „NIP” oznacza numer zdefiniowany w komunikacie Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. zawierającym plan działania zakładający poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania;

Poprawka 37
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 66 w celu ustanowienia definicji dalszych pojęć.

Poprawka

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 66 w celu **aktualizacji bieżących definicji lub** ustanowienia definicji dalszych pojęć.

Poprawka 38
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

1. Uznaje się, że podatnik posiada stały zakład w państwie członkowskim innym niż **państwo członkowskie**, w którym jest on rezydentem do celów podatkowych, gdy posiada on w tym innym państwie członkowskim stałe miejsce prowadzenia działalności, przez które – całkowicie lub częściowo – prowadzi działalność gospodarczą, w tym w szczególności:

Poprawka

1. Uznaje się, że podatnik posiada stały zakład, **w tym stały zakład cyfrowy**, w państwie członkowskim innym niż **jurysdykcja**, w której jest on rezydentem do celów podatkowych, gdy posiada on w tym innym państwie członkowskim stałe miejsce prowadzenia działalności **lub jest obecny na jego rynku cyfrowym**, przez które – całkowicie lub częściowo – prowadzi działalność gospodarczą, w tym w szczególności:

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 39
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera fa (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

fa) platformę cyfrową lub inny model działalności cyfrowej polegający na gromadzeniu i wykorzystywaniu danych do celów komercyjnych.

Poprawka 40
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. W przypadku podatnika będącego rezydentem jednej jurysdykcji, który oferuje lub udziela dostępu do platformy cyfrowej takiej jak aplikacja elektroniczna, baza danych, internetowa platforma handlowa lub przestrzeń do przechowywania danych bądź oferuje wyszukiwarkę lub usługi reklamowe na stronie internetowej lub w aplikacji elektronicznej, uznaje się, iż podatek ten posiada stały zakład cyfrowy w innym państwie członkowskim niż jego rezydencja podatkowa, jeżeli łączna kwota dochodów tego podatnika lub przedsiębiorstwa powiązanego ze zdalnych transakcji wygenerowana przez wyżej wymienione platformy cyfrowe w jurysdykcji, której nie jest on rezydentem, przekracza 5000000 EUR rocznie i jeżeli spełniony został jeden z poniższych warunków:

- a) co najmniej 1000 zarejestrowanych użytkowników indywidualnych w ujęciu miesięcznym, którzy mają miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż rezydencja podatkowa podatnika i którzy zalogowali się na platformę cyfrową podatnika lub odwiedzili ją;*
- b) miesięcznie zawieranych jest co najmniej 1000 cyfrowych umów z klientami lub użytkownikami, których miejsce zamieszkania jest różne od rezydencji podatkowej podatnika w roku podatkowym;*
- c) ilość treści cyfrowych zebranych przez podatnika w danym roku podatkowym przekracza 10 % wszystkich treści cyfrowych przechowywanych przez grupę.*

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 66 w celu zmiany niniejszej dyrektywy przez dostosowanie czynników, o których mowa lit. a), b) i c) niniejszego ustępu w zależności od postępów poczynionych w ramach umów międzynarodowych.

Jeżeli oprócz określonego w pierwszym akapicie niniejszego ustępu progu opartego na dochodach co najmniej jeden z trzech powyższych czynników cyfrowych określonych w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu ma zastosowanie do podatnika w danym państwie członkowskim, uznaje się, że podatek ten posiada stały zakład w tym państwie członkowskim.

Podatnik jest zobowiązany do przekazywania organom podatkowym wszystkich informacji istotnych przy określeniu stałego zakładu lub cyfrowego zakładu zgodnie z niniejszym artykułem.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 41
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 9 – ustęp 3 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Oprócz kwot podlegających odliczeniu jako koszty badań i rozwoju zgodnie z ust. 2, podatnik może również dodatkowo odliczyć, za każdy rok podatkowy, 50 % takich kosztów, z wyjątkiem kosztów dotyczących ruchomych rzeczowych aktywów trwałych, poniesionych w ciągu danego roku. Jeżeli koszty badań i rozwoju przekraczają kwotę 20000000 EUR, podatnik może odliczyć 25 % nadwyżki.

Poprawka

W przypadku kosztów badań i rozwoju w wysokości do 20000000 EUR i związanych z pracownikami i płacami, podwykonawcami, pracownikami tymczasowymi i freelancerami podatnik otrzymuje ulgę podatkową wynoszącą 10 % poniesionych kosztów.

Poprawka 42
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 9 – ustęp 3 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego podatnik może dodatkowo odliczyć 100 % kosztów badań i rozwoju do kwoty 20000000 EUR, jeśli spełnia on wszystkie poniższe warunki:

- a) jest przedsiębiorstwem nienotowanym na rynku regulowanym, zatrudnia mniej niż 50 pracowników, a jego roczny obrót lub roczna suma bilansowa nie przekracza 10000000 EUR;
- b) nie figuruje w rejestrze przedsiębiorców dłużej niż pięć lat. Jeżeli podatnik nie podlega obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców, okres pięciu lat może rozpocząć bieg w chwili, gdy przedsiębiorstwo zaczyna prowadzić działalność gospodarczą albo zaczyna podlegać opodatkowaniu z tytułu jej prowadzenia;
- c) nie powstał w drodze połączenia;
- d) nie ma żadnych przedsiębiorstw powiązanych.

Poprawka

skreśla się

Poprawka 43
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 11

Tekst proponowany przez Komisję

[...]

Poprawka

skreśla się

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 44

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) 50 % kosztów reprezentacji, do kwoty nieprzekraczającej [x] % przychodów w roku podatkowym;

Poprawka

- b) 50 % kosztów reprezentacji, **które są zwyczajowe, konieczne i bezpośrednio związane lub powiązane z działalnością gospodarczą podatnika**, do kwoty nieprzekraczającej [x] % przychodów w roku podatkowym;

Poprawka 45

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

- c) przeniesienie zysków zatrzymanych na pozostałe kapitały stanowiące część kapitału własnego przedsiębiorstwa;

Poprawka

- c) przeniesienie zysków zatrzymanych na pozostałe kapitały stanowiące część kapitału własnego przedsiębiorstwa, **innych niż zyski zatrzymane do rezerwy przez przedsiębiorstwa spółdzielcze i konsorcja spółdzielcze, zarówno podczas bieżącej działalności przedsiębiorstwa, jak i po jej zakończeniu, zgodnie z krajowymi przepisami podatkowymi**;

Poprawka 46

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1 – litera ja (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

- ja) wydatki na rzecz beneficjentów mających siedzibę w państwach figurujących w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych (zwanym również „rajami podatkowymi”);

Poprawka

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 47
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 13 – ustęp 2 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego podlega odliczeniu w roku podatkowym, w którym koszty te zostały poniesione, do wysokości **30 %** wyniku finansowego podatnika przed uwzględnieniem odsetek, opodatkowania, deprecjacji i amortyzacji (EBITDA), lub do wysokości **3000000 EUR**, w zależności od tego, która z tych kwot jest wyższa.

Poprawka

Nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego podlega odliczeniu w roku podatkowym, w którym koszty te zostały poniesione, do wysokości **10 %** wyniku finansowego podatnika przed uwzględnieniem odsetek, opodatkowania, deprecjacji i amortyzacji (EBITDA), lub do wysokości **1000000 EUR**, w zależności od tego, która z tych kwot jest wyższa.

Poprawka 48
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 13 – ustęp 2 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów niniejszego artykułu, jeżeli podatnikowi zezwolono działać w imieniu grupy lub nałożono na niego taki wymóg, zgodnie z definicją w przepisach regulujących krajowy system opodatkowania grup, cała grupa jest traktowana jako podatnik. W takim przypadku nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego i EBITDA są obliczane dla całej grupy. Kwota **3000000 EUR** również odnosi się do całej grupy.

Poprawka

Do celów niniejszego artykułu, jeżeli podatnikowi zezwolono działać w imieniu grupy lub nałożono na niego taki wymóg, zgodnie z definicją w przepisach regulujących krajowy system opodatkowania grup, cała grupa jest traktowana jako podatnik. W takim przypadku nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego i EBITDA są obliczane dla całej grupy. Kwota **1000000 EUR** również odnosi się do całej grupy.

Poprawka 49
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 13 – ustęp 6

Tekst proponowany przez Komisję

6. Nadwyżkę kosztów finansowania zewnętrznego, której nie można odliczyć w danym roku podatkowym, przenosi się **na przyszłe okresy bez ograniczeń czasowych**.

Poprawka

6. Nadwyżkę kosztów finansowania zewnętrznego, której nie można odliczyć w danym roku podatkowym, przenosi się **przez okres pięciu lat**.

Poprawka 50
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 14 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 14a

Szczególne wyjątki

Zyski zatrzymane do rezerwy przez przedsiębiorstwa spółdzielcze i konsorcja spółdzielcze, zarówno podczas bieżącej działalności przedsiębiorstwa, jak i po zakończeniu działalności, a także świadczenia przyznawane przez przedsiębiorstwa spółdzielcze i konsorcja spółdzielcze na rzecz swoich członków podlegają odliczeniu, o ile odliczenie jest dopuszczalne na mocy krajowych przepisów podatkowych.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 51
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 29

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 29

Opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku przeniesienia aktywów, rezydencji podatkowej lub stałego zakładu

1. Kwota równa wartości rynkowej przenoszonych aktywów (w chwili ich przeniesienia), pomniejszona o ich wartość do celów podatkowych, jest traktowana jak osiągnięte przychody w każdej z następujących sytuacji:

- a) podatnik przenosi aktywa ze swojej siedziby zarządu do stałego zakładu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim;
 - b) podatnik przenosi aktywa ze swojego stałego zakładu w państwie członkowskim do swojej siedziby głównej lub innego stałego zakładu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, o ile państwo członkowskie stałego zakładu nie ma już prawa do opodatkowania przenoszonych aktywów ze względu na przeniesienie;
 - c) podatnik przenosi swoją rezydencję podatkową do innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z wyłączeniem aktywów, które pozostają faktycznie powiązane ze stałym zakładem w pierwszym państwie członkowskim;
 - d) podatnik przenosi działalność gospodarczą prowadzoną przez swój stały zakład z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego lub do państwa trzeciego, o ile państwo członkowskie stałego zakładu nie ma już prawa do opodatkowania przenoszonych aktywów ze względu na przeniesienie.
2. W przypadku przeniesienia aktywów, rezydencji podatkowej lub działalności gospodarczej prowadzonej przez stały zakład do innego państwa członkowskiego, państwo to przyjmuje wartość ustaloną przez państwo członkowskie podatnika lub stałego zakładu jako wartość początkową aktywów do celów podatkowych.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do przenoszenia aktywów w związku z finansowaniem dotyczącym papierów wartościowych, do aktywów przekazywanych jako zabezpieczenie ani w przypadku gdy przeniesienie aktywów jest dokonywane w celu spełnienia ostrożnościowych wymogów kapitałowych lub na potrzeby zarządzania płynnością i gdy aktywa mają powrócić do państwa członkowskiego podmiotu przenoszącego w terminie 12 miesięcy.

Poprawka

Artykuł 29

Opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku przeniesienia aktywów, rezydencji podatkowej lub stałego zakładu

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają zasady dotyczące opodatkowania niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku zmiany siedziby lub miejsca zamieszkania do celów podatkowych określone w dyrektywie (UE) 2016/1164.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 41 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Straty poniesione w roku podatkowym przez podatnika będącego rezydentem lub przez stały zakład podatnika niebędącego rezydentem mogą zostać przeniesione na przyszłe okresy i odliczone w kolejnych latach podatkowych, **o ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej.**

Poprawka

1. Straty poniesione w roku podatkowym przez podatnika będącego rezydentem lub przez stały zakład podatnika niebędącego rezydentem mogą zostać przeniesione na przyszłe okresy i odliczone w kolejnych latach podatkowych **przez okres maksymalnie pięciu lat.**

Poprawka 53

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 42

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 42

Mechanizm kompensowania strat i wyrównanie

1. Podatnik będący rezydentem, który po odliczeniu strat zgodnie z art. 41 jest nadal rentowny, może dodatkowo odliczyć straty poniesione w tym samym roku podatkowym przez jego kwalifikujące się jednostki bezpośrednio zależne, zgodnie z art. 3 ust. 1, lub przez stałe zakłady znajdujące się w innych państwach członkowskich. Takie kompensowanie strat przysługuje przez ograniczony okres zgodnie z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

2. Odliczenie jest proporcjonalne do udziału podatnika będącego rezydentem w jego kwalifikujących się jednostkach zależnych, zgodnie z art. 3 ust. 1, oraz pełne w przypadku stałych zakładów. Obniżenie podstawy opodatkowania podatnika będącego rezydentem w żadnym wypadku nie może prowadzić do powstania wartości ujemnej.

3. Podatnik będący rezydentem dolicza do swojej podstawy opodatkowania, do wysokości kwoty poprzednio odliczonej jako strata, wszelkie późniejsze zyski osiągnięte przez jego kwalifikujące się jednostki zależne, zgodnie z art. 3 ust. 1, lub przez stałe zakłady.

4. Straty odliczone zgodnie z ust. 1 i 2 automatycznie włącza się z powrotem do podstawy opodatkowania podatnika będącego rezydentem w każdej z następujących sytuacji:

- a) jeśli pod koniec piątego roku podatkowego po roku, w którym straty zaczęły podlegać odliczeniu, do podstawy opodatkowania nie włączono z powrotem żadnych zysków lub włączone zyski nie odpowiadają pełnej kwocie odliczonych strat;
- b) jeśli kwalifikująca się jednostka zależna, o której mowa w art. 3 ust. 1, została sprzedana, znajduje się w stanie likwidacji lub została przekształcona w stały zakład;
- c) jeśli stały zakład został sprzedany, znajduje się w stanie likwidacji lub został przekształcony w jednostkę zależną;
- d) jeśli jednostka dominująca przestała spełniać wymagania określone w art. 3 ust. 1.

Poprawka

skreśla się

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 45 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 45a

Faktyczne obciążenie podatkowe

Tak długo, jak obowiązuje próg przewidziany w art. 2 ust. 1 lit. c), państwa członkowskie monitorują i publikują faktyczne obciążenie podatkowe małych i średnich przedsiębiorstw oraz przedsiębiorstw wielonarodowych we wszystkich państwach członkowskich, tak aby państwa członkowskie mogły zapewnić równe warunki działania dla porównywalnych przedsiębiorstw w całej Unii i zmniejszyć obciążenie administracyjne oraz koszty dla małych i średnich przedsiębiorstw.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 53 – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 8 lit. c) i d) podatnik nie może zostać zwolniony z podatku od dochodów zagranicznych, które otrzymał w ramach wypłaty podzielonych zysków od podmiotu z państwa trzeciego lub jako przychody ze zbycia udziałów (akcji) posiadanych w podmiocie w państwie trzecim, w przypadku, gdy dany podmiot podlega w państwie, w którym jest rezydentem do celów podatkowych, ustawowej stawce podatku od osób prawnych niższej niż **połowa ustawowej stawki podatkowej, którą zostały objęty dany podatnik** w związku z takimi dochodami zagranicznymi w państwie członkowskim, gdzie jest rezydentem do celów podatkowych.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 8 lit. c) i d) podatnik nie może zostać zwolniony z podatku od dochodów zagranicznych, które **nie pochodzą z aktywnej działalności gospodarczej i które podatnik** otrzymał w ramach wypłaty podzielonych zysków od podmiotu z państwa trzeciego lub jako przychody ze zbycia udziałów (akcji) posiadanych w podmiocie w państwie trzecim, w przypadku gdy dany podmiot podlega w państwie, w którym jest rezydentem do celów podatkowych, ustawowej stawce podatku od osób prawnych niższej niż **15 %** w związku z takimi dochodami zagranicznymi w państwie członkowskim, gdzie jest rezydentem do celów podatkowych.

Poprawka 56

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 53 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Jeżeli ustęp 1 ma zastosowanie, podatnik podlega podatkowi od dochodów zagranicznych, a podatek zapłacony w państwie trzecim jest odliczany od jego zobowiązania podatkowego w państwie członkowskim, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych. Odliczenie to nie może przekraczać kwoty podatku – obliczonego przed odliczeniem – i związanego z dochodem, który może zostać opodatkowany.

2. Jeżeli ustęp 1 ma zastosowanie, podatnik podlega podatkowi od dochodów zagranicznych, a podatek zapłacony w państwie trzecim jest odliczany od jego zobowiązania podatkowego w państwie członkowskim, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych. Odliczenie to nie może przekraczać kwoty podatku – obliczonego przed odliczeniem – i związanego z dochodem, który może zostać opodatkowany. **Aby skorzystać z takiego odliczenia podatnik będzie musiał udowodnić swoim organom podatkowym, że dochód zagraniczny pochodzi z aktywnej działalności gospodarczej, co potwierdzić może zaświadczenie wydane w tym celu przez zagraniczne organy podatkowe.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 57

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 58

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 58

Przepisy ogólne przeciw unikaniu opodatkowania

1. Do celów obliczania podstawy opodatkowania na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy państwo członkowskie nie uwzględnia jednostkowych ani seryjnych uzgodnień, które – z uwagi na to, że głównym celem ich wprowadzenia było uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem lub celem niniejszej dyrektywy – są nierzeczywiste, wzięwszy pod uwagę wszystkie stosowne fakty i okoliczności. Jednostkowe uzgodnienie może obejmować więcej niż jeden etap lub więcej niż jedną część.

2. Na użytek ust. 1 jednostkowe lub seryjne uzgodnienie uznaje się za nierzeczywiste w zakresie, w jakim nie jest ono wprowadzane z uzasadnionych powodów handlowych, które odzwierciedlają rzeczywistość ekonomiczną.

3. Uzgodnienia jednostkowe lub seryjne, które nie są brane pod uwagę zgodnie z ust. 1, są traktowane do celów obliczenia podstawy opodatkowania odpowiednio do ich ekonomicznego charakteru.

Poprawka

Artykuł 58

Przepisy ogólne przeciw unikaniu opodatkowania

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie ma klauzula ogólna przeciwdziałająca unikaniu opodatkowania określona w dyrektywie (UE) 2016/1164.

Poprawka 58

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 59 – ustęp 1 – akapit 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

podmiot lub stały zakład, którego zyski nie podlegają opodatkowaniu lub są zwolnione z podatku w państwie członkowskim jego siedziby głównej, jest traktowany jako kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne, gdy spełnione są następujące warunki:

Poprawka

Państwo członkowskie podatnika traktuje podmiot lub stały zakład, którego zyski nie podlegają opodatkowaniu lub są zwolnione z podatku w tym państwie członkowskim, jako kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne, gdy spełnione są następujące warunki:

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 59

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 59 – ustęp 1 – akapit 1 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) **podatek od osób prawnych faktycznie płacony przez podmiot lub stały zakład od jego zysków jest niższy niż różnica między podatkiem od osób prawnych, który zostałby pobrany od zysków podmiotu lub stałego zakładu na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy, a podatkiem od osób prawnych faktycznie płaconym od tych zysków przez podmiot lub stały zakład.**

Poprawka

- b) **zyski podmiotu podlegają stawce podatku od osób prawnych niższej niż 15 %; stawka ta jest szacowana na podstawie zysku przed zastosowaniem operacji wprowadzonych przez te państwa w celu zmniejszenia podstawy opodatkowania podlegającej tej stawce; stawka ta podlega co roku przeglądowi w oparciu o rozwój sytuacji w handlu międzynarodowym.**

Poprawka 60

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 59 – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów akapitu pierwszego lit. b), przy obliczaniu podatku od osób prawnych, który byłby pobrany od zysków podmiotu na podstawie przepisów dyrektywy w państwie członkowskim podatnika, nie są uwzględniane dochody stałego zakładu podmiotu, który nie podlega opodatkowaniu lub jest zwolniony z podatku w jurysdykcji podatkowej kontrolowanego przedsiębiorstwa zagranicznego.

Poprawka

skreśla się

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 59 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. W **sytuacji** gdy podmiot lub stały zakład **jest traktowany** jako kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne na mocy ust. 1, **niepodzielony dochód podmiotu lub stałego zakładu podlega opodatkowaniu w zakresie, w jakim pochodzi z następujących kategorii:**

- a) odsetki lub inne dochody generowane przez aktywa finansowe;
- b) opłaty licencyjne lub inne dochody wygenerowane przez własność intelektualną;
- c) dywidendy i dochody ze zbycia udziałów (akcji);
- d) dochody z leasingu finansowego;
- e) dochody z działalności ubezpieczeniowej, bankowej oraz innej działalności finansowej;
- f) dochody od przedsiębiorstw, które czerpią zyski z transakcji zakupu i sprzedaży towarów i usług dokonywanych z przedsiębiorstwami powiązаныmi i które nie wytwarzają wartości dodanej pod względem ekonomicznym lub wartość ta jest znikoma.

Akapitu pierwszego nie stosuje się w odniesieniu do kontrolowanego przedsiębiorstwa zagranicznego, będącego rezydentem lub znajdującego się w państwie członkowskim lub w państwie trzecim będącym stroną porozumienia EOG, jeśli to kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne zostało ustanowione z uzasadnionych powodów handlowych odzwierciedlających rzeczywistość gospodarczą. Do celów niniejszego artykułu działalność kontrolowanego przedsiębiorstwa zagranicznego odzwierciedla rzeczywistość gospodarczą w zakresie, w jakim działalność ta jest wspomagana odpowiednim personelem, wyposażeniem, aktywami i pomieszczeniami.

Poprawka

2. 2. W **przypadku** gdy podmiot lub stały zakład **są traktowane** jako kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne na mocy ust. 1, **państwo członkowskie podatnika uwzględnia w podstawie opodatkowania:**

- a) niepodzielony dochód podmiotu lub dochód stałego zakładu pochodzący z następujących kategorii:
 - (i) odsetki lub inne dochody generowane przez aktywa finansowe;
 - (ii) opłaty licencyjne lub inne dochody wygenerowane przez własność intelektualną;
 - (iii) dywidendy i dochody ze zbycia udziałów (akcji);
 - (iv) dochody z leasingu finansowego;
 - (v) dochody z działalności ubezpieczeniowej, bankowej oraz innej działalności finansowej;
 - (vi) dochody od przedsiębiorstw, które czerpią zyski z transakcji zakupu i sprzedaży towarów i usług dokonywanych z przedsiębiorstwami powiązаныmi i które nie wytwarzają wartości dodanej pod względem ekonomicznym lub wartość ta jest znikoma.
- b) **niepodzielony dochód podmiotu lub stałego zakładu pochodzący z nierzeczywistych uzgodnień, które wprowadzono głównie w celu uzyskania korzyści podatkowej.**

Niniejsza litera nie ma zastosowania, jeżeli kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne prowadzi istotną działalność gospodarczą wspomaganą personelem, wyposażeniem, aktywami i pomieszczeniami, o czym świadczą stosowne fakty i okoliczności. W przypadku gdy kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne jest rezydentem lub znajduje się w państwie trzecim, który nie jest stroną Porozumienia EOG, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu poprzedniego akapitu; lub

Na użytek niniejszej litery jednostkowe uzgodnienie lub ich szereg uznaje się za nierzeczywiste, jeżeli dany podmiot lub stały zakład nie byłby właścicielem aktywów lub nie podejmowałby ryzyka, dzięki któremu generowana jest całość lub część dochodów, gdyby nie był kontrolowany przez spółkę, która wykonuje związane z tymi aktywami i ryzykami funkcje decyzyjne i zarządcze oraz odgrywające zasadniczą rolę w generowaniu dochodów kontrolowanej spółki.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 62
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 59 – ustęp 3 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Podmiot lub stały zakład nie jest traktowany jako kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne, o którym mowa w ust. 1, jeżeli nie więcej niż jedna trzecia dochodu uzyskanego przez ten podmiot lub stały zakład jest objęta zakresem kategorii ujętych w ust. 2 lit. a)–f).

Poprawka

W przypadku gdy, na mocy przepisów państwa członkowskiego, podstawa opodatkowania podatnika obliczana jest zgodnie z ust. 2 lit. a), dane państwo członkowskie może postanowić, że nie będzie traktować podmiotu lub stałego zakładu jako kontrolowanej spółki zagranicznej zgodnie z ust. 1, jeżeli jedna trzecia lub mniejsza część dochodu uzyskanego przez ten podmiot lub stały zakład jest objęta zakresem kategorii ujętych w ust. 2 lit. a).

Poprawka 63
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 59 – ustęp 3 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Przedsiębiorstwa finansowe nie są traktowane jako kontrolowane przedsiębiorstwa zagraniczne na mocy ust. 1, jeżeli nie więcej niż jedna trzecia dochodu uzyskanego przez ten podmiot lub stały zakład, objętego zakresem kategorii ujętych w ust. 2 lit. a)–f), pochodzi z transakcji z danym podatnikiem lub jego przedsiębiorstwami powiązanymi.

Poprawka

W przypadku gdy, na mocy przepisów państwa członkowskiego, podstawa opodatkowania podatnika obliczana jest zgodnie z ust. 2 lit. a), dane państwo członkowskie może postanowić, że nie będzie traktować przedsiębiorstw finansowych jako kontrolowanych spółek zagranicznych, jeżeli jedna trzecia lub mniejsza część dochodu tego podmiotu z tytułu kategorii ujętych w ust. 2 lit. a) pochodzi z transakcji z danym podatnikiem lub jego przedsiębiorstwami powiązanymi.

Poprawka 64
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 59 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania ust. 2 lit. b) podmiot lub stały zakład:

- a) którego wynik finansowy brutto nie przekracza 750000 EUR, a dochód inny niż dochód ze sprzedaży towarów i świadczenia usług nie przekracza 75000 EUR; lub
- b) którego wynik finansowy brutto nie przekracza 10 % jego kosztów operacyjnych za dany okres rozliczeniowy.

Na użytek akapitu pierwszego lit. b) koszty operacyjne nie mogą obejmować kosztów towarów sprzedawanych poza państwem, w którym dany podmiot jest rezydentem, lub w którym znajduje się stały zakład, do celów podatkowych, ani płatności na rzecz przedsiębiorstw powiązanych.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 65
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 61

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 61

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych

W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych między państwami członkowskimi prowadzi do podwójnego odliczenia tych samych płatności, kosztów lub strat, odliczenie przyznawane jest wyłącznie w państwie członkowskim, w którym płatność ma swoje źródło, poniesiono koszty lub odnotowano straty.

W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych dotycząca państwa trzeciego prowadzi do podwójnego odliczenia tych samych płatności, kosztów lub strat, zainteresowane państwo członkowskie odmawia odliczenia takich płatności, kosztów lub strat, chyba że uczyniło to już państwo trzecie.

W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych między państwami członkowskimi prowadzi do odliczenia bez rozpoznania przychodu, państwo członkowskie płatnika odmawia odliczenia takiej płatności.

W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych dotycząca państwa trzeciego prowadzi do odliczenia bez rozpoznania przychodu:

- a) jeżeli dana płatność ma swoje źródło w państwie członkowskim, państwo to odmawia odliczenia; lub
- b) jeżeli płatność ma swoje źródło w państwie trzecim, zainteresowane państwo członkowskie wymaga od podatnika, aby uwzględnił ją w podstawie opodatkowania, chyba że państwo trzecie odmówiło już odliczenia lub zażądało uwzględnienia tej płatności.

W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych między państwami członkowskimi dotycząca stałego zakładu prowadzi do nieopodatkowania bez rozpoznania przychodu, państwo członkowskie, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych, wymaga od podatnika aby uwzględnił w podstawie opodatkowania dochód przypisany stałemu zakładowi.

W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych dotycząca stałego zakładu znajdującego się w państwie trzecim prowadzi do nieopodatkowania bez rozpoznania przychodu, zainteresowane państwo członkowskie wymaga od podatnika aby uwzględnił w podstawie opodatkowania dochód przypisany stałemu zakładowi znajdującemu się w tym państwie trzecim.

4. W zakresie, w jakim płatność podatnika na rzecz przedsiębiorstwa powiązanego w państwie trzecim jest bezpośrednio lub pośrednio potrącana od płatności, kosztów lub strat, które – wskutek rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych – podlegają odliczeniu w dwóch różnych jurysdykcjach poza Unią, państwo członkowskie podatnika odmawia odliczenia od podstawy opodatkowania płatności podatnika na rzecz przedsiębiorstwa powiązanego w państwie trzecim, chyba że jedno z zainteresowanych państw trzecich odmówiło już odliczenia płatności, kosztów lub strat, które podlegałyby odliczeniu w dwóch różnych jurysdykcjach.

Poprawka

Artykuł 61

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają zasady określone art. 9 dyrektywy (UE) 2016/1164 dotyczące rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5. W zakresie, w jakim odpowiednie ujęcie płatności podatnika na rzecz przedsiębiorstwa powiązanego znajdującego się w państwie trzecim, która podlega odliczeniu, jest bezpośrednio lub pośrednio potrącana od płatności, która – wskutek rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych – nie jest uwzględniana przez odbiorcę płatności w jego podstawie opodatkowania, państwo członkowskie podatnika odmawia odliczenia od podstawy opodatkowania płatności podatnika na rzecz przedsiębiorstwa powiązanego znajdującego się w państwie trzecim, chyba że jedno z zainteresowanych państw trzecich odmówiło już odliczenia takiej nieuwzględnionej płatności.

6. W zakresie, w jakim rozbieżność w kwalifikacji struktur hybrydowych prowadzi do uzyskania ulgi z tytułu podatku u źródła od płatności pochodzącej z przeniesionego instrumentu finansowego przez więcej niż jedną zainteresowaną stronę, państwo członkowskie podatnika ogranicza korzyść płynącą z takiej ulgi proporcjonalnie do dochodu netto podlegającego opodatkowaniu związanego z taką płatnością.

7. Do celów niniejszego artykułu „płatnik” oznacza podmiot lub stały zakład, w którym płatność ma swoje źródło, poniesiono koszty lub odnotowano straty.

Poprawka 66

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 61 a – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Rozbieżności w zakresie rezydencji podatkowej

Rozbieżności w kwalifikacji odwróconych struktur hybrydowych

Poprawka 67

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 61 a – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W zakresie, w jakim płatności, koszty lub straty podatnika, który jest rezydentem do celów podatkowych zarówno w państwie członkowskim, jak i w państwie trzecim, podlegają – zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego i państwa trzeciego – odliczeniu od podstawy opodatkowania w obu jurysdykcjach, a te płatności, koszty lub straty mogą być potrącone w państwie członkowskim podatnika od podlegającego opodatkowaniu dochodu, który nie jest uwzględniony w tym państwie trzecim, państwo członkowskie podatnika odmawia odliczenia takich płatności, kosztów lub strat, chyba uczyniło to już państwo trzecie.

Do celów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie traktują rozbieżności w kwalifikacji odwróconych struktur hybrydowych zgodnie z art. 9a dyrektywy (UE) 2016/1164.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 68
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 65 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 65a

Europejski numer identyfikacji podatkowej

Do dnia 31 grudnia 2018 r. Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy dotyczący zharmonizowanego, wspólnego europejskiego numeru identyfikacji podatkowej, aby zapewnić efektywniejszą i bardziej rzetelną automatyczną wymianę informacji podatkowych w obrębie Unii.

Poprawka 69
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 65 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 65b

Obowiązkowa automatyczna wymiana informacji w sprawach podatkowych

W celu zagwarantowania pełnego i właściwego stosowania niniejszej dyrektywy wymiana informacji w sprawach podatkowych jest obowiązkowa i automatyczna zgodnie z tym, co przewidziano w dyrektywie Rady 2011/16/UE^(1a).

Państwa członkowskie przydzielają odpowiedni personel, wiedzę fachową i zasoby budżetowe swoim krajowym administracjom podatkowym, jak również zasoby na szkolenie personelu administracji podatkowej w zakresie transgranicznej współpracy podatkowej oraz automatycznej wymiany informacji, aby zapewnić pełne wdrożenie niniejszej dyrektywy.

^(1a) *Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.Ú. L 64 z 11.3.2011, s. 1).*

Poprawka 70
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 66 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 5, art. 11 ust. 6, art. 32 ust. 5 i art. 40, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 5, art. 5 ust. 2a, art. 32 ust. 5 i art. 40, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 71
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 66 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 5, art. **11** ust. 6, art. 32 ust. 5 i art. 40, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

Poprawka

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 5, art. **5** ust. **2a**, art. 32 ust. 5 i art. 40, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

Poprawka 72
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 66 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 5, art. **11** ust. 6, art. 32 ust. 5 i art. 40 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Rada nie wyraziła sprzeciwu w terminie [two months] od przekazania tego aktu Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, Rada poinformowała Komisję, że nie wniesie sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [two months] z inicjatywy Rady.

Poprawka

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 5, art. **5** ust. **2a**, art. 32 ust. 5 i art. 40 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Rada nie wyraziła sprzeciwu w terminie [two months] od przekazania tego aktu Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, Rada poinformowała Komisję, że nie wniesie sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [two months] z inicjatywy Rady.

Poprawka 73
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 66 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 66a

Środki przeciwdziałające nadużyciom postanowień konwencji podatkowych

Państwa członkowskie dokonują zmiany swoich dwustronnych konwencji podatkowych zgodnie z niniejszą dyrektywą, aby zagwarantować, że konwencje te zawierają wszystkie poniższe elementy:

- a) klauzulę gwarantującą zobowiązanie się przez obie strony konwencji do określenia środków, dzięki którym podatki będą płacone tam, gdzie prowadzona jest działalność gospodarcza i tworzona jest wartość;
- b) addendum wyjaśniające, że celem dwustronnych konwencji, poza unikaniem podwójnego opodatkowania, jest przeciwdziałanie uchylaniu się od opodatkowania i agresywnemu planowaniu podatkowemu;
- c) klauzulę dotyczącą testu celu głównego opartą na klauzuli ogólnej przeciwdziałającej unikaniu opodatkowania.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 74
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 68 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 68a

Monitorowanie

Komisja monitoruje sytuację i publikuje wnioski w sprawie jednolitego wdrażania niniejszej dyrektywy, aby zapewnić jednolitą interpretację przewidzianych w niej środków przez państwa członkowskie.

Poprawka 75
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 69

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 69

Artykuł 69

Przegląd

Po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie Komisja **dokonuje przeglądu jej stosowania i składa Radzie sprawozdanie dotyczące jej funkcjonowania.**

Po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie Komisja **ocenia funkcjonowanie dyrektywy.**

Niezależnie od akapitu pierwszego, po trzech latach od wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja bada funkcjonowanie art. 11 i rozważa skorygowanie definicji oraz kalibrację AGI. Komisja przeprowadza dogłębną analizę tego, jak AGI może zachęcić przedsiębiorstwa uprawnione do decydowania się na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy do kapitałowego finansowania swojej działalności.

Komisja przekazuje swoje wnioski państwom członkowskim w celu uwzględnienia **ich** podczas opracowywania i wprowadzania w życie krajowych systemów podatków od osób prawnych.

Sprawozdanie z wdrożenia i przegląd

La Commission **évalue le fonctionnement** de la présente directive cinq ans après son entrée en vigueur

Komisja **przekazuje swoje wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w postaci sprawozdania z wdrożenia. Sprawozdanie to zawiera analizę wszystkich poniższych zagadnień:**

- a) **wpływu tego systemu na dochody podatkowe państw członkowskich;**
- b) **wad i zalet systemu z perspektywy małych i średnich przedsiębiorstw;**
- c) **wpływu na sprawiedliwe pobieranie podatku między państwami członkowskimi;**
- d) **wpływu na cały rynek wewnętrzny, ze szczególnym uwzględnieniem możliwego zakłócenia konkurencji między przedsiębiorstwami podlegającymi nowym przepisom ustanowionym w niniejszej dyrektywie;**
- e) **liczby przedsiębiorstw objętych okresem przejściowym.**

Komisja dokonuje, po 10 latach od wejścia niniejszej dyrektywy w życie, przeglądu jej stosowania i składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania niniejszej dyrektywy.

Komisja przekazuje swoje wnioski **w sprawozdaniu przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i państwom członkowskim** w celu uwzględnienia **tych wniosków** podczas opracowywania i wprowadzania w życie krajowych systemów podatków od osób prawnych, **któremu towarzyszy w razie potrzeby wniosek ustawodawczy zmieniający niniejszą dyrektywę.**

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Poprawka 76
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 70 – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia **2018** r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Poprawka

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia **2019** r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Poprawka 77
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 70 – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia **2019** r.

Poprawka

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia **2020** r.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0089

Wytyczne dotyczące budżetu na rok 2019 – sekcja III

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2019, sekcja III – Komisja (2017/2286(BUD))

(2019/C 162/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020⁽¹⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej⁽⁴⁾,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2018⁽⁵⁾ i załączone do niego wspólne oświadczenia uzgodnione między Parlamentem, Radą i Komisją,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie wytycznych budżetowych na rok 2019 (06315/2018),
- uwzględniając art. 86a Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0062/2018),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 57 z 28.2.2018, s. 1.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

- A. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie budżetu Unii na 2019 r., ostatniego w bieżącej kadencji parlamentarnej, zbiegną się z negocjacjami w sprawie następnych wieloletnich ram finansowych (WRF) oraz z reformą systemu zasobów własnych UE; mając na uwadze, że rok 2019 będzie szóstym rokiem obowiązywania WRF na lata 2014–2020;
- B. mając na uwadze, że obydwie organy władzy budżetowej powinny dołożyć starań o osiągnięcie w Komitecie Pojedynczym ambitnego i całościowego porozumienia w sprawie budżetu na 2019 r., aby pozytywnie wpłynąć na równoległe negocjacje i umożliwić osiągnięcie – przed końcem bieżącej kadencji parlamentarnej – porozumienia w sprawie WRF na okres po 2020 r. i w sprawie zasobów własnych;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z porozumieniem z grudnia 2017 r. w sprawie rozpoczęcia drugiego etapu negocjacji brexit nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na budżet na 2019 r., ponieważ zgodnie ze wspólnym sprawozdaniem UE i Zjednoczonego Królestwa⁽⁶⁾ państwo to wniesie wkład we wdrażanie budżetu Unii na lata 2019 i 2020 i będzie uczestniczyć w tym wdrażaniu, jak gdyby nadal było członkiem Unii;
- D. mając na uwadze, że narastające ruchy populistyczne i ekstremistyczne w państwach członkowskich szerzą i podsycają fałszywe informacje o UE i jej budżecie, co wskazuje na potrzebę lepszego i przejrzystszego informowania;
- E. mając na uwadze, że obywatele przez lata negatywnie postrzegali działania mające służyć przezwyciężeniu kryzysu finansowego, społecznego i gospodarczego, tymczasem obecna poprawa koniunktury gospodarczej, będąca wynikiem skoordynowanych dążeń do wprowadzenia Europy na ścieżkę ożywienia gospodarczego, daje większą swobodę w planowaniu budżetowym;
- F. mając na uwadze, że w ostatnich latach Rada wielokrotnie przeczyła samej sobie, gdyż proponowała nowe priorytety polityczne dla UE, a jednocześnie była niechętna przeznaczaniu nowych środków na ich sfinansowanie; mając na uwadze, że nowe priorytety polityczne i przyszłe wyzwania dla UE powinno się finansować z dodatkowych środków, nie zaś przez zmniejszanie środków na istniejące, udane programy;
- G. mając na uwadze, że pod koniec obecnego okresu programowania finansowego realizacja wieloletnich programów nabierze tempa, a przez to zwiększy się zapotrzebowanie na odpowiednie zasoby finansowe;

Podjęmowanie wyzwań stojących przed UE i oczekiwania obywateli

1. odnotowuje przezwyciężanie skutków kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego, umocnione przez dążenia UE i państw członkowskich do przywrócenia wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, ale wymagające dalszych starań, aby znaleźć pozytywne odzwierciedlenie w życiu codziennym obywateli UE, z których wielu od szeregu lat dotkliwie doświadcza konsekwencji kryzysu; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na ludzi młodych i na osoby zagrożone ubóstwem lub bezrobociem, by zapewnić im odczuwanie korzystnych skutków tych działań, a tym samym zapobiegać wzrostowi nierówności społecznych i regionalnych; podkreśla w związku z tym, że należy zwrócić szczególną uwagę na zdolność poszczególnych regionów do czerpania korzyści z przyspieszenia wzrostu;

2. podkreśla, że, według danych Eurostatu, a wbrew twierdzeniom populistów obywatele UE z optymizmem postrzegają jej przyszłość; podkreśla, że Unia powinna wykonywać swoje zadania i obowiązki oraz aktywniej działać na rzecz poprawy jakości życia swoich obywateli, zarówno dziś, jak i w przyszłości, ale również lepiej chronić ich przed nieuczciwymi praktykami handlowymi i gospodarczymi na rynku globalnym, jednocześnie pomagając im czerpać z niego korzyści; podkreśla, że należy podjąć wyzwania dotyczące zmiany klimatu i zaradzić zagrożeniom dla bezpieczeństwa międzynarodowego; uważa, że aby spełnić te oczekiwania i wypełnić zobowiązania, UE musi lepiej funkcjonować w zakresie przysługujących jej kompetencji, aby wspierać tworzenie trwałego wzrostu i miejsc pracy oraz niwelować różnice poziomu życia wśród obywateli UE we wszystkich regionach, a jednocześnie w pełni realizować strategię „Europa 2020”, osiągać cele zrównoważonego rozwoju i wypełniać porozumienie paryskie; podkreśla konieczność przygotowania gospodarki europejskiej i obywateli UE na możliwości, jakie stwarza cyfryzacja; uważa, że ważnym wyzwaniem na rok 2019 jest również wyeliminowanie podstawowych przyczyn migracji oraz położenie kresu różnego rodzaju dyskryminacji, w tym dyskryminacji kobiet i osób LGBTI;

⁽⁶⁾ Wspólne sprawozdanie negocjatorów Unii Europejskiej i rządu Zjednoczonego Królestwa z dnia 8 grudnia 2017 r. z postępów poczynionych w pierwszym etapie negocjacji prowadzonych na mocy art. 50 TFUE w sprawie uporządkowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, TF50 (2017) 19 – Komisja do UE 27.

Czwartek, 15 marca 2018 r.

Przygotowanie zrównoważonej przyszłości oraz większa solidarność w obrębie UE i poza jej granicami

Zrównoważona przyszłość

3. uważa, że w budżecie UE na 2019 r. należy wzmocnić wszystkie odpowiednie instrumenty walki z bezrobociem wśród młodzieży, szczególnie w tych regionach UE, które są słabiej rozwinięte gospodarczo, ze szczególnym uwzględnieniem doskonalenia umiejętności z zakresu przedsiębiorczości oraz umiejętności zawodowych i mobilności, uznawania kwalifikacji na wszystkich poziomach kształcenia i szkolenia zawodowego, a także wsparcia wzrostu gospodarczego, konkurencyjności, tworzenia miejsc pracy, inwestycji w infrastrukturę, innowacyjności, badań naukowych oraz MŚP; podkreśla, że bezrobocie wśród młodzieży, mające znaczne konsekwencje społeczne, to jedno z największych wyzwań na szczeblu europejskim;
4. uważa, że priorytetami w budżecie UE na 2019 r. powinny być: wzrost gospodarczy, innowacyjność, konkurencyjność, bezpieczeństwo, walka ze zmianą klimatu, przechodzenie na odnawialne źródła energii oraz migracja;
5. popiera dawanie młodym ludziom większych możliwości udziału w działaniach solidarnościowych; apeluje, by po planowanym na 2018 r. przyjęciu przepisów o Europejskim Korpusie Solidarności inicjatywę tę szybko uruchomić i w pełni wdrożyć;
6. wyraża zadowolenie, że na stanowczy wniosek Parlamentu w wyniku postępowania pojednawczego w sprawie budżetu UE na 2018 r. pierwotnie zaproponowany przydział środków dla Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych zwiększono o nowe środki w wysokości 116,7 mln EUR, co daje łącznie na 2018 r. kwotę 350 mln EUR, lecz podkreśla, że należy usprawnić wdrażanie środków, których wykorzystanie jest opóźnione; sprzeciwia się interpretacji programowania finansowego na rok 2018 przedstawionej przez Komisję w aktualizacji technicznej programowania finansowego na lata 2019–2020 po przyjęciu budżetu na 2018 r., zgodnie z którą wspomniane zwiększenie środków oznacza wykorzystanie środków na kolejne lata w początkowym okresie realizacji, i oczekuje, że Komisja wywiąże się z obietnic złożonych Parlamentowi na koniec postępowania pojednawczego w 2017 r.; oczekuje, że w projekcie budżetu na 2019 r. znajdą się ambitniejsze założenia dotyczące walki z bezrobociem młodzieży oraz należyście wyważone zostaną zmiany w poziomie zdolności absorpcyjnej w tej dziedzinie i polityczna wola wsparcia dla tej kwestii; przypomina, że Komisja zobowiązała się, że zaproponuje dalsze zwiększenie finansowania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w formie budżetu korygującego, jeżeli pozwoli na to zdolność absorpcyjna inicjatywy w 2018 r.; nalega, by państwa członkowskie i Komisja dopasowywały oferty zatrudnienia, kształcenia lub szkolenia do profilu uczestników i zapotrzebowania na rynku pracy, by uczestnicy znaleźli trwałe zatrudnienie;
7. wzywa Komisję, by na potrzeby procedury w 2019 r. udostępniła dane finansowe dotyczące wdrażania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w rozbiciu na wkłady poszczególnych krajów w celu uzupełnienia dostępnych już danych o kosztach całkowitych; wzywa Komisję do poprawy synergii między Inicjatywą na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, Europejskim Funduszem Społecznym i budżetami krajowymi państw członkowskich, aby zapewnić, że Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych nie będzie zastępować krajowego finansowania działań skierowanych do młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (NEET);
8. uważa, że powstały przed 30 laty program Erasmus+ nadal jest – obok programów UE w dziedzinie kultury – najważniejszym programem wspierania mobilności ludzi młodych, uczenia o najważniejszych europejskich wartościach i wpajania ich młodym ludziom, na co wskazuje liczba otrzymywanych wniosków, przekraczająca możliwości finansowania; jest zdania, że należy jeszcze bardziej zwiększyć (przynajmniej podwoić) budżet programu Erasmus+ na rok 2019, aby móc pozytywnie rozpatrzyć kwalifikowane wnioski, zwłaszcza w dziedzinie uczenia się przez całe życie;
9. uważa, że badania naukowe, konkurencyjność i MŚP mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; podkreśla w związku z tym znaczenie tworzenia dla przedsiębiorstw w UE, zwłaszcza dla MŚP, warunków sprzyjających innowacyjności, badaniom naukowym i inwestycjom, aby stworzyć w UE gospodarkę mogącą naprawdę konkurować na szczeblu ogólnosiwiatowym; podkreśla znaczenie zwiększenia budżetu w dziale 1a oraz środków na pomyślnie realizowane programy, np. „Horyzont 2020” i programy wspierające MŚP, w tym program UE na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME), w którym kandydaci ubiegający się o wsparcie są znacznie liczniejsi niż beneficjenci; podkreśla znaczenie uwzględnienia szczególnych wymogów i niewielkich zasobów administracyjnych MŚP przy tworzeniu programów dla MŚP; uważa, że wymaga tego szybko zmieniające się i wysoce konkurencyjne otoczenie oraz głębokie zmiany zachodzące we wszystkich sektorach w wyniku cyfryzacji; zauważa, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne również przyczyniają się do realizacji wszystkich tych priorytetów;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

10. podkreśla, że inwestycje w badania naukowe i innowacyjność to warunek osiągnięcia prawdziwej konkurencyjności w UE; ubolewa, że niepokojąco mało wniosków jest rozpatrywanych pozytywnie, przez co finansowanie ze środków UE otrzymuje mniej dobrych jakościowo projektów z dziedziny badań naukowych i innowacyjności; w związku z tym podkreśla, że należy zapewnić odpowiedni poziom środków na program „Horyzont 2020”;

11. wskazuje na możliwości wzrostu gospodarczego, jakie niesie ze sobą transformacja technologiczna, i apeluje, by budżet UE odgrywał odpowiednią rolę we wspieraniu cyfryzacji przemysłu europejskiego oraz upowszechnianiu umiejętności cyfrowych i przedsiębiorczości;

12. przyznaje, że MŚP są podstawą gospodarki europejskiej i będą w dalszym ciągu odgrywać decydującą rolę w tworzeniu miejsc pracy i zapewnianiu wzrostu w całej UE; apeluje w związku z tym, by w 2019 r. zwiększyć środki na program COSME, zważywszy na powodzenie tego programu;

13. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie i przedłużenie funkcjonowania Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), którego zwiększony fundusz gwarancyjny odgrywa kluczową rolę w zmniejszaniu luki inwestycyjnej w UE; przypomina, że fundusz gwarancyjny EFIS finansuje się po części kosztem programu „Horyzont 2020” i instrumentu „Łącząc Europę”, mimo że oba te programy mają długoterminowy i przyszłościowy charakter; podkreśla, że Parlament od dawna jest zdania, że wszelkie nowe inicjatywy muszą być finansowane z nowych środków, a nie za pomocą przesunięć, oraz że uszczerbek dla dotychczasowych programów należy korygować w ramach rocznej procedury budżetowej; przypomina, że należy w jak największym stopniu anulować cięcia w tych programach;

14. podkreśla, że EFIS o przedłużonym okresie obowiązywania powinien osiągnąć w 2019 r. znaczne postępy w zwiększeniu zasięgu geograficznego, by wszystkie regiony mogły w równym stopniu korzystać z dźwigni finansowej, jaką daje gwarancja budżetowa UE; wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia reform strukturalnych, które poprawią otoczenie inwestycyjne i lokalne możliwości skutecznego wykorzystania we wszystkich regionach wsparcia udzielanego z EFIS;

15. z zadowoleniem przyjmuje niedawne zobowiązanie państw członkowskich do odnowienia programu UE w dziedzinie obrony, który służy zwiększeniu zarówno miękkiej, jak i twardej siły, a także uważa, że program ten odpowiada na obawy obywateli dotyczące bezpieczeństwa wobec coraz większej niestabilności na świecie, którą pogłębiają nowe rodzaje zagrożeń; popiera niedawną inicjatywę Komisji dotyczącą europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego, co ma być pierwszym krokiem do utworzenia europejskiego funduszu obronnego; domaga się, by program ten finansowano wyłącznie z nieprzydzielonych marginesów lub instrumentów szczególnych, a nie za pomocą przesunięć środków z dotychczasowych programów;

16. podkreśla, że zapewnianie bezpieczeństwa wewnętrznego musi pozostać priorytetem Unii, i wzywa do zwiększenia finansowania tego ewoluującego obszaru polityki; wyraża przekonanie, że UE musi więcej inwestować w umacnianie swoich granic i zarządzanie nimi, zacieśnianie współpracy między organami ścigania i organami krajowymi oraz zwalczanie terroryzmu, radykalizacji i przestępczości zorganizowanej, przez wdrożenie odpowiednich i nowoczesnych cyfrowych systemów informacyjnych; podkreśla w związku z tym rolę Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz potrzebę odpowiedniego finansowania agencji działających w dziedzinie granic, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; przypomina, że pula środków finansowych tego instrumentu na 2018 r. została znacznie zmniejszona;

17. apeluje o zwiększenie środków finansowych na walkę ze zjawiskiem radykalizacji, która podsycy brutalny ekstremizm w Unii; jest zdania, że cel ten można osiągnąć przez wspieranie integracji oraz zwalczanie dyskryminacji, rasizmu, ksenofobii, fundamentalizmu oraz przejawów nienawiści w mowie i w piśmie;

18. z zadowoleniem przyjmuje rolę odgrywaną przez Fundusz Azylu, Migracji i Integracji; apeluje o przyznanie na ten fundusz odpowiednich środków budżetowych w 2019 r., by wspierać godne przyjmowanie osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich, sprawiedliwe strategie powrotów, programy przesiedleń, politykę legalnej migracji oraz promowanie skutecznej integracji obywateli państw trzecich, a także rozwiązywanie problemu nielegalnej imigracji; potwierdza znaczenie dysponowania ukierunkowanymi środkami finansowymi na zwalczanie pierwotnych przyczyn kryzysu migracyjnego i uchodźczego; w związku z tym podkreśla, że z budżetu UE należy finansować działania w krajach pochodzenia migrantów oraz w krajach przyjmujących uchodźców, w tym (lecz nie wyłącznie) działania mające na celu przeciwdziałanie ubóstwu, bezrobociu, wyzwaniom edukacyjnym i gospodarczym oraz niestabilności;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

19. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku mającego zapewnić na szczeblu europejskim solidarności finansowej z ofiarami aktów terroryzmu i ich rodzinami;

20. przypomina znaczenie agencji UE w zapewnianiu realizacji priorytetów legislacyjnych UE, a tym samym w osiągnięciu celów polityki UE, związanych np. z konkurencyjnością (zatrudnienie, zrównoważony wzrost, unia energetyczna), migracją (azyl, zarządzanie transgraniczne), wspieraniem praw podstawowych (ochrona danych) i bezpieczeństwem (cyberprzestępczość, narkotyki, oszustwa, pranie pieniędzy, terroryzm, współpraca sądowa, współpraca policyjna, wsparcie wielkoskalowych systemów informacyjnych); oczekuje, że negocjacje w sprawie budżetu na 2019 r. pozwolą zapewnić agencjom i innym organom UE realistyczne i wystarczające środki operacyjne i administracyjne, które umożliwią im podołać obowiązkowi, w tym wypełniać coraz liczniejsze zadania i sprostać coraz większemu wolumenowi pracy; wzywa do przydzielenia zasobów wystarczających do zapewnienia właściwego wdrożenia i funkcjonowania Prokuratury Europejskiej; wzywa, w ujęciu bardziej ogólnym, do przeprowadzenia dokładnej oceny strategicznych interesów i zadań wszystkich agencji oraz możliwości zgrupowania agencji stosownie do strategicznego charakteru ich zadań i wyników; ponownie zauważa, że rok 2018 jest ostatnim rokiem obniżania liczby pracowników o 5 % oraz korzystania z „puli realokacji”; oczekuje, że w budżecie na 2019 r. Komisja i Rada powstrzymają się od dalszych cięć środków dla agencji;

21. uważa, że w sytuacji gdy kluczowe podmioty, np. USA, niechętnie wywiązują się ze zobowiązań do walki ze zmianą klimatu zgodnie z porozumieniem paryskim, budżet na 2019 r. musi pozwolić UE zdecydowanie zmierzyć się z tym problemem, jednym z największych problemów naszego pokolenia, dzięki dodatkowemu wsparciu finansowemu na takie inicjatywy jak program działań na rzecz klimatu LIFE, ECOPotential i „Czyste niebo”; podkreśla, że wydatki na ten cel należy traktować jak inwestycje długoterminowe, a nie jak koszty, oraz że Europejski Trybunał Obrachunkowy i Rada do Spraw Gospodarczych i Finansowych stwierdziły, że UE daleko do osiągnięcia celu dotyczącego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu; wzywa Komisję, by dążyła do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego oraz długoterminowych celów klimatycznych samej UE przez uzyskanie docelowego poziomu 20 % wydatków na rzecz klimatu w obecnych WRF (na lata 2014–2020); podkreśla w tym względzie, że wkład na 2019 r. powinien zdecydowanie przewyższać ogólny cel, aby zbilansować mniejsze środki z pierwszych lat WRF, oraz że należy w pełni zoptymalizować mechanizm uwzględniania zmiany klimatu we wszystkich dziedzinach polityki;

Większa solidarność w odpowiedzi na wyzwania społeczne, terytorialne i globalne

22. jest zdania, że budżet UE powinien wspierać starania państw członkowskich w takich obszarach jak bezrobocie i opieka zdrowotna dzięki przeznaczeniu odpowiednich środków na programy służące zwalczaniu nierówności, łagodzeniu najdotkliwszych form ubóstwa, zwłaszcza w najbardziej odizolowanych i podatnych na zagrożenia grupach ludności, a szczególnie wśród dzieci, oraz umożliwianiu obywatelom nabywania umiejętności niezbędnych, by dostosować się do cyfryzacji;

23. podkreśla, że należy zwiększyć wsparcie dla unijnych programów pobudzających wzrost gospodarczy i tworzenie długoterminowych miejsc pracy wysokiej jakości, zwłaszcza dla ludzi młodych, uzupełniając starania państw członkowskich o zapewnienie różnicowanych umiejętności zawodowych, a nie wczesnej specjalizacji, co zwiększa odporność i umożliwia dostosowanie społeczne, a jednocześnie przeciwdziała regresowi demograficznemu i niedoborom wykwalifikowanej siły roboczej w niektórych sektorach oraz służby trwałości systemów opieki społecznej; zauważa, że rozważenie specjalnych, dostosowanych do potrzeb środków może okazać się użyteczne w sektorach lub regionach, które przeżywają szczególne trudności lub stały się znacznie bardziej podatne na zagrożenia;

24. przypomina o postępującym procesie starzenia się ludności oraz wzroście liczby osób – zwłaszcza osób starszych – potrzebujących specjalnej i ukierunkowanej opieki; wzywa Komisję do zwiększenia środków wspierających podejmowanie wyzwań demograficznych i ponownie wyraża poparcie dla takich inicjatyw jak „wioski dla osób cierpiących na demencję”, gdzie już na wczesnym etapie zapewnia się należyłą opiekę;

25. uważa, że dyskryminacja ze względu na płeć, zwłaszcza na rynku pracy, nie tylko jest sprzeczna z wartościami UE, ale stanowi również czynnik poważnie hamujący wzrost gospodarczy, ponieważ pozbawia kobiety możliwości wykonywania użytecznej działalności zawodowej; podkreśla kluczowy wkład upodmiotowienia kobiet w tworzenie bardziej integracyjnych, sprawiedliwych i pokojowych społeczeństw, rozwijających się w sposób bardziej zrównoważony; oczekuje, że budżet na 2019 r. będzie wspierał przedsiębiorczość kobiet i przyjął dostępowi kobiet do finansowania ze środków UE, np. w programach COSME i „Horyzont 2020”, oraz rozszerzy politykę spójności, by wesprzeć dalsze inwestycje w edukację, opiekę nad dziećmi i infrastrukturę służby zdrowia, co pomoże kobietom godzić życie prywatne i zawodowe;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

26. ponownie wyraża zaniepokojenie opóźnieniami we wdrażaniu polityki spójności, przez którą wyraża się solidarność terytorialna UE i która jest głównym obszarem jej polityki inwestycyjnej, ale przyznaje, że w roku 2017 po raz pierwszy przyspieszono wdrażanie programów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, i ma nadzieję, że ta tendencja utrzyma się w latach 2018–2019; uważa, że należy przewidzieć wystarczające środki na płatności, aby wdrażanie tej polityki przebiegało bez zakłóceń;

27. przypomina o znacznym wkładzie Unii we wspieranie pokoju i pojednania w Irlandii, w szczególności za pośrednictwem programów PEACE i INTERREG, przeznaczonych dla Irlandii Północnej i hrabstw granicznych na południu; apeluje o pełne poszanowanie podjętych wcześniej zobowiązań, jak w przypadku porozumienia wielokopiatkowego, w odniesieniu do praworządności i demokracji; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dalej wspierały proces pokojowy przez kontynuację finansowania programu PEACE i powiązanych programów;

28. zwraca uwagę, że wspólna polityka rolna (WPR) to jeden z fundamentów integracji europejskiej i że od lat zapewnia ona zaopatrzenie obywateli europejskich w bezpieczną żywność wysokiej jakości, właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku rolnego oraz zrównoważony rozwój regionów wiejskich; przypomina, że środki finansowe WPR przyczyniają się w szczególności do rentowności rolnictwa i stabilności UE;

29. w związku z tym wzywa Komisję, by dalej wspierała rolników w całej Europie w radzeniu sobie z niespodziewanymi wahaniami na rynku oraz zapewnieniu dostaw bezpiecznej żywności wysokiej jakości; domaga się poświęcenia dostatecznej uwagi drobnym rolnikom i rybakom;

30. uważa, że regionalizacja i cele społeczno-gospodarcze muszą odgrywać większą rolę we wspólnej polityce rybołówstwa oraz że należy zwiększyć zakres Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego; wzywa Komisję, by ułatwiła dostęp do finansowania i uprościła procedury; wyraża szczególne zaniepokojenie potencjalnym niekorzystnym wpływem wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej na rybołówstwo, zwłaszcza w sąsiednich przybrzeżnych państwach członkowskich;

31. z zadowoleniem przyjmuje propozycję rozszerzenia zakresu i wzmocnienia Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności; uważa, że wzmocnienie Mechanizmu Ochrony Ludności ma ogromne znaczenie dla szybszego i spójniejszego reagowania w dziedzinie ochrony ludności na szczeblu unijnym, w zakresie zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, gotowości i reagowania na nie w Unii i poza nią;

32. oczekuje, że w wykonaniu budżetu większy nacisk położony zostanie na trwające procedury i obecne środki w związku z ograniczonymi zasobami oraz apelami do UE o przejęcie większej odpowiedzialności, by zapewnić szybkie i oszczędne wypełnianie zobowiązań finansowych;

33. uważa, że agencje, programy i polityki UE dotyczące zarządzania przepływami migrantów i uchodźców, a także kontroli granicznej powinny otrzymać odpowiednie zasoby finansowe i ludzkie, aby poradzić sobie z obecnym kryzysem uchodźczym, w którym oczekuje się, że państwa członkowskie również przyjmą na siebie część odpowiedzialności zgodnie z zasadą podziału obciążenia i z konwencjami genewskimi; jest zdania, że jeśli UE chce znaleźć długoterminowe rozwiązanie, to powinna również wykazać się solidarnością zewnętrzną, tworząc warunki dla pokoju i dobrobytu w krajach pochodzenia dzięki większemu naciskowi na politykę inwestycji i rozwoju, zwłaszcza przez wdrożenie Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI) i instrumentu na rzecz pomocy humanitarnej; uznaje znaczenie i szczególną wartość polityki na rzecz rozwoju, której priorytetami są: eliminacja ubóstwa, edukacja, zdrowie i rozwój gospodarczy; podkreśla potrzebę wspierania działań i programów UNRWA; podkreśla, że jednym z warunków zachowania stabilności i dobrobytu w UE jest jej stabilne sąsiedztwo; w związku z tym wzywa Komisję do zapewnienia priorytetowego charakteru inwestycji w krajach sąsiadujących z UE w celu wsparcia dążeń do rozwiązania głównych problemów w tym obszarze: wyzwań migracyjnych i uchodźczych oraz rozwoju w południowym sąsiedztwie i niestabilności w sąsiedztwie wschodnim, częściowo spowodowanej rosyjską polityką zagraniczną, sprzeczną z prawem międzynarodowym oraz demokratycznymi i standardami praw człowieka; podkreśla, że nowe priorytety polityczne i przyszłe wyzwania dla UE, takie jak bezpieczeństwo i obrona, powinny być finansowane z nowych środków, a nie przez cięcia w dotychczasowych, skutecznych i ważnych obszarach polityki i programach, takich jak pomoc rozwojowa i humanitarna czy polityka sąsiedztwa; podkreśla ponadto, że polityka bezpieczeństwa i rozwoju wzajemnie na siebie oddziałują, oraz że obie w istotnej mierze warunkują tworzenie dobrze funkcjonującego państwa, a także dobrze funkcjonujących, wolnych od korupcji struktur administracyjnych oraz minimalnych norm w sferze społecznej, zdrowotnej i gospodarczej;

Czwartek, 15 marca 2018 r.

34. podtrzymuje swoje stanowisko, że pomocnicze mechanizmy budżetowe, np. fundusze powiernicze i inne podobne instrumenty, stanowią obejście procedury budżetowej, zmniejszają przejrzystość w zarządzaniu budżetem i ograniczają prawo Parlamentu do skutecznego kontrolowania wydatków; uważa w związku z tym, że te zewnętrzne instrumenty, powstałe w ostatnich kilku latach, muszą być włączone do budżetu Unii i że należy znaleźć alternatywne rozwiązania, aby umożliwić Unii szybkie reagowanie w sytuacjach kryzysowych i pokryzysowych na szczeblu międzynarodowym;

35. podkreśla, że Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) powinien między innymi i przede wszystkim ułatwiać reformy polityczne i gospodarcze w krajach objętych procesem rozszerzenia; w związku z tym zachęca Komisję, by w projekcie budżetu na rok 2019 kontynuowała ocenę funduszy IPA z uwzględnieniem pogarszającej się sytuacji polityczną w Turcji oraz pilnej potrzeby rozwiązania problemu rosnącej radykalizacji w państwach bałkańskich;

Oczekiwania wobec procedury budżetowej 2019

36. zwraca się do Komisji, by nadal była uczciwym mediatorem na każdym etapie procedury oraz by rzetelnie i precyzyjnie wdrażała decyzje władzy budżetowej;

37. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po śródkresowym przeglądzie WRF i wbrew konkluzjom Rady z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie wytycznych budżetowych na rok 2019 procedura na rok 2018 wykazała, że władza budżetowa może w pełni korzystać ze swoich prerogatyw, aby w rocznej procedurze budżetowej określać wysokość i przeznaczenie budżetu UE;

38. uważa, że jako organ władzy budżetowej wybierany bezpośrednio przez obywateli Parlament Europejski powinien odgrywać przypisaną mu rolę polityczną oraz przedstawiać propozycje projektów pilotażowych i działań przygotowawczych wyrażające jego polityczną wizję przyszłości; zobowiązuje się w tym kontekście, że zaproponuje pakiet projektów pilotażowych i działań przygotowawczych opracowany w ścisłej współpracy ze wszystkimi swoimi komisjami, aby znaleźć właściwą równowagę między wolą polityczną a techniczną wykonalnością, którą ocenia Komisja;

39. oczekuje, że podstawą negocjacji w sprawie budżetu na 2019 r. będą wspólne ambicje polityczne i solidarność oraz że podczas tych negocjacji uwzględni się wartość dodaną programów i strategii politycznych UE; uważa, że cel ten można osiągnąć tylko wtedy, gdy strony negocjacji będą szybko informowane o stanowisku drugiej strony, będą rozpoczynać negocjacje na jak najwcześniejszym etapie i wykażą gotowość do kompromisu;

o

o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL